Câștigător al premiului Dagger pentru debut

CHRIS HAMMER

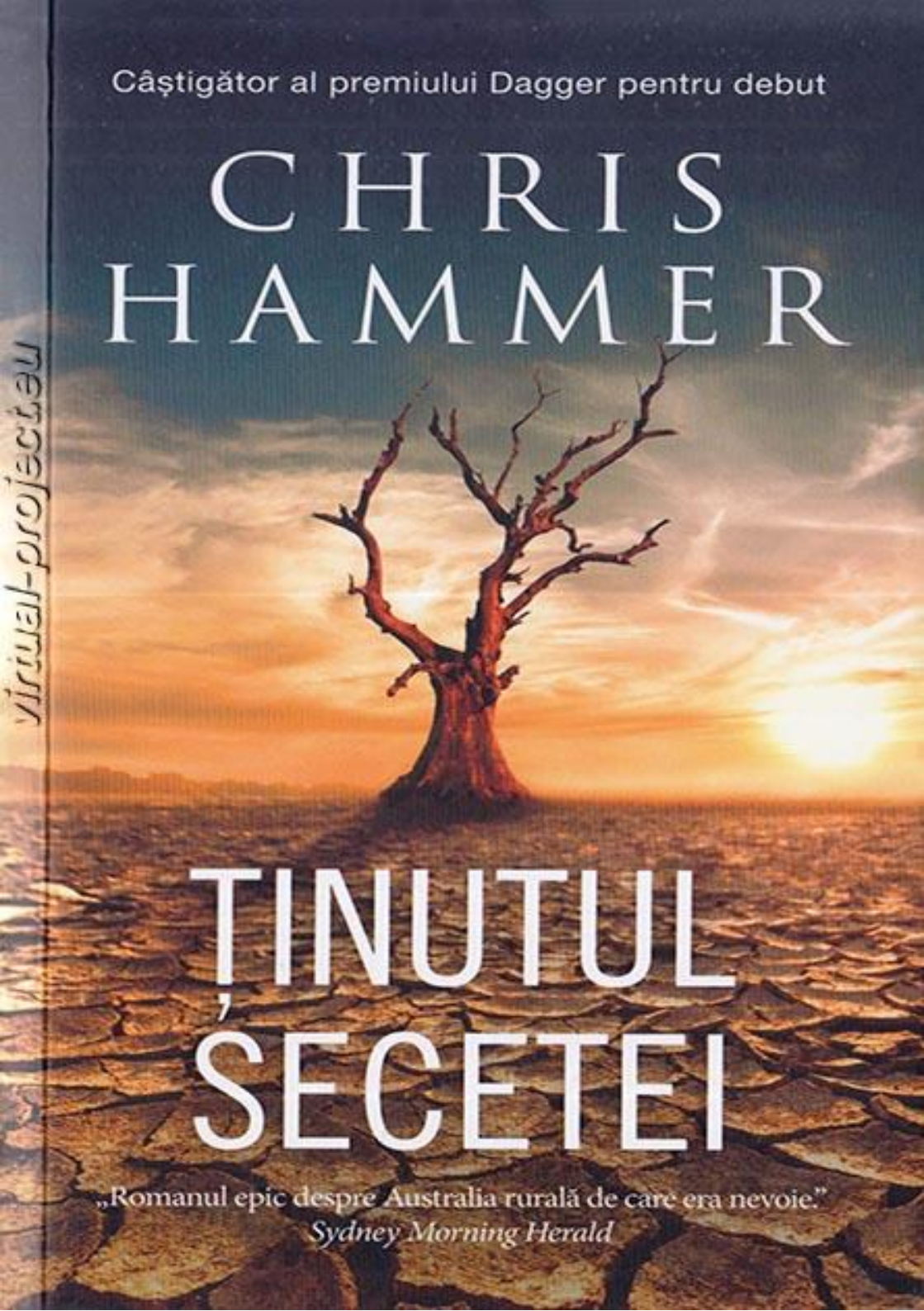

ȚINUTUL SECETEI

„Romanul epic despre Australia rurală de care era nevoie."
Sydney Morning Herald

virtual-proiecteu

CHRIS HAMMER

— (Martin Scarsden #1) —

ŢINUTUL SECETEI

Original: *Scrublands* (2018)

Traducere din limba engleză:
LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

— 2020 —

PENTRU TOMOKO

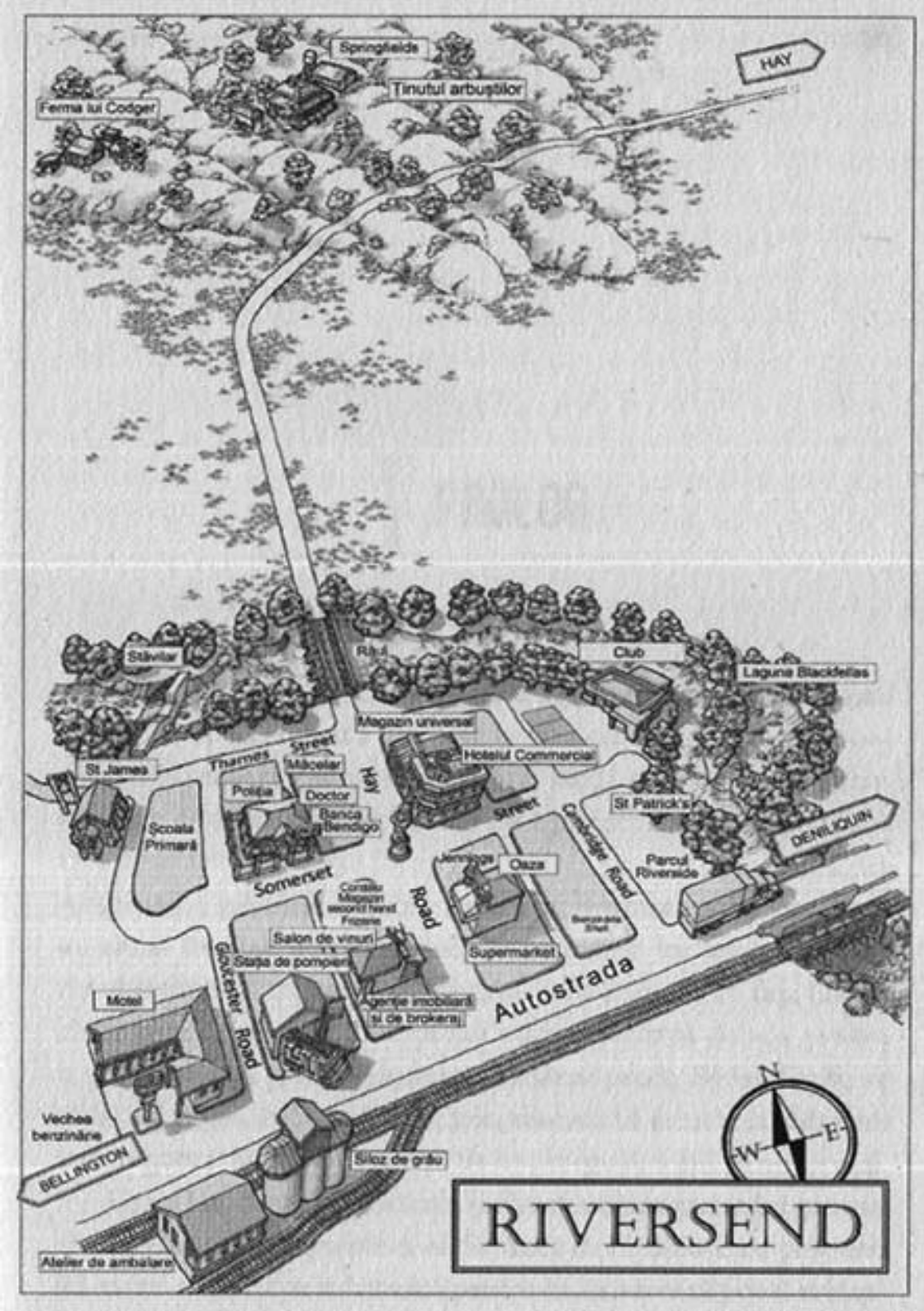
Springfields
HAY
Ferma lui Codger
Ținutul arbuștilor
Stâlvilar
Club
Laguna Blackfellas
Magazin universal
Hotelul Commercial
St James
Thames
Street
Măcelar
Hay
Poliția
Doctor
Banca Bendigo
Școala Primară
Somerset
Road
Street
St Patrick's
DENILIQUIN
Parcul Riverside
Oaza
Cumberdale Road
Salon de vinuri
Stația de pompieri
Supermarket
Glockenthr Road
Autostrada
Motel
Agenție imobiliară și de brokeraj
Vechea benzinărie
BELLINGTON
Siloz de grâu
Atelier de ambalare
N
W
E
RIVERSEND

PROLOG

Ziua este stătută. Căldura, care s-a mai domolit în timpul nopţii, începe să crească din nou; cerul e senin şi necruţător, soarele străluceşte nemilos. Peste drum, lângă ceea ce a mai rămas din râu, cicadele creează un zid de zgomot, dar în jurul bisericii este linişte. Enoriaşii încep să sosească pentru slujba de la ora unsprezece, parcând dincolo de drum, la umbra arborilor. Deja au ajuns trei sau patru maşini, iar ocupanţii lor ies în strălucirea dimineţii şi traversează drumul, adunându-se în faţa bisericii St James şi sporovăind: preţul vitelor, penuria de apă pentru irigaţii, vremea greu de îndurat. Tânărul preot, Byron Swift, se află şi el acolo, încă îmbrăcat laic, discutând amical cu bătrânii congregaţiei. Nimic nu pare să fie în neregulă, totul pare normal.

Craig Landers, proprietarul şi directorul magazinului general din Riversend, se apropie şi el. Se duce la vânătoare cu prietenii lui, dar s-au oprit pe la biserică pentru ca Landers să poată schimba câteva vorbe cu preotul înainte. Prietenii lui i s-au alăturat. Ca şi Craig, niciunul dintre ei nu merge, de obicei, la biserică. Gerry Torlini locuieşte în Bellington şi nu cunoaşte pe niciunul dintre enoriaşi, aşa că se întoarce la maşina lui de teren, dar fermierii locali Thorn şi Alf Newkirk se amestecă în mulţime, la fel ca Horrie Grosvenor. Allen, fiul lui Alf, înconjurat de oameni care sunt de cel puţin trei ori mai în vârstă decât el, i se alătură lui Gerry în cabina maşinii de teren. Dacă cineva gândeşte că bărbaţii arată inadecvat în context, în echipamentul lor de vânătoare, un amestec ciudat de camuflaj şi haine reflectorizante, nimeni nu o spune.

Preotul îl observă pe Landers şi se îndreaptă spre el. Bărbaţii îşi strâng mâinile, zâmbesc, schimbă câteva cuvinte. Apoi preotul se scuză şi intră în biserică pentru a se pregăti de slujbă şi să se schimbe. După ce a spus ceea ce avea de spus, Landers este nerăbdător să plece, dar Horrie şi fraţii Newkirk sunt adânciţi în conversaţie cu câţiva fermieri, aşa că se îndreaptă spre o latură a bisericii, în căutarea umbrei. Aproape că a ajuns, când murmurul conversaţiei se întrerupe brusc; Landers se întoarce şi îl vede pe preot ieşind din biserică şi stând în picioare la capătul micului şir de

trepte. Byron Swift s-a schimbat în roba preoţească, crucifixul strălucindu-i pe piept în lumina soarelui, şi are în mâini o armă, o puşcă de vânătoare cu lunetă, de calibru mare. Landers nu înţelege nimic; încă este confuz când Swift pune arma la umăr şi, calm, îl împuşcă pe Horrie Grosvenor de la numai câţiva metri. Capul lui Grosvenor se împrăştie într-un nor roşu şi picioarele îi cedează. Cade la pământ ca un sac, de parcă nu ar mai avea oase. Conversaţiile încetează, capetele se întorc. Este un moment de linişte, în timp ce oamenii se luptă să înţeleagă. Preotul trage din nou şi încă un corp se prăbuşeşte: Thom Newkirk. Nu ţipă nimeni, nu încă, dar se instalează panica, o disperare tăcută, în timp ce oamenii încep să fugă. Landers se repede spre colţul bisericii în timp ce o altă împuşcătură erupe zgomotos. Dă colţul pe după zid, în siguranţă pentru moment. Dar nu se opreşte din alergare; ştie că el este cel pe care preotul doreşte cel mai tare să-l omoare.

UNU, RIVERSEND

Martin Scarsden opreşte maşina pe podul care duce spre oraş, lăsând motorul pornit. Este un pod cu o singură bandă – nu se poate depăşi, nu se poate trece pe lângă –, construit cu zeci de ani în urmă, din lemnul eucalipţilor de pe malurile râului care trece pe sub pod. Se întinde peste toată zona inundabilă, lung şi deformat, cu scândurile scorojite, intrate la apă şi zdrăncănind, cu şuruburile slăbite, cu grinzile încovoiate. Martin deschide uşa maşinii şi păşeşte în căldura de la amiază, feroce şi uscată ca într-un cuptor. Pune ambele palme pe balustradă, dar căldura este atât de puternică, încât până şi lemnul este prea fierbinte pentru a fi atins. Le ridică repede, împrăştiind fulgi de vopsea albă. Îşi curăţă mâinile cu prosopul umed pe care îl are în jurul gâtului. Priveşte în jos spre locul în care ar trebui să se afle râul şi, în locul lui, vede un mozaic de argilă crăpată, coaptă şi pe cale de a se transforma în praf. Cineva a cărat un frigider vechi în locul prin care trecuse cândva apa şi l-a lăsat acolo, după ce a scris pe uşa lui: „BERE LA LIBER – PLĂTEŞTI CÂT VREI”. Eucalipţii roşiatici de pe malurile râului nu pricep gluma; crăci întregi le-au murit, altele susţin doar smocuri răzleţite de frunze kaki. Martin încearcă să-şi ridice ochelarii fumurii, dar soarele este ameţitor, prea strălucitor, aşa că îi coboară la loc. Intră pe jumătate în maşină şi opreşte motorul. Nu este nimic de auzit; căldura a absorbit toată viaţa din lume: nicio cicadă, niciun papagal cacadu, nici măcar corbi, doar podul care scârţâie şi plânge în timp ce se dilată şi se contractă sub dogoarea soarelui. Nu este niciun pic de vânt. Ziua este atât de fierbinte, că muşcă din el, căutându-i umiditatea; poate simţi căldura prin tălpile subţiri ale pantofilor săi de oraş.

Se întoarce în maşina închiriată, cu aerul condiţionat dat la maximum, şi coboară de pe pod pe strada principală din Riversend, în cazanul arzător de sub malurile digului. Acolo sunt parcate câteva maşini. Acestea stau întoarse spre trotuar, aliniate toate la un unghi de patruzeci şi cinci de grade: autovehicule utilitare şi camionete de la ferme şi sedanuri de oraş, toate prăfuite şi niciuna dintre ele nouă. Martin conduce încet, pândind o

mişcare, orice semn de viaţă, dar are impresia că trece printr-o diorama. Doar când depăşeşte prima intersecţie, la un cvartal distanţă de malul râului, pe lângă un soldat de bronz cocoţat pe o coloană, vede un bărbat care se târşâie pe trotuar, în umbra copertinelor magazinelor. Surprinzător, acesta poartă un pardesiu lung şi gri, are umerii gârboviţi, iar într-o mână strânge o pungă maronie de hârtie.

Martin opreşte maşina, dă cu spatele cu grijă, într-o parte, dar nu suficient de grijuliu. Bara de protecţie loveşte bordura, iar el se strâmbă. Trage frâna de mână, opreşte motorul şi se ridică. Bordura este înaltă aproape până la genunchi, construită pentru ploile torenţiale, iar acum este ornamentată de partea din spate a maşinii lui de închiriat. Se gândeşte să mute maşina mai în faţă, depărtată de bancul de beton, dar decide să o lase acolo, paguba fiind deja făcută. Traversează strada şi intră la umbra copertinelor, dar nu mai vede nici urmă de omul care se târşâia. Strada este pustie. Martin priveşte la faţadele magazinelor. Primul are o firmă scrisă de mână, lipită pe interiorul uşii de sticlă: „MAGAZINUL SECOND HAND AL MATILDEI. HAINE CU FOŞTI PROPRIETARI IUBITORI. BIBELOURI ŞI CURIOZITĂŢI. DESCHIS MARŢI ŞI JOI DIMINEAŢA”. În această zi de luni, la ora prânzului, uşa este încuiată. Martin inspectează vitrina. Acolo se află o rochie neagră de seară, decorată cu mărgele, şi un vechi manechin de croitorie; o jachetă de tweed cu petice de piele la coate, cu tivurile uşor zdrenţuite, atârnată de un vechi umeraş din lemn; şi o salopetă ţipătoare portocalie întinsă pe spătarul unui scaun. O cutie de oţel inoxidabil conţine o colecţie de umbrele abandonate, prăfuite de atâta stat. Pe un perete se află un afiş care prezintă o femeie într-un costum de baie întreg huzurind pe un prosop de plajă, în timp ce în spatele ei valurile mângâie nisipul. „PLAJA MANLY. OCEAN ŞI SURF” spune afişul, dar a stat prea multă vreme în geam şi soarele din Riverina a diluat roşul de pe costumul de baie şi auriul nisipului, lăsând doar o spălăceală albastră, omniprezentă. De-a lungul bazei vitrinei se află o gamă întreagă de pantofi: pantofi de bowling, pantofi de golf, nişte cizme de călărie foarte uzate şi o pereche de pantofi maro, lustruiţi. Împrăştiate în jurul lor, ca un pumn de confeti, se află trupurile moarte ale muştelor. *Pantofi de oameni morţi,* decide Martin.

Magazinul de alături este gol şi are un semn galben cu negru în fereastră, pe care se poate citi: „DE ÎNCHIRIAT”, dar pe geam se poate

distinge conturul unor litere, deşi vopseaua a fost îndepărtată: „FRIZERIE”. Martin scoate telefonul şi face câteva fotografii, notiţe vizuale pentru momentul în care se va apuca de scris. Uşa următoare este complet acoperită cu obloane: o faţadă din panouri de lemn, cu două ferestre mici, ambele astupate. Uşa este bine asigurată cu un lanţ ruginit şi o încuietoare de alamă. Arată de parcă ar fi rămas aşa de o viaţă. Martin face o fotografie cu uşa înlănţuită.

Revenind pe cealaltă parte a drumului, simte din nou fierbinţeala prin pantofi şi evită peticele de bitum topit. Ajuns la trotuar şi la uşurarea oferită de umbră, rămâne surprins privind spre o librărie, chiar acolo unde îşi parcase maşina: „OAZA. LIBRĂRIE ŞI CAFENEA”, spune semnul atârnat de prelată, cu literele gravate într-o bucată lungă de lemn răsucit. O librărie. Şic. Nu adusese cu el vreo carte, nici nu se gândise la aşa ceva până acum. Redactorul său, Max Fuller, îl sunase în zori, propunându-i ideea, repartizându-i subiectul. Martin împachetase în grabă, ajunsese la aeroport cu doar câteva momente înainte de plecare, descărcase decupajele care-i fuseseră trimise prin e-mail, fusese ultimul pasager care traversase pista pentru a se îmbarca în avion. Dar o carte ar prinde bine; dacă trebuie să suporte următoarele câteva zile în acest oraş pustiu, un roman i-ar putea oferi o distracţie binevenită. Încearcă uşa, anticipând că şi aceasta ar putea fi încuiată. Şi totuşi, librăria Oaza este deschisă pentru afaceri. Sau, cel puţin, uşa este deschisă.

În interior, magazinul este întunecos şi pustiu, cu o temperatură mai joasă cu cel puţin zece grade: Martin îşi scoate ochelarii de soare şi ochii i se adaptează la semiîntuneric, după peisajul stradal ca un reflector. Ferestrele de sticlă de pe faţada magazinului sunt acoperite cu draperii şi jaluzele japoneze, care adaugă o baricadă suplimentară împotriva luminii zilei. Pe tavan, un ventilator abia dacă se învârte; în afară de asta, singura mişcare este aceea a apei care se scurge pe terasele de ardezie ale unui dispozitiv cu apă aflat pe tejghea. Tejgheaua se află lângă uşă, în faţa ferestrei, cu faţa spre un spaţiu deschis. Acolo se află două canapele, nişte fotolii cocârjate, aşezate pe un covor uzat, împreună cu nişte măsuţe pe care sunt stivuite cărţi. Mergând către partea din spate a magazinului se găsesc trei sau patru rânduri de rafturi cu cărţi, la înălţimea umărului, cu un culoar pe mijloc şi alte culoare pe fiecare parte. Pe pereţii laterali sunt fixate rafturi mai înalte. În spatele magazinului, la capătul culoarului, se

află o uşă batantă, din lemn, de genul celor care separă bucătăria de sala de mese în restaurante. Dacă rafturile ar fi fost strane şi tejgheaua un altar, aceasta ar fi putut să fie o capelă.

Martin păşeşte pe lângă mese, către peretele cu rafturi îndepărtat. Un mic semn îl etichetează: „LITERATURĂ". Pe faţă începe să i se întindă un zâmbet strâmb, dar acesta îngheaţă când priveşte spre raftul cu cărţi de sus. Acolo, aliniate corect, doar cu cotoarele la vedere, se află cărţile pe care le citise şi le studiase, în urmă cu douăzeci de ani, la universitate. Poate nu chiar aceleaşi titluri, dar aceleaşi ediţii cu coperte necartonate, obosite, aliniate parcă în ordinea cursurilor sale. Iată *Moby Dick, Ultimul mohican* şi *Litera stacojie* aşezate la stânga de *Marele Gatsby, Catch-22* şi *Herzog*[1]. Tot acolo se află şi *Soarta lui Richard Mahony, Doar pentru dragoste* şi *Coornadoo*[2]*,* conducând către *Cădere liberă, Procesul* şi *Americanul liniştit*[3]*.* Tot acolo se află şi câteva piese de teatru: *Îngrijitorul, Rinocerii* şi *Capela periculoasă*[4]*.* Scoate din raft o ediţie Penguin a cărţii *Cameră cu vedere*[5]*,* care are cotorul lipit cu bandă adezivă îngălbenită de vreme. O deschide, aproape aşteptându-se să descopere numele unui fost coleg pe jumătate uitat, în schimb, numele care îl întâmpină este Katherine Blonde. Aşază cartea la loc, cu atenţie, să nu o deterioreze. *Cărţile unei femei moarte,* se gândeşte el. Îşi scoate telefonul şi face o fotografie.

Pe raftul alăturat se găsesc aşezate cărţi mai noi, unele dintre ele aparent neatinse. James Joyce, Salman Rushdie, Tim Winton. Nu poate depista nicio logică în modul de aranjare a cărţilor. Scoate una, apoi alta, dar acestea nu au niciun nume scris în interior. Apucă vreo două cărţi şi se întoarce să se aşeze într-unul dintre fotoliile confortabile, când rămâne uluit, tresărind involuntar. La capătul culoarului central a apărut cumva o femeie tânără.

---

[1] Romane celebre de scriitorii americani din secolul al XIX-lea – Herman Melville, James Fenimore Cooper şi Nathaniel Hawthorne respectiv din secolul XX – F. Scott Fitzgerald, Joseph Heller şi Saul Bellow (n. red.).

[2] Romane consacrate, de autori australieni din secolul XX – Henry Handel Richardson, Christina Stead şi Katharine Susannah Prichard (n. red.).

[3] Romane de William Golding, Franz Kafka şi Graham Greene (n. red.).

[4] Piese de teatru aparţinând dramaturgilor Harold Pinter şi Eugen Ionesco şi autoarei australiene Dorothy Hewett (n. red.).

[5] Roman de autorul britanic E.M. Forster (n. red.).

— Ai găsit ceva interesant? întreabă ea cu voce uşor răguşită, zâmbind. Se sprijină cu nonşalanţă de raftul de cărţi.

— Sper, spune Martin.

Dar nu este nici pe departe atât de relaxat pe cât pare. Este deconcertat: la început de prezenţa ei, şi acum de frumuseţea ei. Are părul blond, tuns într-un bob ciufulit, cu bretonul până la limita sprâncenelor negre. Pometii par de marmură, ochii de un verde strălucitor. Poartă o rochie uşoară de vară şi este în picioarele goale. Nu se încadrează în povestea pe care el o construieşte pentru Riversend.

— Deci, cine este Katherine Blonde? întreabă el.

— Mama mea.

— Spune-i că îmi plac cărţile ei.

— Nu pot. A murit.

— O! Îmi pare rău.

— Nu ai de ce. Dacă îţi plac cărţile, şi ea te-ar fi plăcut pe tine. Acesta a fost magazinul ei.

Rămân în picioare, privindu-se unul pe celălalt pentru o clipă. Felul în care ea îl priveşte este cumva neutru şi Martin este primul care întrerupe contactul vizual.

— Ia loc, spune ea. Relaxează-te o clipă. Vii de departe.

— De unde ştii?

— Suntem în Riversend, spune ea, cu un zâmbet trist.

Face gropiţe, observă Martin. Ar putea fi model. Sau vedetă de cinema.

— Haide, ia loc, îl îndeamnă ea. Vrei o cafea? Magazinul ăsta este cafenea în aceeaşi măsură în care este librărie. Aşa ne facem banii.

— Sigur. Lungă şi neagră, mulţumesc. Şi nişte apă, te rog.

Martin îşi dă seama că tânjeşte şi după o ţigară, deşi n-a mai fumat din timpul universităţii. O ţigară. De ce tocmai acum?

— Foarte bine. Revin imediat.

Fata se întoarce şi o ia înapoi pe culoar fără zgomot. Martin o priveşte fără să o scape din ochi, cu picioarele înfipte în acelaşi loc în care se afla când a văzut-o pentru prima dată, admirându-i curba gâtului plutind pe deasupra rafturilor de cărţi. Ea trece prin uşa batantă, spre partea din spate a magazinului, şi dispare din vedere, dar prezenţa ei zăboveşte: timbrul vocii ei, ca de violoncel, încrederea în sine fluidă din poziţia ei, ochii ei verzi.

Uşa încetează să se mai balanseze. Martin priveşte în jos către cărţile din mâinile lui. Oftează, râde de el însuşi simţindu-se patetic şi se aşază, privind nu către cărţi, ci către dosul palmelor sale de patruzeci şi cinci de ani. Tatăl lui avusese mâini de muncitor. Pe când era mic, lui Martin i se păruseră întotdeauna atât de puternice, atât de sigure, atât de folositoare. Întotdeauna sperase, presupusese, că mâinile sale aveau să ajungă să arate la fel. Dar lui Martin mâinile lui încă îi păreau de adolescent. Mâini de intelectual, nu de om din clasa muncitoare. Ia un loc pe un fotoliu scârţâitor, cu tapiţeria uzată, care atârnă într-o parte, şi începe să răsfoiască o carte, cu mintea în altă parte. De data asta ea nu-l mai şochează când îi apare în câmpul vizual. Martin ridică privirea. Momentul a trecut.

— Uite, spune ea, foindu-se uşor.

Aşază o cană mare, albă, pe masa de lângă el. Când se apleacă, el simte un miros cu iz de cafea. *Prostule,* gândeşte el.

— Sper că nu te deranjează, spune ea, dar mi-am făcut şi mie una. Nu avem prea mulţi vizitatori.

— Desigur, se aude singur spunând. Ia loc.

O parte din Martin vrea să flecărească, să o facă să râdă, să o farmece. Crede că îşi mai aminteşte cum se face asta – speră că încă e cât de cât atrăgător –, dar aruncă din nou o privire către mâinile lui şi se decide să nu o facă.

— Ce cauţi aici? întreabă el, surprinzându-se cu francheţea întrebării sale.

— Ce vrei să spui?

— Ce faci în Riversend?

— Aici locuiesc.

— Da. Ştiu. Dar de ce?

Zâmbetul ei se disipează, în timp ce îl priveşte mult mai serios.

— Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să mă aflu aici?

— Ăsta. Martin ridică braţele şi arată spre magazin, în jurul lui. Cărţi, cultură, literatură. Cărţile tale din timpul facultăţii, acolo şi pe raftul de sub cel cu cărţile mamei tale. Oraşul ăsta este pe moarte. Tu n-ai ce căuta aici.

Ea nu zâmbeşte, nu se agită. În schimb, priveşte doar spre el, evaluându-l, lăsând liniştea să îi cuprindă, înainte de a răspunde.

— Eşti Martin Scarsden, nu-i aşa?

Ochii ei sunt fixaţi pe el. El îi întoarce privirea.

— Da. Eu sunt.

— Îmi amintesc reportajele, spune ea. Mă bucur că ai scăpat cu viaţă. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Da, a fost, spune el.

Minutele trec. Martin soarbe din cafea. Nu e rea, a băut cafele mai rele în Sydney. Din nou curioasa dorinţă pentru o ţigară. Liniştea este stranie şi totuşi nu este. Trec şi mai multe minute. Este bucuros să se afle aici, la librăria Oaza, împărtăşind liniştea cu această tânără frumoasă.

Ea vorbeşte prima.

— M-am întors aici în urmă cu optsprezece luni, când mama mea era pe moarte. Să am grijă de ea. Acum… ei bine, dacă plec, librăria, librăria ei trebuie închisă. Se va întâmpla destul de curând, dar nu am ajuns încă până acolo.

— Îmi pare rău. Nu mi-am propus să fiu atât de direct.

Ia cana de cafea de pe masă şi o strânge cu palmele: un gest de confort, de încredere şi de împărtăşire, ciudat de potrivit, în ciuda arşiţei zilei.

— Deci, Martin Scarsden, ce cauţi *tu* în Riversend?

— Un subiect. Redactorul meu m-a trimis. S-a gândit că mi-ar prinde bine să ies un pic şi să respir puţin aer sănătos, de ţară. „Mai rupe pânzele de păianjen”, mi-a spus.

— Care e subiectul? Seceta?

— Nu. Nu chiar.

— Dumnezeule, împuşcăturile? Din nou? S-au întâmplat acum aproape un an.

— Da. Asta e abordarea. „A trecut un an. Cum se descurcă Riversend?” Un fel de profil, dar al unui oraş, nu al unei persoane. Îl vom publica la comemorare.

— Asta a fost ideea ta?

— A redactorului meu.

— Ce mai geniu! Şi te-a trimis pe tine? Să scrii despre un oraş traumatizat?

— Aşa se pare.

— Dumnezeule!

Şi rămaseră în tăcere, din nou. Tânăra femeie îşi sprijină bărbia în palmă, privind în gol la o carte de pe una dintre mese, în timp ce Martin o examinează, fără să îi mai studieze frumuseţea, ci analizând decizia ei de a rămâne în Riversend. Observă liniile fine din jurul ochilor şi presupune că este mai în vârstă decât a crezut la început. Vreo douăzeci şi cinci de ani, poate. Tânără. Cel puţin în comparaţie cu el. Stau aşa timp de câteva minute, tablou într-o librărie, până când ea ridică ochii şi întâlneşte privirea lui. Se scurge un moment, se stabileşte o legătură. Atunci când vorbeşte, vocea ei este aproape o şoaptă.

— Martin, există un subiect mai bun, ştii asta. Mai bun decât să scormoneşti în durerea unui oraş îndoliat.

— Şi care ar fi ăsta?

— De ce a făcut ceea ce a făcut.

— Cred că ştim asta, nu-i aşa?

— Abuzul de copii? O acuzaţie uşor de adus unui preot mort. Nu cred asta. Nu toţi preoţii sunt pedofili.

Martin nu poate susţine intensitatea privirii ei; priveşte în cafea, fără să ştie ce să răspundă.

Tânăra femeie insistă.

— D'Arcy Defoe. E un prieten de-al tău?

— N-aş merge chiar atât de departe. Dar este un ziarist excelent. Povestea lui a câştigat premiul Walkley[6]. Meritat, aş spune.

— S-a înşelat.

Martin ezită. Nu ştie în ce direcţie se îndreaptă discuţia.

— Cum te numeşti?

— Mandalay Blonde. Toată lumea îmi spune Mandy.

— Mandalay? Ce nume!

— Mama mea. I-a plăcut sonoritatea. Îi plăcea ideea de a călători prin lume, nestingherit.

— Şi a făcut-o?

— Nu. Nu a părăsit niciodată Australia.

— Bine, Mandy. Byron Swift a împuşcat cinci oameni. Spune-mi tu: pentru ce a făcut asta?

— Nu ştiu. Dar dacă ai putea să afli, ar fi un subiect nemaipomenit, nu-i

[6] Premiile fundaţiei Walkley – premii australiene pentru jurnalism, privite ca un echivalent australian al premiilor Pulitzer (n. tr.).

aşa?

— Presupun. Dar dacă tu nu ştii pentru ce a făcut-o, cine o să-mi spună asta?

Mandy nu răspunde, nu imediat. Martin se simte deconcertat. Crezuse că a găsit un refugiu în librărie. Acum are impresia că a stricat totul. Nu e sigur ce ar trebui să spună, dacă să se scuze sau să ia totul în glumă, sau să mulţumească pentru cafea şi să plece.

Dar Mandalay Blonde nu s-a supărat; se înclină spre el şi spune cu vocea ei joasă:

— Martin, vreau să îţi spun ceva. Dar nu ca să scrii despre asta în ziar. Nu pentru a-l repeta altora. Rămâne între noi doi. Eşti de acord cu asta?

— Ce poate fi atât de delicat?

— Trebuie să trăiesc în acest oraş, asta este delicat. Deci scrie ce vrei despre Byron – lui nu-i mai pasă –, dar te rog lasă-mă pe mine în afara chestiei ăsteia. În regulă?

— Sigur. Despre ce e vorba?

Ea se lasă pe spate, cumpănindu-şi următoarele cuvinte. Martin realizează cât de liniştită este librăria, izolată de zgomote, la fel ca de lumină şi căldură. Poate auzi ventilatorul rotindu-se lent, torsul motorului său electric, clipocitul apei pe tejghea, respiraţia lentă a lui Mandalay Blonde. Mandy îl priveşte în ochi, apoi înghite în gol de parcă şi-ar face curaj.

— Era ceva divin în el. Ca şi cum ar fi fost un sfânt sau ceva de genul ăsta.

— A ucis cinci oameni.

— Ştiu. Eram aici. A fost oribil. Cunoşteam câteva dintre victime; le cunosc pe văduvele lor. Fran Landers îmi este prietenă. Aşa că spune-mi: de ce nu îl urăsc? De ce am senzaţia că ceea ce s-a întâmplat era, oarecum, inevitabil? De ce? Ochii ei sunt rugători, vocea intensă. De ce?

— Bine, Mandy, spune-mi. Te ascult.

— Nu poţi scrie nimic din toate astea. Nu despre mine. În regulă?

— Sigur. Despre ce e vorba.

— Mi-a salvat viaţa. Îi sunt datoare cu viaţa mea. A fost un om bun.

Suferinţa îi înfioară faţa precum vântul suprafaţa unui iaz.

— Continuă.

— Mama era pe moarte, iar eu am rămas însărcinată. Nu era pentru

prima dată. O aventură de o noapte cu un nemernic din Melbourne. Mă gândeam să mă sinucid; nu vedeam niciun viitor, nu unul pentru care să merite să trăiesc. Oraşul ăsta de rahat, viaţa aia de rahat. Şi el a observat asta. A intrat în librărie, a început să mă tachineze şi să flirteze ca de obicei, apoi s-a oprit. Pur şi simplu. A privit în ochii mei şi a înţeles. Şi i-a păsat. A vorbit cu mine, mai mult de o săptămână, mai mult de o lună şi m-a făcut să mă răzgândesc. M-a învăţat cum să mă opresc din fugă, cum să dau valoare lucrurilor. Îi păsa, înţelegea durerea celorlalţi. Oameni ca el nu abuzează copiii; cum ar putea să o facă?

În vocea ei este pasiune, în cuvintele ei, convingere.

— Crezi în Dumnezeu? întreabă ea.

— Nu, răspunde Martin.

— Nu, nici eu. Dar în destin?

— Nu.

— Despre asta nu sunt chiar sigură. Karma?

— Mandy, unde vrei să ajungi cu asta?

— Obişnuia să intre în magazin, să cumpere cărţi şi să bea cafea. La început nu ştiam că este preot. Era curtenitor, era şarmant şi era diferit. Îmi plăcea de el. Mama îl plăcea cu adevărat. Putea să vorbească despre cărţi şi despre istorie sau filosofie. Iubeam amândouă momentele în care se oprea pe aici. Am fost dezamăgită când am aflat că era preot; începusem să-l îndrăgesc.

— Şi lui îi plăcea de tine?

Privind către ea, Martin se gândeşte că este dificil să-ţi închipui un bărbat căruia nu i-ar plăcea de ea.

Ea zâmbeşte.

— Sigur că nu. Eram însărcinată.

— Dar ţie îţi plăcea de el?

— Tuturor le plăcea. Era atât de spiritual, de carismatic. Mama era pe moarte, oraşul era pe moarte, iar el – tânăr, plin de viaţă şi neclintit, plin de încredere în sine şi de promisiuni. Şi apoi a devenit mai mult de atât: prietenul, confesorul şi salvatorul meu. Mă asculta, mă înţelegea, pricepea prin ce trec. Fără să mă judece, fără să mă mustre. Întotdeauna, când era în oraş, se oprea pe la noi, se interesa cum ne mai merge. În ultimele zile ale mamei mele, la un spital din Bellington, a consolat-o şi m-a consolat şi pe mine. Era un om bun. Şi apoi s-a dus şi el.

Şi mai multă linişte. De data asta Martin este cel care vorbeşte primul.

— Ai născut copilul?

— Da. Desigur. Liam. Doarme în camera din spate. O să ţi-l prezint dacă mai eşti pe aici când se trezeşte.

— Mi-ar plăcea.

— Mulţumesc.

Martin îşi alege cuvintele cu grijă sau cel puţin încearcă, conştient că nu ar putea niciodată să găsească cuvintele potrivite.

— Mandy, am înţeles că Byron Swift a fost drăguţ cu tine. Pot accepta cu uşurinţă că nu era complet rău, că era sincer. Dar asta nu echivalează cu răscumpărarea tuturor păcatelor, nu pentru ce a făcut. Şi nici nu înseamnă că acuzaţiile nu sunt adevărate. Îmi pare rău.

Cuvintele lui nu reuşesc să o convingă; ea pare să fie şi mai hotărâtă.

— Martin, îţi spun, a privit în sufletul meu. Eu am aruncat o privire în al lui. Era un om bun. Ştia că sunt în suferinţă şi m-a ajutat.

— Dar cum poţi să împaci asta cu ce a făcut? A comis crime în masă.

— Ştiu. Ştiu. Nu pot să împac lucrurile astea. Ştiu că el a făcut ce spui; nu neg asta. Şi lucrul ăsta mă tulbură de atunci încoace. Singura fiinţă umană cu adevărat decentă pe care am întâlnit-o vreodată, în afară de mama mea, devine acest spectacol de groază. Dar lucrurile stau aşa: pot să cred că a ucis cinci oameni. Ştiu că el i-a ucis. Chiar sună adevărat, sună corect, într-un mod pervers, chiar dacă nu ştiu de ce a făcut-o. Dar nu pot să cred că a abuzat copii. Când eram copil, am fost hărţuită şi bătută, ca adolescentă am fost bârfită şi pipăită, şi ca adult am fost ostracizată şi criticată şi marginalizată. Am avut o mulţime de iubiţi abuzivi – aproape singurul fel de iubiţi pe care l-am avut vreodată; nemernici narcisişti, capabili să se gândească numai la ei înşişi. Tatăl lui Liam este unul dintre ei. Cunosc această mentalitate. Am văzut-o de aproape şi pe pielea mea. Nu asta era mentalitatea lui; era tocmai pe dos. Îi păsa. Lucrul ăsta mă înnebuneşte. Şi din cauza asta nu cred că abuza copii. Îi păsa.

Martin nu ştie ce să spună. Vede pasiunea de faţa ei, aude fervoarea din vocea ei. Dar un criminal în serie căruia să-i pese? Aşa că nu spune nimic. Doar priveşte în ochii verzi, tulburaţi, ai lui Mandalay Blonde.

DOI, CÂINELE NEGRU

Martin se pomeneşte înapoi în stradă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis; nu a cumpărat nicio carte; nu a cerut îndrumări spre hotel. Îşi verifică telefonul gândindu-se să acceseze Google Maps, dar aici nu există semnal. Doamne, fără telefon mobil. La asta nu se gândise. Priveşte oraşul de parcă ar fi o ţară străină.

Trezitul devreme, drumul lung străbătut şi căldura l-au secătuit, făcându-l să se simtă ameţit. Şi ziua a devenit tot mai fierbinte, lumina orbitoare de dincolo de copertinele magazinelor, tot mai ameţitoare. Nu mişcă nimic, în afară de pâcla tremurătoare a căldurii care se ridică din stradă. Temperatura trebuie să fi ajuns pe la 40 de grade, fără nicio adiere de vânt. Martin păşeşte în zona strălucitoare. Atingerea acoperişului maşinii îi lasă senzaţia că atinge o tigaie. În încremenire, ceva se mişcă, ceva îşi schimbă poziţia la periferia vederii sale, dar când se întoarce, nu vede nimic. Ba nu – ceva mai departe, în mijlocul străzii: o şopârlă. Martin traversează drumul. Este o scincidă cu coada ciuntită, nemişcată de parcă ar fi moartă. Bitumul se scurge prin crăpăturile drumului şi Martin se întreabă dacă nu cumva a rămas blocată. Dar se îndepărtează, agitată, cu sângele înfierbântat de arşiţa zilei, repezindu-se sub o maşină parcată. Încă un sunet. O tuse seacă. Martin se întoarce, vede bărbatul care se târşâie pe sub copertinele de pe partea cealaltă a drumului. Acelaşi bărbat, cu pardesiul lui gri, care încă strânge sticla din punga de hârtie maronie. Martin se îndreaptă spre el ca să-l salute.

— Bună dimineaţa.

Bărbatul este gârbovit. Şi aparent surd. Continuă să se târască, fără să îşi dea seama de existenţa lui Martin.

— Bună dimineaţa, repetă Martin, mai tare.

Bărbatul se opreşte, priveşte în sus şi în jur, de parcă ar auzi un tunet îndepărtat, observă faţa lui Martin.

— Ce?

Bărbatul are o barbă căruntă, cu fire gri şi ochii umeziţi.

— Bună dimineaţa, spune Martin, pentru a treia oară.

— Nu este bună şi nu este dimineaţă. Ce vrei?

— Îmi poţi spune încotro este hotelul?

— Nu e niciun hotel.

— Ba da, este.

Martin ştie sigur că aşa e; în timpul zborului a citit câteva paragrafe pe laptopul său, inclusiv articolul premiat al lui Defoe, care descria barul hotelului ca fiind inima oraşului. Pe nume The Commercial.

— Închis. Acum şase luni. Ducă-se dracului. Uite acolo este.

Omul flutură un braţ. Martin priveşte înapoi pe drumul pe care a intrat în oraş. Cum de l-a ratat? Fostul hotel, singura clădire cu două etaje de pe strada principală, se înalţă la intersecţie, cu firma intactă şi cu veranda circulară îmbietoare, nu prea arată închis definitiv, ci, mai degrabă, în afara programului pe ziua aceea. Bărbatul deschide gura pungii, deşurubează capacul sticlei şi ia o înghiţitură.

— Poftim. Vrei?

— Nu, mulţumesc. Nu chiar acum. Spune-mi, există vreun alt loc în oraş unde aş putea să stau?

— Încearcă la motel. Dar grăbeşte-te. La cum se duc toate naibii pe aici, i-ar putea veni rândul.

— Unde îl găsesc?

Bărbatul îl priveşte pe Martin.

— Din ce parte ai venit. Dinspre Bellington? Deni?

— Nu, dinspre Hay.

— O călătorie grea ca naiba. Ei bine, ia-o pe aici, în direcţia în care mergeai. Ia-o la dreapta la semnul de stop. Spre Bellington, nu spre Deniliquin. Motelul e pe partea dreaptă, la marginea oraşului. La vreo două sute de metri.

— Mulţumesc. Apreciez.

— Apreciezi? Eşti vreun nenorocit de yankeu? Ei vorbesc aşa.

— Nu. Voiam doar să spun „mulţumesc”.

— Bun. Cară-te, atunci.

Şi boschetarul îşi continuă drumul bălăbănindu-se. Martin scoate telefonul şi îi face o poză din spate în timp ce se îndepărtează.

Să te urci înapoi în maşină nu e o treabă uşoară. Martin îşi umezeşte degetele cu limba, astfel încât să poată apuca mânerul pentru destul de mult timp ca să-l deschidă şi bagă piciorul pentru a împiedica uşa să se

închidă din cauza pantei. În interior maşina este ca un cuptor de gătit. Porneşte motorul, dă la maxim aerul condiţionat, care nu face altceva decât să pompeze aer fierbinte în cabină. Se simte un miros urât, resturile vomei vreunui chiriaş anterior, pe care arşiţa de cuptor îl ridică din scaunele textile. Catarama centurii de siguranţă a stat în soare şi este prea fierbinte pentru a pune mâna pe ea; Martin porneşte fără centură. Pune un prosop, care a fost odată umed, peste volan, pentru a putea manevra.

— Drăcia dracului, murmură el.

Parcurge cele câteva sute de metri până la motel, îndreaptă maşina spre umbra unei parcări acoperite de lângă intrare şi iese din maşină, chicotind pentru sine, cu moralul revigorat îşi scoate telefonul şi face câteva fotografii. „MOTELUL CÂINELE NEGRU”, scrie pe firma scorojită. „LOCURI LIBERE” şi, cel mai tare: „NU PERMITEM ACCESUL CU ANIMALE DE COMPANIE”. Martin râde. Aur curat. Cum de a ratat asta, Defoe? Poate că şmecherul naibii nici nu s-a mişcat din cârciumă.

La recepţie tot nu poţi respira de căldură. Martin aude sunetul unui televizor venind de undeva, adânc în interiorul clădirii. Pe tejghea se află o sonerie de recepţie, care e de fapt una de intrare adaptată acestui nou scop. Martin apasă pe ea şi aude un ciripit îndepărtat, venind din direcţia televizorului. În timp ce aşteaptă, răsfoieşte câteva broşuri aflate pe un raft metalic atârnat de zidul de cărămidă. Pizza, croaziere pe râul Murray, o cramă, o fermă de lămâi, planoare, carturi, un alt motel, o pensiune. O piscină cu tobogane de apă. Toate la numai patruzeci de minute distanţă, în Bellington, în aval pe râul Murray. Chiar pe tejghea se află câteva meniuri pentru mâncare la pachet, tipărite cu cerneală roşie. „Saigon Asia – meniuri vietnameze, thailandeze, chinezeşti, indiene, australiene. Services Club, Riversend”. Martin împătureşte unul şi îl bagă în buzunar. Cel puţin nu va face foamea.

O femeie grăsună, peste cincizeci de ani, îşi face apariţia din spatele unei uşi batante de sticlă opacă aducând cu ea un gust efemer de aer rece şi mirosul produselor de curăţenie. Părul ei, lung până la umeri, este în două culori: cea mai mare parte este blond, dar la câţiva centimetri de pielea capului arată ca o împletitură de castaniu cu gri.

— Bună, drăguţă. Cauţi o cameră?

— Da, te rog.

— Cu ora sau peste noapte?

— Nu, probabil trei sau patru nopţi.

Ea îi aruncă lui Martin o privire lungă.

— Nicio problemă. Lasă-mă să verific rezervările.

Femeia se aşază şi îi trage una computerului vechi pentru a-l aduce la viaţă. Martin priveşte afară, pe uşă. Sub acoperişul parcării nu mai sunt alte maşini, doar a lui.

— Ai noroc. Patru nopţi ai spus?

— Sigur.

— Nicio problemă. Plata în avans, dacă e în regulă pentru tine. Şi apoi în fiecare zi, dacă stai mai mult.

Martin îi întinde cartea sa de credit Fairfax[7], de la ziar. Femeia priveşte la ea, apoi la Martin, încercând să-şi dea seama de unde să-l ia.

— Eşti de la *The Age?*

— *Sydney Morning Herald.*

— Nicio problemă, murmură ea şi trece cartea de credit prin terminalul POS. Bine, drăguţă, eşti în şase. Uite-ţi cheia. Stai o clipă, îţi aduc nişte lapte. Când intri în cameră porneşte frigiderul şi înainte să pleci asigură-te că ai oprit lumina şi aerul condiţionat. Facturile de energie ne omoară.

— Mulţam', spune Martin. Aveţi wi-fi?

— Neah.

— Şi nici semnal la telefonul mobil?

— Aveam, înainte de alegeri. Acum antena a căzut. Mă aştept să o repare la timp, înainte de următoarele alegeri. Zâmbetul ei e sardonic. Este un telefon fix la tine în cameră. Ultima dată când am verificat, funcţiona. Mai pot face ceva pentru tine?

— Mda. Numele motelului. Este puţin ciudat, nu-i aşa?

— Neah. Acum patruzeci de ani nu era. De ce să-l schimbăm dacă multor pierde-vară le place cum sună?

Camera lui Martin arată impersonal. După ce citise articolul lui Defoe, abia aşteptase să stea la cârciumă: să bea bere cu localnicii, să primească un flux de informaţii de la personalul candid al barului, să mănânce pe tejghea friptură locală şi legume gătite prea mult, apoi să nu aibă decât de urcat scările către locul lui de dormit. Poate că s-ar fi împleticit noaptea pe

[7] Fairfax Media, trust de presă care a deţinut cotidianele *Sydney Morning Herald, The Age* şi alte publicaţii australiene naţionale şi locale (n. red.).

coridor până la toaleta foarte probabil comună, pentru pipi, dar era o clădire veche, cu personalitate, care spune poveşti, nu o banalitate utilitară ca această cuşcă pentru câini: un tub fluorescent neacoperit, pentru lumină, un pat lăsat şi cuvertura maro, izul chimic al aparatului pentru împrospătarea aerului, un minibar refrigerat care huruie şi un aparat de aer condiţionat zgomotos. Există un telefon şi un ceas de noptieră, ambele bătrâne de zeci de ani. Mai bine decât să dormi în maşină, dar nu cu mult. Martin sună la redacţia de ştiri, le dă numărul motelului şi îi avertizează că telefonul lui mobil nu funcţionează.

Apoi se dezbracă, intră în baie, trage apa cu muştele moarte adunate în vasul de toaletă, se uşurează şi trage apa din nou. Porneşte robinetul chiuvetei şi umple unul dintre pahare. Apa miroase a clor şi are gust de râu. Lasă duşul să meargă, fără să se preocupe de robinetul de apă caldă, se încruntă la presiunea scăzută a apei, apoi păşeşte sub jet şi lasă apa să-i curgă pe trup. Stă acolo până când nu mai simte răceala apei. Îşi ridică palmele şi le examinează. Au devenit albe şi pufoase, încreţite din cauza apei, asemenea unui corp înecat. De când au început mâinile lui să-i pară atât de străine?

Cu trupul răcorit, în camera care se răceşte greoi, se usucă şi se urcă în pat, aruncând jos totul în afară de cearceaf. Are nevoie de odihnă. A fost o zi lungă: trezirea de dimineaţă, zborul, călătoria cu maşina, arşiţa. Arşiţa. Adoarme. Se trezeşte într-o cameră care se întunecă.

Se îmbracă, mai bea din apa îngrozitoare, îşi priveşte ceasul: şapte şi treizeci.

Afară, în spatele hotelului, soarele mai persistă pe cerul de ianuarie, agăţat deasupra orizontului, mare şi portocaliu. Martin îşi lasă maşina şi merge pe jos. Îşi dă seama că motelul Câinele Negru chiar este la marginea oraşului. Între el şi grajdurile goale nu se mai află decât o benzinărie părăginită. Peste drum se află calea ferată şi un grup de silozuri înalte, care strălucesc aurii în lumina apusului. Martin face o poză. Apoi trece pe lângă benzinăria abandonată către locul în care este marcată intrarea în oraş cu semnele regulamentare: „RIVERSEND”, spune unul; „POPULAŢIE 800”, spune altul; „ACUM ÎN VIGOARE NIVEL 5 DE RESTRICŢIE LA CONSUMUL DE APĂ”, spune al treilea. Martin urcă pe o mică ridicătură de teren care vine perpendicular pe şosea, nu mai înaltă de un metru; încadrează semnele cu benzinăria abandonată în stânga şi silozurile de

grâu în dreapta şi face o fotografie, în timp ce soarele care apune îşi trimite umbrele dincolo de semne. Se întreabă cu cât timp în urmă a fost populaţia oraşului de 800 de locuitori şi cât ar putea fi acum.

Porneşte înapoi spre oraş, simţind puterea soarelui pe spinare, chiar şi la această oră târzie. Există case abandonate şi case locuite, case cu grădini uscate şi moarte şi case care prezintă verdeaţă proaspăt udată. Trece de şopronul verde, din tablă ondulată, al brigăzii de pompieri voluntari înainte de a face o pauză la intersecţia cu Hay Road, cu magazinele lui adăpostite sub copertinele lipite unele de altele. Încă o fotografie.

Îşi continuă drumul spre est, de-a lungul şoselei, pe lângă un supermarket părăsit, cu afişele albite de soare pe care scrie „REDUCERI DE LICHIDARE" încă lipite pe uşi, pe lângă o benzinărie Shell, al cărei proprietar îl salută prietenos în timp ce închide pentru noapte; în lungul unui parc, iarbă verde şi alte semne – „DOAR APĂ STĂTUTĂ", pe lângă un chioşc pentru orchestră şi un grup de toalete pentru şoferi, toate aşezate sub nivelul digului. Şi încă un pod, de beton şi cu două benzi, care se întinde peste râu. Martin îşi desenează în minte harta oraşului Riversend: o intersecţie în T care se încadrează perfect într-o cotitură a râului, cu digul care mărgineşte oraşul dinspre nord şi est. Lui Martin îi place dispunerea; îl face să pară bine gândit şi autonom. Plutind în derivă pe vasta întindere a câmpiei continentale, asta oferă cumva oraşului Riversend o ancoră de sens.

Se caţără pe marginea digului, în apropierea podului şi găseşte o potecă ce merge pe creasta acestuia. Se opreşte şi priveşte înapoi, în lungul şoselei, ştergându-şi sudoarea de pe sprâncene. Orizontul se pierde într-o pâclă de praf şi căldură, dar el simte că ar putea vedea curbura pământului, ca şi cum ar sta la marginea pământului, privind către mare. Un camion bubuie peste pod şi pe lângă el, îndreptându-se spre vest. Soarele apune, mânios şi portocaliu din cauza prafului, şi el urmăreşte camionul până când acesta este distorsionat şi apoi cu totul înghiţit de pâclă.

Martin părăseşte drumul, mergând pe culmea digului. Alături de el, albia râului, întrezărită printre eucalipţi, este doar noroi gol şi crăpat. Se gândeşte că arborii arată destul de sănătoşi, până când ajunge la un trunchi mort, care arată la fel de solid ca vecinii lui, doar golit de frunze.

Un cârd de papagali zboară pe deasupra capului, strigătele lor zgomotoase trezind glasurile altor păsări şi fiinţe în amurg. Martin urmează cărarea până când ajunge la o curbură a albiei râului. Deasupra acesteia, pe o ridicătură naturală, se află o clădire din cărămidă galbenă, Riversend Services and Bowling Club, cu luminile strălucind prin ferestrele de sticlă aflate deasupra unei terase de oţel, ca o navă de croazieră eşuată la reflux.

În interiorul clubului aerul este răcoros. Există o tejghea pe care se află formulare de înscriere pentru membri ocazionali şi un semn care îi invită pe vizitatori să se înregistreze ei înşişi. Martin se conformează, rupând o etichetă pentru oaspeţi. Camera principală este mare, cu ferestre înalte prin care poţi vedea dincolo de cotul râului, unde arborii aproape că nu se mai văd în amurgul din afara camerei luminate strălucitor. Există scaune şi mese, dar nu şi clienţi. Niciun suflet. Singura mişcare vine de la luminile care sclipesc ale aparatelor de poker ce se află în spatele unui paravan jos, în cealaltă parte a camerei. În spatele barului stă aşezat un barman care citeşte o carte. Acesta ridică privirea când Martin se apropie.

— Sal'tare. Îţi dau o bere?

— Mulţam. Ce ai la dozator?

— Astea două de aici.

Martin comandă o halbă de Carlton Draught, întrebându-l pe barman dacă nu vrea şi el una.

— Nu, mulţumesc, spune el şi începe să îi toarne berea lui Martin. Eşti ziarist?

— Corect, spune Martin. Vorba circulă repede.

— Oraşe de provincie. Ce poţi să faci? spune barmanul.

Pare să fie abia trecut de şaizeci de ani, cu faţa roşie după o viaţă de stat în soare şi de băut bere, cu părul alb pieptănat şi uleios. Are mâinile mari şi presărate cu pete hepatice. Martin le admiră.

— Ai venit să scrii despre împuşcături?

— Aşa e.

— Mult noroc să găseşti ceva nou de spus. Mie mi se pare că totul a fost scris deja de trei ori.

— S-ar putea să ai dreptate.

Barmanul ia banii lui Martin şi îi pune în casa de marcat.

— Nu aveţi wi-fi aici, din întâmplare? întreabă Martin.

— Sigur că avem. Cel puţin teoretic.

— Ce înseamnă asta?

— Jumătate din timp nu funcţionează. Şi atunci când merge, este ca ajutorul pe timp de secetă: vine cu ţârâita. Dar fă o încercare. Nu mai e nimeni aici, aşa că s-ar putea să ai noroc.

— Care-i parola?

— Heleşteu. Asta din vremurile când aveam aşa ceva.

Martin reuşeşte să se conecteze pe telefon, dar mesajele nu se descarcă; apare doar o rotiţă care se învârteşte, semnul indeciziei computerului. Renunţă şi lasă telefonul deoparte.

— Acum înţeleg ce vrei să spui.

Ştie că ar trebui să întrebe despre crime, despre felul în care reacţionează oraşul, dar este oarecum reticent. Aşa că, în loc de asta, întreabă unde se află toată lumea.

— Prietene, e luni-seară. Cine are bani să bea lunea?

— Atunci cum de aveţi deschis?

— Pen' că dacă nu ar fi deschis, atunci ar fi închis, şi sunt prea multe locuri închise prin jur.

— Totuşi, încă îşi permit să vă plătească?

— Nu. În cele mai multe zile suntem voluntari. Membri ai conducerii clubului. Avem un registru.

— Impresionant. Aşa ceva nu s-ar întâmpla la oraş.

— Din cauza asta noi suntem deschişi şi barul e închis. Nimeni nu se duce să lucreze pe degeaba la un bar.

— Oricum, păcat că s-a dus.

— Aici ai dreptate. Tipul care îl ţinea era destul de decent – pentru un străin. Sponsoriza echipa locală de fotbal, cumpăra produse locale pentru bistro. Asta nu l-a salvat de la faliment, totuşi. Că tot vorbim de bistrouri, vrei ceva de mâncare?

— Vreau. Ce aveţi?

— Aici, nimic. În spate e restaurantul care vinde mâncare la pachet al lui Tommy, Saigon Asian, la fel de bun ca orice poţi găsi în Sydney sau Melbourne. Dar grăbeşte-te, ultima comandă e la opt.

Martin îşi verifică ceasul: opt fără cinci.

— Mulţumesc, spune Martin şi ia o înghiţitură lungă din bere.

— Te-aş lăsa să stai să mănânci aici, dar trebuie să închid şi eu. În astfel

de nopţi avem numai clienţi din ăştia – oameni care iau una mică în timp ce aşteaptă mâncarea. Dar avem deschis în fiecare seară în afară de duminică. Şi la prânz în fiecare zi în afară de luni. Vrei să iei ceva de băut cu tine?

Martin se imaginează pe sine bând de unul singur în camera lui de la motelul Câinele Negru.

— Nu mulţumesc, spune şi termină berea. Îi mulţumeşte barmanului voluntar şi îi întinde mâna.

— Martin, spune el.

— Errol. Errol Ryding, spune barmanul şi ia mâna lui Martin în palma lui uriaşă.

Errol, deci aici era ultimul om pe nume Errol, gândeşte Martin.

În întuneric Martin încearcă să se întindă şi descoperă că nu poate. Nu-şi poate îndrepta picioarele. Groaza se lasă ca o cortină şi îl sufocă în claustrofobie. Se întinde prudent, cu teamă faţă de ceea ce ar putea întâlni degetele lui şi ştie deja ce fel de rezistenţă vor întâmpina. Oţel. Neclintit, neiertător, necruţător. Frica i se înfăşoară în jurul gâtului agitându-i respiraţia. Îşi ţine suflarea ca nu cumva cineva să-i audă expiraţia uşoară. Zgomotul acela – ce se aude? Paşi? Vin să-l elibereze? Vin să-l ucidă? Şi mai mult zgomot. Bufnitura îndepărtată a artileriei, zgomotul moale al unei lovituri. Martin nu mai vrea să se întindă. Se ghemuieşte mai strâns, ca un fetus şi îşi bagă degetele în urechi, înfricoşat de răgetul ca de măgar al unui AK-47. Şi totuşi aude zgomote, un huruit, un zornăit. Îşi îndepărtează degetele şi ascultă, cu speranţă şi teamă. Un tanc? Ar putea să fie un tanc? Se străduieşte să audă sforăitul motorului, zornăitul şenilelor. Trebuie să fie aproape. Israelienii invadează? Vin să-l salveze? Dar ei ştiu că se află aici? Vor trece, pur şi simplu, cu tancul peste el, îl vor strivi în închisoarea lui, fără să ştie că se află acolo? Ar trebui să strige? Sau să nu strige? Nu. Soldaţii nu-l vor auzi niciodată. Dar alţii l-ar putea auzi. Şi acum. Mugetul acela. Care se apropie. Un adevărat urlet. Un F16? O rachetă, o bombă. Nimeni nu va şti vreodată că el a fost aici, ce s-a ales de el. Urletul, tot mai apropiat. Ce fac, de ce vin aşa de jos?

Un zgomot puternic şi este treaz, înghiţind cu lăcomie aer, smulgând pătura de pe el. Luminile camionului care trece pătrund prin perdelele subţiri de la Câinele Negru, în timp ce îşi continuă drumul spre est.

— La dracu’, exclamă Martin.

Uruitul camionului se stinge şi lasă doar vâjâitul de motor de tanc al aerului condiţionat.

— La dracu’, spune din nou Martin, în timp ce se extrage din pătură şi aprinde lumina fluorescentă.

Ceasul de pe noptieră spune 3:45 a.m. Se ridică şi dă pe gât o cană de apă mirositoare, dar gura îi rămâne uscată şi sărată de la mâncarea de mai devreme. Poate că ar fi fost mai bine să-şi fi luat cu el nişte tărie. Se gândeşte la pilulele din geanta lui de voiaj, dar nu vrea să se întoarcă acolo. În schimb începe lunga aşteptare a zorilor.

TREI, DUMINICA SÂNGEROASĂ

Martin iese înainte de ivirea zorilor, aerul este rece şi cerul tăcut în timp ce îşi găseşte drumul pe străzile pustii către epicentrul poveştii sale: St James. Stă în faţa bisericii, în timp ce soarele se ridică de sub orizont şi aruncă suliţe de lumină aurie printre ramurile eucalipţilor roşi de pe malul râului. O vede pentru prima dată, dar cu toate astea, clădirea îi pare familiară: cărămidă roşie şi acoperiş din tablă ondulată, puţin ridicată faţă de terenul din jur, câteva trepte conducând spre elipsele utilitare ale unei clădirii al cărei scop este evidenţiat de arcada portalului, de înclinarea acoperişului şi de lungimea ferestrelor şi este confirmată de crucea de pe acoperiş. Într-o parte se ridică o clopotniţă rudimentară: doi stâlpi de beton, un clopot şi o sfoară. „ST JAMES: SLUJBE ÎN PRIMA ŞI A TREIA DUMINICĂ A LUNII – ORA 11 A.M.”, spune semnul, cu vopsea neagră pe fond alb. Biserica se ridică singuratică, austeră. Nu există niciun zid de împrejmuire, niciun cimitir, nici arbuşti sau copaci protectori.

Martin păşeşte spre trepte, pe aleea din beton crăpat. Nu există nimic care să indice ce s-a întâmplat aici în urmă cu aproape un an: nicio placă, nicio cruce improvizată, nici flori ofilite. Martin se întreabă de ce: cel mai traumatizant eveniment din istoria oraşului şi nimic care să-l comemoreze. Nimic pentru victime, nimic pentru cei îndoliaţi. Poate că este prea devreme, evenimentele sunt prea vii în amintire; poate că oraşul se teme de turişti şi de vânătorii de suvenire; poate că vrea să şteargă evenimentul din memoria colectivă şi să pretindă că nu s-a întâmplat niciodată.

Martin examinează treptele. Fără pete, fără urme, soarele a albit cimentul, a sterilizat scena crimei. De cealaltă parte a aleii iarba pare moartă, ucisă de soare şi de lipsa de apă. Încearcă uşa, în speranţa că interiorul va fi ceva mai promiţător, îi va oferi vreun indiciu despre reacţia orăşelului, dar descoperă că este încuiată. Aşa că se plimbă în jurul clădirii în căutarea unui detaliu util, dar nu este nimic de văzut. St James rămâne impenetrabilă la inspecţie, nu oferă nimic anchetei jurnalistice. Face câteva fotografii la care ştie că nu se va uita niciodată.

Simte cum îi creşte dorinţa pentru o cafea; se întreabă la ce oră se deschide librăria. Ceasul lui arată şase şi treizeci de minute. Probabil că nu este deschis încă, se gândeşte. Se îndreaptă spre sud, pe Somerset Street, lăsând St James în dreapta sa şi şcoala primară în stânga. Drumul coteşte. Poate să vadă spatele motelului, după un gard de lemn. Trece de secţia de poliţie şi ajunge înapoi pe Hay Road, strada principală. În centrul intersecţiei, aşezată pe un piedestal, cu capul plecat, se află statuia în mărime naturală a unui soldat îmbrăcat într-o uniformă din Primul Război Mondial: ghete, moletiere, pălărie cu boruri largi. Soldatul stă în repaus, cu arma alături de el. Martin se uită în sus, privind la ochii morţi, de bronz. Pe soclu sunt montate plăci de marmură care amintesc numele soldaţilor care şi-au dat viaţa pentru ţara lor: Războiul burilor, războaiele mondiale, Coreea şi Vietnam. Martin priveşte din nou spre faţa soldatului de bronz. Acest oraş nu are pentru prima oară parte de traume şi de traumatizaţi. Dar poate că războiul este mai uşor de amintit decât crimele în masă; războiul are un sens sau aşa li se spune văduvelor.

O camionetă îşi croieşte drum dinspre şosea, în timp ce şoferul îi face un semn cu un deget lui Martin, care îi răspunde stânjenit. Vehiculul îşi continuă drumul, îndreptându-se spre pod şi afară din oraş. Este marţi-dimineaţă. Martin îşi aminteşte de magazinul second hand al Matildei, care este deschis numai marţi şi joi-dimineaţă. Oare şi celelalte afaceri funcţionau în acelaşi fel, cele care încă supravieţuiau, cu patronii conspirând să-şi concentreze slabele câştiguri în doar câteva ore ale fiecărei săptămâni, cu oamenii din oraş şi fermierii făcând tot posibilul să-i susţină? Un oraş care continua să funcţioneze în ciuda secetei şi a declinului economic. În acest caz Martin ştie că trebuie să scoată tot ce poate din asta, să se prezinte oamenilor în timp ce aceştia sunt pe afară şi activi, investigându-le opiniile şi testându-le sentimentele, încercând să judece cât de multă viaţă a rămas în Riversend. Traversează pe partea cealaltă, până la bancă. După cum se aştepta: deschis marţi şi joi dimineaţa. Acelaşi lucru şi la băcănia lui Jennings, aflată în diagonală, dar hotelul Commercial, proaspăt zugrăvit, va rămâne închis indiferent ce zi a săptămânii este. Lângă barul hotelului, mai aproape de pod, se află magazinul universal Landers. Deschis şapte zile din şapte. Martin îşi face o notiţă mentală: Craig Landers fusese unul dintre cei ucişi. Cine conduce magazinul acum? Soţia lui? Mandalay îi menţionase numele, Fran, spusese

că sunt prietene.

Pentru o clipă este distras de ceea ce pare să fie un tunet îndepărtat. Cercetează cerul pentru confirmare, dar nu este nici măcar o urmă de nor, ca să nu mai vorbim de fulgere. Tunetul se aude din nou, persistă, se apropie. Îşi fac apariţia patru motociclişti, venind pe Hay Road dinspre şosea, mergând în perechi, cu feţele serioase. Motoarele lor zvâcnesc şi pulsează, zgomotul se reflectă în clădiri şi face să tresalte pieptul lui Martin. Poartă căşti negre mate, ochelari de soare, bărbi şi mustăţi. Nu poartă jachete de piele, doar însemnele distinctive pe tricouri subţiri, cu mâneci scurte: *Reapers,* cu silueta unui schelet cu coasa lui. Braţele le sunt umflate de muşchi şi tatuate, figurile, pline de atitudine. Bărbaţii trec, aparent fără să-l remarce pe Martin. Le face o fotografie cu telefonul, apoi alta, în timp ce ei îşi continuă drumul, îndreptându-se spre pod. Un minut sau două mai târziu bubuitul dispare şi Riversend revine la amorţeală.

Timp de jumătate de oră nu mai apare nici un alt vehicul. Un break roşu virează de pe şosea, trece pe lângă soldat şi parchează în faţa magazinului general. În timp ce Martin se apropie, din maşină iese o femeie, deschide portbagajul şi scoate un mic balot de ziare. Pare să fie cam de vârsta lui, cu părul şaten tuns scurt şi o faţă drăguţă.

— Pot să vă ajut? întreabă Martin.

— Sigur, spune femeia.

Martin se întinde în spatele maşinii şi trage afară o tavă cu douăsprezece pâini băgate în pungi maro de hârtie. Pâinea este caldă şi miroase îmbietor. El o urmează în magazin şi aşază tava pe tejghea.

— Mulţumesc, spune femeia. Este pe cale să mai spună ceva, dar se opreşte şi gura i se contractă dintr-un zâmbet strengăresc într-o încreţitură încruntată.

— Eşti ziaristul, nu-i aşa?

— Da. E adevărat.

— Nu eşti tipul acela, Defoe?

— Nu. Numele meu este Martin Scarsden. Sunteţi doamna Landers? Fran, nu-i aşa?

— Eu sunt. Dar nu am absolut nimic să-ţi spun. Sau altora de teapa ta.

— Înţeleg. Aveţi vreun motiv anume?

— Nu fi greu de cap. Şi acum, dacă nu vrei să cumperi nimic, te rog să pleci.

— În regulă. Am priceput mesajul. Martin se întoarce să plece, apoi se răzgândeşte. De fapt, vindeţi apă îmbuteliată?

— Acolo la capătul rândului. Este mai ieftină dacă iei douăsprezece.

La capătul tejghelei se află o stivă cu sticle de un litru, de o marcă oarecare, de apă minerală, înfoliate în pachete de câte şase. Martin apucă două, câte unul în fiecare mână. La casă alege una dintre pâini.

— Uite ce e, îi spune el văduvei, care taie legătura balotului de ziare, chiar nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala…

— Foarte bine, atunci nu o face. Aţi produs deja destule pagube.

Îi vine o replică în minte, dar se răzgândeşte. În schimb ia cele două ziare din Melbourne, *Herald Sun* şi *The Age,* plus *Bellington Weekly Crier,* plăteşte şi pleacă. „Fraude pe piaţa muncii”, strigă *The Herald Sun;* „Un nou val de consum de metamfetamină”, avertizează *The Age;* „Seceta se accentuează”, plânge *Crier.* Ajuns afară îşi doreşte cu disperare să desfacă folia unuia din cele două pachete de câte şase sticle, dar îşi dă seama că, odată folia ruptă, sticlele vor fi imposibil de cărat, aşa că se îndreaptă spre Câinele Negru. Pe drum verifică Oaza, dar librăria şi maşina sa de cafea nu funcţionează încă.

La nouă fără un sfert, după ce s-a delectat cu pâine proaspătă, apă îmbuteliată şi cafea instant în parcarea de la Câinele Negru, presărată cu chiştoace de ţigări, Martin ajunge la secţia de poliţie. Este o casă convertită în clădire publică, nu o clădire construită pentru acest scop; o chestie din cărămizi roşii, cu aspect solid, care susţin un acoperiş nou din oţel gri, eclipsată cumva de uriaşul semn cu alb şi albastru, amplasat la intersecţia Gloucester Road şi Somerset Street, lângă bancă şi peste drum de şcoala elementară. Acesta era singurul interviu pe care a reuşit să-l programeze din timp, sunând de pe telefonul său mobil, din Wagga, în dimineaţa precedentă. În interior, lucrând la tejghea, se află poliţistul Robbie Haus-Jones. După crime, fusese aclamat ca un erou, dar lui Martin i se părea mai degrabă un adolescent, cu acnee şi o mustaţă neconvingătoare.

— Domnul poliţist Haus-Jones? întreabă Martin şi întinde mâna. Sunt Martin Scarsden.

— Martin, bună dimineaţa, spune tânărul agent cu o neaşteptată voce baritonală. Intraţi.

— Mulţumesc.

Martin îl urmează pe tânărul subţire într-un birou simplu: o masă; trei dulapuri pentru dosare, gri, unul dintre ele cu încuietoare cu cifru; pe perete se află o hartă detaliată a ţinutului; pe pervaz, un ghiveci cu o plantă moartă. Haus-Jones se aşază în spatele biroului; Martin se aşază pe unul dintre cele trei scaune aranjate în faţa lui.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru că aţi acceptat să discutaţi cu mine, spune Martin, hotărât să sară peste obişnuitele amabilităţi. Pentru precizie aş dori să înregistrez interviul, dacă sunteţi de acord, dar vă rog să-mi spuneţi dacă la un moment dat doriţi să nu mai înregistrez.

— În regulă, spune poliţistul. Dar înainte să începem mi-aţi putea face o idee despre ce anume căutaţi să aflaţi? Ştiu că mi-aţi explicat ieri, dar eram puţin neatent. Ca să fiu sincer, încercam doar să fiu politicos, nu credeam că interviul va fi aprobat.

— Înţeleg. Ce s-a schimbat?

— Sergentul, şeful meu din Bellington. El a insistat să fac asta.

— Păi, va trebui să-i mulţumesc dacă îl voi vedea. Ideea articolului nu este să insist pe crime, în sine, deşi acesta ar fi punctul de plecare. Ideea este să relatez despre felul în care se descurcă oraşul, un an mai târziu.

Tânărul ofiţer îşi lasă ochii să alunece spre fereastră în timp ce vorbeşte Martin şi rămâne cu privirea acolo când îi răspunde.

— Înţeleg. Bine. Dă-i drumul.

Întoarce privirea spre Martin, fără urmă de ironie în ea.

— Bine. După cum spuneam, crimele nu vor constitui esenţa articolului, dar este logic să începem de acolo. Greşesc dacă mă gândesc că aceasta este prima dată când vorbiţi cu presa despre acest subiect?

— Prima dată cu presa naţională. Am dat câteva citate pentru *Crier,* mai demult.

— Bine. Atunci să începem.

Martin îşi activează înregistrarea vocală pe telefon şi îl aşază pe masă, între ei. Puteţi să-mi povestiţi ce s-a întâmplat în acea dimineaţă? Unde vă aflaţi, ce s-a întâmplat după aceea – genul acesta de lucruri.

— Sigur, Martin. Era o dimineaţă de duminică, după cum probabil ştii. Nu eram de serviciu, dar venisem la muncă să clarific câteva lucruri înainte să mă duc la biserică.

— La St James?

— Corect. Eram chiar aici, aşezat la biroul meu. Era o dimineaţă caldă,

nu atât de fierbinte ca astăzi, fereastra era deschisă. O zi absolut normală. Era cam unsprezece fără zece. Tocmai terminam. Nu voiam să întârzii la biserică. Apoi am auzit ceea ce s-a dovedit a fi o împuşcătură, apoi alta, dar atunci nu mi-am dat seama de asta. M-am gândit că e pocnetul de la o maşină, copii cu pocnitori sau ceva asemănător. Apoi am auzit un ţipăt şi un bărbat strigând şi apoi încă două împuşcături şi am înţeles. Nu eram în uniformă, dar mi-am scos arma din rastel şi am ieşit afară. Au urmat încă două împuşcături, în succesiune rapidă. S-au mai auzit un claxon de maşină şi mai multe ţipete, toate venind din direcţia bisericii. Am văzut pe cineva alergând spre colţul terenului şcolii elementare, în direcţia asta. S-a mai auzit o împuşcătură şi bărbatul a căzut. Să fiu sincer, nu ştiam ce să fac. Era real, dar ireal, de parcă fusesem aruncat într-o găleată cu nebunie. Am intrat înapoi, l-am sunat acasă, în Bellington, pe sergentul Walker şi l-am avertizat, apoi mi-am pus vesta antiglonţ şi am ieşit din nou afară. Am alergat pe Somerset Street spre locul în care zăcea un corp întins pe drum. Era Craig Landers. Mort. O singură împuşcătură, prin gât. Şi o grămadă de sânge. O grămadă de sânge. Nu mai vedeam pe nimeni altcineva; nu auzeam pe nimeni. Ţipetele se opriseră. Totul era absolut tăcut. O maşină era parcată pe Somerset, în faţa bisericii, mai în faţă, sub copacii din Thames Street. Habar n-aveam câţi oameni se aflau acolo. Nu aveam niciun fel de acoperire de unde mă aflam şi până la biserică. Eram complet expus. Mă gândeam să alerg înapoi la secţie, să iau maşina, când am auzit o altă împuşcătură. Aşa că am început să merg pe stradă, spre biserică. Când am ajuns mai aproape, am alergat în spatele bisericii, la adăpost şi apoi m-am deplasat de-a lungul zidului lateral, avansând treptat. Când am ajuns la colţul bisericii şi am privit în jur, am văzut corpurile. Trei pe peluză şi altul împuşcat prin parbrizul maşinii. Toţi erau morţi, nu era niciun dubiu în legătură cu asta. Şi, aşezat pe treptele bisericii, cu puşca în mână, cu obiectele pe jos, se afla preotul, reverendul Swift. Stătea perfect nemişcat, privind drept înainte. Am trecut de colţul bisericii, cu pistolul aţintit spre el. Nu s-a mişcat. Am mai făcut câţiva paşi înainte. Mă hotărâsem că dacă ridică puşca am să-l împuşc. Mă gândeam că am cu atât mai multe şanse să-l nimeresc cu cât mă apropiam mai mult.

Poliţistul priveşte spre Martin în timp ce vorbeşte, cu vocea lipsită de orice emoţie.

— A vorbit?

— Da. A spus: „Bună dimineaţa, Robbie. Mă întrebam când ai să ajungi aici”.

— Te cunoştea?

— Da. Eram prieteni.

— Serios?

— Da.

— Bine, ce s-a întâmplat în continuare?

— Am mai făcut vreo doi paşi înainte. Apoi… a fost foarte rapid. A trecut o maşină, în lungul Thames Street, prin faţa bisericii. Am încercat să nu mă uit la ea, dar mi-a distras atenţia şi el avea puşca îndreptată spre mine înainte să-mi dau seama. A zâmbit. Îmi amintesc zâmbetul. Părea calm. Şi apoi a tras, aşa că am tras şi eu. Am închis ochii şi am tras de două ori, apoi i-am deschis şi am mai tras de două ori. Era pe jos, sângerând. Lăsase puşca să-i scape. M-am dus spre el şi am aruncat-o mai departe. Era oarecum chircit, acolo pe trepte. L-am lovit de două ori în piept. Nu ştiam ce să fac. Nu prea erau multe lucruri pe care *puteam* să le fac. L-am ţinut de mână în timp ce murea. El zâmbea spre mine.

În micul birou se lasă liniştea. Poliţistul priveşte afară, pe fereastră, cu faţa încordată, cu un rid subţire apărut pe fruntea lui tânără. Martin lasă tăcerea să se prelungească. Nu se aşteptase la acest nivel de candoare.

— Agent Haus-Jones, ai mai povestit aceste evenimente şi altcuiva?

— Bineînţeles. În trei anchete ale poliţiei şi la biroul legistului.

— Vreau să spun, altor jurnalişti sau în spaţiul public?

— Nu. Dar oricum totul va ieşi la iveală la proces. Va începe peste o lună sau două. Sergentul Walker mi-a sugerat să vă spun tot ce ştiu, având în vedere că nu este controversabil şi că se bazează pe fapte.

— Deci, nu ai vorbit cu colegul meu, D’Arcy Defoe?

— Nu.

— Bine. În ziua crimelor, ce s-a întâmplat în continuare?

— În continuare? Ei bine, pentru o vreme am fost singur. Presupun că oamenii încă se ascundeau. Am intrat în sacristie şi am sunat la Bellington de pe telefonul bisericii. L-am sunat pe sergent, am sunat la spital. Apoi am ieşit afară şi am verificat trupurile. Treptat, oamenii au început să apară de după maşini şi copaci. Dar nu puteam să mai facem nimic. Bărbaţii erau morţi, toţi împuşcaţi în cap, cu excepţia lui Gerry Torlini, care

se afla în maşină; el era împuşcat în piept şi în cap.

— Care dintre împuşcături l-a ucis?

— Oricare l-a atins prima. Oricare dintre ele l-ar fi ucis imediat.

— Pentru claritate, toate victimele erau localnici?

— Destul de localnici. Craig Landers avea magazinul universal aici, în Riversend. Alf şi Thom Newkirk aveau nişte ferme chiar la marginea oraşului. Gerry Torlini avea un magazin de fructe în Bellington şi nişte livezi irigate în lungul râului Murray. Horace Grosvenor era un reprezentant de vânzări care locuia în Bellington. Aşa că toţi erau de aici sau din Bellington.

— Toţi frecventau biserica?

— Mă iertaţi, domnule Scarsden, cred că vă îndepărtaţi de la ceea ce mi-aţi spus. Investigaţi crimele sau scrieţi despre Riversend?

— Îmi pare rău. Doar că ceea ce îmi spuneţi este uimitor. Dar aveţi dreptate. Spuneţi-mi, totuşi: aţi spus că îl consideraţi pe preot, Swift, un prieten. Cum aşa?

— Este relevant?

— Cred că da. Scriu despre impactul crimelor asupra oraşului şi, printre altele, mă interesează atitudinea oamenilor faţă de făptaş.

— Dacă spuneţi. Mie nu mi se pare, dar dumneavoastră sunteţi ziaristul. Da. Consideram că suntem prieteni. Credeam că Byron este un om bun. Credeam că are ceva special. Cât de stupid pare? Venea o dată la două săptămâni ca să ţină slujba, dar când i-am spus că aveam necazuri cu câţiva dintre tipii mai tineri din localitate, a ajutat la înfiinţarea unui centru pentru tineret. Ne ocupam împreună de el. El venea în fiecare joi după-amiază şi, ulterior, şi marţea. Ţineam adunările într-unul dintre adăposturile demontabile de la şcoală, care fusese vandalizat în trecut. Una dintre chestiile pe care le făceam era să îl reparăm. Făceam sport: fotbal şi cricket pe terenul de sport. El îi ducea să înoate în râu, mai jos de stăvilar, când încă mai aveam râu. Băieţii şi fetele nu mă prea luau în seamă pe mine. Eu am fost întotdeauna poliţistul oraşului. Dar îl preţuiau foarte mult pe el. Era foarte carismatic, îi făcea să-i mănânce din palmă. Obişnuia să înjure, să fumeze şi să spună bancuri porcoase. Îl iubeau. Din când în când le mai strecura şi cuvântul Domnului, dar nu era niciodată insistent. Ei îl considerau de treabă.

— Şi tu la fel?

Poliţistul afişează un zâmbet sardonic.

— Mda. Cred că şi eu. Într-un oraş ca ăsta, izolat aici în câmpie, nu sunt prea multe lucruri interesante pentru copii. Părinţii sub presiune, fără bani, fierbinte ca în Hades. Se plictisesc şi când se plictisesc, devin periculoşi. Se apucă de bătăi, se iau unii de alţii. Copiii mai mari îi terorizează pe cei mai mici. Şi apoi a apărut Byron şi a schimbat dinamica locului. A fost, nu ştiu, un fel de personaj de genul Flautistul din Hamelin[8]. Oamenii îl urmau pur şi simplu.

— Impresionant, spune Martin. Dar ştii ce s-a scris despre el după ce a murit – că îi abuzase pe unii dintre aceşti copii. Tu ce crezi?

— Îmi pare rău. Asta face obiectul unei anchete în desfăşurare a poliţiei. Nu pot să comentez subiectul.

— Am înţeles. Dar te pot întreba dacă ai văzut vreodată ceva care să te fi determinat să-ţi faci griji?

Robbie se gândeşte la situaţie înainte de a răspunde.

— Nu, nu am auzit şi nu am văzut niciodată ceva de genul acesta. Dar, repet. Sunt un ofiţer de poliţie. Nu prea mi-ar fi spus mie aşa ceva, nu-i aşa? Mai degrabă m-ar fi văzut ca pe o acoperire perfectă.

— Te deranjează asta?

— Dacă este adevărat, sigur că mă deranjează.

— Spui că era prietenul tău. Spui că îl admirai. Ce crezi despre el, acum?

— Îl detest. Dincolo de abuzul copiilor, asta nu contează aici. A omorât cinci oameni nevinovaţi şi m-a obligat să-l ucid. A distrus familii şi a sfâşiat un orăşel respectabil. A oferit speranţă, şi apoi a smuls-o cu forţa; s-a transformat într-un model pentru tineri, şi după aceea le-a dat un exemplu înfricoşător. Orăşelul nostru este acum sinonim cu crimele în masă, domnule Scarsden. Suntem Snowtownul[9] din Riverina. Vom fi aşa pe vecie. Nu ştiu de unde să încep să-ţi spun cât de mult îl detest.

Jumătate de oră mai târziu, când Martin iese din secţia de poliţie, ştie că are o poveste fierbinte: o poveste teribilă, o poveste captivantă, o poveste de prima pagină. Vede deja scris cu roşu „EXCLUSIV”: eroul

[8] Pied Piper, Flautistul din Hamelin, este un personaj dintr-o legendă medievală germană, popularizată de fraţii Grimm (n. red.).

[9] Oraş din Australia, în apropiere de Adelaide, unde au fost descoperite, în 1999, opt cadavre depozitate în butoaie cu acid (n. tr.).

poliţist vorbeşte pentru prima dată, tulburătoarea sa relatare despre cum a privit moartea în faţă, despre cum şi-a împuşcat prietenul, despre cum îi ţinea mâna în timp ce murea. „De parcă aş fi fost aruncat într-o găleată de nebunie.” Va reaprinde întreaga poveste, va înfierbânta imaginaţia publicului.

Martin priveşte înapoi spre secţia de poliţie şi se bucură de injecţia de adrenalină pe care i-a administrat-o interviul. Nu are habar de ce a acceptat Robbie Haus-Jones să vorbească acum şi să vorbească *cu el* şi de ce şeful lui din Bellington l-a încurajat în acest sens. Dar este foarte mulţumit că a făcut-o. Asta îi va convinge pe sceptici; Max va fi mândru.

PATRU, FANTOMELE

Martin ar vrea să mai arunce o privire la biserică, să refacă paşii agentului, dar are griji mai urgente: cafea. Este zece şi jumătate şi încă nu a băut o cafea decentă. Dar când ajunge la librăria Oaza, pe uşă este un semn: „SUNT PLECATĂ, REVIN REPEDE”, cu o imagine cu ursuleţul Pooh şi Piglet. Fantezist, decide Martin, ar fi mai atrăgător după cafea decât înainte de cafea. Poate că benzinăria oferă ceva aproape la fel de bun sau poate că s-a deschis clubul? Sau ar putea să se întoarcă la Câinele Negru şi să bea o altă sticlă de apă îmbuteliată, Nesscafe şi lapte care nu expiră uşor. Optează pentru abstinenţă.

Se întoarce de la librărie şi îl spionează pe bărbatul care se târşâie pe cealaltă parte a drumului. Martin presupune că temperatura zilei a trecut deja de treizeci de grade, prefigurând o repetare a caniculei de ieri, şi totuşi, iată-l pe bătrânul ruinat, cu pardesiul gri care pare ataşat chirurgical de trupul său. Martin priveşte în sus şi în jos pe Hay Road. O femeie foloseşte bancomatul de vizavi de barul hotelului şi un cuplu iese din maşină şi intră în magazinul universal, pentru a-şi face aprovizionarea înainte ca arşiţa zilei să lovească cu adevărat. Martin priveşte în spate, dar bărbatul care abia se târa a dispărut. Ar fi trebuit să avanseze doar vreo douăzeci de metri sau aşa ceva, nu să dispară din raza vizuală. O maşină? Martin traversează strada. Sunt vreo două maşini goale, dar nici urmă de bătrân.

Magazinul caritabil este deschis, un cuier cu haine este amplasat afară, pe pavaj. Martin intră. O femeie în vârstă stă în spatele unui birou şi rezolvă cuvinte încrucişate. Dă din cap spre Martin şi revine la rebusul ei. Este un magazin mic, care miroase a naftalină şi transpiraţie stătută, cu umeraşe cu haine la mâna a doua, jucării folosite şi vase de bucătărie ciobite. Totuşi, fără cărţi şi bărbaţi care se târăsc.

— Mulţumesc, spune el, în timp ce se îndreaptă spre uşă.

— Zece litere, între rai şi iad, spune bătrâna, fără să ridice privirea.

— Purgatoriu, spune Martin.

Femeia bombăne, dar completează căsuţele, oricum.

În stradă, Martin este încă perplex. Unde a dispărut nemernicul bătrân? Trece de salonul de coafură şi priveşte la clădirea abandonată de alături, cu lanţul şi lacătul neatinse. Ceva mai încolo agentul imobiliar a aşezat un panou de reclamă pe pavaj, care anunţă că este deschis. Martin se gândeşte să verifice, oricât de improbabil ar părea ca bătrânul să fie interesat de achiziţionarea unei proprietăţi, când descoperă o alee îngustă, mai îngustă de un metru, între magazinul abandonat şi agenţia imobiliară.

— Bingo! murmură el.

Apoi se opreşte. Ce naiba face? De ce nu o abordează pe femeia cu rebusul: Cum merg afacerile? Mai mulţi oameni donează decât cumpără? Părăsesc oraşul şi renunţă la posesii? Sau pe agentul imobiliar: Vreo executare silită? De ce? Din cauza secetei sau a crimelor în serie? Dar are suficient timp pentru asta. Până la urmă îl are pe agentul Robbie Haus-Jones înregistrat pentru posteritate în telefonul său; restul va fi culoare locală.

Aleea trece printre cele două clădiri, cu ziduri de cărămidă de fiecare parte. Este presărată cu ziare şi saci de plastic şi duhneşte a urină de pisică. În capătul îndepărtat pare să fie închisă cu foi de tablă ondulată. Martin avansează încet, atent pe unde calcă. În stânga sa este o fereastră mică, cu gratii, cu geam mat. Toaleta agentului imobiliar, presupune el. Ceva mai încolo, retrasă în zidul din dreapta, se află o uşă de lemn, cu vopsea roşie, scorojită. Martin încearcă clanţa. Uşa se deschide, balamalele protestează şi el intră într-o cameră dintr-o altă epocă. După strălucirea de pe Hay Road, nu poate vedea nimic înăuntru, lumina intrând prin locul în care una dintre plăcile de la ferestrele din faţă s-a desprins puţin. În tavan există câteva găuri şi o suliţă de lumină solară străpunge camera, luminând un nor de praf care se învârte încet. Este o cameră mare: duşumeaua din scânduri late şi deformate, două mese, câteva scaune, nişte bănci lipite de zidul îndepărtat. Mesele şi scaunele sunt din pal, mobilă ieftină dintr-un deceniu îndepărtat de pe la mijlocul secolului trecut. Şi, aşezat pe un scaun, la ceea ce poate fi o tejghea sau poate fi un bar, bărbatul târşâitor, cu spatele spre Martin. Punga maro din hârtie se află pe tejghea, cu gâtul iţit, cu capacul scos.

— Bună dimineaţa, spune Martin.

Bărbatul se întoarce, aparent fără să fie surprins.

— Ah, tu eşti. Hemingway.

Şi se întoarce la loc. Martin trece de partea cealaltă a tejghelei. Alături de bătrân se află un al doilea scaun. Pe tejghea se află două pahare, pe jumătate pline cu ceva întunecat şi vâscos. Bărbatul târşâitor îşi ţine mâna pe unul din ele. Martin priveşte în jur. În cameră nu se mai află nimeni altcineva. Se aşază pe cel de al doilea scaun.

Beţivanul îşi ridică privirea de la băutură.

— Ei bine, de data asta ai pe jumătate dreptate.

— Cum adică?

— De data asta e dimineaţă.

— Cu cine bei?

— Cu nimeni. Cu tine. Cu fantome. Are vreo importanţă?

— Probabil că nu. Ce este locul ăsta?

Bărbatul priveşte în jur, de parcă atunci ar fi realizat unde se află.

— Ăsta, prietene, este salonul de vinuri din Riversend.

— A avut şi zile mai bune.

— Cu toţii am avut.

Dacă bărbatul este cumva beat, nu arată acest lucru. Beţivii uneori nu arată. Sau poate că este prea devreme în cursul zilei. Are părul lung până la umeri, nespălat şi ciufulit, brăzdat cu gri. Faţa îi pare bătută de vreme, acolo unde nu este acoperită de barba încâlcită. Buzele îi sunt crăpate, dar ochii săi albaştri sunt ageri şi nu prea injectaţi.

— N-am auzit niciodată de un salon de vinuri, spune Martin.

— Sigur că n-ai auzit. Ţara este plină de ignoranţi. De ce ai fi tu diferit?

Vocea bărbatului este pe jumătate arţăgoasă şi pe jumătate amuzată. Martin nu este sigur cum să răspundă, priveşte la paharul din faţa lui.

— Haide, ia o gură. N-o să te omoare.

Martin se conformează. Este vin ieftin, prea dulce şi greţos. Dă din cap a mulţumire, iar gaza lui zâmbeşte sec.

— Ai întrebat de hotelul Commercial, de peste drum? îl chestionează bărbatul. Ai văzut multe altele la fel, nu-i aşa? Chintesenţa cârciumii australiene. Ai putea să-l pui pe o nenorocită de carte poştală şi să-l trimiţi amicilor tăi yankei. Îl înscrii în Patrimoniul Naţional. Ei bine, locul ăsta nu e aşa. Asta este povestea care nu este spusă.

— Nu înţeleg.

— Iisuse! Un tip tânăr şi isteţ ca tine. La universităţile alea nu vă învaţă

şi ceva istorie?

Martin râde.

— Ce-i atât de amuzant, Hemingway?

— Am studiat istorie la universitate.

— Iisuse, cere-le banii înapoi. Dar după ce bătrânul vulpoi chicoteşte, redevine serios. Aşa stau lucrurile, tinere. În vremurile de demult, când încă era un concern funcţional, Commercial avea trei localuri. Exista restaurantul: îţi puteai aduce familia, luai masa. Mai exista salonul: era permis accesul doamnelor, dar tipii trebuiau să fie îmbrăcaţi corect. Cămaşă cu guler, pantaloni lungi sau pantaloni scurţi cu ciorapi lungi. Extrem de stilat, pot să-ţi spun. Şi mai exista barul din faţă, barul pentru muncitori. Acolo puteau merge să bea o bere oierii, muncitorii de la silozuri şi drumarii, fără să fie nevoie să se spele, acolo puteau înjura, se puteau pişa şi se puteau holba la chelneriţă. Locuri destul de dure, barurile astea din faţă.

— Şi locul ăsta ce este?

— Locul ăsta era pentru cei care nu erau destul de buni nici măcar pentru barul din faţă.

— Vorbeşti serios?

— Sigur, sunt al naibii de serios. Arăt ca un clovn?

— Deci, cine venea aici?

— Eşti un tip isteţ. Ştii ceva despre sindromul posttraumatic?

Martin aprobă din cap. Nu este pe cale să mărturisească faptul că, şi după un an de terapie, fenomenul rămâne, în mare, un mister pentru el.

— Mda, ei bine, a fost o vreme când ţara asta era plină de el. Inundată. Doar că atunci nu se numea sindromul de stres posttraumatic. I se spunea şoc de bombardament, dacă avea vreo denumire. Mii de bărbaţi, zeci de mii. De pe frontul de vest; mai târziu de la luptele cu Hitler şi Tojo. Unii cu picioare sau braţe lipsă, surzi sau orbi. Unii plini de sifilis, şi gonoree, şi tuberculoză. Alţii şi mai distruşi de atât. Bărbaţi urâţi, violenţi, alcoolici. Rătăcind prin zona rurală, turme de astfel de oameni în timpul marii depresiuni, mânaţi dintr-un loc în altul, asemenea oilor duse pe drumul vitelor. Doar că în loc să se îndrepte spre un abator, ei se întorceau dintr-unul. Ai văzut monumentul de la intersecţie, din faţa cârciumii? A dracului glumă, nu-i aşa? I-au turnat în bronz, i-au pus la înălţime, i-au numit eroi. Dar unele dintre acele nume, chiar unele dintre numele gravate pe

monument, unii dintre ei ar fi putut ajunge în locuri ca acesta. Existau peste tot aceste saloane de vin, în pustietate şi în oraşe. Fiecare orăşel de provincie avea unul. Pe atunci lucrurile erau altfel. Fără Medibank, fără Medicare[10], fără medicamente ieftine. Se îngrijeau singuri. Ceea ce se servea în saloanele de vin nu era vin de masă, era poşircă: vin la flacon şi alcool de gătit şi spirtoase distilate în casă. Rele, ieftine, eficiente. Ăsta este locul în care veneau fantomele ambulante care nu erau binevenite la nenorocitul de hotel Commercial.

— Nu ştiam asta? spune Martin. Atunci, eşti veteran? Ai luptat în Vietnam?

— Eu? Nooo. Nu din vreun război, în orice caz.

— Atunci de ce vii aici? De ce nu la cârciumă? Sau la club?

— Pentru că sunt puţin ca băieţii ăia de demult. Nu sunt binevenit la barul din faţă. În afară de asta, îmi place aici. Aici nu mă deranjează nimeni.

— De ce nu eşti binevenit la barul din faţă? insistă Martin.

Bătrânul ia o înghiţitură din băutura lui.

— Cârciuma s-a închis. Mai vrei?

— E cam devreme pentru mine.

Martin aude ceva mişcându-se. Lângă perete, sub o bancă, un şoarece se furişează pe lângă plintă.

— Nu sunt prea popular pe aici, mărturiseşte bărbatul. Nu mă ridic la standardele civice. Eşti prima persoană vie cu care am schimbat mai mult de trei vorbe într-un an.

— Atunci de ce mai stai?

— Aici am crescut. De aici sunt. Aşa că să-i ia dracu', rămân.

— Ce-ai făcut? Ca să superi pe toată lumea.

— Nimic, ca să fiu sincer. Sau nu prea multe. Dar întreabă prin jur, vezi ce au de spus. Îţi vor spune că sunt un escroc, că mi-am petrecut jumătate din viaţă la Long Bay sau Goldburn sau Boggo Road[11]. Mănâncă rahat, dar oamenii cred ceea ce vor să creadă. Nu pot spune că îmi pasă. E problema lor.

Martin îi priveşte faţa. Nasul uşor borcănat, venele proeminente şi

[10] Medibank, Medicare – componente ale sistemului australian al asigurărilor de sănătate (n. tr.).

[11] Închisori celebre din Australia (n. tr.).

barba grizonantă. Arată că a trăit ceva, dar Martin nu-i poate ghici vârsta în lumina difuză. Poate fi oriunde între patruzeci şi şaptezeci. Pe dosul palmelor şi pe încheieturile bărbatului se observă liniile neclare ale unor tatuaje de închisoare. Totuşi ochii sunt agili; Martin simte că bătrânul vagabond îl evaluează.

— Ei bine, mă bucur că te-am cunoscut. Ar fi mai bine să plec. Cum te numeşti?

— Snouch. Harley Snouch.

— Martin Scarsden, Harley.

Bărbaţii nu îşi strâng mâinile. Martin se întoarce să plece, dar bătrânul nu a terminat.

— Preotul. Nu crede tot ce ţi se spune. Oamenii cred ceea ce vor să creadă; asta nu înseamnă că e şi adevărat.

— Ce vrei să spui?

— Era un seducător, tipule. Putea să vrăjească un oposum să-şi dea jos pantalonii. Oamenii îl plăceau, nu vor să admită că l-au judecat greşit.

— În ce sens?

— Copiii. Ce-a scris colegul tău în ziar. Era al naibii de corect. Dar mulţi oameni nu vor să creadă asta, nu vor să admită ce se petrecea chiar sub nasul lor.

— Deci tu crezi asta?

— Sigur. L-am văzut cu copiii ăia. Cum îi îmbrăţişa şi alte lucruri de genul ăsta. Cum înotau împreună mai jos de stăvilar. Tot timpul peste ei ca râia.

— Ai spus cuiva? Poliţiei?

— Prietene, eu nu vorbesc cu poliţia. Nu dacă pot să evit asta.

— Dar cu Swift însuşi? Ai vorbit vreodată cu el?

— Sigur. O grămadă. Ca preot presupun că era datoria lui să se ocupe de oameni ca mine. Uneori mai venea aici pentru un pahar. Putea şi să-şi uite meseria pentru un moment. Nu era un pişăcios ca tine. Îşi spunea glumele lui porcoase şi poveştile murdare.

— Ce? Făcea aluzii la abuzuri?

— Mda, aluzii. Bine zis. Mă verifica, fără îndoială. Îşi căuta un complice. Îndată ce a realizat că a dat peste persoana nepotrivită, s-a retras. Dar, prietene, sunt o persoană invizibilă. Merg prin oraş şi oamenii nu mă văd. Asta nu înseamnă că nici eu nu-i văd.

— Şi ce-ai văzut? L-ai văzut pe Swift angajându-se în ceva ilegal?

— Ilegal? Nu, n-aş spune asta. Dar l-am văzut cu copiii ăia şi i-am auzit glumele nesărate. Tot ce vreau să spun este să nu crezi tot ce auzi.

— În regulă. Mulţumesc.

— N-ai de ce. De fapt n-ai de ce să mă menţionezi deloc. Nu-mi pune numele în foaia aia a ta de rahat.

— Să văd ce pot face.

— Al dracului jurnalist.

Înapoi pe strada principală, ziua devine tot mai apăsătoare din cauza căldurii, dar aerul nu are un iz mai neplăcut decât de praf şi soarele arde într-un mod antiseptic. Martin traversează drumul spre librăria Oaza. Se întreabă dacă omul invizibil îl priveşte prin ferestrele acoperite cu placaj, dar îşi imaginează că Harley Snouch este tot la bar, conversând cu fantomele lui. Martin se opreşte în mijlocul drumului, face o poză, dar bănuieşte că are contrast prea mare – faţada salonului de vinuri este prea întunecoasă faţă de strălucirea orbitoare din jur. Mijeşte ochii, dar nu poate nici măcar să distingă ecranul telefonului său. Se întoarce la umbra copertinei şi mai face o fotografie de aproape lanţului ruginit şi lacătului.

La Oază, semnul cu ursuleţul Pooh a dispărut din uşă. Martin intră şi este surprins să vadă câţiva clienţi, două doamne în vârstă care beau ceai la una dintre mese. Într-un spaţiu gol, la mijlocul covorului, lângă ţarcul de joacă, se leagănă uşor un bebeluş într-un coşuleţ uşor, în timp ce suge dintr-o sticlă.

— Bună dimineaţa, spune Martin.

Una dintre doamne clatină din cap afirmativ.

— Nu-i aşa?

Apare şi Mandy, împingând uşa batantă din fundul magazinului, în timp ce cară o tavă cu biscuiţi, gem şi frişcă. Îi oferă lui Martin un zâmbet cu gropiţe.

— Nu ştiai? Oră de vârf. Stai să termin cu surorile.

Revine câteva minute mai târziu, după ce a servit ceaiul de dimineaţă bătrânelor doamne.

— Salut, spune ea. Sper că nu ai venit să stăm la bârfă. Liam este cam căcăcios în dimineaţa asta. Pot să te servesc cu ceva?

— Pare destul de binedispus.

— Mda. Aşteaptă până termină sticla.

— Un expresso mare cu lapte, te rog, cel mai mare pe care îl ai. Dublu dacă e mai mare, triplu dacă e şi mai mare.

— S-a făcut. Vrei să o iei cu tine?

— Aş prefera să o beau aici, dacă nu te deranjează.

— Nicio problemă. Ia-ţi o carte în timp ce o bei. Ieri ai uitat.

Martin face ceea ce i s-a spus, dar nu înainte de a scoate nişte sunete neconvingătoare către bebeluş, care îl ignoră ocupat şi se concentrează pe sticlă. Este un micuţ grăsunel, cu ochii căprui-închis şi cu un moţ de păr şaten, cârlionţat. Bătrânele îl privesc cu indulgenţă.

Până revine ea, Martin ia două cărţulii uzate, o poveste poliţistă şi cealaltă o poveste de călătorie, ambele de autori necunoscuţi. Mandy aduce o halbă bavareză de bere, cu tot cu capacul metalic conic. Martin râde.

— Pe bune?

— Cea mai mare pe care o am.

— Mulţumesc.

Martin se bucură de cafea frunzărind la întâmplare prin cărţi. Bătrânele doamne îşi termină ceaiul de dimineaţă, îi mulţumesc lui Mandy şi plătesc, cu o atitudine veşnic voioasă. Mandy strânge farfuriile şi le duce în spatele magazinului. Este un aranjament ciudat. Dacă banii vin din cafea şi prăjituri, asta nu se vede nicicum. Nu sunt mese şi scaune, doar fotolii vechi şi câte o masă ici şi colo. Fără maşină de cafea, fără urnă, nici măcar o vitrină pentru prezentarea prăjiturilor sau un borcan cu biscuiţi. Totul este în spate, de parcă ideea cafenelei le-a venit din întâmplare într-o zi, şi Mandy şi mama ei nu au reuşit niciodată să o facă aşa cum trebuie. Poate că are legătură cu licenţa de funcţionare sau cu reglementările sanitare.

Mandy revine şi scoate copilul din coşuleţ, făcând tot felul de zgomote şi tot felul de feţe, culminând cu un sunet ca de pârţ pe burta bebeluşului. Băiatul chicoteşte încântat. Este evidentă dragostea ei pentru el, bucuria ei cu el. Îl ţine strâns în braţe în timp ce se scufundă într-unul dintre fotolii.

— Deci, Martin, cum merge articolul?

— Nu prea rău, având în vedere că sunt aici de mai puţin de o zi.

— Mda, am auzit că ai vorbit cu Robbie. Ţi-a spus ceva interesant?

— Da. A fost cât se poate de deschis.

— Dar nici el nu ştie de ce a făcut-o Byron, nu-i aşa?

— Nu, nu tocmai.

Mandy devine mai serioasă.

— Ce a spus despre acuzaţiile de abuz de copii?

— Nu prea multe. A spus că nu a văzut niciodată o dovadă în sensul ăsta.

Ea zâmbeşte.

— Ţi-am spus eu. Nimeni nu crede.

— Unii cred.

— Cine?

— Harley Snouch.

Expresia feţei ei se schimbă. Zâmbetul dispare, se încruntă, este aproape batjocoritoare.

— Deci l-ai găsit, nu-i aşa? Pândind de acolo, din bârlogul lui.

— Salonul de vinuri. Mda. Deci ştii despre asta?

— Desigur. Stă acolo şi mă priveşte pervers de după ferestrele acoperite. El crede că nu ştiu, dar ştiu. Nemernic bătrân şi oribil.

Martin priveşte la jaluzele japoneze aranjate în ferestrele din faţă ale magazinului, înţelegând că se înşelase: crezuse că rolul lor era pur şi simplu să blocheze lumina şi căldura.

— De ce te spionează?

— Este tatăl meu.

Amuzamentul lui Martin se evaporă.

— Ce?

— A violat-o pe mama.

Martin deschide gura să spună ceva, dar nu există cuvinte. Mandy îl priveşte. El simte greutatea ochilor ei, de parcă l-ar judeca.

— Iisuse, spune el, într-un final, jalnic. Cum poţi suporta asta? De ce nu pleci?

— La dracu'. A distrus-o pe mama. Nu va distruge şi magazinul ei. Şi nu mă va distruge pe mine.

Afară, Martin stă în picioare la umbră, ridică micul capac de tinichea şi soarbe din ce a mai rămas din cafea. E călâie acum, ceea ce nu e prea rău având în vedere arşiţa de afară. Priveşte peste drum la salonul de vinuri, mijind ochii din cauza strălucirii, la clădirea odată anonimă, care a devenit sinistră. Se uită oare Snouch la el, chiorându-se prin spaţiile din ferestrele acoperite sau soldaţii-fantomă l-au învăluit? Nu are cum să ştie. Se

gândeşte dacă să se întoarcă în salonul de vinuri să-l ia la întrebări pe Snouch, dar la ce ar folosi? Să-şi exprime dezgustul? Cum ar ajuta-o asta pe Mandy? Şi cum ar folosi articolului lui?

Abandonează ideea şi, în schimb, merge înapoi spre scena crimelor, aruncând o privire către statuia ANZAC[12], în timp ce coteşte la stânga pe Somerset Street, trece pe lângă bancă, pe lângă secţia de poliţie şi pe lângă şcoala elementară. Se opreşte la cotitură pe Somerset, acolo unde strada coteşte nouăzeci de grade ca să treacă în lungul bisericii. Martin poate să vadă destul de clar St James, la mai bine de o sută de metri depărtare. A dracului împuşcătură pentru un preot. Martin caută vreun semn al locului în care a căzut Landers, dar nu există niciunul. Îşi continuă drumul şi îşi imaginează cum s-ar fi simţit Robbie Haus-Jones în ziua aceea. Niciun fel de adăpost; o vestă standard de poliţie şi un pistol, împotriva cuiva care are o puşcă, cu şaptezeci şi cinci de metri de teren descoperit. Haus-Jones poate că arată ca un adolescent, dar nu există niciun dubiu în privinţa curajului lui. Martin îşi scoate telefonul şi face o fotografie. Aproape că poate auzi pasajul descriptiv cum se scrie în mintea lui, imaginându-şi frământarea tânărului poliţist.

Aşază cu grijă cana de cafea pe pământ, scoate telefonul şi deschide aplicaţia pentru înregistrare vocală, căutând interviul din dimineaţa aceasta. Răsfoieşte înainte şi înapoi, aleatoriu, prin înregistrare, lipsindu-i simplitatea vechiului său reportofon, până când, în sfârşit, găseşte pasajul relevant. Ascultă din nou amintirea poliţistului despre faptele petrecute, socotind împuşcăturile în timp ce ascultă.

Era o dimineaţă caldă, nu atât de fierbinte ca astăzi, fereastra era deschisă. O zi absolut normală. Era cam unsprezece fără zece. Tocmai terminam. Nu voiam să întârzii la biserică. Apoi am auzit ceea ce s-a dovedit a fi o împuşcătură – unu –, *apoi alta* – doi – *dar atunci nu mi-am dat seama de asta. M-am gândit că e pocnetul de la o maşină, copii cu pocnitori sau ceva asemănător. Apoi am auzit un ţipăt şi un bărbat strigând şi apoi încă două împuşcături* – trei, patru – *şi am înţeles. Nu eram în uniformă, dar mi-am scos arma din rastel şi am ieşit afară. Au urmat încă două împuşcături, în succesiune rapidă* – cinci, şase. *S-au mai*

[12] ANZAC – Australia New Zealand Army Corps, denumirea generică sub care erau cunoscute trupele din cele două dominioane britanice în timpul celor două războaie mondiale (n. tr.).

auzit un claxon de maşină şi mai multe ţipete, toate venind din direcţia bisericii. Am văzut pe cineva alergând spre colţul terenului şcolii elementare, în direcţia asta. S-a mai auzit o împuşcătură – şapte – *şi bărbatul a căzut. Să fiu sincer, nu ştiam ce să fac. Era real, dar ireal, de parcă fusesem aruncat într-o găleată cu nebunie. Am intrat înapoi, l-am sunat acasă, în Bellington, pe sergentul Walker şi l-am avertizat, apoi mi-am pus vesta antiglonţ şi am ieşit din nou afară. Am alergat pe Somerset Street spre locul în care zăcea un corp întins pe drum. Era Craig Landers. Mort. O singură împuşcătură, prin gât. Şi o grămadă de sânge. O grămadă de sânge. Nu mai vedeam pe nimeni altcineva; nu auzeam pe nimeni. Ţipetele se opriseră. Totul era absolut tăcut. O maşină era parcată pe Somerset, în faţa bisericii, mai în faţă, sub copacii din Thames Street. Habar n-aveam câţi oameni se aflau acolo. Nu aveam niciun fel de acoperire de unde mă aflam şi până la biserică. Eram complet expus. Mă gândeam să alerg înapoi la secţie, să iau maşina, când am auzit o altă împuşcătură* – opt. *Aşa că am început să merg pe stradă, spre biserică.*

Martin închide aplicaţia audio şi pune telefonul deoparte. Este prea cald aici. Şcoala ar trebui să planteze câţiva copaci. Îşi ia cana şi se îndreaptă spre biserică; poate găseşte nişte umbră pe acolo. Opt împuşcături. Craig Landers în gât la o sută de metri. Alte trei victime împuşcate în cap. Garry Torlini împuşcat în cap şi în piept. Opt împuşcături, şase lovituri directe. Totuşi, când agentul Haus-Jones l-a înfruntat pe preot doar de la câţiva paşi distanţă, suficient de aproape ca să-l ucidă cu două împuşcături în piept cu un pistol de poliţie, preotul a tras primul şi a ratat. Nu are niciun sens. Era oare posibil ca preotul să fi ţintit şi apoi să fi ratat intenţionat, pentru a-l determina pe poliţist să-l omoare? Un moment de seninătate după dezlănţuirea de mai devreme?

Martin ajunge la biserică şi îşi mută gândurile la tânărul agent, încercând să-şi imagineze ce ar fi putut să-i treacă prin minte. Ţinând halba în felul în care Haus-Jones ar fi trebuit să-şi ţină pistolul, Martin păşeşte în lungul bisericii, se opreşte un moment, respiră adânc şi apoi trece de colţ.

— Rahat.

— Ce? spune băiatul aşezat pe treptele bisericii.

— Scuze, spune Martin. Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva aici.

— Asta-i evident, spune băiatul. Este îmbrăcat cu pantaloni scurţi,

tricou, o pălărie ca o găleată şi şlapi. Ce-i asta?

— Asta? Este o halbă germană pentru bere. Conţine cafea.

— E mai gustoasă aşa?

— Nu, dar e mare.

— Cred că îţi cam place cafeaua.

— Da. Îmi place.

Băiatul are în jur de treisprezece ani, abia ajuns la pubertate. Martin se îndreaptă spre el, se uită în jur şi se aşază lângă un ghiveci mare. În el nu creşte nimic, este doar pământ bătătorit.

— Numele meu este Martin. Cum te numeşti?

— Luke McIntyre.

— Ce faci pe-aici, Luke? Nu e zi de şcoală?

Băiatul se încruntă.

— N-ai copii, nu-i aşa?

— De ce spui asta?

— Este ianuarie. Mijlocul vacanţei şcolare.

Martin îşi aminteşte de terenul pustiu al şcolii.

— Sigur că este.

— Nu este o zi de lucru?

— Da, aşa e. Chiar şi aşa, e ciudat să fii aici în timpul vacanţei, într-o zi călduroasă, aşezat în soare.

— Doar nu vrei să-mi ţii lecţia despre cancerul de piele, nu-i aşa? Port pălărie.

— Nu, promit; fără lecţii. Dar mă interesează ce faci aici?

— Nimic. Nu fac nimic rău. Am venit aici să stau. Nimeni nu vine aici, niciodată. Este liniştit.

— Da, acum este. Dar ştii ce s-a întâmplat aici, bănuiesc?

— Mda. Crimele. Stătea chiar aici, ştii, când l-a împuşcat poliţaiul. Acum era viu, respirând, în clipa următoare era mort. Împuşcat. Două gloanţe în piept. Unul l-a lovit în inimă.

Martin se încruntă. În vocea băiatului este ceva distant.

— Din cauza asta ai venit aici?

— Nu ştiu.

— Îl cunoşteai? Pe preot?

— Reverendul Swift? Sigur.

— Poţi să-mi povesteşti despre el? Cum era?

— Pentru ce vrei să ştii?

— Sunt ziarist, scriu un articol. Încerc să înţeleg ce s-a întâmplat.

— Nu-mi plac ziariştii. Nu eşti D'Arcy Defoe, nu-i aşa?

— Nu, nu sunt. Ţi-am spus, numele meu este Martin. Martin Scarsden. Nu vreau să te citez. Nu-ţi public numele, nimic de genul ăsta. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu.

— Ascultă, Luke, dacă crezi că celălalt ziarist a greşit, asta este şansa ta să mă ajuţi să îndrept lucrurile.

Luke se gândeşte un moment, apoi îşi aşază palma deschisă chiar pe treapta din spatele său, cu ochii închişi, de parcă ar căuta îndrumare. Sau permisiune.

— Bine, spune el. Ce vrei să ştii?

— Ei bine, doar ce fel de om era reverendul Swift.

— Byron. Ne zisese să-i spunem pe numele de botez. Era ciudat. Avea grijă de noi, copiii, îi împiedica pe cei mai mari să ne terorizeze. Ne-a adunat să facem lucruri împreună. Ne-a învăţat să fim prieteni. Mergeam acolo jos, dincolo de drum, la baraj, mergeam să înotăm, să campăm, să aprindem focuri de tabără. De vreo două ori a închiriat un autobuz, ne-a dus la Bellington la parcul acvatic, la carturi. Plătea el. Şi ne învăţa lucruri mişto. Cum să aprindem focul fără chibrituri, cum să urmărim animalele, ce să faci dacă te muşcă un şarpe. Toate lucrurile pe care bătrânul meu nu s-a deranjat niciodată să le facă. Şi făceam sport: fotbal, cricket, baschet. Nu era precum ceilalţi adulţi.

— Şi poliţistul, agentul Haus-Jones? Ajuta şi el, nu-i aşa?

— Mda. Dar nu cred că îi păsa cu adevărat de noi, copiii.

— Ce vrei să spui?

— Copiii mai mari spuneau că i se aprinseseră călcâiele după Byron.

Martin zâmbeşte, fără să vrea.

— Tu ce crezi?

— Nea. Mănâncă rahat.

— Evident că tu aveai o părere bună despre reverendul Swift. Şi cred că şi el te aprecia. Spune-mi, a încercat vreodată…

— Rahat. Am ajuns şi aici. Nu eşti ca toţi ceilalţi reporteri? Pe naiba. Aici vine partea în care mă întrebi dacă m-a atins vreodată. Sau dacă mi-a cerut să-l ating eu. Dacă mi-a arătat scula sau dacă mi-a cerut să i-o sărut.

Sau dacă mi-a tras-o în fund. Duceţi-vă dracului. Voi ziarişti, şi poliţişti, şi profesorii, şi chiar mama. Nu, nu mi-a făcut niciunul dintre lucrurile astea. Nici mie şi nici altcuiva. Eram un copil. Aveam doisprezece ani. Nici măcar nu ştiam ce înseamnă lucrurile astea, că lucrurile astea există. Şi apoi apăreţi voi, adulţi atotcunoscători, şi vreţi să ştiţi dacă a făcut asta sau cealaltă. Şi el e mort, împuşcat, şi niciunuia dintre voi nu-i pasă de asta. Căcat. Căcat, căcat, căcat. Băiatul are lacrimi în ochi şi lacrimi pe obraji. Şi tu vii aici, chiar aici unde a fost împuşcat şi mă întrebi din nou? Ştii ceva? Eşti o pizdă proastă, Martin Scarsden.

Băiatul se ridică şi fuge, dincolo de drum, printre copaci, în sus pe dig, înainte să dispară după terasamentul de pe malul râului.

— Rahat, spune Martin. Soarbe din cafeaua care nu mai are gust bun.

CINCI, CÂMPIA

Martin stă în camera lui de la Câinele Negru şi se întreabă ce naiba face. Este perfect conştient că redactorul lui, Max Fuller, mentorul şi prietenul său, a riscat ca să-i dea această misiune, că erau destul de mulţi în redacţia de ştiri care ar fi zis că nu e în stare de ea. Şi acum el face tot ce poate pentru a dovedi că au dreptate. Este un subiect foarte clar: cum se descurcă oraşul cu situaţia? Stă mai mult în felul cum e scris decât în ce reuşeşti să descoperi, exact lucruri la care se pricepe el. Dar în loc să-l întrebe pe barmanul de la club sau pe femeia de la magazinul de caritate sau să-l fugărească pe agentul imobiliar, tot ceea ce a făcut a fost să vorbească cu un infractor într-un salon de vinuri, să saliveze după proprietara librăriei, care încă este în doliu după mama ei, şi să traumatizeze un copil deja traumatizat. Şi să numere focuri de armă ca un adept al teoriei conspiraţiei spart pe iarbă, care n-a gândit lucrurile până la capăt. *Ce glumă proastă!*

Intră în baie şi se uşurează. Jetul de urină care curge în vasul de toaletă este galben intens. *Deshidratat,* gândeşte Martin. Nu-i de mirare; hoinărind prin oraş ca Sherlock Holmes în loc să-şi facă treaba lui şi să profite de ocazia pe care i-a creat-o Max. Se spală pe mâini, se stropeşte cu apă pe faţă, îşi priveşte imaginea din oglindă. Ochii lui par umflaţi şi roşii din cauza lipsei de somn, iar bronzul care începe să apară este incapabil să mascheze paloarea pielii de dedesubt; carnea lui suferă de o fleşcăială generală, şi pentru prima oară pare că are guşă. Are patruzeci de ani şi arată mai bătrân, tipul chipeş care era a rămas pe undeva prin Orientul Mijlociu. Mandy Blonde probabil că râde de el până i se face rău. *Ce mizerabil, ce patetic.* Copilul avea dreptate: e o pizdă proastă.

Se hotărăşte că-i ajunge. Nu se ridică la înălţimea misiunii. Nu se mai ridică. Nu e capabil să mai ducă trei nopţi de luptă cu insomnia la Câinele Negru, alte trei zile hoinărind prin tristeţea şi trauma unui întreg orăşel, agitându-le. În ce scop? Un articol frumos scris pentru amuzamentul efemer al suburbiilor; un articol bine scris care are toate şansele să explodeze ca o grenadă printre locuitorii din Riversend chiar când reuşeau

să-şi aşeze din nou vieţile pe făgaşul lor. Şi atunci el va fi de mult plecat, înapoi la Sydney, departe de probleme locale, felicitat de colegi, primind una dintre acele scrisori standard de felicitare din partea conducerii. Se gândeşte din nou la băiat, căutându-şi alinarea pe treptele bisericii, fugind cu lacrimi în ochi, în jos pe albia secată a râului. Din cauza lui. Ajunge. E timpul să plece. E timpul să-şi găsească altceva de făcut şi să uite totul.

La recepţie, proprietara nu este deloc înţelegătoare.

— Îmi pare rău, drăguţă. Fără rambursări. Suntem ca la Hotel California. Poţi elibera camera, dar nu poţi să pleci niciodată.

Râde la propria glumă. Martin nu râde.

— Bine. Nu eliberez camera, dar plec. Îşi ia înapoi cheia de pe recepţie. Vi-o trimit prin poştă. Nu lăsaţi pe altcineva în camera mea.

— Alegerea ta. Să ne trimiţi cheia până la sfârşitul săptămânii viitoare, altfel îţi mai dispar cincizeci de pe cartea de credit. Drum bun.

Zâmbetul ei este la fel de convingător ca şi culoarea părului.

Afară soarele este deasupra capului, lovind ca un ciocan în nicovala care este parcarea. La fel ca atunci când sosise, cu o zi în urmă, doar că astăzi s-a stârnit un vânt puternic, care suflă aer cald, ca din foale, dinspre deşert. Din fericire maşina de închiriat este în umbra copertinei de lângă intrare. Martin pune geamantanul în portbagaj, îşi aruncă geanta pe scaunul din spate, împreună cu sticlele de apă rămase, ia o înghiţitură lungă din sticla pe care a deschis-o deja şi o pune pe scaunul pasagerului.

Porneşte maşina şi conduce către autostradă. Nu ştie încotro se duce. Nu a făcut nicio rezervare pentru vreun zbor, nu l-a sunat pe Max Fuller sau pe oricine altcineva. Dar nu mai rămâne aici, asta e chestia cea mai importantă. Dintr-un capriciu, virează spre dreapta, îndreptându-se spre Bellington şi Murray. Acolo există cafea şi semnal la telefon şi internet. Şi un râu care are apă în el.

Drumul este perfect drept şi pustiu, cu excepţia animalelor moarte lovite de camioanele din timpul nopţii trecute. Priveşte fascinat în oglinda retrovizoare cum baza silozurilor de grâu care se îndepărtează începe să se dizolve în pâcla încinsă, lăsând numai jumătatea superioară să plutească straniu pe cer. Martin opreşte maşina. Iese afară. Mirajul este tot acolo. Face o ultimă fotografie cu telefonul. Riversend dispărând în sine însuşi.

Tocmai ia viteză cu maşina când o camionetă apare de nicăieri. O clipă

este singur – pământ, cer, drum şi nimic altceva –, în clipa următoare aude trâmbiţa unui claxon. Tresare involuntar, aproape că părăseşte drumul. Apoi camioneta este lângă el, cu fesele goale ale unui scandalagiu lipite de geamul pasagerului, la nici doi metri distanţă, însoţite de râsete zgomotoase şi obscenităţi strigate. Martin pune frână şi camioneta se îndepărtează, cu degetele obscene scoase pe fereastră, atât pe partea şoferului, cât şi a pasagerului. Pe spatele vehiculului este un semn cu un P roşu.

— Rahat, murmură Martin, încă zdruncinat de incidentul neaşteptat.

Se gândeşte să tragă pe margine, dar îşi continuă drumul. Acolo nu este prea mare diferenţă între a fi într-o maşină care stă pe loc şi a fi într-una care se deplasează cu 110 kilometri pe oră. În mintea lui construieşte evenimentul ca pe o naraţiune, făcând notiţe mentale, de parcă ar vrea încă să scrie articolul.

Camioneta s-a dizolvat în distanţa lichidă şi el este din nou izolat pe câmpia plată, fără trăsături. Caută o linie întunecată de copaci, dar râul din Riversend este prea departe în urma lui şi Murray este la mai mult de o jumătate de oră în faţă. Nu există nimic altceva decât tufişuri pipernicite, praf şi teren drept ca în palmă. Maşina este singuratică pe autostradă, grăbindu-se dinspre trecutul iluzoriu către viitorul incert. Se simte de parcă ar fi suspendat, orbitând un pământ care se roteşte. Intenţionat adoptă această iluzie, convingându-şi mintea că nu maşina este cea care se mişcă, ci pământul este cel care se roteşte pe sub roţi. Pentru o clipă iluzia funcţionează, dar este spulberată abrupt de apropierea rapidă a unei curbe pe autostradă. Înapoi la comandă, Martin încetineşte tot mai uşor şi urmăreşte curba, trecând în viteză pe lângă o femeie care-şi flutură frenetic braţele alături de o maşină roşie, aflată pe margine.

Calcă frâna. Maşina are nevoie de un secol ca să oprească. Se întoarce şi se grăbeşte înapoi spre femeie. Ea aleargă peste drum spre el, iar el opreşte şi coboară geamul. Este Fran Landers, femeia de la magazinul universal.

— Ajută-mă, suspină ea. Ajută-i. S-au accidentat. Chiar acolo.

Martin iese din maşină, punându-se rapid la curent cu situaţia. Este camioneta. A ratat curba, ieşind în exterior. Este la o sută de metri mai departe, în câmp. Martin aleargă spre gaura pe care a făcut-o camioneta

în gardul autostrăzii.

În faţă este ceva ghemuit pe pământ. O persoană. Nu mişcă. Un tânăr, cu pantalonii încă în vine, aruncat afară acolo unde s-a răsturnat camioneta. Unghiul gâtului spune tot ce e de ştiut. Mort. Martin aude geamătul lui Fran Landers în urma lui.

— Haide, spune el.

Aleargă amândoi pe distanţa care a rămas până la camionetă. Stă normal, pe roţi, cu faţa spre şosea, dar parbrizul lipseşte şi acoperişul este parţial înfundat. Pe scaunul şoferului, inconştient, cu sângele care-i curge dintr-o rană pe cap, un tânăr este aplecat înainte, peste airbagul dezumflat. Are faţa albă şi buzele vinete.

— Jamie! suspină Fran. Dumnezeule! Este Jamie. Este fiul meu.

Martin se întinde peste parbrizul lipsă, căutând pulsul şi îl găseşte.

— Nu-l atinge, strigă Fran. Şira spinării. Nu-l mişca. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mişca! O să-l laşi invalid.

Martin o ignoră. Ea ţipă când el se întinde şi pune o mână sub bărbia băiatului, cu cealaltă îl susţine de ceafă şi, cu blândeţe, îi sprijină capul de tetieră, ceea ce permite gurii lui să se deschidă larg. Martin îi bagă un deget în gură, dorindu-şi ca femeia să se oprească din ţipat şi îi trage limba în faţă, din locul în care se dusese. Se desprinde cu un zgomot umed, ca dopul unei sticle, urmat de un horcăit oribil, când tânărul începe din nou să respire. Martin iese de pe geamul maşinii şi se ridică. Un muşchi de pe spatele lui este în spasme şi el se întinde. Femeia este tăcută, nu mai este agitată, nu se mai mişcă. O singură lacrimă îi curge din ochiul drept, se scurge pe obraz şi pică pe pământul uscat. Se uită fix la Martin.

— Fiul tău, spune el.

Ea îşi ia ochii de la Martin şi priveşte către fiul ei. Culoarea îi revine în obraji, buzele vinete încep să devină din nou roz. Ea îşi priveşte fiul, se întinde spre el şi îi tamponează sprânceana care sângerează.

— Va fi bine? întreabă ea.

— Aş spune că da. Va trăi. Dar trebuie să chemăm ajutor. Mă duc înapoi la Riversend. De acolo pot să sune la Bellington. Tu rămâi aici. Ai grijă de băiatul tău. Dacă îşi revine şi dacă se poate mişca, atunci poate să iasă din maşină şi să se întindă. Dă-i apă, dar nimic de mâncare. Dacă rămâne tot inconştient, pune-i un prosop ud pe cap. Ţine-l la umbră, dacă

poţi.

Martin porneşte înapoi, îl controlează pe celălalt băiat, pentru a se asigura, dar tânărul este cu siguranţă mort. Se simte un miros urât şi muştele încep să se adune. Înapoi pe autostradă, Martin verifică interiorul maşinii roşii. Pe bancheta din spate se află un paravan de protecţie pentru parbriz, o folie strălucitoare decorată cu personaje Disney. O scoate afară, se întoarce înapoi şi îi pune pe Mickey şi Goofy peste trupul neînsufleţit. Chiar şi morţii merită umbră. Îşi foloseşte telefonul pentru a face o fotografie a scenei.

Clubul este aproape pustiu, dar nu complet. Înăuntru sunt un barman, nu Errol, un alt tip, Martin, care bea un pahar mare de bere blondă aşezat la bar, şi un cuplu la o masă, cei doi împărţind o carafă din vinul alb al casei, în timp ce fac să dispară resturile unei mâncări asiatice. Martin notează cu mintea absentă că mănâncă cu furculiţe şi cuţite. Există vreo frontieră invizibilă, un fel de Goyder Line[13], dincolo de care beţigaşele sunt interzise şi furculiţele şi cuţitele sunt obligatorii?

Robbie Haus-Jones intră în club, încă îmbrăcat în uniformă. Cei doi bărbaţi îşi strâng mâinile.

— Ce mai faci? îl întreabă agentul.

— Am avut şi zile mai bune. Ceva veşti despre băiat?

— Mda. Va fi bine. Este în spital la Bellington, sub observaţie. Vânătăi de la centura de siguranţă, o contuzie uşoară şi vreo două coaste rupte, dar nimic permanent.

— Asta-i bine.

— Ai gândit foarte rapid. Fran Landers mi-a povestit totul. De unde ai ştiut ce să faci?

— Antrenament special pentru zone de război. Am avut parte de aşa ceva înainte să merg în Orientul Mijlociu. Este unul dintre cele câteva lucruri pe care mi le amintesc de la pregătire, oameni care se asfixiază în accidente. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Da, mulţumesc. Aş bea ceva. O să iau un Carlton.

Martin comandă berea.

— În următoarele două zile o să am nevoie de o declaraţie oficială din

[13] Linie teoretică ce separă, în Australia, zona aridă de cea cu terenuri cultivabile (n. tr.).

partea ta. Nicio grabă. Declaraţia lui Fran acoperă cam toate problemele.

— Nicio problemă. Cine era băiatul mort?

— Allen Newkirk. Un băiat de-al locului.

— Newkirk? Vreo legătură cu Alf şi Thom?

— Fiul lui Alf. Era la St James împreună cu tatăl lui şi cu ceilalţi în ziua aceea. Stătea în maşină lângă Gerry Torlini. A văzut totul. A fost împroşcat cu sânge. L-a dat peste cap complet. Nu şi-a revenit niciodată. Am trecut pe la fermă, i-am dus vestea mamei lui.

— Iisuse. Cum a primit-o?

— Tu ce crezi? Se prăbuşeşte. Bărbatul ei moare la St James şi Allen supravieţuieşte, apoi sfârşeşte mort într-un accident rutier stupid. Se poate ceva mai nasol? Dar ar fi putut fi mai rău dacă nu erai acolo.

— Atunci de ce mă simt atât de aiurea?

Poliţistul nu are ce să răspundă la această întrebare şi cei doi bărbaţi rămân tăcuţi timp de câteva momente, în timp ce beau din bere. Tânărul ofiţer este cel care întrerupe tăcerea.

— Am citit nişte relatări despre ce ţi s-a întâmplat în Orientul Mijlociu. Sună oribil.

— A fost.

— Ce s-a întâmplat?

Poate din cauza alcoolului sau poate din cauza evenimentelor de peste zi, Martin se surprinde pe sine răspunzând.

— Aveam baza în Ierusalim, dar din când în când mergeam în Fâşia Gaza. Era parte din ce trebuia să facem. Israelienii au izolat-o. Au construit un zid în jurul ei. Israelienilor nu li se permite să intre; celor mai mulţi dintre palestinieni nu li se permite să iasă. Dar jurnaliştii străini, agenţiile umanitare, diplomaţii şi alte astfel de persoane pot obţine acces. Din când în când israelienii bombardează zona sau lansează câte o lovitură din elicoptere sau din F16, dar nu e chiar atât de periculos pe cât ţi-ai putea închipui. Cel puţin nu în cea mai parte a timpului. Eram acolo timp de trei zile când lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Avusese loc un fel de răscoală la o închisoare din Cisiordania, undeva pe lângă Ierihon, unde israelienii închiseseră câţiva radicalişti duri. Pentru israelieni aceştia erau terorişti; pentru palestinieni erau deţinuţi politici. Ştii povestea. Oricum, când israelienii au trimis armata, vreo doişpe palestinieni au fost ucişi înainte să se restabilească ordinea. Gaza a luat foc. Tocmai luam un

interviu unui oficial din Gaza City, când şoferul m-a întrerupt şi mi-a spus că trebuie să plecăm. Ne îndreptam spre Erez, punctul de trecere în Israel, într-un Mercedes vechi. Vedeam miliţia pe străzi, ştiam că situaţia e volatilă. Şoferul a primit un apel; în faţă era un blocaj pe drum. A tras în lateral şi a condus printre nişte clădiri. Credea că poate să evite blocajul, dar ne-am hotărât că ar fi mai bine ca eu să intru în portbagajul maşinii, doar ca să fiu în siguranţă. Aşa că am intrat acolo. El conducea pe nişte drumuri şi alei lăturalnice, iar eu eram zdruncinat ca naiba, începuse să mi se facă rău. Şi atunci ne-am oprit. Sunetul era înfundat, dar îl puteam auzi pe şoferul meu vorbind în arabă. Apoi cineva ţipa, au fost câteva împuşcături, o rafală scurtă de AK. Abia dacă mi-am putut ţine gura. L-am auzit pe şofer strigând: „OK, OK". Cred că încerca să mă anunţe că este încă în viaţă, dar am auzit vocile îndepărtându-se. Era condus undeva – la cineva cu autoritate mai mare, speram, unde ar putea să rezolve problema. Avea conexiuni foarte bune, era un membru al unui clan influent. Poate că reuşea să dea o mită sau să ceară cuiva să-i facă un favor sau pur şi simplu să-i convingă să-l lase să-şi vadă de drum. Totul depindea de cine erau bărbaţii cu armele, din ce clan făceau parte şi cui îi erau loiali.

Martin face o pauză şi ia o înghiţitură din bere.

— Ce s-a întâmplat mai departe? întreabă Robbie Haus-Jones.

— Nu s-a întâmplat nimic. Asta a fost problema. Am rămas în portbagajul maşinii timp de trei zile şi trei nopţi, fără să ştiu ce se va întâmpla cu mine. M-am gândit că nu erau pe cale să mă împuşte, dar nu poţi să ştii niciodată. Poate voiau să mă ia ostatic. S-a mai întâmplat. Pe măsură ce trecea timpul, am început să mă gândesc că putea să se fi întâmplat ceva cu şoferul meu şi nimeni nu ştia că sunt în portbagaj. Ăsta a fost cel mai crunt moment: când am realizat că puteam să mor de foame, în portbagajul unei maşini. Aveam apă – întotdeauna luam apă îmbuteliată în portbagaj – şi era iarnă, deci era frig noaptea şi nu atât de cald în timpul zilei. Putea dura săptămâni întregi.

— Încă o băutură? întreabă Robbie.

— Sigur.

Poliţistul mai comandă două beri.

— Şi cum ai ieşit de acolo?

— În cele din urmă şoferul s-a întors. A sărit în maşină şi a plecat de

acolo. A mers până într-un loc sigur şi a deschis portbagajul. Avea un bandaj în jurul capului. M-a întrebat dacă eram în regulă şi mi-a spus că se gândea că încă ar trebui să încercăm să ajungem la Erez, dar trebuia să rămân în portbagaj. Parcă a durat o eternitate. Când am ajuns acolo, a deschis puţin portbagajul şi mi-a cerut toţi banii şi paşaportul. Apoi a închis din nou portbagajul. Trebuie să fi trecut cel puţin o oră, apoi am pornit din nou, pentru o distanţă foarte scurtă. Trăsese maşina cât de aproape putuse de capătul palestinian al trecerii şi a deschis portbagajul. M-a scos de acolo şi m-a dus spre poartă cât de repede a putut. Picioarele mi se împleticeau, aşa că practic m-a cărat în spate. Îţi poţi imagina cam cum miroseam. Soldaţii mi-au dat paşaportul şi mi-au făcut semn din cap să trec. Şoferul m-a ajutat să traversez tunelul – este un pasaj pietonal de câteva sute de metri, acoperit cu placaje şi tablă ondulată. De obicei e plin de oameni care vin şi pleacă, dar în ziua aceea era pustiu. Ajunsesem aproape de punctul de verificare israelian, dincolo de jumătatea drumului, când o voce prin difuzor a spus că şoferul trebuie să se oprească şi că trebuie să vin singur pe restul drumului. M-au trecut prin obişnuitele verificări corporale, în ciuda slăbiciunii mele. Oricum, în cele din urmă am trecut, şi israelienii m-au suit într-un cart de golf şi m-au condus către capătul lor de tunel. M-au lăsat să fac un duş, mi-au dat de mâncare, haine curate. M-au întrebat ce se întâmplase, aşa că le-am spus. Apoi m-au eliberat în custodia unui diplomat australian şi am fost liber.

— Îmi amintesc povestea. Am văzut-o la ştiri.

— Mda. Am fost făcut de rahat din cauza aia. Poţi să crezi aşa ceva? Am dat un interviu unui corespondent ABC, un amic de-al meu. Redactorul meu pentru ştiri externe era furios, voia să ştie de ce n-am păstrat totul pentru ziar. Minunat, nu?

Bărbaţii rămân tăcuţi. Martin se simte eliberat pentru că a fost în stare să povestească esenţa întâmplării într-un mod atât de detaşat. Se simte puţin amorţit, dar nu e atât de rău.

— Martin, în legătură cu crimele – ştii că nu pot să-ţi spun prea multe. Nu iau parte la investigaţie. Un preot împuşcă cinci oameni, nu lasă o treabă ca asta pe mâna unui agent, mai ales a unuia care a fost implicat. Ancheta e condusă de la Sydney. Sergentul Herb Walker din Bellington este contactul local. Ar trebui să vorbeşti cu el.

— Herb Walker. Mulţumesc. O să vorbesc.

— Şi eu am fost investigat, desigur. Doamne, dacă deschizi tocul pistolului, trebuie să scrii un raport; dacă scoţi pistolul din toc, deja are loc o anchetă întreagă. Dar am fost absolvit destul de repede. Omorâse deja cinci oameni. Şi au fost martori.

— Încă te mai deranjează… faptul că l-ai împuşcat?

— Sigur. În fiecare zi. În fiecare noapte.

— Consiliere psihologică?

— Mai multă decât îţi poţi închipui.

— Foloseşte la ceva?

— Nu prea mult. Poate. Nu ştiu. În timpul nopţilor este cel mai rău.

— Înţeleg ce vrei să spui. Nu ţi s-a oferit un transfer?

— Ba da. Desigur. Dar vreau să-mi scot povestea asta din sistem aici. Să las totul aici şi apoi să merg mai departe. Nu vreau să duc asta cu mine.

Din nou linişte.

— Robbie, de ce crezi că făcut asta?

— Sincer? Nu am habar. Dar sunt lucruri care mă sâcâie în povestea asta. Toate „dar dacă" şi „de ce nu am făcut aşa şi pe dincolo" şi genul ăsta de lucruri mă bântuie, dar mai sunt şi altele.

— Cum ar fi?

— Erau mulţi oameni adunaţi în faţa bisericii. Vreo douăşcinci. I-a împuşcat pe unii şi i-a cruţat pe alţii. Toţi martorii spun acelaşi lucru: nu şi-a ieşit din minţi. A fost calm, metodic. Ar fi putut să ucidă mult mai mulţi.

— Crezi că i-a ţintit anume pe cei pe care i-a ucis? Că nu a tras la întâmplare?

— Nu ştiu. Nu am nici cea mai vagă idee. Dar nu a împuşcat nicio femeie.

— Şi a avut o ţintă incredibilă, nu-i aşa? Să-l doboare pe Craig Landers de la distanţa aceea.

Agentul nu răspunde imediat şi bărbaţii rămân cu privirile în berile lor. Niciunul dintre ei nu a băut; gulerele de spumă s-au aşezat.

— Martin, este un tip în vârstă care trăieşte în ţinutul arbuştilor, se numeşte Codger Harris. Du-te să-l vezi. El îţi poate povesti despre Byron şi armele lui.

— Ţinutul arbuştilor? Ce-i asta?

— Un câmp de rahat. Tufişuri sălbatice de mulga[14]. Sute de kilometri pătraţi de boscheţi. Începe la vreo zece kilometri nord de oraş. Uite, îţi desenez aici o hartă, cum să ajungi la locul lui Codger.

Robbie ia un şerveţel şi schiţează un drum, avertizându-l pe Martin de posibile capcane şi drumuri greşite.

Odată indicaţiile terminate, agentul îşi termină berea şi dă din cap spre Martin.

— Ar trebui să plec. Ne mai vedem. Şi nu fi prea dur cu tine însuţi; astăzi ai salvat viaţa unui copil.

[14] *Accacia aneura,* precum şi alte specii de acacia – arbust australian care creşte în zonele aride şi este folosit ca furaj pentru animale, în special în perioadele secetoase (n. tr.).

ŞASE, ŢINUTUL ARBUŞTILOR

E şi mai cald. Vântul de ieri a devenit fierbinte şi urât şi bate în rafale dinspre nord-vest, ducând cu el particule fine de praf şi purtând pericolul de incendiu. Ţinutul prin care conduce Martin arată bolnav: copaci anemici, tufişuri golaşe şi, între ele, mai mult praf decât iarbă. A condus de la pământul negru al luncii inundabile spre ţinutul arbuştilor, o peninsulă uriaşă cu tufişuri de mulga în care nu există sol fertil, doar pământ granulat roşu, ca nişte muşuroaie uriaşe de furnici. Terenul este puţin deasupra nivelului câmpiei, cu doar câţiva metri, cu propriile sale ridicături şi depresiuni. Drumul este dur, contorsionat şi neiertător, brăzdat de furtuni de demult şi cu pietre împrăştiate peste tot; din timp în timp roţile ridică una care loveşte în podeaua maşinii. Un drum pentru maşini de teren, pentru camioane de fermă şi maşini de închiriat. Martin o ia uşor; Robbie Haus-Jones l-a avertizat că puţini oameni trec pe aici, că este uşor să te rătăceşti printre potecile întâmplătoare şi în peisajul fără personalitate; dacă-ţi rupi arborele, va trece ceva timp până să te găsească cineva. Aşa că Martin are grijă de maşină şi are răbdare.

Nu este foarte sigur ce caută aici. Impulsul de a părăsi oraşul s-a estompat, schimbul neplăcut de replici cu puştiul ăla, Luke, şi-a pierdut deja forţa, s-a disipat, va deveni curând doar un alt loc din memorie care va fi vizitat rar, se va aşeza alături de alte regrete şi îndoieli. Robbie Haus-Jones încă doreşte o declaraţie oficială în legătură cu accidentul camionetei şi moartea lui Allen Newkirk, dar asta explică doar de ce rămâne Martin în Riversend, nu ce caută aici, în acest peisaj de iad, în această zi uitată de Dumnezeu, urmărind tentaculele unei poveşti. Nu subiectul care i-a fost desemnat; ceva mult mai vag, mai fascinant. Poate că asta este: instinctul de ziarist este prea adânc înrădăcinat în el, face prea mult parte din el, împingându-l înainte, chiar dacă nu e convins că mai are stomacul pentru aşa ceva. Poate că e tot ce i-a rămas.

Trece de linia unui gard, păşind cu zgomot peste un grilaj care împiedică trecerea vitelor. De fiecare parte a deschizăturii este câte un stâlp decorat cu câte un craniu de vacă albit; unul dintre ele se leagănă

înainte şi înapoi, animat de vântul puternic. Martin este mulţumit să vadă craniile, înseamnă că este pe drumul cel bun. Se opreşte, face o fotografie. Apoi ajunge la o bifurcaţie şi o ia pe drumul din stânga. Încă un kilometru sau cam aşa şi ajunge la o poartă cu cinci bare. HARRIS, anunţă semnul de pe ea. „NU TRAGEŢI CU ARMA; NU ÎNCĂLCAŢI PROPRIETATEA; NU VĂ FACEŢI DE CAP PE AICI”, spune semnul plasat mai jos. Martin se caţără în vântul care parcă bate dintr-un furnal, deschide poarta, trece cu maşina şi închide poarta la loc. Nu mai are mult de mers.

Nu este chiar o fermă, mai degrabă a adunătură semicoerentă de structuri împrăştiate, aşezate de parcă un uriaş ar fi aruncat nişte blocuri de marmură într-un cerc imens. Materialul de construcţie cel mai des întâlnit este tabla ondulată, legată grosolan cu sârmă de nişte stâlpi de lemn. Cea mai raţională structură este ţarcul pentru vite, aproximativ pătrat, făcut din lemn prelucrat local, alternând cu garduri din fier ruginit. Ţarcul vitelor este gol – de vite, de iarbă sau de orice alt lucru viu; chiar şi muştele l-au abandonat. Martin iese afară din maşina cu aer condiţionat şi se aşteaptă la arşiţă, nu la cacofonie: foile de tablă ondulată bubuie şi scârţâie şi ţipă în bătaia vântului.

— Hristoase, murmură Martin, în timp ce se întreabă de unde să înceapă.

Se îndreaptă către structura cea mai mare, cu ochii îngustaţi din cauza nisipului suflat de vânt. Este un joagăr primitiv care arată de parcă ar fi nefolosit de mulţi ani. În stânga joagărului este o structură mai completă, care abia se mai ţine, înclinată periculos şi clătinându-se în bătaia vântului. Este un garaj. Cele două uşi batante din lemn sunt deschise, atârnate în balamale, înfipte în pământ şi par să ţină structura în picioare, cam aşa cum stă în picioare un castel de cărţi de joc. În garaj, cu capota lipsă şi cu cauciucurile cu margini albe dezumflate, se odihneşte caroseria unui Dodge, a cărui vopsea, care a fost odată neagră, a devenit gri şi prăfoasă, stropită cu pete de rugină, ca mâinile unui pensionar. Pe bancheta din spate a vechii maşini se întinde o căţea cu o mână de pui. Puii sug, dar mama este inconştientă, imitând moartea.

Martin găseşte casa, greu de distins printre celelalte structuri împrăştiate în masa de tufişuri, cu excepţia faptului că zidurile îi sunt puţin mai drepte, ferestrele sunt închise cu obloane, iar acoperişul se mândreşte cu streşinile care atârnă peste ziduri. Şi uşa este închisă. Este o

uşă verde, cu vopseaua plesnită, cu lemnul expus, cu patina ieşind la suprafaţă.

Bate la uşă, observând inutilitatea efortului în zgomotul de afară; formalităţile sociale politicoase nu-şi găsesc locul în ţinutul arbuştilor. Uşa are un mâner de aramă. Martin îl roteşte, deschide uşa şi strigă spre interiorul întunecos:

— Alo? E cineva acasă? Alo?

Păşeşte înăuntru. Lumina se reduce, zgomotele se reduc, mirosul creşte. Îl loveşte în timp ce ochii i se adaptează la semiîntuneric: transpiraţie, câini, grăsime râncedă, băşini, urină. Un asalt olfactiv, în ciuda vântului care fluieră prin găurile din pereţi.

— Cine dracu' eşti?

Înăuntru se află un bătrân, dezbrăcat, ghemuit într-un scaun, cu palma în jurul membrului erect. Martin l-a întrerupt la mijlocul operaţiunii.

— La naiba… scuze, se bâlbâie Martin.

Dar tipul în vârstă nu pare deloc deranjat.

— Nu pleca. Termin într-o clipă. Şi îşi reia frecatul.

Martin nu poate suporta asta. Se retrage afară, bucuros măcar pentru zgomotele metalice, dacă nu şi pentru căldură. *Ce cocină.*

Un minut sau două mai târziu apare şi bărbatul, încă gol, cu penisul micşorat, înroşit şi picurând.

— Îmi pare rău, amice. M-ai prins nepregătit. Intră. Intră. Codger Harris, ce mai faci? Şi îi întinde mâna.

Martin priveşte la mâna bărbatului, priveşte la faţa bărbatului. Nu îi strânge mâna.

— 'Nă ziua, spune el, în schimb. Martin Scarsden.

— Mda, bine, spune tipul. Intră oricum, Martin.

Martin îl urmează în baracă, uitându-se oriunde numai la fesele tremurătoare ale bărbatului nu.

— Îmi pare rău pentru nudism. Prea al naibii de cald pentru haine. Trage ceva pe care să şezi. Bătrânul se scufundă din nou în scaunul ca un hamac, o pânză întinsă pe o ramă rudimentară din lemn în care se satisfăcea singur când a intrat Martin prima dată.

Martin priveşte în jur, nu poate găsi imediat ceva pe care să stea, apucă o lădiţă, o întoarce cu fundul în sus şi se aşază în faţa bătrânului.

— Rahat, Martin. Îmi cer scuze. Nu sunt obişnuit cu vizitatori, am uitat

bunele maniere. Şi Codger Harris este înapoi în picioare, remarcabil de agil pentru felul în care arată. Ce vrei să bei? Traversează camera către un banc, apucă o carafă şi o pereche de borcane vechi de Vegemite. Martin nu îşi imagina că mai există astfel de carafe.

— Nu că ai avea prea multe opţiuni. Chateau Scrublands. Cam asta e. Vrei un pahar?

— E cam devreme pentru mine. Şi prea cald.

— Rahat. Nu poţi să baţi atâta drum şi să nu guşti din produsele locale. Îţi place vinul, Martin?

— Ce fel de vin e ăsta?

— Ăsta? Rahat, ăsta nu e vin, e dinamită. Dar ştii câte ceva despre vin?

— Puţin.

— Deci ştii despre *terroir?*

Bărbatul a folosit pronunţia franceză corectă.

— Mda. Vinul bun conţine câte ceva din pământul în care sunt crescuţi strugurii. Asta-i, nu-i aşa?

— La fix. Drept la ţintă. Atunci ia o înghiţitură din asta, terroir din ţinutul arbuştilor, lichefiat.

Umple pe jumătate un borcan de Vegemite, i-l întinde lui Martin şi apoi toarnă un borcan plin pentru el.

Martin soarbe puţin, aproape vomită, înghite oricum. Are gust de alcool brut, doar că mai rău, de parcă i-ar desprinde smalţul de pe dinţi.

— Ce zici?

Martin tuşeşte.

— Da. Ai prins la fix ţinutul arbuştilor. Nota perfectă.

Codger Harris râde, un râs amabil, ia o înghiţitură, fără să clipească şi rânjeşte spre Martin.

— Cu adevărat de rahat, nu-i aşa?

— Poţi să mai spui asta o dată. Ce este?

— Rachiu de casă. Îl fac aici în spate. Am un alambic.

— Dumnezeule. Ai putea să-l vinzi la NASA drept combustibil pentru rachete.

Bătrânul rânjeşte mândru şi mai ia o înghiţitură. Dinţii lui sunt nişte cioturi galbene.

— Preferi nişte iarbă? Am grămezi acolo în spate. Sau tutun? Am şi un pic din ăla. Nu poţi cultiva nimic – ai nevoie de multă apă, de mult

compost. Iarba e mai bună. Creşte oriunde. Chiar şi aici. Şi e mai folositoare.

— Nu, o să rămân la terroir. Oricum, mulţumesc.

— Buuun. Şi bătrânul goleşte borcanul de Vegemite, scoate un râgâit de satisfacţie, urmat de o băşină satisfăcută. Deci, ce pot să fac pentru tine, Martin? Îmi dau seama că n-ai venit până aici pentru rachiu.

Martin zâmbeşte. Codger Harris este chiar îngrozitor, dar bătrânul are un element de şarm inexplicabil. Parcă pentru a sublinia acest lucru, Codger se apleacă şi se scarpină la ouă. Inexplicabil e cuvântul corect.

— Codger, mi s-a spus că preotul, Byron Swift, te vizita uneori.

— O, da, preotul. Drăguţ băiat. Drăguţ băiat. Un tip arătos, un pic ca tine, doar că mai tânăr. Obişnuia să mai vină pe aici câte puţin. Am fost foarte supărat când am auzit ce s-a întâmplat, ce a făcut. Nu mi-aş fi închipuit niciodată, nici măcar pentru o clipă. Părea un domn perfect. Cine ţi-a spus că obişnuia să vină pe aici? Credeam că e secretul nostru.

— Are vreo importanţă cine mi-a spus?

— Nu, cred că nu. Nu eşti copoi, nu-i aşa?

— Nu. Ziarist. Scriu un articol despre Riversend.

— Rahat. Adevărat? Doamne, ţi-aş putea spune câteva poveşti. Să-ţi facă părul măciucă.

— Te rog.

— Rahat, nu. Cunosc eu genul tău. Vii aici, mă îmbuibi cu rachiu, mă faci să scuip şi laptele pe care l-am supt. Următorul lucru pe care-l văd, papparazzi peste tot.

Pe faţa lui Codger se întinde un rânjet uriaş, cioturile de dinţi sunt împrăştiate ca urmele de tractor. Se trage de ouă ca pentru a sublinia absurditatea cererii lui. Martin rânjeşte şi el şi soarbe, fără să-şi dea seama, din rachiu. Se îneacă din nou; nu-i cu nimic mai bun nici a doua oară. Codger chiuie radios.

— Deci, te vizita din când în când?

— Sigur.

— Cum aşa?

— Nu ştiu. Pentru spiritul şi perspicacitatea mea, probabil. Poate că voia să-mi salveze sufletul.

— Serios, Codger. Ce făcea aici?

— Uneori stăteam la taclale. Beam rachiu, fumam iarbă. Cel mai des se

ducea să tragă cu arma.

— Să tragă cu arma? Chiar aşa?

— Da. Îi plăcea să tragă.

— Şi să bea şi să fumeze droguri. Nu sună foarte cuvios.

— Ai dreptate. Puţin rachiu la bord şi înjura ca un căprar. Dar un tip de treabă. Niciodată nu bea sau fuma atunci când trăgea. Numai după aia.

— Interesant. Mergeai şi tu cu el? Trăgea la ţintă sau cum?

— Nu. Am fost cu el o singură dată, dar prefera să meargă singur. Trăgea după iepuri, de obicei. Şi vrăbii. L-am văzut doborând câteva vrăbii.

— Vrăbii? La dracu, trebuie să fi fost un trăgător al naibii de bun!

— Chiar aşa, Martin. Ai dreptate. Un talent natural. N-am mai văzut aşa ceva. Armele alea parcă deveneau o parte din el. Ar fi trebuit să vezi. Intra în transă şi poc, poc, poc. Nimerea aripile muştei. Avea un douăş'doi. Ştii ce-i aia? Calibru mic. Se spune că face treaba şi mai dificilă. Nu trăgea niciodată după canguri sau wallabies; considera că e prea uşor.

— Câte arme avea?

— Nu ştiu. Trei sau patru. Avea douăş'doiul. O armă de vânătoare. O puşcă puternică de trăgător de elită, cu lunetă. O carabină. Îţi spun, nu conta: era la fel de bun cu oricare dintre ele.

— Unde învăţase să tragă aşa?

— Cred că a crescut la o fermă, dar nu-i plăcea să vorbească despre trecutul lui.

— De ce?

— Nu ştiu. Codger Harris se gândeşte, îşi aminteşte. Obişnuia să iasă uneori, se ducea în tufişuri, campa peste noapte. Spunea că-i place singurătatea. Zona asta de tufişuri se întinde până departe, treizeci sau patruzeci de kilometri, până la dealuri. Locul meu se întinde pe vreo zece, mai departe e terenul Coroanei. Prea de rahat pentru ferme, prea de rahat pentru parc naţional, prea de rahat pentru exploatări forestiere. Doar de rahat, în toate direcţiile. Dar excelent pentru singurătate.

— Când beaţi împreună, despre ce vorbea?

— O, ştii tu, lucruri obişnuite. Filosofie, religie, politică. Fete cu ţâţe mari. Curse de cai.

— Codger, poate că tu mă poţi ajuta. Am probleme să împac imaginea lui Byron Swift ca preot şi stâlp al societăţii cu cea a cuiva care bea rachiu, fumează droguri şi umblă prin jur împuşcând păsările. Nu-mi pot imagina

un astfel de preot.

— Ei bine, chiar ăsta era el.

— Pare că erai impresionat.

— Foarte adevărat. Eram. Cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut. Înalt, cu bărbia pătrată, ar fi putut să joace în filme. Dar asta era doar jumătate. Felul în care se mişca, se purta pe sine, felul în care vorbea. Te făcea să te simţi special doar pentru că eşti cu el. Nu mă miră că fetişcanele îl plăceau.

— Îl plăceau?

— Aşa se spune.

— Deci, de ce şi-a dorit să fie preot?

— Păi de unde să ştiu eu? Dar avea religia în el. O avea rău de tot. Credea că Iisus a murit pentru noi toţi, păcătoşii. Nu juca teatru.

— Serios?

— La dracu', da. Nu vorbea prea des despre asta, dar când o făcea venea din inimă. N-a încercat niciodată să mă convertească sau ceva de genul ăsta, dar pentru el era adevărat, de parcă doar o parte din el trăia în lumea asta, iar altă parte din el era altundeva. Obişnuia să spună o mică rugăciune înainte să înceapă să tragă şi o mică rugăciune după aia, pentru animalele pe care le omorâse. Sună ciudat, dar era ceva sfânt în el, ceva care nu e din lumea asta.

— În ce fel? Poţi să explici?

— Neah. Nu prea. E doar o impresie. Dar ar fi putut fi un mare catolic, un mare confesor. I-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus niciunei fiinţe vii. Într-un fel m-a salvat, m-a făcut să mă conectez din nou cu oamenii. Până atunci fusesem un pustnic.

— De ce crezi că a împuşcat toţi acei oameni la biserică?

Amabilitatea pe jumătate amuzată a lui Codger dispare. Devine serios, pare pierdut.

— N-am nici cea mai vagă idee. Şi nu că nu m-aş fi gândit la asta până acum. Ai o grămadă de timp aici, în boscheţi, să meditezi la diverse lucruri. Aş vrea să fi fost ceva ce puteam să fac să-l ajut, să ajut să preîntâmpinăm ce s-a întâmplat. Codger mai ia o gură de rachiu. Încearcă un zâmbet. Asta fac aici: trăiesc în trecut, beau rachiu şi fac o labă. Nu-i cine ştie ce viaţă, nu-i aşa?

— Ce crezi despre acuzaţia asta că ar fi molestat băieţii din zonă?

— Rahat. Rahat absolut.

— Cum poţi să fii sigur?

— Uneori, când aveam noi chef, vorbeam despre asta, despre cum se face treaba. Pot să-ţi spun că avea nişte poveşti pe cinste. Dar toate erau despre fete. Era chitit pe fete, nu pe puşti.

— Cum poţi să fii sigur? repetă Martin.

— Ei bine, nu prea pot, nu-i aşa? Dar, când spui o poveste ca acelea pe care le spunea el, ai o anumită sclipire în ochi. Nu te poţi preface că o ai.

Martin se gândeşte pentru o clipă la asta în timp ce o pală neaşteptată de vânt scutură baraca. El priveşte în jur la casa cu o singură cameră: bucătăria improvizată, cu grămezile de oale nespălate, patul nefăcut cu cearceafurile îngălbenite, cărţile vechi şi obiectele întâmplătoare adunate în grămezi haotice.

— De ce locuieşti aici, Codger?

— Asta e afacerea mea. Îmi place.

— Poţi să trăieşti din asta?

— Poţi. Nu prea bine, dar poţi. Te ocupi de vitele de deşert. Sunt o grămadă acolo în tufişuri. Aduni o cireadă mare, faci un ban grămadă. Dar nu acum, nu în timpul secetei. Ar fi numai piele şi os şi pline de paraziţi. Dar când vine ploaia adun o echipă şi fac nişte bani.

— Eşti doar tu aici? Tu şi terenul Coroanei?

— Suntem mai mulţi împrăştiaţi prin jur. Ceva mai jos pe drum este un veteran din armată şi fătuca lui. Un tip destul de drăguţ, Jason, dar nu tocmai în toate minţile. Foarte egoist. Nu înţeleg de ce mai stă femeia lui cu el. Harley Snouch este în cealaltă parte, la Springfields, şi mai există câteva barăci şi rulote pe ici, pe colo.

— Harley Snouch? Are o fermă aici? Îl vezi des?

— Nu, dacă pot să evit să-l văd. Nu după ce a făcut. Nenorocitul.

— Ce a făcut?

— A violat-o pe fata aia frumoasă. Animalul naibii.

Conducând înapoi spre oraş pe drumul dinspre Hay, traversând podul lung şi trepidant de peste lunca inundabilă, cu pale de vânt care zguduie maşina, Martin coboară spre Riversend şi, din impuls, virează la dreapta, spre biserică, gândindu-se că ar putea avea norocul să dea peste Luke, băiatul pe care îl supărase cu o zi în urmă. Dar nici urmă de el.

Dă înapoi, pe sub copaci şi ajunge cu faţa spre biserică, dincolo de drum. Acesta trebuie să fi fost locul în care Gerry Torlini, vânzătorul de fructe din Bellington, îşi încasase cele două gloanţe – unul în cap şi celălalt în piept –, în timp ce Allen Newkirk tremura alături de el. Martin priveşte la treptele bisericii, aflate poate la treizeci de metri distanţă. O lovitură uşoară pentru un ţintaş ca Byron Swift.

Urcă. Biserica se înalţă rece şi lipsită de podoabe, conectată firav la lumea înconjurătoare prin cablul electric şi cel de telefon, deasupra capului. Intrarea are uşi duble, umbrite de un portal. Astăzi, una din uşi este întredeschisă. Martin urcă pe treptele fatale şi împinge uşa, întrebându-se dacă Luke s-ar putea adăposti în interior.

E întunecat şi răcoros, mult mai liniştit, fără vânt. Băiatul nu se află acolo. În schimb, departe în faţă, pe al doilea rând de bănci, o femeie îngenuncheată, perfect nemişcată, se roagă. Martin priveşte în jur, dar nu observă niciun memorial pentru crime în interiorul bisericii, după cum nu există unul nici afară. Se aşază pe rândul din spate, aşteptând. Recunoaşte pietatea femeii, rugăciunea ei, dar nu îşi aminteşte de unde. Cât timp a trecut de când a simţit el ceva măcar pe departe similar, o experienţă apropiată de harul divin? Codger era de părere că exista ceva sfânt la preot, la fel ca Mandy. Cum se putea asta, un bărbat care împuşca lucruri, care ucidea animale mici şi care şi-a împuşcat enoriaşii? Cum se putea asta când Martin, care salvase viaţa unui băiat cu doar o zi în urmă, se simţea gol pe dinăuntru? Îşi priveşte mâinile, îşi împreunează palmele de parcă s-ar ruga şi se holbează la ele. Nu par să-i aparţină lui şi nici gestul nu pare să-i aparţină şi el nu aparţine acestui loc.

— Domnule Scarsden?

Este femeia care se roagă. Nu observase că s-a ridicat şi venea spre el. Este Fran Landers.

— Mă scuzaţi, spune ea. Vă rugaţi?

— Nu tocmai.

— Ei bine, îmi pare rău de întrerupere. Voiam doar să vă mulţumesc pentru ce aţi făcut ieri. Dacă n-aţi fi fost acolo, l-aş fi lăsat să… şi se cutremură.

Martin se ridică în picioare, se apropie, îi atinge umărul.

— Nu trebuie să vă mai gândiţi la asta. A supravieţuit. Ăsta este lucrul important. Singurul lucru. E tot ce trebuie să ştiţi.

Ea clatină din cap, acceptându-i vorbele.

— Oricum, cum se simte?

Ea ridică privirea spre el, cu recunoştinţa strălucindu-i în ochi.

— O, este bine. Mi-am petrecut noaptea cu el la spitalul din Bellington. Este zguduit. Contuzii şi coaste rupte şi spatele sucit. Dar nimic grav. Trebuie doar să aibă răbdare. Îl mai ţin acolo pentru vreo două zile doar ca să fie siguri. M-am întors în oraş în dimineaţa asta ca să deschid magazinul. Un prieten are grijă de el în locul meu. Dorisem doar să vin aici şi să-i mulţumesc Domnului. Mă bucur că sunteţi şi dumneavoastră aici. Aşa că pot să vă mulţumesc şi vă cer să mă iertaţi pentru că am fost grosolană când aţi venit la magazin.

— Aţi fost?

— Aşa mă simt.

— Fran, scuză-mă că spun asta, dar mi se pare puţin ciudat ca tu să vii aici, la această biserică, să te rogi, să mulţumeşti Domnului, având în vedere ce s-a întâmplat.

— Ce vrei să spui? Fran pare neliniştită.

— Aici a fost împuşcat soţul tău.

— Nu, spune ea. Nu aici. Nu înăuntru. Dar înţeleg ce vrei să spui. Este puţin ciudat, poate. Am încercat la cealaltă biserică, la cea catolică, dar nu mi s-a părut corect. Am venit la St James încă de când m-am mutat aici. Este în regulă, odată ce mă aflu înăuntru.

— Scuză-mă că întreb asta, dar ştii despre acuzaţiile care i s-au adus reverendului Swift – cele din ziarul pentru care lucrez…

— Nu cred nimic din ele, intervine ea înainte ca el să poată încheia fraza.

— De ce nu? Cum poţi să fii atât de sigură?

— Pentru că îl cunoşteam pe Byron Swift. De asta.

— Îl cunoşteai bine?

— Destul de bine.

— Credeam că nu venea în Riversend atât de des.

— Destul de des.

— Deci, cum era?

— Era bun. Şi generos. Şi decent. Nu monstrul în care l-a transformat ziarul tău.

Pentru o clipă, Martin nu îşi găseşte cuvintele. Poate auzi simpatia

pentru Swift în vocea ei, vede indignarea din ochii ei. În timp ce îl apără pe omul care i-a ucis soţul.

Fran întrerupe tăcerea, pasiunea s-a împrăştiat.

— Dar nu contează, fie că e adevărat sau nu, nu-i aşa? E mort. Robbie Haus-Jones l-a împuşcat în inimă, acolo în faţă, pe trepte.

— Deci fiul tău nu ţi-a spus niciodată nimic? Despre faptul că abuza copiii?

— Nu. Nu mie. Acum, îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la magazin.

— Sigur. Dar, Fran, aş vrea să vorbesc cu tine. Să-ţi iau un interviu despre un articol pe care îl scriu. Este despre Riversend, despre felul în care oraşul se descurcă, un an mai târziu. Crezi că poţi să mă ajuţi cu asta?

Ochii ei îi trădează reţinerea, dar indignarea ei cedează şi ea aprobă din cap.

— Sigur. Îţi datorez totul. Mi-ai salvat fiul.

— Mulţumesc. Şi iartă-mă pentru că sunt atât de insistent.

— E în regulă. Înţeleg. Este treaba ta. Toate crimele, toţi morţii. Este ceea ce faci. Dar dacă n-ai fi fost tu, n-aş mai fi avut nimic. Mai bine tu decât D'Arcy Defoe.

ŞAPTE, DRAGONUL

Martin conduce pe distanţa scurtă dintre St James şi librăria Oaza. Dă cu spatele foarte atent, până când bara din spate a maşinii ajunge cât se poate de aproape de bordura abruptă, dar nu o atinge. De data asta îi iese şi se simte mai bine datorită acestui lucru. Are cu el halba de bere şi cartea de călătorie pe care o cumpărase cu o zi înainte. A spălat halba. A ajuns doar la jumătatea cărţii. Îi oferise o distracţie în lungile ore în care nu reuşise să doarmă, dar căutarea uneia noi îi va oferi prilejul să petreacă un timp în librărie şi să fugă de arşiţa zilei.

Uşa magazinului nu este încuiată, dar înăuntru e gol, nu e niciun client. Miroase bine, totuşi: cafea şi mâncare gătită. De parcă ar fi fost chemată, Mandalay Blonde îşi face apariţia pe uşa din spatele magazinului şi alunecă de-a lungul aleii centrale, către el, cu bebeluşul călare pe şoldul ei mişcător, susţinut de un braţ lejer. Lui Martin i se pare că arată în acelaşi timp maternă şi sexy.

— Bună ziua, Martin. Aud că eşti un adevărat erou.

— Mda. Ceva de genul ăsta.

— Mă bucur pentru tine. Sunt destui oameni care părăsesc oraşul şi aşa, nu mai avem nevoie să mai şi moară. Pot să te servesc cu ceva?

— Da. Martin ridică halba. Încă o cafea, dacă se poate. Şi ce miroase aşa?

— Brioşe. Mere şi scorţişoară sau afine. Făcute în casă.

— Una cu mere şi scorţişoară, te rog.

— Şi ai adus înapoi una dintre cărţi? Foarte bine. Arunc-o pe tejghea şi primeşti cincizeci la sută reducere la următoarea. Dă-mi o mână de ajutor mai întâi, se poate?

Martin o urmează în lungul culoarului şi apoi dincolo de uşă, trecând din biroul-magazin-depozit în locuinţa ei. De fiecare parte a coridorului se află uşi deschise, pe o parte e camera copilului, pe partea cealaltă, dormitorul ei, care îi oferă o privire de o clipă asupra unui pat metalic vechi, pe care sunt împrăştiate cărţi şi haine peste tot. În capătul coridorului se află bucătăria, care este spaţioasă şi luminoasă, cu o masă

mare din lemn şi două cuptoare, unul electric amplasat chiar lângă cel original, pe lemne.

— Ia astea, se poate? îi cere ea, arătând spre ţarcul de joacă al copilului, aflat pe un covor, chiar în mijlocul podelei. Du-le în magazin.

Întors în magazin, el aşază pătura pe covorul persan, chiar în locul în care se aflase cu o zi în urmă, şi desface ţarcul. Mandy îl urmează curând, cu bebeluşul ţinut strâns. Îşi aşază fiul în ţarcul de joacă.

— Fii cu ochii pe el, Martin. Cafeaua şi brioşa sunt pe drum.

Martin se aşază într-unul din vechile fotolii şi observă copilul. Acesta este întins pe burtă, străduindu-se să ridice capul, făcând un fel de flotări de bebeluş. Sprânceana lui este uşor încruntată în timp ce se concentrează din greu. Martin zâmbeşte.

Mandy revine cu o tavă. Pe ea se află halba cu cafea, o brioşă pe o farfurie, împreună cu o bucată de unt şi o cană de cafea pentru ea însăşi – exact cum sperase el. Ea aşază tava pe o masă alături de el, iar când îşi ia cafeaua şi se aşază în faţa lui, apropierea ei îl înviorează. Martin se minunează din nou de frumuseţea ei.

— Deci, cum merge treaba, obţii ceea ce ai nevoie? întreabă ea.

— Da. Merge destul de bine, de fapt. În afară de Robbie Haus-Jones, acum voi putea să-i iau un interviu şi lui Fran Landers.

— Da. Îmi imaginez. Bărbatul care l-a împuşcat pe preotul dezlănţuit plus văduva îndurerată. Foarte bine. Cu cine altcineva ai mai vorbit?

— Azi-dimineaţă am fost în ţinutul arbuştilor. Acolo am vorbit cu un bătrân, Codger Harris.

— Codger Harris? Ce avea el să-ţi spună?

— Îl cunoşti?

— Nu. Dar ştiu ce i s-a întâmplat. Toată lumea ştie.

— Ce anume?

— E o poveste îngrozitoare. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă – înainte să mă nasc eu, cred. Codger era director de bancă în Bellington. I-am uitat numele adevărat; e ceva în genul William. Oricum, într-o după-amiază, soţia şi băieţelul lui se jucau în parc, lângă râu, chiar în mijlocul oraşului, când un camion a ieşit de pe drum; şoferul avusese un stop cardiac sau ceva asemănător. Soţia lui Codger a fost omorâtă pe loc. Băiatul, de trei sau patru ani, a mai rezistat vreo două zile în spital. Şi asta i-a pus capac lui Codger. A reuşit să se adune timp de câteva luni, apoi a căzut

spectaculos. A înnebunit. L-au internat, i-au administrat terapie cu şocuri electrice, l-au îndopat cu medicamente. N-a mai fost niciodată acelaşi. Când a revenit de acolo s-a mutat în ţinutul arbuştilor. Bătrânul Snouch i-a dat nişte pământ, şi de atunci a rămas acolo. Mai mult sau mai puţin pustnic, excentric, dar n-ar face rău nici unei muşte. Nimeni nu spune nimic, dar oamenii au grijă de el. Îi duc lucruri. Genul ăsta de treburi.

— Bătrânul Snouch? Cine-i ăsta?

— Eric, tatăl lui Harley Snouch. A murit acum câţiva ani. Bunicul meu, dacă ceea ce spunea mama este adevărat.

— Nu pari să fii foarte sigură.

— O, sunt sigură. Mama mea nu a minţit în legătură cu nimic, cu atât mai mult despre un lucru aşa de important ca ăsta. Dar, pe când eram copil, înainte să fiu suficient de mare ca să aflu adevărul, ştiam că există un bărbat numit Harley, undeva prin lume, care era tatăl meu. Obişnuiam să visez cum el se întoarce la Riversend şi eu cu el şi cu mama am fi din nou împreună şi am deveni o familie adevărată. Şi am duce o viaţă idilică. Şi toţi copiii ăia de rahat ar închide gura şi s-ar lua de altcineva.

— Golanii? Din cauza asta se luau de tine?

— Cam asta era esenţa. Snouch era la închisoare, dar erau destui oameni care-i ţineau partea. O acuzau pe mama mea că inventase totul sau că îl ademenise sau că este o târfă. Ştii cum sunt copiii: strigă în public ceea ce şoptesc părinţii lor în particular. În cele din urmă mama a trebuit să-mi spună ce se întâmplase, aşa că am înţeles de ce se purtau aşa.

Înainte ca Martin să poată răspunde, uşa magazinului se deschise violent. Este Robbie Haus-Jones, îmbrăcat în salopetă portocalie, fluorescentă. Se opreşte brusc imediat ce intră pe uşă, dă din cap ciudat spre Mandy şi îi vorbeşte lui Martin.

— Ţi-am văzut maşina. Mă bucur că eşti aici, Haide. Avem un incendiu în tufişuri.

Se întoarce şi iese. Martin se uită la Mandy, ea dă din umeri şi Martin îl urmează pe Robbie afară, lăsând brioşa, dar luând cu el halba. În aer se simte mirosul de fum de lemn, purtat de vântul care bate în rafale, ca de la un nevinovat foc de tabără. Robbie se urcă în maşina de teren a poliţiei; Martin se urcă pe locul pasagerului.

— Îţi dai seama că n-am nici cea mai vagă idee cu privire la incendiile de pădure, nu-i aşa? spune el.

— O să fii în regulă. Rămâi aproape de noi. O să avem grijă de tine. Dar avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem găsi. Suntem cu cel puţin şase oameni mai puţini decât anul trecut.

— Cum aşa?

Robbie se întoarce spre Martin înainte de a-şi concentra din nou atenţia la drum.

— Tu ce crezi? Byron Swift, Craig Landers, Alf şi Thom şi Allen Newkirk, Jamie Landers, patronul cârciumii închise, plus încă vreo câţiva alungaţi de secetă.

Robbie virează direct din autostradă şi trage pe aleea din faţa secţiei de pompieri. Uşile sunt deschise şi în faţă se află o maşină de pompieri nouă, cu trei bărbaţi şi două femei îmbrăcaţi în jachete reflectorizante aplecaţi peste o hartă întinsă pe capota unei maşini.

— Ţi-am adus o rezervă, căpitane, spune Robbie, zâmbind, în timp ce Martin iese din maşină.

— Bun băiat. Salut, Martin. Bun venit în echipă. Este Errol, barmanul de la club, cu pielea cu bătături tari şi abrazive pe care i-o simte când îşi strâng mâinile.

— Robbie, trebuie să o luăm din loc. Echipează-l pe Martin şi ne vedem acolo, la curbă.

Echipajul începe să se adune în maşina de pompieri în timp ce Robbie îl conduce pe Martin în baracă şi îi găseşte nişte salopete portocalii reflectorizante, mănuşi de piele, cască şi ochelari. Mai pierd câteva clipe căutând nişte bocanci de piele ca să înlocuiască pantofii lui de oraş. Apoi pleacă împreună, revenind pe strada principală, Hay Road.

— Încotro mergem? întreabă Martin.

— În ţinutul arbuştilor. Incendiul vine dinspre câmpie. A ajuns la copaci acum. Va trece prin ei ca un pumn de sare. Vom încerca să-l oprim la şosea, până când ajung echipajele din Bellington.

— Ce se întâmplă cu arbuştii?

— Cui îi pasă? Ţinut de rahat.

— Şi oamenii care locuiesc acolo?

— Mda, îi vom scoate de acolo dacă sunt atât de proşti încât să mai fie acolo. Ştii ceva despre incendiile de savană, Martin?

— Ţi-am spus: nimic.

— Nu-ţi face griji. Nu-s prea multe de ştiut. Primul lucru, singurul lucru:

nu te lăsa omorât. Ştii ce îi omoară pe oameni în aceste incendii?

— Fumul inhalat?

— Nu. Aia e la incendiile de clădiri. Incendiile din oraş. În pădure este căldura, pur şi simplu. Frontul incendiului va genera temperaturi de sute de grade. Dacă te prinde în câmp deschis te va găti de viu. Deci, orice ai face nu sta în faţa focului. Auzi tot felul de poveşti despre oameni care se adăpostesc în piscine, iazuri, rezervoare de apă. Nu ajută. Apa îi împiedică să ardă, dar aerul este supraîncins, aşa că nu pot respira – le arde plămânii din interior. Atacăm din flancuri, nu din faţă.

— Cum ştii care este frontul şi care sunt flancurile?

Robbie râde.

— Priveşte unde este focul, de unde vine fumul, în ce direcţie bate vântul. Te ajută să înţelegi în ce parte se duce focul, nu sta în faţa lui.

— Pare destul de simplu.

— Este. Doar dacă nu se schimbă vântul. Un incendiu poate să aibă un front de un kilometru şi flancuri de cincisprezece kilometri. Se schimbă vântul la nouăzeci de grade şi vei avea un incendiu cu un front de cincisprezece kilometri şi flancuri de un kilometru. Care vine direct spre tine.

— Teribil.

— Nu-ţi face griji. N-ar trebui să se întâmple astăzi. Serviciul meteo spune că vântul va bate din nord-vest toată ziua. Dacă te prinde în câmp deschis, caută un adăpost. Sunt oameni care au supravieţuit întinşi pe podeaua maşinii, acoperiţi cu pături de lână. Dacă ferestrele sunt închise şi nu se sparg, poţi să ai noroc. Frontul incendiului va trece în cinci sau zece minute şi temperatura va scădea din nou. Dacă treci de asta, rămâi în viaţă.

— Minunat. Altceva?

— Da: priveşte în sus. Evită copacii care ard, chiar şi pe cei care par că s-au stins. Crengile care cad nu emit avertizări. Şi bea multă apă, mai multă decât crezi că ai nevoie. Nu aştepta să ţi se facă sete. Deshidratarea este periculoasă.

Acum traversează podul şi de pe uşoara elevaţie, Martin poate vedea erupţia de fum gri dinspre orizontul din nord-vest, care este împinsă spre cerul albastru, senin. Este departe, dar este uriaşă.

Încă zece kilometri spre nord şi începe ţinutul arbuştilor, cu plantele de

mulga bolnăvicioase, înşirate de ambele părţi ale drumului. Ajung cu toţii la curba spre ţinutul arbuştilor, aceeaşi curbă pe care a luat-o şi Martin mai devreme în cursul zilei, când îl căuta pe Codger Harris. Cisterna s-a oprit şi Errol şi o femeie cu aspect solid, din echipajul său, stau în picioare şi discută cu câţiva localnici. Robbie şi Martin sar afară din maşina de teren.

— Rahat. Chiar trebuia să-l aduci şi pe el? Un bărbat cu o coadă groasă şi lungă, presărată cu fire gri, dă din cap spre Robbie. Poartă un tricou zdrenţuit, o bandană soioasă, o jachetă denim, jeans rupţi, bocanci. Are un tatuaj cu aspect feroce care se caţără pe o parte a gâtului şi poartă un cercel masiv din aur. Lângă el se află o femeie măruntă, în tricou şi jeans, cu braţele tatuate şi lângă ea o motocicletă, un chopper cu furca alungită, şi o grămadă de saci.

— Las-o moale, Jase, spune Errol. A venit să ajute.

— Ei bine, nu intră pe terenul meu fără mandat, incendiu sau nu.

— În regulă, pentru mine, spune Robbie.

Errol scutură din cap, arătând în faţă.

— Oricum, aţi fost isteţi să plecaţi din timp. Codger mai e acolo?

— Mda. Eu şi Shazza am trecut pe acolo să-l avertizăm, dar nu aveam cum să-l luăm pe motocicletă. Voi, băieţi, ar trebui să vă duceţi şi să-l scoateţi de acolo.

— Prima prioritate. Ce-i cu Snouch?

— Ce-i cu el? Are maşină. Poate să-şi poarte singur de grijă.

Errol se întoarce spre Robbie.

— Poţi să-l aduci pe Codger? Ia-o pe Moxie. Nu staţi la discuţii. Luaţi-l pe sus pe el şi ce poate să apuce în viteză şi lăsaţi restul acolo.

— Şi nu intra pe terenul meu, intervine bărbatul cu motocicleta.

— Gura, Jason, ripostează Robbie. Sau mă apuc să-ţi cercetez bagajele de colo.

Jason tace din gură.

Robbie şi Moxie pleacă şi Martin primeşte o informare scurtă. Este desemnat să-l ajute pe tipul tânăr şi taciturn numit Luigi. Luigi va dirija unul dintre cele două furtunuri ale cisternei de pompieri; Martin va merge la câţiva metri în urma lui, pentru a-l ajuta să manevreze tubul de pânză. Se apropie o cisternă de fermă, încărcată cu apă, pentru a face plinul pompei maşinii de pompieri. Pe deasupra zboară un avion uşor şi Errol

comunică prin staţia radio din cabina cisternei. Şi în tot acest timp norul de fum se întinde tot mai jos şi devine tot mai larg, în timp ce albastrul pal se retrage spre sud-est. În faţa lui, la nici douăzeci de metri, vreo patruzeci sau cincizeci de canguri ies ţopăind dintre arbuşti şi traversează şoseaua. Pentru un moment vântul se opreşte şi încep să cadă primele fărâme de cenuşă, ca nişte fulgi negri.

— În regulă, adunarea! strigă Errol. Va ajunge la noi în aproximativ cincisprezece minute; echipajele din Bellington vor ajunge în aproape douăzeci. Se mişcă repede, dar frontul este încă îngust. Vom încerca să-l flancăm la drum, să-l împiedicăm să se scurgă. Echipajele din Bellington vor intra direct în tufişuri, în lungul Glondillys Track, la est de autostradă, şi vor începe să-l atace din spate. Îndată ce facem ceea ce se poate aici, fie că ne alăturăm lor, fie că înconjurăm arbuştii prin spate pentru a împiedica focul să se răspândească în câmpie. Întrebări?

Se lasă liniştea: soldaţi înaintea unei bătălii. Vântul porneşte din nou, mai puternic decât până atunci.

Maşina de poliţie a lui Robbie dă năvală afară din arbuşti, cu luminile de urgenţă strălucind puternic şi se opreşte într-un derapaj pe pietrişul din apropierea cisternei. Acesta iese din maşină într-o clipă.

— Snouch a ieşit?

Errol clatină din cap.

— Nu. Sunteţi siguri că nu s-a dus în oraş să se îmbete criţă?

— Nu. E chiar acolo. Nemernicul bătrân. L-am văzut trecând încolo azi-dimineaţă.

Cel care a vorbit este Codger Harris, care coboară şi el din maşina de teren a lui Robbie şi li se alătură, îmbrăcat într-un amestec de haine care nu-i vin.

— Futu-i, spune Robbie, privind spre Errol.

— Futu-i, spune şi Errol, cu privirea în pământ şi scărpinându-şi sprânceana cu palma. Futu-i.

— Snouch are maşină. Lăsaţi-l în pace.

Este partenera lui Jason, Shazza. Robbie scutură din cap.

— Nu. Nu pot să fac asta. Mă duc după el.

Şi aleargă înapoi către maşina lui de teren. Martin aleargă după el, fără să ştie de ce. Deschide uşa pasagerului şi se urcă în timp ce Robbie porneşte motorul.

— Martin, dă-te jos! Dă-te jos acum!

— Nu. Vin şi eu.

— La dracu', eşti idiot. Ţine-te bine. Robbie face motorul să urle, întoarce maşina în derapaj, se repede în jos, pe drumul de pământ, printre arbuşti.

— Dăm de el, îl aruncăm în spate şi fugim ca dracu'. Bine?

Martin mormăie o încuviinţare şi apoi cei doi bărbaţi rămân tăcuţi, pierduţi în propriile lor gânduri, în timp ce în jurul lor lumea devine tot mai apocaliptică, cerul se îngustează, lumina păleşte. Cenuşa cade din cer, luminată în portocaliu pe la margini. Robbie se repede cu maşina de teren prin curbele drumului de pământ, cu faţa încordată, conducând cât de repede se poate, fără să ţină seama de siguranţa lor. Cotesc după o curbă; doi canguri stau în mijlocul drumului. Robbie trece peste ei, fără să atingă frâna, înainte sau după, unul dintre animale bubuie în bara de protecţie, celălalt este zdrobit sub roţi. Martin se ţine bine, cu pumnii albiţi; Robbie se holbează în întuneric, un bărbat posedat. Cerul este aproape negru şi norul de fum este atât de jos, încât mai că atinge acoperişul vehiculului în viteză. Ziua a dispărut, n-a rămas niciun pic de lumină, conduc prin noapte, cu farurile străpungând fumul ca pe o negură. Încă o curbă şi ţâşnesc într-un luminiş. Martin înregistrează scena: un Holden[15] vechi, ridicat pe cric, cu o roată scoasă. Un şopron de fermă. Un garaj. Malul unui iaz creat de un stăvilar. Casa. Snouch, cu un furtun de grădină îndreptat spre casă, întorcându-se când ei intră brusc în existenţa lui.

Robbie şi Martin ies în acelaşi timp din maşină, Martin ţinând pasul cu bărbatul mai tânăr.

— În maşină acum! Plecăm! strigă poliţistul.

Dar Snouch clatină din cap.

— Priveşte, spune el şi arată în sus.

Martin priveşte în sus, prin furtuna de cenuşă: norii, care doar cu o clipă înainte erau negri, devin de un roşu-sângeriu, tot mai strălucitor pe măsură ce priveşte, de parcă ar străluci din interior, scăldând curtea într-o lumină portocalie. Şi aude ceva în depărtare, dincolo de vânt: un huruit, ca un tren de marfă care se îndreaptă direct spre ei.

— În maşină! strigă Robbie. Vom intra în mijlocul iazului.

[15] Marcă australiană de automobile, subsidiar al General Motors (n. tr.).

— Nu! strigă Snouch, acoperind huruitul. Casa. Cărămidă şi piatră. Nu va lua foc imediat!

Robbi aprobă cu un semn din cap, apoi bărbaţii sprintează către casă, poliţistul primul, ziaristul al doilea şi bătrânul delincvent nu prea departe în spatele lor. Huruitul este aproape deasupra lor. Martin poate auzi exploziile, ca nişte pocnete de bici sau focuri de armă, şi când ajunge la verandă poate să întrevadă printre arbuşti limbile portocalii ale morţii. Snouch este ultimul care trece prin uşă, trăgând furtunul după el, cu apa curgând prin duză. Trec pe un coridor central, larg, cu camere de fiecare parte, casa fiind întunecată, cu excepţia strălucirii din faţa lor.

Este casa lui Snouch şi Snouch este cel care preia comanda.

— Am udat spatele casei cât am putut de mult, am tras obloanele de la ferestre. Dar veranda este din lemn şi merge de jur-împrejur. Va lua foc cu siguranţă. Acoperişul este din tablă, dar mai devreme sau mai târziu jarul va pătrunde pe sub el. Pereţii sunt din cărămidă şi piatră, solizi, groşi ca naiba. Ne oferă o şansă să luptăm. Aici. Şi Snouch întoarce furtunul către ei, îi udă, bagă duza pe sub salopete, le dă prosoape ude să şi le pună pe sub pălării.

— Haide. Începem din spate, ne luptăm cu el, ne retragem dacă trebuie. Acoperiţi-vă gurile şi staţi cât mai jos dacă apare fum. Vom ieşi pe acelaşi drum pe care am intrat, dar hai să tragem de timp cât putem. Bine?

Şi incendiul ca un marfar loveşte în spatele casei, învăluindu-l într-o ceaţă portocalie şi roşie, asemenea unui dragon care-şi devorează prada. Snouch merge înainte, parcă împotriva valului, cu furtunul stropind permanent în faţa lui, ca un scut, urmat de Robbie şi Martin. Acum sunt în bucătărie, o cameră de coşmar, parcă ivită din iad. *Este acolo* şi vrea să intre şi să ne mănânce, gândeşte Martin. Este viu: un şarpe, un dragon. Chiuveta este plină de apă; sunt găleţi cu apă peste tot pe podea. Snouch era pregătit. Căldura este inimaginabilă, copleşitoare.

Robbie intră într-o cameră de lângă bucătărie cu o găleată de apă. Poliţistul scoate aburi. Aburi. Martin se uită în jos la el însuşi. Aburul se ridică şi din el. Cât este de cald? Este lovit din nou de apa din furtun şi o lasă să-l acopere. Ridică privirea; Snouch întoarce furtunul peste el, apoi spre Robbie, când acesta revine cu găleata goală. Martin apucă o găleată, se îndreaptă spre o cameră din celălalt capăt al bucătăriei, aruncă apa

peste draperie, sperând că nu va sparge geamul din spatele acesteia. Fereastra este acoperită cu obloane, dar acestea par să fie transparente, de parcă focul ar fi raze X care penetrează la fel de uşor lemnul, sticla ferestrei şi materialul draperiei. O privire rapidă în jur: o cameră mică, un pătuţ de copil, un şifonier din lemn de cedru şi picturi în rame aurite, pe pereţi. Apoi se întoarce în bucătărie, cu braţele larg deschise pentru a primi sărutul furtunului lui Snouch.

Acum apare şi fumul, strecurându-se pe sub uşi şi ferestre, fumul arbuştilor, fumul verandei. Un oblon de lemn izbucneşte în flăcări. Snouch stropeşte cu apă rama ferestrei, încă un oblon izbucneşte în flăcări, o flamă portocalie, crudă. Snouch este într-o parte a camerei, apoi în cealaltă, stropind repede cu apă, înainte de a se retrage. Camera începe să se umple cu fum. Bărbaţii se îndreaptă înapoi spre coridor: Martin, apoi Snouch, care stropeşte partea dinspre bucătărie a uşii şi, în sfârşit, Robbie, care o închide.

Snouch stropeşte partea dinspre coridor a uşii, apoi întoarce furtunul spre Robbie, stropindu-l de sus până jos peste salopetă, apoi spre Martin, apoi spre el însuşi şi strigă pentru a acoperi huruitul de tunet.

— Focul va trece din bucătărie spre acoperiş. Noi mergem direct spre partea din faţă a casei. Nu vreau să fiu sub un acoperiş care se prăbuşeşte. Este pe cale să mai spună ceva când furtunul tuşeşte şi se opreşte. Bărbaţii schimbă priviri sumbre. Martin simte căldura iradiind prin uşa închisă a bucătăriei.

— Focul a ajuns la casa pompei. Frontul trece de noi, cel puţin cincizeci de metri.

Se retrag înapoi pe coridor. Robbie merge înainte, alergând către uşa din faţă pe care o trânteşte ca să se închidă peste furtunul flasc. Snouch se mişcă mai încet, priveşte în fiecare cameră de pe coridor, de parcă le-ar spune adio, înainte de a le închide bine uşile. Pentru prima dată Martin are un moment de pauză, în care se poate gândi la casă: are pereţi cu grosime de treizeci de centimetri, tavane înalte, podele din pin kauri, o verandă de jur-împrejur. Nu este o colibă de arbuşti, nici o improvizaţie din tablă ondulată, ci o gospodărie de secol nouăsprezece. Aruncă o privire spre o sufragerie formală, cu o masă mare din lemn lăcuit, douăsprezece scaune, un bufet uriaş. O carafă de cristal, pocale din sticlă gravată, un candelabru. Şi un oblon în flăcări. Uşa se închide. Încă o

cameră. O cameră de lucru, un birou larg din mahon, acoperit cu hârtii, stilouri caligrafice şi călimări de cerneală, rigle şi creioane şi o lupă. Un computer şi o imprimantă pe o masă laterală. Snouch trânteşte uşa.

Se adună la intrarea din faţă. Martin îşi scoate mănuşa, pune mâna pe uşă. Este fierbinte, probabil că arde pe partea cealaltă. Dar este din lemn masiv. Coridorul începe să se umple cu fum.

— Ascultaţi, comandă Snouch.

Martin încearcă să audă dincolo de huruitul de tunet, de propria lui horcăială şi de bubuitul pulsului său.

— Ce?

— Nu mai e la fel de zgomotos. Frontul a trecut.

Cei trei bărbaţi schimbă din nou priviri, încă disperate, dar cu un licăr de speranţă. Nu mai durează mult. Dragonul se duce, le face cu mâna. S-ar putea să scape din asta, totuşi. Dar acum, ca pentru a da foc speranţelor lor, un trosnet uriaş se aude din spatele casei. Martin realizează că este bucătăria care începe să se dezintegreze, când tavanul se prăbuşeşte, încă un trosnet şi uşa bucătăriei explodează, ca porţile iadului.

Căldura îl loveşte pe Martin în faţă, ca un pumn prin talazurile de fum.

— Intraţi aici! ordonă Snouch. Îi conduce printr-o uşă laterală pe care o trânteşte în urma lor. Camera este un fel de salon, cu mobile acoperite cu pânză.

— Nu putem rămâne multă vreme. Acoperişul se va prăbuşi. Coridorul va lua foc imediat. Duşumeaua e veche de o sută treizeci de ani. Vom vedea ce se întâmplă pe coridor în funcţie de fereastra laterală. Când ia foc oblonul sau uşa, ieşim prin această fereastră din faţă. Bine? Veranda din faţă de aici este pavată, dar copertina ar putea să fie în flăcări. Alergaţi cât puteţi de repede pe alee şi trântiţi-vă cu faţa în ţărână, departe de maşini, de casă şi de orice altceva care arde. Aţi priceput?

Robbie şi Martin aprobă din cap.

Acum casa ţipă, strigă, la limită: oţel care scrâşneşte, lemn care explodează, foc care mugeşte, acoperind sunetul dragonului care se îndepărtează. Martin este transpirat în interiorul salopetei, dar îşi simte faţa uscată ca hârtia. Priveşte spre ceilalţi, au feţele roşii, ca arse de soare. Observă cum oblonul ferestrei laterale începe să fumege şi să ardă, încet, aproape cu părere de rău. Fumul ţâşneşte pe sub uşa de la coridor. Martin începe să tuşească necontrolat, cu gâtul zgâriat.

Snouch smulge perdelele care acoperă calea de scăpare. Îşi scoate mânuşa, atinge sticla pentru o fracţiune de secundă, apoi o atinge pentru un timp mai îndelungat şi îşi aşază palma ferm pe geam. Se întoarce şi dă din cap încurajator.

— Când deschid fereastra, curentul va trage focul. Trebuie să fim rapizi. Loviţi obloanele ca să se deschidă. Zăvorul va ceda destul de uşor. Robbie primul, Martin după el. Gata?

Ei dau din cap.

Snouch este pe cale să ridice canatul ferestrei, când se opreşte. Se grăbeşte în partea cealaltă a camerei şi se întoarce cu un taburet din piele pe care-l aşază sub fereastră. Pare că vrea să spună ceva, când se aude un scârţâit teribil de lemn şi metal contorsionat urmat de un zgomot de tunet şi o altă secţiune de acoperiş se prăbuşeşte. Se opinteşte la fereastră. Pentru un moment este blocat. Martin şi Robbie se reped să-l ajute, dar Snouch se opinteşte din nou şi canatul ferestrei se ridică. Robbie se apleacă şi izbeşte obloanele cu podul palmei. Nu este nimic de văzut – doar un zid de vălătuci de fum vârstat cu portocaliu. Robbie balansează un picior în gol, apoi se apleacă spre Martin pentru a trage şi celălalt picior. Face o grimasă, se apleacă, trece de fereastră şi dispare. Martin îl urmează rapid, în picioare pe taburet, păşeşte pe pervaz, se apleacă tremurând înainte, se zgârie la spate în cădere, se prăbuşeşte pe jumătate pe verandă. Apoi aleargă prin fum, încă tuşind necontrolat. Parcurge doi metri, trei, se împiedică la marginea verandei, inerţia îl poartă pe deasupra unui tufiş care mocneşte, în praful de pe alee. Îşi lasă faţa cât mai jos, suge aer, încearcă să-şi controleze tusea. Reuşeşte să tragă puţin aer, deşi simte că plămânii îi ard. Se adună, aleargă aplecat, lumea începe să prindă contur prin ochelarii de protecţie. Maşina de poliţie arde. O ocoleşte, ajunge la teren deschis şi se aruncă pe pietriş, rămâne întins cu faţa ascunsă în palmele înmănuşate. Totul în jur este zgomot şi lumină şi fum; rămâne nemişcat, prea speriat ca să gândească.

Robbie Haus-Jones este beat, clătinându-se pe scaunul de la Riversend Services and Bowling Club, stâlcind cuvintele. Aşezat alături de el, Martin Scarsden se simte în schimb complet treaz, deşi a băut cot la cot cu tânărul. Primele beri s-au evaporat, atât de repede au dispărut, şi după aceea nu s-au mai putut opri. Nu că cineva ar fi încercat; cei care păcălesc

moartea au dreptul să-şi bea minţile. Şi, în afară de asta, ceilalţi din echipa de pompieri nu se lasă nici ei mai prejos. Errol, în calitate de căpitan, le-a cerut să vină aici pentru informare, şi Errol, în calitate de preşedinte al clubului, a autorizat băutură gratis pentru eroii din ţinutul arbuştilor. Iniţial au băut în linişte şi gânditori, dar acum treaba devine mai zgomotoasă, pe măsură ce fricile după-amiezii sunt îndepărtate de exuberanţa de a fi în viaţă.

— Iisuse, mă gândeam că voi, băieţi, sunteţi terminaţi, mai mult ca sigur, spune Moxie, pentru a nu ştiu câta oară, clătinând din cap. Când frontul incendiului a ajuns la şosea şi voi nu vă întorseseräţi, am crezut că asta e, jocul s-a sfârşit. Nu mai vorbeşte cu cineva anume şi nimeni nu o mai ascultă cu adevărat. Nu voi uita niciodată priveliştea aia, când am ajuns la casă şi acolo eraţi voi, toţi trei, stând pe jos şi aşteptând. N-o să uit niciodată. Cine spune că nu există miracole?

Robbie se apleacă, îşi pune braţul în jurul gâtului lui Martin, ridică berea cu mâna liberă.

— Pentru Martin al naibii Scarsden. Care a venit să ne salveze pe toţi! Râde la propriul său discurs şi înghite mai multă bere, vărsând puţin pe parcurs. Alţi câţiva membri ai echipei ridică paharele şi râd în timp ce beau. Martin îşi dă seama că ar fi obţinut aceeaşi reacţie dacă ar fi toastat pentru herpes; în seara asta toată lumea bea, nimeni nu judecă.

Echipa este împrăştiată în jurul a vreo două mese, încă purtând salopetele de protecţie împotriva focului, cu căştile, mănuşile şi ochelarii aruncate pe ici, pe colo. Mai sunt şi alţii, oameni din oraş, adunaţi de evenimentele dramatice ale zilei. Codger Harris stă singur, nu face parte din echipa de pompieri, nu face parte dintre oamenii oraşului, sorbind tăcut dintr-un pahar mare de whisky. Pare să plângă. Un bărbat îl bate încurajator cu palma pe spate, când trece pe lângă el, dar nu se opreşte să vorbească.

Creşte un vuiet şi prin uşa de la intrare trece una dintre echipele din Bellington. Pompierii din Riversend se ridică şovăitori. Se strâng mâini, se bat palme pe spate, se schimbă zâmbete şi râsete, în duhoarea atotputernică de fum de lemne. Mesele sunt adunate la un loc, scaunele sunt trase. Errol se află la bar, comandând halbe pentru noii veniţi; Moxie a început din nou:

— Iisuse, vă spun, mă gândeam că voi, băieţi, sunteţi terminaţi, mai

mult ca sigur…

Martin priveşte prin ferestrele care dau spre albia goală a râului; cumva, afară s-a înnoptat, cu toate că doar cu câteva minute în urmă era după-amiază târzie.

Noii veniţi golesc halbele, povestesc despre propriile bătălii. Martin află că focul a fost încetinit de autostradă, că echipa din Riversend a redus flancurile, că echipajele din Bellington au ajuns la Glondillys Track la timp pentru a-l ataca din spate, pentru a opri frontul acolo şi au intrat în zone de arbuşti pentru a se ocupa de majoritatea focarelor. Un al doilea echipaj face curăţenie şi alt echipaj va păzi focul pe timpul nopţii; i se spune că ar putea să ardă mocnit timp de săptămâni întregi dacă nu plouă.

Martin se trezeşte sprijinit de bar lângă Robbie, pentru că chiar are nevoie să se sprijine.

— Crezi că ar fi trebuit să-l lăsăm acolo peste noapte?

— Sigur. El a vrut. Ar fi putut să vină în oraş dacă dorea. L-ai auzit.

— Mda. Chiar şi aşa. A pierdut totul.

— Adevărat.

— Care-i povestea casei lui? Ai observat? A fost cândva o casă pe cinste.

— Adevărat. Ştiam că locul acela e al lui. I se spune Sprinfields. Nu ştiam că arată aşa. Va trebui să întrebi un localnic.

— Tu nu eşti localnic?

— La dracu', nu, Robbie râde. Sunt aici doar de patru ani. E nevoie de zece. Dublu pentru sticleţi.

Martin zâmbeşte.

— Şi încă o dată pe atât pentru gazetari.

Se întinde să apuce o carafă de pe bar şi umple din nou paharele.

— Cu siguranţă că ştia ce face, totuşi, nu crezi? Felul în care a preluat comanda? Destul de sigur pe el pentru un vagabond.

— Mda. Mă întreb şi eu asta câteodată.

Cei doi bărbaţi se întorc cu faţa către bar, mai degrabă decât să-i privească pe ceilalţi.

Trece mult timp până când Robbie vorbeşte din nou, cu voce scăzută.

— De ce a făcut-o, Martin? De ce i-a împuşcat pe oamenii aceia? Încă nu pot înţelege.

— Nici eu nu pot, Robbie; nici eu nu pot.

— Crezi că vom reuşi vreodată?

Martin suspină.

— Probabil că nu.

Rămân tăcuţi, fără să mai bea, pierduţi în contemplare. Martin priveşte spre poliţist. Pare atât de tânăr, cum se uită la berea din faţa lui. *Este* tânăr. Martin îşi doreşte să existe ceva ce ar putea să facă, dar se decide să nu întrerupă gândurile celuilalt bărbat.

În cele din urmă Robbie se întoarce spre Martin. Acum nu mai pare beat.

— A spus ceva, Martin.

— Cine?

— Byron. Înainte să-l împuşc.

— Mi-ai spus. Ceva despre faptul că te aştepta.

— Nu numai asta. A mai fost încă ceva.

— Continuă.

— Nu poţi să mă citezi şi nici să spui că provine dintr-o sursă din cadrul poliţiei, dar va ieşi la iveală la anchetă, peste o lună sau două. Şi mai sunt şi alţi oameni în oraş care ştiu deja, într-un fel sau altul tot vei afla.

Martin aşteaptă.

— Chiar înainte să-şi ridice arma şi să tragă a spus: „Harley Snouch ştie totul".

— „Harley Snouch ştie totul"? Ce ştie?

— Nu pot să-ţi spun; nu ştiu. A fost interogat, ştiu asta. Pe larg. Dar, după cum îţi spuneam, eu nu iau parte la anchetă.

— Ce crezi că înseamnă?

— Habar n-am. Dacă ştie ceva, nu-mi spune nici mie, nici altcuiva. Stau treaz noaptea gândindu-mă la asta, dar chiar nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee.

Tânărul poliţist se holbează din nou la bere, dar Martin nu se poate gândi la nimic de spus. Peste încăpere se lasă tăcerea şi Martin se întoarce pentru a vedea care este motivul. Şi acolo, în picioare, la doar câţiva metri depărtare de ei, privindu-i, se află Mandy Blonde. Poartă o bluză albă şi jeans, curăţenia ei este scoasă în evidenţă de echipele de pompieri murdare, pline de funingine şi urât mirositoare care o înconjoară.

— Bună, spune Martin.

— Bună, Martin, spune Mandy.

Robbie se întoarce la sunetul vocii ei.

— Bună, Robbie. Şi păşeşte spre ei, îl sărută pe Robbie direct pe gură, apoi face acelaşi lucru şi cu Martin. Face un pas înapoi, cu o mână îi ţine mâna lui Martin, cu cealaltă pe a lui Robbie.

— Mulţumesc. Mulţumesc pentru că l-aţi salvat.

Martin priveşte peste umăr, spre locul în care stă Codger şi se uită spre ei, dar nu chiar la ei. Pare să studieze fundul lui Mandy.

— Nu pe Codger, Martin, spune poliţistul. Pe Harley Snouch.

OPT, OBSESIA

Martin se află din nou în portbagajul de la Mercedes, în Gaza. Dar de data asta este cald, şi întuneric, şi în siguranţă, şi cumva miroase bine. Afară ţipă un copil, jelind nedreptăţile lumii, dar în coconul său, Martin se simte în siguranţă. Se răsuceşte, plutind în somn, când, brusc, fără avertizare, primeşte o lovitură în coaste. Se trezeşte într-o clipă, înecat de spaimă, dar nu înainte de a mai primi încă o lovitură în stomac. Chiar şi cu ochii deschişi are nevoie de o secundă să înţeleagă unde se află: în pat, într-un pat mare. Mandy îl priveşte râzând.

— Ce dracu'…? începe el, când primeşte încă o lovitură.

Trage pătura de pe el. Între ei se află un bebeluş care îşi agită picioarele grăsuţe. Mandy râde din nou.

— Liam. În cele mai multe dimineţi vine la mine.

Martin se freacă pe coaste.

— Iisuse. Are o lovitură ca de catâr.

— Aşa este.

Mai târziu, în timp ce iau micul dejun la masa din bucătărie, mintea lui Martin începe cu greu să funcţioneze. Se simte stors: epuizat de lupta cu focul, ameţit de la toate berile băute, entuziasmat pentru că s-a culcat cu Mandy. Se îngrijeşte de cafea, savurează brioşele, înghite câteva analgezice pentru a împiedica o mahmureală incipientă. Îşi doreşte doar să stea jos, să se bucure de această clipă, să-şi lase stomacul să se liniştească, dar nu poate împiedica gândurile să-l cotropească.

— Mandy, în legătură cu noaptea trecută…

— Ai vreo reclamaţie?

— Nu. Sigur că nu. La naiba, nu.

Ea zâmbeşte şi îl tachinează. El îşi dă seama că se află în dezavantaj; dezavantajul unui bărbat mai în vârstă care s-a încurcat cu o femeie tânără, frumoasă şi stăpână pe sine. Dar insistă.

— Nu înţeleg.

— Ce anume?

— Harley Snouch. Credeam că-l urăşti. Dar ieri-seară păreai să fii

recunoscătoare că Robbie şi cu mine l-am salvat.

Mandy nu spune nimic pentru multă vreme. Ochii i se umezesc şi fruntea îi este brăzdată de o încruntare abia vizibilă.

— Ştiu. N-are niciun sens, nu-i aşa?

— Nu, nu prea.

— Doar că, uneori, aş vrea ca lucrurile să fie diferite. Aşa cum visam când eram fetiţă.

— Mandy, nu mai eşti o fetiţă.

— Ştiu. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Serios?

— Serios.

— Cred că ar trebui să părăseşti oraşul. Dacă Snouch a făcut ceea ce pretindea mama ta, atunci nu este tocmai bunicul pe care ţi-l doreşti pentru băiatul tău. Trebuie să te gândeşti la Liam.

Mandalay Blonde nu spune nimic.

Imediat ce Martin părăseşte librăria, mahmureala revine, ca o răzbunare. Mijeşte ochii în strălucirea neiertătoare din Riversend şi capul îi bubuie; păşeşte în cuptorul de pe Hay Road şi stomacul i se agită. Oraşul are un miros de fum de lemn, care nu mai este binevenit. Se urcă în maşină, care este parcată unde a lăsat-o cu o zi în urmă. Din fericire aceasta este plasată în umbra dimineţii pe care o formează copertinele magazinului şi, peste noapte, s-a răcit. Pe scaunul din faţă se află o sticlă de apă. Martin ia o înghiţitură. Apa îi lasă o senzaţie plăcută pe gât, dar îi revoltă stomacul.

Odată întors la Câinele Negru, se bagă sub duş, sub jetul de apă, încercând să se cureţe de mirosul persistent de fum, spălându-se cu apa împuţită şi plină de clor din Riversend. Încearcă să-şi spele părul cu şamponul ieftin al motelului. Are nevoie de trei încercări pentru a face o urmă de spumă în apa stătută. Îşi priveşte palmele, fără să fie surprins de cât de repede i s-au încreţit buricele degetelor. Dar cumva, în ciuda mahmurelii, în ciuda oboselii, se simte mult mai viu decât s-a simţit timp de un an. Interviul cu Robbie, salvarea lui Jamie Landers, lupta cu focul, culcatul cu Mandy Blonde. Cumva, în acest oraş secătuit, poate simţi cum sângele începe să-i curgă din nou prin vene. Îşi usucă faţa şi evaluează ceea ce vede în oglindă. Ochii îi sunt înroşiţi din cauza fumului şi a

băuturii, dar soarele i-a readus culoarea în obraji şi barba ţepoasă care-i acoperă obrajii dă un contur liniei feţei. Încearcă un zâmbet, îi place ce vede şi zâmbeşte de-adevăratelea. Poate că nu e chiar îndrăzneţul tânăr corespondent de ştiri externe de acum câţiva ani, dar poate că nici nu este complet terminat încă. Poate, doar poate, afecţiunea lui Mandy este motivată de ceva mai mult decât recunoştinţă.

Se gândeşte la articolul lui, la povestea pe care a fost însărcinat să o scrie: profilul oraşului Riversend la un an după. Se gândeşte că ar putea să facă ceva mai bun, că ar putea să fie mai concentrat. Nu numai un oraş traumatizat care îşi revine, ci un oraş divizat în legătură cu amintirea preotului lor, un criminal în serie şi un presupus pedofil, totuşi un om de care unii îşi amintesc cu drag. Interviul cu Robbie Haus-Jones va rămâne piatra de temelie sau măcar prima parte, şi cine ştie ce ar mai putea să-i spună Fran Landers, acum că a acceptat interviul? Este fascinant: Swift a împuşcat cinci oameni şi totuşi există unii care spun ce tip admirabil era: Codger, băiatul de la biserică, Mandy. Şi cei care sunt dispuşi să-l condamne, ca Harley Snouch şi Robbie.

Totuşi Martin nu poate să prindă esenţa: nu are nici cea mai vagă idee ce anume a provocat transformarea preotului într-un criminal. A fost un episod psihotic sau a fost o încercare de a-i reduce la tăcere pe cei care erau pe cale să-l acuze de abuz asupra copiilor sau a fost ceva cu totul diferit? Un bărbat vorbăreţ, popular şi dăruit. Căruia îi plăcea să bea, să tragă cu arma şi să fumeze droguri. Şi, conform articolului premiat al lui D'Arcy Defoe, un bărbat care abuza copii. Defoe îşi mai permitea ocazional unele libertăţi, dar nu ar fi inventat aşa ceva. Trebuie să fi avut nişte informaţii solide. Deci, un tânăr care trăieşte în minciună. Totuşi nici Mandy, nici Codger, nici Luke nu cred acuzaţiile. Ce s-a întâmplat, atunci? De ce a spus Byron Swift: „Harley Snouch ştie totul" chiar înainte ca Robbie să-l împuşte? Ce ştia Harley Snouch? Dacă Snouch ştia despre comportamentul abuziv al preotului, de ce să-i împuşte pe cei cinci acuzatori şi, apoi, cu ultimele cuvinte, să i-l indice poliţistului pe bătrân? Nimic din toate astea nu are sens.

Martin îşi priveşte ceasul: nouă şi treizeci dimineaţa; are toată ziua înainte. Mintea îi este trează, dar mahmureala devine tot mai apăsătoare şi oboseala lui creşte în acelaşi ritm cu temperatura. Înghite două analgezice şi se urcă în pat, conştient că trebuie să se odihnească.

Se trezeşte la unsprezece şi se simte doar un pic mai bine, dar are senzaţia că ziua devine tot mai proastă. Afară vântul bate uşor, prea uşor ca să stârnească o revigorare a incendiului, dar este la fel de cald, la fel de uscat şi la fel de plin de fum. Norul negricios creat de incendiul din sălbăticie este împins peste oraş, totuşi nu oferă umbră sau vreun fel de protecţie; căldura soarelui se simte mai intensă, nu mai slabă. Când se urcă în maşină, înăuntru aerul este fierbinte şi înăbuşitor, în ciuda faptului că a fost adăpostită la umbra parcării acoperite a motelului. Conduce până pe autostradă, virează la stânga şi merge în lungul străzii principale, unde cele câteva magazine au deschis pentru programul lor de două zile pe săptămână. Zâmbeşte spre librărie când trece pe lângă ea, înainte de a coti pentru traversarea podului.

Zece minute mai târziu ajunge la curba la care se adunase cu o zi în urmă echipajul de pompieri. Drumul de pământ se pierde şerpuind spre nord-est, printre arbuşti, pe lângă o colecţie pestriţă de cutii poştale. În dreapta drumului tufele sunt negre şi ard mocnit, dar partea stângă este în mare neatinsă. Acesta este locul în care pompierii au blocat flancul incendiului. Opreşte maşina, face câteva fotografii cu telefonul, apoi îşi reia călătoria.

În curând observă că tufişurile sunt arse pe ambele părţi ale drumului şi se întreabă dacă este înţelept să vină aici neînsoţit; încearcă să se încurajeze singur că n-a mai rămas nimic care să poată arde. Fumul îl învăluie din toate părţile, în vălătuci. Seara trecută, la club, cineva i-a spus că arbuştii de mulga pot să mocnească timp de câteva săptămâni, chiar luni, şi că rădăcinile ard pe sub pământ fără cel mai mic semn la suprafaţă. Singurul lucru care ar putea să stingă focul o dată pentru totdeauna ar fi o ploaie, chiar una sănătoasă. Martin aruncă o privire spre cerul palid; revenirea lui Iisus pare mai probabilă decât o furtună. Incendiul a eliminat din pădure orice urmă de umbră; cioturile negre au rămas în picioare fumegând, dezgolite de frunze.

Ajunge la grilajul pentru vite. Un stâlp este în picioare, neatins, cu craniul albit, intact. Celălalt stâlp nu mai este altceva decât un ciot negru, craniul nu se vede nicăieri. Îşi dă seama că acesta este drumul spre casa lui Codger – a luat direcţia greşită –, dar se dă jos din maşină pentru a fotografia intersecţia. Mirosul îl izbeşte imediat; un grătar care a mers prost. Acum vede ceea ce nu putea vedea din maşină: carcase de vite

prinse între sârmele gardului, arse şi umflate de soare, cu roiuri de muşte în jurul lor. Se îndreaptă spre ele, cu gândul să igienizeze grămada de moarte prin fotografie, dar stomacul său se revoltă şi vomită în nisip şi cenuşă. Se retrage spre maşină, vomită din nou şi se urcă înapoi în sanctuarul său cu aer condiţionat. Îşi clăteşte gura cu apă din sticlă, scuipă afară, pe uşă, execută o întoarcere din trei manevre, cu mare atenţie, să nu rămână blocat aici, dintre toate locurile. Durerea de cap, suprimată de somnul de la Câinele Negru, a revenit şi este insistentă.

Descoperă bifurcaţia drumului care duce la casa lui Snouch, Springfields. Conduce încet, cu grijă, de-a lungul drumului pe care Robbie condusese atât de repede, cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă. Există tot felul de dovezi ale avansului echipei de pompieri care îi extrăsese de acolo, cum ar fi un copac prăbuşit tăiat cu drujba pentru a fi îndepărtat din drum. Peisajul este monocrom: cioturi negre, fum cenuşiu şi cenuşă albă. Chiar şi cerul, cu spălătura sa de fum, este mai mult gri decât albastru.

Martin ajunge la gospodăria lui Snouch sau la ceea ce a mai rămas din ea. În partea dreaptă se află ridicătura care creează iazul şi un şopron de metal pentru utilaje, neafectat de vâltoare, dar în rest, peste tot este o scenă a devastării. Parchează în apropierea carcaselor arse ale maşinii de poliţie şi a Holdenului lui Snouch, al cărui şasiu carbonizat este încă susţinut de cric. Casa este o ruină fumegândă: treptele de piatră au rămas, la fel şi trei şemineuri de cărămidă, cu vetrele expuse. Pereţii din cărămidă şi piatră sunt, în mare parte, întregi, deşi unele secţiuni s-au măcinat şi sunt prăbuşite. O scenă ca de război.

Martin se plimbă prin zonă. Spre partea din spate există un cuptor de fier, în bucătăria în care Martin, Robbie şi Snouch au dus lupta iniţială, dar orice nu este de oţel, piatră sau cărămidă a fost incinerat. Peste tot sunt împrăştiate bucăţi mototolite şi răsucite din acoperişul de tablă ondulată, unele printre ruinele casei, altele împrăştiate la întâmplare prin curte, confeti ale apocalipsei. Se aud vâjâitul vântului şi scârţâitul tablei ondulate; în afară de asta ziua este tăcută.

— Snouch? strigă Martin, mergând înapoi către şopronul pentru utilaje.

Îl găseşte înăuntru, cu o cheie în mână, aplecat în interiorul unui vechi Mercedes, cu capota ridicată. Maşina are cel puţin patruzeci de ani vechime, dar vopseaua ei albastru-închis este în condiţie foarte bună.

Roţile sunt dezumflate.

— Ah, tu erai. Snouch se ridică, ţinându-se cu mâna de mijloc când se îndreaptă.

— Cum îţi merge? întreabă Martin.

— Destul de normal, ca să fiu cinstit. Ai apă la tine?

— Da, sigur. Martin se duce la maşină şi aduce trei sticle mari de apă îmbuteliată pe care i le dă lui Snouch.

— Mulţumesc, spune Snouch. Deschide o sticlă şi înghite jumătate din apă. Mulţumesc. Mult mai bine. Iazul e plin de cenuşă.

— Drăguţă maşină.

— Va fi dacă reuşesc să o fac să meargă.

— De când nu ai mai condus-o?

— Nu ştiu. Treizeci de ani. A fost a tatălui meu. A murit acum cinci ani.

— Ei bine, o să ai nevoie de ajutor. Bateria e probabil moartă. Îmi închipui că vei avea nevoie de ulei de motor nou, acelaşi lucru pentru cutia de viteze şi diferenţial. Cauciucuri noi.

— Mda. Ştiu, doar mai omoram timpul. Aşteptam să apară cineva. Nu ai tutun, nu-i aşa?

— Nu, nu fumez.

— Nimeni nu mai fumează.

Cei doi bărbaţi se îndepărtează de maşină. Snouch se aşază pe marginea unui cauciuc de tractor; Martin îşi trage o veche ladă de fructe, din lemn. Snouch mai ia o înghiţitură de apă. Încă poartă hainele pe care le purta cu o zi în urmă şi pute a fum şi miros de transpiraţie. Are faţa înnegrită şi tristă, ochii îi sunt roşii şi obosiţi. Arată ca dracu'.

— Mulţumesc că ai trecut pe aici.

— Nicio problemă.

Martin se întreabă din nou cât de bătrân este Snouch; e dificil să-ţi dai seama. Arată de parcă ar avea peste şaizeci de ani, dar când se luptase cu focul se mişcase cu siguranţa unui bărbat mult mai tânăr.

— Ce o să faci acum? întreabă Martin.

— Nu ştiu. Dorm pe afară până când trec pe aici cei de la asigurări.

— Eşti asigurat?

— Da. Te surprinde?

— Chiar că da.

Un vagabond bătrân, un alcoolic, un pretins fost delincvent, respins de

oamenii din oraş. Care trăieşte într-o gospodărie veche şi frumoasă, bine întreţinută şi asigurată, care conduce un Holden vai de capul lui, dar are un Mercedes în magazia de scule. Martin priveşte în jurul lui. Magazia nu este o relicvă prăfuită. Există un vechi banc de lucru, cu scule aşezate pe un panou cenuşiu. Unele sunt vechi şi ruginite, dar altele arată folosite şi bine întreţinute.

— Casa, Snouch… casa ta era ceva deosebit.

— Mda. Acum s-a dus, totuşi.

— A fost a familiei tale?

Snouch îl studiază pe Martin, mai ia o gură de apă şi răspunde.

— Aşa e. Springfields. Fondat în 1840. Casa a fost construită în anii 1880. Construită să reziste. Era goală când m-am întors aici; am restaurat-o. E vina mea că s-a dus. Ar fi trebuit să tai copacii până mai departe. Poate că ar mai fi încă în picioare.

— Aici ai crescut?

— Parţial. Aici şi în Geelong.

— Dar de ce o păstrezi? De ce nu o vinzi, să te muţi?

— De ce aş face aşa ceva? E tot ce mi-a rămas. Tot ce îmi *rămăsese.* Tot ce pot lăsa moştenire.

— Să laşi moştenire? Cui?

— Tu cui crezi?

În loc să răspundă, Martin aduce în discuţie problema pentru care a venit aici.

— Ieri-seară, la club, vorbeam cu Robbie Haus-Jones. Era destul de beat.

— Nu poţi să-l învinovăţeşti pentru asta. Nu m-ar fi deranjat să mă fac praf şi eu. Toată băutura a explodat în foc. Probabil că asta a aruncat acoperişul în aer.

— El mi-a povestit din nou ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Byron Swift. Ultimele lui cuvinte, înainte ca Robbie să-l împuşte: „Harley Snouch ştie totul".

— Mda. Asta pretind şi gaborii.

— Ce-a vrut să spună cu asta?

Înainte să răspundă, Snouch inspiră adânc, pe nas, cu buzele strânse, clar enervat.

— N-am nici cea mai vagă idee. Am trecut de o mie de ori prin asta cu

jegosul, cu nenorocitul de grăsan Walker, din Bellington, şi cu căcănarii de la Sydney. N-am nici cea mai vagă idee. Totuşi nu mi-a făcut nicio favoare cu asta, să fii sigur. Gaborii m-au investigat că aş fi avut de-a face cu copii, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva. Le-au trebuit secole ca să mă creadă că sunt nevinovat şi că habar n-aveam ce voia să spună Swift.

— Îl cunoşteai, totuşi – pe reverendul Swift?

— Mda, puţin. După cum ţi-am spus zilele trecute, la salon.

— Deci, de ce te-a implicat în felul ăsta, de ce a spus că tu ştiai tot?

— Nu ştiu. În ultimul an m-am tot gândit la asta. Tot nu am niciun indiciu.

Martin se gândeşte o clipă la asta. Nu prea face mari progrese.

— Bine, deci ce le-ai spus poliţiştilor? Cum ai scăpat de ei? Snouch râde.

— Nu ştii prea multe despre gabori, nu-i aşa, Hemingway?

— Ce vrei să spui?

— Ei sunt plătiţi să rezolve crime şi să prindă criminali. Dar în acest caz crima era rezolvată şi criminalul mort. Caz clasat.

— Caz clasat? Masacrarea a cinci oameni?

— Sigur. Legistul tot va dori să afle câte în lună şi în stele, dar nu şi gaborii. Ei nu dau doi bani pe asta. Caz clasat. Nenorocitul e mort, împuşcat în inimă de şeriful oraşului. *Clar ca bună ziua.*

Martin priveşte spre faţa lui Snouch. Arată răvăşită, acoperită cu cenuşă şi jeg, cu ochii apoşi şi injectaţi. Dar când se uită în jos, la mâinile bărbatului, care se odihnesc în poală, Martin observă că acestea sunt perfect nemişcate. Nu tremură deloc.

— Harley, spune-mi ceva: Mandalay Blonde este fiica ta?

— Nu, nu cred că este.

— Ea aşa crede.

— Mda, ştiu. Asta este ce i-a spus maică-sa. Katherine pretindea că eu am violat-o şi că Mandalay a fost rezultatul. E vrăjeală totul, dar nu poţi să acuzi fata pentru că a crezut ce i-a spus maică-sa.

— Dacă nu e fata ta, pentru ce păstrezi acest loc pentru ea?

Prin ochii lui Snouch trece ceva – durere, poate? – şi îi închide pentru o clipă. Când îi deschide Martin poate să vadă durerea înscrisă acolo.

— Nu-i treaba ta, fiule.

— Dar ai aranjat locul. Am văzut. Era minunat. De ce ai face aşa ceva

dacă nu ţi-ar păsa?

— Iisuse Hristoase. Te-am judecat greşit. Nu eşti Hemingway, eşti nenorocitu' de Sigmund Freud.

— Şi dacă nu e fata ta, pentru ce o urmăreşti?

— O urmăresc? Aşa ţi-a spus?

— Spunea că o spionezi din salonul de vinuri.

— Chiar aşa?

— Ei bine, chiar aşa? De ce ai face asta dacă n-ar fi fata ta?

— Tu eşti psihanalistul, Sigmund – tu să-mi spui.

Snouch îl priveşte în faţă, îl provoacă să-i răspundă.

— Bine, Harley, uite ce cred eu. Cred că eşti un nenorocit bătrân, profund trist şi dus cu pluta. Şi cred că de acum înainte te poţi opri să o mai spionezi din vechiul salon şi să-i dai fetei o şansă. Pricepi?

Prima reacţie a lui Snouch este de furie, Martin poate să o vadă fulgerând din ochi; suficient pentru ca Martin să se teamă, chiar şi pentru o clipă, că bătrânul se va dezlănţui. Dar furia dispare aproape la fel de iute cum apăruse şi tensiunea scade. Snouch aprobă din cap. Pentru o clipă Martin se simte bine, tonul său părea justificat, până când vede lacrimile izvorând din ochii bătrânului şi curgând, lăsând urme curate pe obrajii lui acoperiţi de mizerie.

Martin dă din cap şi se ridică să plece.

— Rahat, Harley. Las-o moartă. Mâine o să-ţi aduc nişte băutură. Nu trebuie să plângi. Dacă nu e fata ta, ar trebui doar să o laşi în pace.

— Nu despre asta e vorba. Nu de asta o urmăresc.

— Atunci de ce?

— N-ai putea înţelege.

— Încearcă-mă.

— Pentru că seamănă leit cu mama ei.

— Katherine?

— Da, Katherine.

Martin rămâne fără cuvinte. Fie Snouch este un tip inocent care plânge după iubirea lui pierdută, fie este un om vinovat, copleşit de remuşcări pentru ceea ce a făcut. Martin priveşte îndelung şi atent şi înţelege că nu poate să-şi dea seama de cauza lacrimilor lui Snouch. Totuşi ştie foarte bine că Snouch şi Mandy nu pot să aibă amândoi dreptate în legătură cu concepţia ei.

NOUĂ, BELLINGTON

Întors înapoi în oraş, Martin se opreşte la librărie, dar pe uşă a reapărut semnul PLECATĂ, REVIN CURÂND, aşa că îşi continuă drumul, virând la dreapta la intersecţia în T, pe lângă benzinărie, silozurile de grâu şi Câinele Negru, accelerând pe măsură ce se depărtează de oraş, în câmpiile plate dintre Riversend şi Bellington. Maşinii pare să-i placă drumul liber şi drept, fără să mai fie constrânsă de restricţiile de viteză din Riversend sau de drumurile denivelate din ţinutul arbuştilor. Martin apasă pedala până la o sută douăzeci şi cinci de kilometri pe oră, cu mult peste limita de viteză. Cine ştie? Cui îi pasă?

Încetineşte, chiar dacă doar puţin, când ajunge la curba drumului, scena accidentului camionetei. Gaura din gard se află tot acolo, dar camioneta a fost luată. Se gândeşte să se oprească pentru o fotografie sau două, dar maşina îl duce dincolo de scenă; nu e ca şi cum ar fi pe punctul să uite detaliile.

Drumul se întinde către infinit. Nu sunt nori, doar o tentă de gri lăptos de la incendiul care se îndepărtează în urma lui. Departe, la orizontul care licăre, cerul devine lichid şi parcă se scurge pe câmpie. Nu există copaci; singurele animale sunt cele moarte, ucise de camioanele nocturne care-şi croiesc drum între Adelaide şi coasta de est. Nu există nici ciori, nici măcar cadavrele de pe şosea nu le pot atrage să iasă în soarele de la miezul zilei. Termometrul din bord arată o temperatură exterioară de patruzeci şi două de grade.

Se gândeşte la Riversend şi la toate tragediile sale, mari sau mici: Codger Harris şi soţia şi copilul său morţi; Harley Snouch şi iubirea lui pentru femeia care l-a acuzat de viol; Mandy, incapabilă să închidă librăria mamei sale şi să-şi vadă de viaţa ei; Robbie Haus-Jones, bântuit de evenimentele de la St James şi de uciderea prietenului său; Fran Landers care-şi jeleşte bărbatul; băiatul, Luke, incapabil să înţeleagă oroarea care i-a bulversat viaţa sa tânără. Asta îl face pe Martin să-şi pună întrebări despre sine, de ce experienţa din Gaza l-a lăsat atât de neputincios, de ce durerea persistă. Până la urmă, nu a pierdut pe nimeni, nu a suferit nicio

rană care să lase urme. Faţă de oamenii din Riversend, el a scăpat uşor. Este incapabil să formuleze un răspuns care să-l satisfacă şi mintea sa hoinăreşte printr-un vis, cu ochii deschişi, o utopie imaginară: el şi Mandy trăind într-o căsuţă pe coastă, privind vijeliile iernii cum suflă peste ocean, cu Liam jucându-se liniştit în apropiere.

Bellington răsare din câmpie foarte brusc. Maroniul plat al câmpiei se transformă într-un verde aproape fosforescent: podgorii şi livezi de lămâi, verdeaţă hrănită cu irigaţii. Şi apoi oraşul în sine, întins în lungul râului Murray. Trage maşina într-un parc, se duce la o toaletă publică, apoi hoinăreşte prin oraş pentru a privi râul. Curge între două maluri înalte, o masă sticloasă, verde, al cărui curs nu este deranjat de uşoara înclinaţie a terenului. Martin a auzit undeva că debitul este artificial, controlat de un baraj uriaş, undeva sus, în munţi. Nu-i pasă: existenţa acestuia este încurajatoare, după albia pârjolită din Riversend. O pereche de păsări kookaburra îşi anunţă sosirea cu un croncănit răguşit; undeva în depărtare cârâie nişte papagali. Îşi scoate telefonul, fericit să vadă barele de semnal. Civilizaţie.

Se aşază la o masă de picnic, la umbră şi îşi descarcă mesajele. Sunt vreo două mesaje text şi un mesaj vocal de la redactorul său, Max. „Salve, soldat. Mă întrebam cum călătoreşti. Am auzit că eşti în afara ariei de acoperire. Sună când poţi, anunţă-mă cum merge. Noroc, prietene.” Se gândeşte să-l sune, dar, în schimb, scrie un mesaj: „Toate bune. Povestea avansează. Interviu de senzaţie cu poliţistul local. Mai urmează şi altele. Te sun curând”.

Îşi porneşte laptopul şi foloseşte telefonul pentru a-l conecta la reţea. Găseşte destul de repede numărul secţiei locale de poliţie şi sună, cerând să vorbească cu sergentul Herb Walker. I se spune că Walker e plecat din birou, dar va reveni curând; Martin îşi lasă numărul. Ştie că Walker l-a încurajat pe Robbie să fie de acord cu interviul şi speră că şi sergentul ar putea să fie la fel de deschis. Găseşte numărul şi adresa depozitului de fructe Torlini, aflat pe un drum lateral faţă de strada principală şi găseşte numărul de acasă al reşedinţei Torlini. Verifică pe Google Maps. Este chiar la marginea oraşului, nu departe de râu, probabil ferma familiei. Se uită spre râul Murray. Ce căutau Gerry Torlini şi Horace Grosvenor la biserica din Riversend? Doar îi însoţeau pe Craig Landers şi pe cei doi Newkirk? Întrucât tocmai a traversat câmpia neiertătoare, Martin nu poate înţelege

cum cineva ar face asta fără să aibă un motiv serios. Caută adresa lui Horace Grosvenor şi descoperă că acesta locuieşte chiar peste drum de poziţia lui. Pare să fie soarta la mijloc. Îşi împachetează laptopul şi agenda şi se îndreaptă spre reşedinţa Grosvenor, trecând pe lângă un teren de joacă şi o plachetă joasă. Aproape că o depăşeşte când înţelege semnificaţia ei. Se dă înapoi şi face o fotografie cu telefonul. „În amintirea Jessicăi şi a lui Johnny. Ne lipsesc enorm."

Casa, solidă şi respectabilă, este construită din cărămidă roşie, cu o grădină sănătoasă plină de hortensii, printre care un semn: „NUMAI APĂ STĂTUTĂ". Martin face o fotografie: apă stătută la numai o sută cincizeci de metri de cel mai mare râu din Australia. Apasă pe sonerie: de undeva din interior răspunde un clopoţel sonor.

Se deschide uşa şi apare doamna Janice Grosvenor, o femeie solidă învelită într-o rochie cu imprimeuri florale, arătând oarecum ca o sofa cu picioare. Martin se prezintă şi spune câteva cuvinte despre articolul pe care doreşte să-l scrie. Doamna Grosvenor nu pare interesată. Martin insistă. Ezitant, doamna Grosvenor îl lasă să intre, aparent preocupată de faptul că ar fi nepoliticos să refuze. Şi, îndată ce el ia loc, e rândul ei să insiste să facă ceai pentru oaspetele nedorit. El aşteaptă în camera de zi, aşezat cu grijă pe marginea canapelei, la fel de înflorată şi doar cu puţin mai statică decât doamna Grosvenor. Este prevăzută cu huse pentru a proteja materialul de capetele oleaginoase ale prietenilor şi familiei. Pe comodă sunt înşirate fotografii. Copii şi nepoţi; o fotografie de nuntă în alb şi negru, a unei doamne Grosvenor mult mai tânără şi subţire, alături de mirele ei; o fotografie color mult mai recentă a unui bărbat cu faţa rumenă, care râde spre cameră: Horace Grosvenor. Prin uşile duble deschise, Martin poate să vadă masa pentru cină: lemn masiv, susţinând două vaze uriaşe cu hortensii, un buchet albastru şi celălalt roz.

Doamna Grosvenor revine cu o tavă pe care este aşezat un ceainic învelit într-un material croşetat, confortabil, roşu cu albastru, ceşti, farfurioare, un bol de zahăr din sticlă gravată, o cană de lapte. Este şi o farfurie cu gustări de casă: curmale şi nuci. Martin sare în picioare, separă un grup de măsuţe, aşază una în faţa lui şi alta în faţa doamnei Grosvenor. Doamna Grosvenor joacă rolul de mamă, toarnă ceai, oferă gustări; Martin face pe copilul, acceptă ceaiul şi gustările cu recunoştinţă. Odată formalităţile încheiate, cei doi se aşază faţă în faţă, sorbind din ceai.

— Doamnă Grosvenor, înţeleg cât trebuie să fie de dificil, mai ales că am apărut atât de neaşteptat, dar v-aş fi recunoscător pentru orice informaţii pe care mi le puteţi da. Cel mai probabil că asta va constitui doar o mică parte din povestea finală.

Janice Grosvenor înclină capul în semn de aprobare.

Martin cere permisiunea să înregistreze interviul.

Încă un semn de aprobare.

Şi el începe, punând întrebări inocente şi inofensive. Ce fel de om era Horace?

Un tată minunat şi un cap de familie grozav.

Cum reacţionase comunitatea?

Minunat. Foarte încurajatoare.

După vreo douăzeci de minute şi-a format o imagine incontestabilă despre Horace şi Janice Grosvenor ca fiind un cuplu decent, respectabil şi mai ales plictisitor. Faptul că Horace a avut un astfel de sfârşit exotic, împuşcat cu sânge rece de un preot ucigaş, sfidează monotonia celor şaizeci şi patru de ani anteriori.

— Doamnă Grosvenor, aveţi vreo idee de ce ar fi dorit reverendul Swift să-i facă rău soţului dumneavoastră?

— Nu cred că asta intenţiona. Cred că a avut o criză. Bietul Horrie s-a aflat la locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Totul indică asta.

— Da, aşa pare. Ştiţi pentru ce se afla soţul dumneavoastră acolo, cum spuneaţi, la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit? Se dusese la Riversend pentru a participa la slujbă?

— Mă îndoiesc. Ar fi fost prima dată.

— Deci, de ce era acolo?

— N-aş putea spune. Îmi pare rău.

— Se ducea des la Riversend?

— Din când în când. Dar nu la biserică.

— Cunoştea pe vreunul dintre ceilalţi bărbaţi care au fost ucişi?

— Da. Pe toţi.

— Pe toţi?

— Pe toţi.

— Cum aşa? Credeam că trei dintre ei sunt din Riversend.

— Da. Dar îi cunoştea cu siguranţă.

— Cum?

— Mergeau împreună la pescuit. La pescuit şi la vânătoare. Îşi spuneau Clubul pescarilor din Bellington. Uitaţi, vă arăt acum. Şi, cu mare efort, cu antebraţele ca nişte bucăţi de şuncă apăsând pe braţele fotoliului ca nişte pistoane, însoţit de o respiraţie ca de foale, doamna Grosvenor se ridică din scaunul care o cuprindea perfect. Martin simte brusc o senzaţie de vină pentru că a determinat-o să facă un astfel de efort. Dar, destul de repede, doamna Grosvenor se află în picioare şi dispare în măruntaiele casei, revenind peste câteva momente cu un impresionant cap de cod de Murray, împăiat şi aranjat pe suport, într-o postură cu gura deschisă. I-l dă lui Martin, care examinează peştele cu oarecare nelinişte. Undeva, în adânc, o mică revoltă îi cuprinde stomacul, o ultimă tresărire a mahmurelii de dimineaţă.

— Un peşte mare, spune el, fără să ştie ce altceva ar putea spune.

— Mai sunt mulţi în garaj. Una dintre pasiunile lui Horrie. Obişnuia să ţină câţiva şi prin casă, dar i-am dus jos după ce a murit. Sper că nu se supără.

— Sunt convins că ar înţelege.

— Hmmm. Poate.

— Doamnă Grosvenor, acest club – încă o dată, cum l-aţi numit?

— Clubul pescarilor din Bellington.

— Clubul pescarilor din Bellington. Era un club oficial sau doar un grup de oameni care mergeau împreună la pescuit?

— Şi la vânătoare. Dar, da. Doar câţiva bărbaţi care erau prieteni. Se duceau de vreo două ori pe an. Weekenduri prelungite în pădurea Barmah, pescuit şi campare. Horrie iubea asta.

— Şi când nu erau la pescuit sau vânătoare? Socializau?

— Nu prea. Horrie şi Gerry Torlini se mai vedeau la clubul de bowling, dar cu tipii din Riversend nu prea. Horrie şi cu mine eram prieteni mai buni cu membrii clubului. Unii dintre ei făceau parte şi din clubul pescarilor. Dar ei nu se aflau la Riversend în ziua crimelor. Dacă vreţi să ştiţi mai multe, puteţi întreba de Len Harding, la clubul de bowling. În cele mai multe zile îl găsiţi pe acolo, sprijină barul. Dar nu prea înţeleg cum ar putea astea să ajute povestea.

— Aveţi dreptate, doamnă Grosvenor, aveţi dreptate. Ar trebui să fiu mai concentrat pe întrebări. Redactorul meu îmi spune asta mereu. Dar numai încă o întrebare sau două, dacă mă mai suportaţi.

— Nu vă pot opri să întrebaţi.

— Aţi menţionat vânătoarea. Soţul dumneavoastră şi prietenii lui mergeau mereu la vânătoare în ţinutul arbuştilor?

— Asta este pe lângă Riversend?

— Exact. Este o zonă cu arbuşti, în cea mai mare parte terenul Coroanei, chiar lângă oraş.

— Da. Din cauza asta se afla acolo: să meargă la vânătoare. Ieşiseră sâmbătă şi se duceau din nou duminică. Dar ce căuta la biserică, nu ştiu. Staţi un pic. Trebuie să fie nişte opossumi împăiaţi în garaj, cred că sunt de pe acolo.

Martin se ridică rapid în picioare.

— Nu, doamnă Grosvenor. Nu e necesar. Vă rog. Vă asigur. Aţi fost foarte amabilă. Doar o singură întrebare. Reverendul Byron Swift era membru al Clubului pescarilor din Bellington?

— Nu prea cred. Dacă era, Horrie nu a menţionat niciodată numele lui.

La cafeneaua Sioux Falls, Martin se aşază direct sub aparatul de aer condiţionat şi mănâncă un hamburger cu de toate şi goleşte o cutie de şase sute de mililitri de lapte cu cafea rece, după care se simte mult mai bine. Ultimele urme de ameţeală sucombă, copleşite de o forţă mult superioară. Îşi şterge grăsimea de pe bărbie, porneşte laptopul şi deschide fişierele care conţin extrasele din ziare. Găseşte articolul premiat al lui Defoe şi îl scanează rapid. Fragmentul relevant nu este greu de găsit.

> Este de la sine înţeles că cele cinci victime se cunoşteau între ele. Este probabil ca una sau mai multe dintre ele să fi aflat despre perversiunile lui Byron Swift; poliţia crede că asta ar fi putut să ducă la moartea lor. Una dintre teorii este aceea că Swift i-a împuşcat pentru a le închide gura.

Deci, Defoe a făcut această legătură; doar că nu a insistat pe felul în care bărbaţii se cunoşteau între ei şi pe motivul pentru care ajunseseră să se afle la biserică. Destul de corect: articolul era despre preot, nu despre victimele lui. Când frunzărise extrasele, în timpul călătoriei cu avionul la Waga, Martin trecuse cu vederea aceste referinţe, atunci când misiunea lui se referea la prezent, nu la trecut. Acum cercetează articolul lui Defoe

pentru a găsi orice alte referinţe care i-ar fi putut scăpa, când îi sună telefonul mobil. Îl deblochează şi murdăreşte ecranul în timpul operaţiunii. Este poliţistul local, sergentul Herb Walker. Îi spune lui Martin să vină chiar acum.

Harley Snouch îl numise pe Herb Walker „nenorocitul ăla gras". Şi nu minţise: sergentul de poliţie este doar uşor mai puţin corpolent decât doamna Grosvenor. Walker pare să aibă cincizeci şi ceva de ani, o faţă cu trăsături flasce şi o freză pieptănată pe spate, în stilul Elvis, cu părul cărunt. Este aşezat în spatele biroului său, cu mâinile adunate peste burtă, cu degetele pătate de nicotină, împletite. Din când în când îşi desface mâinile şi se bate apreciativ pe burtă, ceea ce îi conferă un aer de satisfacţie de sine. Pe măsură ce conversaţia lor se derulează, Martin realizează că acestea spun o poveste; Walker se mângâie pe burtă alternativ, cu câte o mână, atunci când gândeşte şi cu amândouă odată atunci când este mulţumit de sine sau când vrea să sublinieze ceva. Ar fi de dorit pentru el ca acest lucru să fie mai puţin evident atunci când depune mărturie la tribunal.

— Aşteptam apelul tău, îi spune el lui Martin. Mai devreme sau mai târziu trebuia să ajungi aici. Dublă mângâiere pe burtă.

— Ei bine, cu siguranţă îţi sunt dator cu nişte mulţumiri.

— Cum aşa?

— Agentul Haus-Jones mi-a spus că tu l-ai încurajat să vorbească cu mine. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Cu plăcere. A fost de vreun folos?

— Da. A fost foarte deschis. Are amintiri foarte clare din ziua crimelor.

— Îi sunt imprimate adânc în memorie, îmi închipui. Şi a vorbit oficial?

— Da A fost cât se poate de util.

— Ţi-a spus despre ultimele cuvinte ale lui Byron Swift?

— „Harley Snouch ştie totul"? Da, mi-a spus. Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Încă. Walker are afişată pe figură o expresie mai degrabă îndurerată, de parcă l-ar deranja ceva. Ţi-a spus despre femeia care se ascundea în biserică, în spatele uşii? Cea care a auzit totul.

— Nu. Cine este? Pot să vorbesc cu ea?

Walker scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău. Va depune mărturie în cadrul anchetei, dar nu pot să-i dezvălui identitatea împotriva voinţei ei. Şi nu te duce să întrebi pe

acolo… era o vizitatoare din alt stat.

— A vorbit cu Swift, în interiorul bisericii?

— Nu. Doar ieşea de la toaletă când au început împuşcăturile.

— Atunci de ce îmi spui despre ea?

— Ai dreptate. Nu are relevanţă. Walker îşi ridică mâinile de pe burtă şi face un gest de scuză. Să trecem mai departe. Sper că pot să fiu şi eu de folos. Dar trebuie să înţelegi că această conversaţie trebuie să rămână cu totul confidenţială. Fără citate. Fără referinţe la surse din cadrul poliţiei. Foloseşte informaţiile după cum crezi de cuviinţă, dar acestea nu pot, în niciun caz, să fie legate de mine, în niciun fel, ai înţeles?

— Absolut.

— Foarte bine. Dublă mângâiere pe burtă.

— Te deranjează dacă înregistrez conversaţia, oricum, pentru exactitate?

— Da, mă deranjează. Nu poţi să o înregistrezi. Spre deosebire de tânărul Robbie Haus-Jones, eu sunt implicat activ în investigaţie. Am încredere în tine că îţi protejezi sursele, altfel nu aş vorbi cu tine. Dar înregistrările pot ajunge cine ştie pe unde: ajung în cercetările poliţiei sau îşi croiesc drum spre internet. Deci, fără înregistrare. Ia notiţe şi dacă ai nevoie să clarifici ceva, ulterior, sună-mă. De acord?

— De acord. Martin are destulă încredere în agendă, pix şi stenografia lui. Începem?

— Credeam că am început deja. Dublă mângâiere pe burtă.

— Sergent Walker, povestea pentru care am venit aici este despre felul în care Riversend face faţă situaţiei la un an după crime. Situaţia a evoluat puţin. Sunt interesat şi despre părerea pe care o au localnicii despre Byron Swift. Am fost surprins să descopăr că unii oameni îşi amintesc de el mai degrabă cu drag. Te surprinde?

— Când ai fost poliţist atât de mult timp ca mine, nu te mai surprinde nimic.

— Dar tu ce crezi? L-ai cunoscut pe Swift?

— Nu, nu prea bine. Ne-am întâlnit uneori, întâmplător. Dar ştiu că reverendul Samuels a fost foarte mulţumit să-l aibă aici.

— Cine este reverendul Samuels?

— A fost preotul anglican local timp de cincizeci de ani sau cam aşa. Dar devenise prea bătrân pentru a se ocupa singur de parohie, aşa că i l-

au trimis pe Swift să facă munca de teren în locul lui. Părea să meargă bine, din câte am auzit. Dar nu sunt cea mai potrivită persoană care să spună asta. Nu prea merg la biserică, cred că-ţi dai seama.

— Reverendul Samuels mai este în oraş?

— Nu, l-au retras destul de repede după moartea lui Swift. Nu putea să facă faţă singur la toată munca şi presupun că nu mai aveau alţi preoţi tineri pe care să-i trimită să ajute. Acum este un tip nou, un vietnamez, Thieu. Poţi să întrebi de el, dar nu este pe aici decât de vreo patru luni. Între timp, pentru câteva luni, a fost un alt tip care s-a ocupat.

— Înţeleg. Spui că nu-l cunoşteai foarte bine pe Swift, dar ţi-ai făcut vreo impresie despre el?

— La vremea respectivă credeam că este un tânăr prezentabil, cu bune maniere şi foarte conservator. Acum ştiu că nu era aşa.

Dublă mângâiere pe burtă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, acum ajungem la esenţa problemei. Ţine minte că tot ce îţi spun este neoficial, nu ştii de la mine.

Martin aprobă din cap, priveşte spre poliţist cum îşi mângâie burta şi se gândeşte la cuvintele lui.

— Byron Swift a fost un criminal. Ştii acest lucru. A fost şi un pedofil. Ştii şi asta. Dar ceea ce nu ştii este că a fost un om fără trecut. Şi era protejat de persoane puternice şi influente.

Mâinile nu i se mişcă, ochii lui sunt aţintiţi spre Martin. Acesta îi susţine privirea pentru un moment, înainte de a se apuca să transcrie comentariile în agendă. Mâinile îi tremură uşor, dar asta nu are nimic de-a face cu mahmureala. *Rahat, o să-mi spună totul,* gândeşte el.

— Bine, spune Martin cu voce tare. Haide să luăm lucrurile pe rând. Criminal. A împuşcat cinci oameni la St James. Există vreo dovadă că a mai ucis şi înainte?

— Dovadă? Este un cuvânt foarte exact. Dovadă nu, poate o sugestie puternică.

— Poţi să-mi spui mai multe?

— Sigur. După crime, investigaţia a început să caute în trecutul lui. La prima vedere totul era foarte clar. A fost trimis aici, cu aproape trei ani în urmă, la puţină vreme după ce fusese hirotonisit. Venea din Cambodgia, unde lucrase pentru o fundaţie caritabilă creştină. Înainte de asta şi-a

făcut pregătirea la Perth, inclusiv studii de teologie la universitatea Murdoch, pe care nu le-a terminat. Înainte de asta alte studii universitare pe jumătate terminate; înainte de asta, şcoala publică în Western Australia. Un orfan, sub tutela statului.

— Şi?

— Şi totul e vrăjeală. A existat într-adevăr un Byron Swift, născut pe lângă Perth. A fost un orfan, aflat sub tutela statului; a mers la şcoală în Perth şi a locuit cu diverse familii adoptive. A mers la universitate, pentru o vreme, înainte să se lase şi să plece peste hotare. A lucrat pentru fundaţia de caritate din Cambodgia, unde a murit de supradoză de droguri, la vârsta de douăzeci şi patru de ani. Doar că nu există nicio înregistrare a acestui lucru. Nimic. Înregistrarea decesului a fost radiată din registrele oficiale. Radiată. Oficial, Byron Swift a murit anul trecut din cauza rănilor prin împuşcare, la Riversend.

— Atunci de unde ştii?

— Îmi pare rău, nu-ţi pot spune. Dar crede-mă pe cuvânt.

— Bine. Mai departe.

— Ce altceva să-ţi mai spun?

— Dacă bărbatul pe care l-a împuşcat Robbie Haus-Jones nu era Byron Swift, atunci cine era?

— Nu-ţi pot spune cu certitudine, dar dacă ar fi să presupun, aş spune că este fost militar. Avea un tatuaj care arăta că fusese în Afganistan. Forţele speciale. SAS. În timpul investigaţiei, câţiva dintre noi ne gândiserăm să exhumăm corpul, să prelevăm ADN.

— Unde este înmormântat?

— Aici. Ceva mai încolo pe strada pe care suntem, în cimitirul oraşului.

— Crezi că va avea loc? Exhumarea?

— Mă îndoiesc foarte tare.

— De ce?

— Pentru că am fost avertizaţi. Această linie de investigaţie a fost declarată în afara limitelor.

— De către cine?

— Habar n-am. Cu mult mai sus pe lanţul trofic. Înţelege, eu sunt doar omul de legătură local; investigaţia este condusă de la Sydney. Şi acolo nu prea există dorinţa pentru a dezgropa treaba asta, dacă-mi permiţi calamburul.

— O muşamalizare?

Walker se gândeşte la răspuns, dar nu pentru multă vreme.

— Aşa cred. Deşi ar putea foarte bine să fie şi nişte oameni pragmatici, care pur şi simplu nu văd sensul pentru a investiga mai departe. Ştim cine este făptaşul şi ce s-a întâmplat cu el. Caz clasat. O investigaţie medico-legală pentru a pune lucrurile cap la cap, dar nu o anchetă.

— Foarte ciudat. Şi altcineva mi-a mai spus exact acelaşi lucru, azi-dimineaţă.

— O persoană înţeleaptă. Nu este, din întâmplare, tânărul Robbie?

— Nu, nu e el. Dar permite-mi să te mai întreb asta: dacă poliţiei nu-i pasă decât de rezolvarea crimelor şi de prinderea criminalilor, pe tine de ce te mai interesează ce s-a întâmplat?

Walker oftează.

— Pentru că s-a întâmplat în ograda mea. Poate că nu sunt un mare poliţist, dar conduc un oraş curat. Şi nu îmi place felul în care a fost protejat. Nu-mi place ca oamenii să-şi bată joc de ograda mea.

— Protejat? Pe Swift?

— Da.

— Ce vrei să spui cu asta?

— S-a întâmplat în felul următor: cu două zile înainte de crimele din Riversend, am primit un apel telefonic anonim, de la o cabină telefonică din Riversend. Era un băiat. Mi-a spus că reverendul Swift îl abuzase sexual pe el şi pe un alt amic.

— Rahat. Şi ce-ai făcut?

— L-am arestat.

— Pe Swift?

— Da. L-am băgat în celulă.

— Sub ce acuzaţie?

— Fără nicio acuzaţie. Voiam doar să-i transmit un mesaj. Apoi am plecat spre Riversend să văd dacă mai pot afla ceva. Agentul Haus-Jones ţi-a povestit despre asta?

— Nu. Nu mi-a spus.

— Mda, ei bine, asta nu mă surprinde. El nu credea nimic din toate astea. Oricum, m-am întors aici, intenţionam să-l eliberez pe Swift, după ce i-am transmis mesajul, ca să spun aşa, dar el fusese deja eliberat. Agentul mi-a spus că ordinul venise de mai sus pe linie ierarhică, din

Sydney. Am sunat ca să verific şi mi s-a spus, în termeni fără echivoc, că investigarea reverendului Byron Swiff era, fără discuţie, nepermisă.

— Cine ţi-a spus asta? Îţi mai aminteşti?

— Îmi amintesc. Dar sunt destul de sigur că nu era decât un mesager. Nu ştiu exact de unde a plecat ordinul, dar de undeva de foarte sus, asta pot să-ţi spun.

— Rahat. Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— Ei bine, am mers mai departe. Dacă nu l-ar fi eliberat şi nu mi-ar fi ordonat să renunţ, poate că aş fi lăsat-o baltă, dar chestiile astea doar m-au făcut să mă ambiţionez.

Martin simte un fior când o piesă din puzzle se aşază la locul ei.

— Ce ai făcut?

— Robbie îmi spusese numele unora dintre băieţii din grupul lor de tineri. În seara respectivă am sunat doi părinţi, pe care-i cunoşteam, ca să-i avertizez să nu aibă încredere să-l lase pe preot prin preajma copiilor lor.

— Rahat. Dă-mi voie să ghicesc: i-ai sunat pe Craig Landers şi Alf Newkirk. Vineri seara. A doua zi au plecat la vânătoare cu Thom Newkirk, Gerry Torlini şi Horrie Grosvenor. Şi duminică-dimineaţă, când şi-au dat seama că Byron Swift va fi la Riversend, s-au decis să-l confrunte cu ce ştiau.

Înainte de a răspunde, sergentul Herb Walker îşi mângâie burta alternativ, cu mâinile.

— Sunt o grămadă de „dacă” şi „dar” şi „poate” în treaba asta, fiule. Dar nu ştiu nimic care să te contrazică.

Martin stă şi se gândeşte pentru un timp.

— Acuzaţia asta de abuz de copii a ieşit la iveală pentru prima dată în articolul despre crime al colegului meu D’Arcy Defoe.

— Aşa cred.

— Ai vorbit cu Defoe?

— Martin, tu nu-ţi dezvălui sursele, eu nu-mi dezvălui contactele. Dar dă-mi voie să-ţi spun că am fost dezamăgit de articolul lui Defoe. A fost fum fără foc.

— Cum aşa?

— Ei bine, dezvăluia toate informaţiile despre Swift ca fiind un tip rău, dar nimic despre muşamalizare, nimic despre faptul că fusese scos din închisoare de către oameni puternici. Până la urmă mă făcea să par că am

dat-o în bară; existaseră dovezi că ar fi fost un pedofil şi eu şi Haus-Jones le ignoraserăm. Am fost destul de enervat.

— Şi încă eşti.

— La naiba, da.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine. Îl închizi pe Swift şi el este eliberat. Şi în felul ăsta, două zile mai târziu, crimele de la St James?

— Aşa este.

— Şi, până la urmă, ai reuşit să determini dacă chiar abuza copiii? Sau a fost doar acel apel anonim?

— Nu, s-a confirmat. Doi tineri, în interviuri separate, mi-au spus asta, faţă în faţă. Colegul tău, D'Arcy, a avut dreptate în privinţa asta: Swift era un pedofil.

— Cine erau băieţii?

— Martin, nu-ţi pot spune asta. Este vorba de abuzul unor copii. Nu pot dezvălui numele victimelor fără un ordin judecătoresc.

— Erau din Riversend?

— Da. Atâta lucru pot să confirm.

— Mulţumesc. Spune-mi, l-ai informat pe D'Arcy despre Cambodgia? Sau despre faptul că Swift ar fi putut să fie altcineva, fost membru SAS?

— Martin, haide să lămurim lucrurile, bine? N-am spus niciodată că aş fi vorbit cu colegul tău. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, la momentul la care D'Arcy a scris articolul, nu ştiam nimic din toate astea. Astea au ieşit la iveală câteva luni mai târziu.

— Dar Robbie? El ştie că Swift s-ar putea să nu fi fost cine pretindea că este? Mi-a spus că erau prieteni.

Walker dă din cap, evaluând întrebarea, în timp ce se gândeşte ce să răspundă.

— Nu, nu până de curând. L-am întrebat despre asta în urmă cu câteva săptămâni. Părea sincer şocat.

— Consideri că el crede asta?

— Să fiu sincer, cred că l-a cam zguduit. Ar trebui să-l întrebi pe el.

— Probabil că ar trebui.

Martin are dificultăţi în a-şi pune ordine în gânduri, speculaţiile ţâşnesc pe neaşteptate în toate direcţiile simultan.

— Sergent Walker… Herb, pentru ce îmi spui toate astea? Şi pentru ce l-ai încurajat pe Robbie să discute cu mine?

— De ce? Pentru că chestia asta pute până în rai. A venit momentul ca adevărul să iasă la suprafaţă. Mângâiere empatică pe burtă.

După interviu, aşezat afară, în maşina lui, indiferent la căldură, mintea lui Martin este un vârtej. Herb Walker şi Harley Snouch consideră că Swift era un pedofil, în timp ce Codger Harris şi Mandy Blonde nu cred asta. Dar informaţiile sergentului de poliţie nu lasă loc la îndoieli: doi băieţi au confirmat că era adevărat. Dar nu asta este ceea ce-l incită pe Martin. D'Arcy Defoe dezvăluise deja poftele bolnave ale preotului. Martin descoperise o poveste nouă, nerelatată: Swift fusese un impostor, un fost soldat din forţele speciale, care era protejat de persoane cu rang înalt din cadrul poliţiei. Era oare posibil ca Swift să fi făcut parte dintr-o reţea de pedofili?

★

Spitalul din Bellington are un singur nivel şi e construit din cărămidă de la nivelul solului până la nivelul podelei, şi apoi din placaj de lemn până la acoperişul din tablă ondulată. Este amplasat deasupra unui cot al râului Murray, şi format din două clădiri legate printr-o pasarelă acoperită. Doi pacienţi în vârstă stau în faţa spitalului, fumează şi contemplă curgerea lină a apei. Martin intră în hol prin uşile glisante electrice. Este linişte, se simte mirosul antiseptic al spitalelor de pretutindeni şi podeaua acoperită cu linoleum conferă aspectul confortabil al unei clădiri mai vechi. La recepţie se află o femeie cu aspect plictisit, care se ocupă fără prea mult chef de un joc de sudoku.

Martin se apropie de recepţie.

— Jamie Landers, vă rog?

— Încolo, a treia pe stânga, răspunde ea, fără să ridice măcar privirea din revistă.

Martin se simte vag ridicol; a inventat zeci de poveşti ca să treacă de recepţie şi niciuna nu a fost necesară.

Este o cameră destul de plăcută, cu tavan înalt şi ferestre mari. Are patru paturi; numai două sunt ocupate: Jamie Landers stă în fund pe un pat şi se uită în propriul telefon, un bărbat în vârstă doarme în patul de pe partea cealaltă.

— Salut, Jamie.

— Cine eşti?

— Numele meu este Martin Scarsden. Am ajutat-o pe mama ta la locul

accidentului.

— Tu eşti tipul care mi-a salvat viaţa?

— Ceva de genul ăsta.

— Ei bine, cu Allen ce-ai făcut? De ce nu l-ai salvat şi pe el?

Martin nu e prea sigur la ce se aştepta – recunoştinţă, poate –, dar nu la asta. Jamie îl priveşte cu insolenţa unui câine în lanţ.

— Nu puteam să fac nimic, Jamie. Şi-a rupt gâtul când a fost aruncat afară din maşină. Trebuie să fi murit instantaneu.

— Mda, sigur, cât de aiurea e asta?

Tonul este acuzator, de parcă Martin ar fi avut vreo putere să schimbe cursul evenimentelor. Este tentat să sublinieze ceea ce este evident – că Jamie Landers era cel care conducea maşina –, dar se stăpâneşte şi se aşază.

— Cum te simţi?

— Ca dracu'. Mi-am rupt două coaste în volan. Doare ca dracu', dar nenorociţii ăştia sunt zgârciţi cu analgezicele. Probabil că le bagă-n buzunar.

— O să vorbesc cu ei, să văd ce pot să fac, minte Martin.

Dar Jamie Landers rânjeşte.

— Mănânci rahat. Chiar şi aşa. Ce vrei?

— Sunt jurnalist. Scriu despre Byron Swift.

— Pizda aia. Ce-i cu el?

— Era un pedofil? Abuza sexual copiii?

— Ştiu ce e ăla un pedofil. Nu sunt imbecil.

— Era?

— Sigur că era. Era preot, pentru numele lui Dumnezeu! Trăia în Bellington, şi totuşi, a organizat un grup de joacă pentru copii la patruzeci de minute depărtare, la Riversend. Sigur că îi pipăia. Fă şi tu socoteala, Sherlock.

— Ai fost vreodată martor la ceva de felul ăsta?

— Nu, nimic clar. Era prea deştept pentru asta. Dar era tot timpul peste copiii ăia, pretindea că le este prieten, îi îmbrăţişa şi le dădea palme prieteneşti peste fund. Îi manipula.

— A încercat vreodată ceva cu tine? Sau cu Allen?

Pe faţa lui Landers se întipăreşte o expresie de dezgust, de dispreţ.

— Cu mine? Sigur că nu. Nu sunt un nenorocit de copil. N-ar fi

îndrăznit. L-am fi rezolvat.

— Cum adică?

— L-am fi bătut până s-ar fi căcat pe el.

— Corect. Înţeleg. Deci acuzaţia că ar fi pedofil, voi i-aţi raportat asta sergentului Walker, aici, în Bellington?

— Nu eu, prietene. Eu nu discut cu gaborii.

— Dar tatăl tău ştia. Ştiu că Walker l-a avertizat că Swift ar putea să aibă de-a face cu copiii. Există teoria că tatăl tău s-a dus la St James să-l avertizeze, să-i spună să se ţină departe de tine şi de alţi tineri.

Râsul lui Jamie Landers este dispreţuitor.

— Pe dracu', nu ştiu de ce s-a dus bătrânul la biserică, dar sunt al naibii de sigur că nu ca să mă protejeze pe mine.

Pe când Martin se duce să viziteze cimitirul din Bellington, soarele apune, o minge uriaşă, de culoare roşu-sângeriu din cauza fumului rezidual de la incendiul din ţinutul arbuştilor. Ziua este obosită, uscată de soare, aerul este împovărat de fum şi de praf, frunzele cad din copaci, arbuştii se retrag din faţa cerului, nu se mai întind spre el. Martin termină o sticlă de apă minerală şi ia recipientul gol de plastic cu el.

Mormântul lui Byron Swift este la capătul unui rând, o piatră comemorativă neagră, simplă: *Reverendul Byron Swift, 36 ani. Cunoscut lui Dumnezeu.*

Martin priveşte la el pentru un moment lung, fără să-i vină să creadă inscripţia. *Cunoscut lui Dumnezeu:* epitaful rezervat soldaţilor necunoscuţi. Şi totuşi, iat-o acolo, pe piatra funerară a unui preot de parohie, oferind credibilitate afirmaţiei lui Walker că Swift fusese, într-adevăr, un soldat. Şi asta nu este tot. Aşezat deasupra mormântului, veştejit de soare, dar aşezat cu siguranţă chiar în ziua respectivă, un buchet de flori de culoarea cerului. Cineva deplânge moartea preotului sau plânge după ce fusese el, de fapt. Martin îşi scoate telefonul şi imortalizează imaginea.

Tot ce poate să facă este să revină la Riversend întreg. În amurg şi în bezna care se adună, cangurii sar de nicăieri să ciugulească puţina iarbă care mai poate fi găsită la marginea şoselei, cu ochii sticlind alburii în lumina farurilor. Ameţiţi de strălucire ei sar, întâi într-o parte, apoi în alta, apropiindu-se periculos de traseul maşinilor care vin.

Martin încetineşte, încetineşte şi mai mult, doar pentru a fi inundat de luminile unui camion cu remorcă dublă, care bubuie prin noaptea care se lasă. În trecere, camionul aproape că îl suflă afară de pe şosea. Când se apropie următorul camion el trage pe dreapta cu totul, cu lecţia învăţată.

Se gândise să o viziteze pe Mandy Blonde, să-i povestească ce descoperise sau să nu-i spună nimic şi să treacă direct la sex, ca în noaptea precedentă. Dar abia dacă îşi mai poate ţine ochii deschişi. Abia poate să ajungă până la Câinele Negru. Se prăbuşeşte în pat, în timp ce ţăcănitul aerului condiţionat face mai mult zgomot decât răcoare. Şi, în timp ce adoarme, o ultimă recapitulare. Cu aproape un an în urmă, Byron Swift împuşcase mortal cinci oameni în faţa bisericii St James din Riversend. Şi, în aceeaşi zi, în cealaltă parte a lumii, Martin Scarsden se urca în portbagajul unui Mercedes vechi şi îl lăsa pe şofer să-l închidă acolo.

ZECE, CRIMA

Martin se află din nou în portbagajul maşinii Mercedes, dar, de data asta, nu mai este înspăimântat, este plictisit.

— Dumnezeule, nu din nou, suspină el, înainte ca semnificaţia acestui *din nou* să se insinueze în conştiinţa lui, pe cale de a reveni, şi să realizeze că nu se află cu adevărat închis în portbagajul unei vechi limuzine germane, undeva în Fâşia Gaza, ci visează.

Asta adaugă o notă de iritare la plictiseala lui. A fost o vreme când se considera pe sine ca fiind destul de creativ, capabil să gândească în afara pătrăţelului lui, şi iată-l acum limitându-se, chiar şi în vis, la un pătrăţel mult mai mic. Plictisitor şi enervant.

Undeva, în depărtare, poate auzi *bum bum-ul* artileriei israeliene, dar probabil că şi asta este tot o farsă. Poate că nu este artileria; poate că este cineva care ciocăneşte în capacul portbagajului maşinii. La naiba. Ar trebui fie să cadă înapoi, într-un somn mai adânc, fie să se trezească de tot; aceste vise de portbagaj încep să devină o povară. *Bum, bum!*

Ce dracu' e asta?

Martin se trezeşte, evadează din închisoarea Mercedesului pentru a se regăsi într-o nouă zi. Este sâmbătă; patru zile de când a ajuns la Riversend. Aparatul de aer condiţionat ţăcăne în continuare, nişte măruntaie metalice defecte strigându-şi protestul: *Bum, bum, bum.*

Martin este pe deplin treaz; cineva bate la uşa lui de la motelul Câinele Negru.

— Bine! Bine! ţipă el. Vin acum.

Se ridică din pat, în chiloţi şi tricou, deschide uşa spre o explozie de lumină solară care o îmbrăţişează pe Mandy Blonde în strălucirea ei.

— Rahat! Ce ţi s-a întâmplat? întreabă ea.

— Ce? Nimic. M-ai trezit din somn.

— Serios? Aminteşte-mi să evit vârsta mijlocie.

— Mulţumesc. Şi eu mă bucur să te văd.

— Pot să intru?

— Sigur. Scuză deranjul vârstei mijlocii.

Mandy intră şi, abia după ce ajunge înăuntru, la adăpost de lumina orbitoare, Martin o poate vedea bine. Are ochii umflaţi şi roşii. El este pe punctul să lanseze o dojană legată de prea multă iarbă, când se răzgândeşte.

— Eşti bine?

— Mă gândisem că treci pe la mine, aseară.

— Şi eu. Dar am fost la Bellington, m-am întors târziu. O zi lungă. Am fost terminat. Din cauza asta plângi?

— Ai vrea tu.

Reuşeşte un mic zâmbet superior, doar cu sugestia unei gropiţe. Martin aşteaptă. Urmează să-i spună mai multe, ştie asta. Oamenii care au plâns nu caută compania altora şi apoi nu le spun de ce au plâns.

— Martin, l-au arestat pe Harley Snouch.

— Ce? De ce?

Ea nu răspunde imediat şi se luptă să-şi controleze emoţiile. În colţul ochiului îi apare o lacrimă. Martin se gândeşte că nu a mai văzut pe nimeni atât de frumos în toată viaţa lui, şi apoi se gândeşte ce nemernic este pentru că a gândit aşa ceva. Apoi ea îşi muşcă buza, şi Martin se gândeşte, din nou, că este şi mai frumoasă.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Se spun lucruri îngrozitoare. Că a ucis pe cineva, acolo, la Springfields.

— Cine spune asta?

— Oamenii. Toată lumea.

— Pe cine a omorât?

— Se spune că a chemat un inspector de asigurări pentru evaluarea pagubelor. Inspectorul a găsit cadavrele. Idiot lacom. Îţi poţi imagina aşa ceva? Să omori oameni şi apoi să chemi un inspector de asigurări pentru că vrei bani?

Ea suspină încet şi Martin face un pas înainte şi o cuprinde în braţe, încearcă să o aline, să-i spună că este doar o bârfă, că e posibil să nu fie adevărat, întrebându-se, în acelaşi timp, dacă este adevărat şi ce ar putea să însemne.

— Martin? şopteşte ea.

— Da, Mandy? răspunde el, ştergându-i cu blândeţe o lacrimă de pe obraz cu degetul lui mare.

— Martin, fă un duş. Puţi.

Proaspăt ieşit din duş şi, mulţumită unei scurte opriri la librărie, proaspăt cofeinizat, Martin se află din nou în spatele volanului maşinii închiriate. Mandy se află pe locul pasagerului, muşcându-şi nervoasă buza, în timp ce traversează podul zdrăngănitor de peste lunca inundabilă, care nu se inundă niciodată. Oraşul rămâne în urma lor, Liam se află în grija lui Fran, la magazin şi destul de curând câmpiile bej şi cafenii rămân în urma lor, pe măsură ce intră în peisajul monocromatic al ţinutului arbuştilor, care încă fumegă, de două zile. Martin găseşte drumul din prima, dar când se apropie de locul lui Snouch, Springfields, sunt opriţi de o maşină de poliţie parcată lateral, pe partea cealaltă a drumului. În timp ce trag pe marginea şoselei, Robbie Haus-Jones iese din maşină şi ei i se alătură, prin fum şi cenuşă răscolită.

— Frumoasă maşină, Robbie, spune Martin în loc de bună ziua.

— Împrumutată de la Bellington. Bună, Mandalay.

— Robert.

— Îmi pare rău, dar nu puteţi trece mai departe. Asta-i treaba mea, să păzesc locul.

— Cine e acolo? întreabă Martin.

— Herb Walker şi agentul Greevy, din Bellington. Şi nemernicul Snouch. Sergentul s-a gândit că ar fi mai bine dacă aş aştepta aici. Şi nu greşeşte.

— Cum aşa?

— Pentru că altfel s-ar putea să-l omor pe nenorocitul ăla bătrân.

Martin aruncă o privire spre Mandalay, dar ea îşi stăpâneşte emoţiile şi are o faţă impasibilă.

— Iisus plânge, Martin. Ne-am riscat vieţile pentru nenorocitul ăsta în nenorocitul ăla de incendiu. Şi, în tot acest timp, el avea cadavrele în iaz. Nu e de mirare că nu a vrut să bag maşina acolo. Pervers bătrân şi criminal.

Mandy vorbeşte, cu vocea ciudat de calmă.

— Câte trupuri?

— Cel puţin două. Poate mai multe.

— Eşti sigur?

— Normal, sunt al naibii de sigur.

— Dumnezeule, spune Martin, fără să ştie ce altceva să zică. Toţi trei

rămân acolo în picioare, împietriţi de enormitatea situaţiei, ca trei coloane de sare, vrăjiţi de destinele lor împletite. În cele din urmă Martin spune:

— Deci, care-i teoria?

— O să-ţi spun ce cred eu, răspunde Robbie, tras la faţă şi cu ochii umezi. Îmi închipui că au fost complici, bătrânul pervers şi preotul, nenorocitul de Byron Swift. Prietenul meu, Byron Swift. Împuşcă iepuri la Codger? Pe dracu'. Mai degrabă ieşea să împuşte copii. „Harley Snouch ştie totul." Al dracului, chiar ştie. Şi când te gândeşti… când te gândeşti…

Nu mai poate vorbi. Hohotele îi izvorăsc din adânc, scuturându-i trupul. Mandy este cea care păşeşte înainte şi îl îmbrăţişează.

Să-mi fut una, se gândeşte Martin. *Victime care consolează alte victime. Ce oraş!*

Îmbrăţişarea este întreruptă de zgomotul unui elicopter care se apropie. Robbie se trage brusc înapoi, de parcă s-ar teme că vreun observator înarmat cu binoclu l-ar putea spiona în acest moment de slăbiciune. Ei privesc spre elicopterul PolAir cum se învârte pe deasupra proprietăţii înainte de a se apropia de pământ.

— Sunt criminaliştii de la Sydney, spune Robbie. Ar fi mai bine să plecaţi.

Înapoi în maşina închiriată, în timp ce conduce spre Riversend, Martin se uită la Mandy, care se holbează fix înainte, cu ochi sticloşi.

— Eşti bine?

— Nu, nu sunt bine. Totul e varză. *Eu* sunt varză. Şi lucrurile nu se îndreaptă spre mai bine.

Vocea ei este disperată, fatalistă, suficient pentru ca Martin să oprească maşina printre cioturile fumegânde. Cenuşa, răvăşită de roţile maşinii, se ridică de la pământ şi îi înconjoară, înainte de a fi împrăştiată de vânt.

— Mandy, ascultă… nu e vorba despre tine, ci despre ei. Nu te poţi învinovăţi pe tine pentru ce au făcut ei. Nu aşa funcţionează lucrurile.

— Nu aşa? Am senzaţia că tot ceea ce ating se transformă în rahat. Mandy priveşte tot înainte, uitându-se pierdută la peisajul devastat. Ce fel de idioată sunt? Byron Swift omoară cinci oameni şi, cumva, eu ajung să-l apăr, să spun că era un om bun. Un om bun? Şi Snouch. Mama mea l-a acuzat de viol, nu voia să mai aibă de-a face cu el. Iar când tu şi Robbie i-aţi salvat viaţa, eu am fost recunoscătoare, de parcă aş fi, încă, un copil

prost care îşi doreşte ca părinţii lui să se împace. Încerc atât de tare, încerc atât de tare să îndrept lucrurile, dar întotdeauna iese la fel; indiferent ce fac, eu sfârşesc prin a deveni victima. M-am săturat de moarte de asta. Poate că ai dreptate – poate că ar trebui să părăsesc oraşul.

— Poate că ar trebui.

— Dar cum? Unde să mă duc? I-am promis mamei mele că o să mă adun. Era atât de îngrijorată pentru mine, pentru copil, pentru toate. Îmi tot spunea chestia asta, că ar trebui să fii împăcat cu tine până la vârsta de treizeci de ani. Spunea tot timpul că nu contează ce faci când ai douăzeci de ani, poţi să treci peste orice, dar după treizeci de ani devine tot mai greu să te schimbi. Era felul ei de a-mi spune să mă maturizez, dar uneori mă simt atât de pierdută, de parcă aş merge înapoi, mă simt ca o adolescentă.

— Ei bine, ai destul timp. Câţi ani ai?

— Douăzeci şi nouă.

Martin rămâne surprins: ar fi jurat că are cel mult douăzeci şi cinci de ani. Îi priveşte atent faţa; în jurul ochilor sunt riduri fine, dar chiar şi când este în suferinţă arată de parcă ar avea douăzeci şi unu de ani: tânără şi vulnerabilă.

— Nu fi atât de aspră cu tine, Mandy. Ai îndurat destule rahaturi oribile. Şi ai ieşit destul de bine din ele: duci magazinul, ai grijă de Liam. Nu este uşor. Cred că mama ta ar fi mândră de tine.

Mandy se întoarce, în sfârşit, şi se uită spre el, iar el consideră asta o mică victorie, de parcă ar fi pătruns până la inima ei, prin toată disperarea.

— Nu sunt prea sigură de asta, spune Mandy. M-ar fi văzut cum mă transform în ea. Şi asta n-ar fi făcut-o fericită.

— Deci poate că e timpul să mergi mai departe. Înainte să împlineşti treizeci de ani.

Ea întoarce din nou faţa de la el, cu fruntea încreţită, cântărind opţiunile. Martin se simte neajutorat, surprins de intensitatea îngrijorării lui pentru ea. Ea priveşte peisajul distrus, timp de câteva minute, înainte de a scutura din cap cu hotărâre şi a se întoarce spre el.

— Nu, Martin. Asta nu e o soluţie. Am fost de prea multe ori dusă de evenimente, am mers pe calea minimei rezistenţe. Am făcut asta toată

viaţa mea. Trebuie să iau atitudine. Pentru mine. Pentru Liam. Trebuie să renunţ la ideile romantice şi să încep să privesc lumea aşa cum este.

Disperarea din vocea ei este înlocuită de hotărâre. Martin consideră că ăsta este un semn bun; porneşte motorul şi bagă în viteză.

Înapoi la Riversend, telefonul de pe tejghea sună la librăria Oaza când Mandy deschide magazinul şi intră împreună înăuntru. Se opreşte din sunat chiar când ea dă să răspundă. Se întoarce, ridică din umeri şi este pe cale să spună ceva, când telefonul începe să sune din nou. Răspunde, ascultă pentru o clipă, apoi îi dă receptorul lui Martin.

— Este pentru tine.

— Alo, sunt Martin Scarsden.

— Unde dracu' ai umblat? Am sunat la jumătate din numerele din Riversend.

— Salut, Max. Şi eu mă bucur să te aud.

— Termină cu rahaturile. Se aude că cineva a fost ucis acolo.

— Doi cineva. Pe o proprietate din afara oraşului. Am fost acolo, tocmai m-am întors.

— Serios? Te ocupi de asta? Bun băiat. Bun băiat. Mă gândeam eu. Ce poţi să-mi spui?

— Două cadavre într-un iaz. Poliţia îl suspectează pe un bătrân, un presupus violator, Harley Snouch.

— Minunat. E o chestie uriaşă. Riversend: capitala crimei în Australia. Prima pagină. În clipa asta este exclusivitate. Nu mai ştie nimeni. Poţi să scrii ceva?

— Da. Ce ai nevoie?

— Totul. Trimite totul. Care-i cel mai bun număr ca să dau de tine? Ăsta?

— Da, probabil. Dacă mă duc înapoi la motel, te anunţ. Se numeşte Câinele Negru.

— Asta-i o glumă?

— Nu.

— Bine, atunci. Bethanie Glass se ocupă de caz, aici. Te înţelegi bine cu ea? Terri coordonează totul. O să le dau numărul ăsta. Tipul ăsta, Snouch, când a fost condamnat? Trebuie să găsim dosarul.

— Cu mult timp în urmă. Cel puţin douăzeci şi cinci de ani. Mai degrabă

treizeci. Detaliile sunt vagi în legătură cu asta. El neagă.

— Normal că neagă. Nu fac toţi aşa? Vrem să difuzăm ceva online înainte ca poliţia să anunţe şi celelalte publicaţii. Dă-i bătaie.

Şi redactorul închide telefonul. Martin se uită la Mandy.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să te întreb înainte, e în regulă dacă lucrez de aici pentru o vreme? Vor să le trimit ceva.

— Mi-am dat seama… Dacă trebuie, trebuie, spune ea, cu un aer încurcat. Mergi în spate; poţi folosi biroul. Există un computer şi un telefon. Internetul merge prost; e suficient pentru e-mail, dar nimic mai mult. Mă duc să-l iau pe Liam.

Martin îşi dă seama că este supărată, îngrozită de ştirile pe care el e pe cale să le împrăştie în toată Australia, dar povestea l-a prins în ghearele ei şi, odată ce ajunge la biroul ei, nu se mai poate gândi la altceva.

Restul zilei curge ca prin ceaţă; primul articol ajunge pe internet la timp pentru ora de trafic maxim de la prânz. Martin scrie despre ce a aflat de la Robbie – faptul că echipa de criminalişti a fost adusă cu elicopterul de la Sydney, plus câteva informaţii despre trecutul lui Snouch –, în timp ce reporterul din Sydney, Bethanie Glass, coroborează ceea ce trimite el cu informaţiile adunate de la sediu şi din dosarul cu extrase din ziare. Abia a terminat de trimis informaţiile, că Bethanie îl şi sună la telefonul fix. Are detalii noi de la o sursă din poliţie. Până acum s-au găsit două corpuri, descompuse aproape de schelet, în iazul de la fermă. Poliţia ia în considerare teoria că ar putea fi turistele germane Heidi Schmeickle şi Anna Brun, care fuseseră văzute pentru ultima oară pe când se suiau într-o maşină albastră, la Swan Hill, în urmă cu un an. Martin întreabă exact când s-a întâmplat asta şi face nişte calcule. Jumătatea lui ianuarie. O zi de marţi, cu cinci zile înainte ca Byron Swift să o ia razna şi să-şi împuşte enoriaşii. Ce *dracu' înseamnă asta?* Nu contează, va ajunge în ziar: să facă cititorii speculaţii.

Martin trimite din nou un material, îl include şi pe Byron Swift în povestea principală, apoi scrie un articol secundar, în care face speculaţii fără nicio dovadă cu privire la potenţiala implicare a lui Swift, făcând legătura între datele când au avut loc răpirea şi omorârea turistelor şi data masacrului de la St James. Menţionează şi teoria lui Robbie, că preotul şi presupusul violator Harley Snouch fuseseră complici, atribuind

informaţia unor surse ale poliţiei, făcând conexiunile pentru cititori, într-un acces de inspiraţie, indignare şi spirit justiţiar. Pe măsură ce scrie, simte că îi face bine să se descarce pe ecranul computerului, să-şi elibereze furia faţă de cei doi făptuitori, unul în viaţă, celălalt mort, unul violator, celălalt un criminal în serie, care, amândoi, reuşiseră cumva să-l facă să se îndoiască în legătură cu vinovăţia lor. Acum, în articolul lui, ambiguităţile din viaţa reală sunt alungate, totul este alb şi negru, nu există umbre de gri. Cuvintele curg ca un torent, aproape că se scriu singure: dovezile, pledoaria, condamnarea. Vinovat, potrivit demonstraţiei. Ataşează articolul la un e-mail şi apasă pe butonul de trimitere cu un oftat satisfăcut.

Începe să lucreze la un al treilea material: un articol despre un oraş care a fost odată mândru, devastat de secetă, asediat de incendiul din savană, în care oamenii de treabă se luptă să-şi păstreze onoarea şi demnitatea, în ciuda unei sorţi potrivnice. Descrie cum eforturile lor au fost subminate de atrocităţi şi crime, cum oraşul va fi mereu legat intrinsec de ceva nespus de malefic: „Snowtownul din Riverina", după cum îl numise un localnic. Scrie despre cât de profund trădaţi se simt oamenii din oraş, oameni ca agentul Robbie Haus-Jones, care lucrase cu preotul la centrul pentru tineret şi care, în cele din urmă, epurase oraşul împuşcându-l pe Swift. Include, fără ruşine, povestea lui şi a lui Robbie, care şi-au pus vieţile în pericol ca să-l salveze pe Snouch, cu numai două zile înainte de arestarea acestuia. Rescrie povestea, punând incendiul în centru, subliniind contrastul dintre poliţistul bun şi criminalul pervers, lăsând propriul său eroism în planul secund, dar asigurându-se că nu este trecut cu vederea. Rezultatul este mai mult decât o simplă întâmplare anecdotică, mai mult decât o poveste bună; este o adevărată bombă. Defoe se va zgâria pe ochi, Max va fi extaziat, scepticii din redacţia de ştiri vor fi reduşi la tăcere. Îl trimite pe la jumătatea după-amiezii şi se simte răzbunat. Mâine este sâmbătă, cel mai consistent ziar al săptămânii. Că tot vorbim de sincronizare. Prima pagină, omul de la faţa locului, o manşetă laterală cu legătura cu Byron Swift, plus o apariţie în revista presei. A revenit o parte din vechiul fior, din vechea emoţie, ceva ce nu a mai simţit de la evenimentele din Gaza.

O sună pe Bethanie. Ea este fericită, încrezătoare că şi-au desfiinţat concurenţa, spune că redactorii dezbat ce să pună online şi ce să păstreze

pentru ediţia tipărită. Sunt de acord să urmărească ştirile de televiziune, să vadă dacă ar mai fi ceva de adăugat. Martin menţionează că lucrează la o urmare pentru ziarele de duminică, despre trecutul misterios al lui Byron Swift, se asigură că miza ridicată o determină pe Bethanie să verifice povestea prin sursele ei de la poliţia din Sydney. Apoi face o pauză, se ridică din scaun şi se întinde. A trecut ceva vreme de când nu a mai petrecut atâtea ore la tastatură.

Mandy se află în bucătărie. Liam este într-un fel de harnaşament, legat cu arcuri de tocul uşii, sare în sus şi în jos, chicotind singur. Mandy taie fasole, parcă hipnotizată. Pe masă, alături de ea, este o grămadă uriaşă. Martin se aşază la masa din bucătărie, respiră, îşi rezervă un moment pentru ca gândurile care-i vâjâie prin cap să se aşeze, să revină aici şi acum. Mandy continuă să taie fasole.

— Mandy, nu aveai de unde să ştii.

— Serios? Crezi? Cât de idioată să fiu? Chiar când începusem să-l iert, se întâmplă asta. Mereu mi-o iau, mereu victimă, mereu nişte nenorociţi de bărbaţi mă calcă în picioare.

Martin nu ştie ce să spună, aşa că păşeşte în spatele ei, îi pune palmele pe umeri, într-un gest de alinare, dar ea îl scutură.

— Nu, Martin. Nu trece prin spatele meu când am un cuţit în mână. În vocea ei este furie adevărată.

— Ai dreptate, spune Martin. Şi revine la scaunul lui de la masă. Mandy continuă să taie fasole. El se întreabă ce caută aici, în bucătăria acestei femei, o femeie pe care soarta o tratează cu atâta cruzime. Ce va face el când povestea se va încheia? După ce va obţine prima pagină şi articolele lui? Va pleca din oraş, lăsând-o aici? Şi nu asta îşi doreşte şi ea? Nu la asta se aşteaptă? El începe să regrete că s-a culcat cu ea. De vină fusese euforia faptului că scăpase din incendiu şi propria ei disponibilitate, dar chiar şi aşa… Se pregăteşte să spună ceva când observă florile albastre din vaza de pe bufetul de deasupra chiuvetei.

— Frumoase flori. Ce sunt?

— Ce?

— Florile. Şi arată spre ele.

— Ce dracu', Martin? Sunt flori de măzăriche de mlaştină. Mi le-a dat Fran când am fost să-l iau pe Liam. Ea le vinde în magazin.

Fran Landers? Martin îşi aminteşte cum se ruga în biserică, văduva

care-l apăra pe Swift. Ce-i spusese atunci? Ceva despre Swift că ar fi fost blând şi decent.

Este pe punctul să o întrebe mai multe pe Mandy, când este întrerupt de un bâzâit.

— Ce-i asta?

— E cineva în magazin. Am uitat să închid. Stai cu ochii pe Liam puţin. Mă întorc imediat.

Martin priveşte spre copilul plinuţ, care se leagănă în faţă şi în spate în hamul lui, cu ochii întunecaţi sclipind în direcţia lui. Martin ridică mâna şi întinde un deget. Copilul îl apucă, strânge pumnul micuţ în jurul degetului. Atât de mic, atât de roz. O mână virgină, care nu are înscrisă pe ea niciuna dintre vicisitudinile vieţii.

Mandy revine.

— E cineva care te caută pe tine, spune ea. Un reporter de televiziune.

— Rahat. Nu le-a luat prea mult.

— Nu. Şi-au parcat elicopterele pe terenul de sport al şcolii. Mişună prin oraş şi filmează tot ce mişcă, bat la uşi, încearcă să găsească pe cineva căruia să-i ia un interviu.

Martin se gândeşte pentru o clipă la asta, apoi se îndreaptă spre magazin. Nu-l cunoaşte personal pe bărbat, dar îi recunoaşte figura de la televiziune: Doug Thunkleton. Omul de la televiziune îl recunoaşte de asemenea, se duce spre el, cu mâna întinsă, salutându-l ca pe un vechi prieten:

— Martin Scarsden. Minunat că te-am întâlnit.

Bărbatul are o voce plină, de bariton, chiar mai gravă în realitate decât la televizor. Poartă cravată, fără haină, mânecile cămăşii sunt rulate. Faţa lui este netedă datorită machiajului, fără niciun semn de transpiraţie.

Doug nu pierde timpul.

— Martin, suntem aproape de termenul-limită. Trebuie să plecăm cu elicopterul înapoi la Swan Hill, pentru transmisie. Vreo şansă să dai un interviu? În calitate de reporter care a descoperit povestea?

Martin afişează reţinere, dar este de acord. Lui Max o să-i placă asta: omul lui şi revista lui la ştirile de seară.

Doug are o maşină, un Ford vechi, închiriat cu carnetul magic de cecuri al televiziunii de la vreun localnic. Pe bancheta din spate se află încă fixat un scaun pentru copii şi interiorul miroase a brânză cu mucegai. Martin se

întreabă cât de mult a costat maşina.

Reporterul tv îl duce la St James unde filmează echipa lui. Îl pun pe Martin să stea în faţa bisericii, îi reflectă soarele în ochi cu un disc mare alb şi Doug începe nu atât să-i pună întrebări, cât să-i servească pretexte de a spune ce ştie, de parcă ar fi doi colegi care colaborează. Şi asta şi fac: Doug face pe vocea autorităţii de televiziune, cu o atitudine corespunzător de serioasă, în timp ce Martin joacă rolul reporterului de investigaţii misterios, un om cu surse ascunse şi cu profunde cunoştinţe. El lasă să-i scape faptul că era în căutarea poveştii de multă vreme, declară că este ancheta ziarului *Sydney Morning Herald,* face aluzii la surse din poliţie. Menţionează de cel puţin o jumătate de duzină de ori că întreaga poveste se va regăsi în ziarul de a doua zi. În cinci minute treaba e încheiată, Doug încercând să mai stoarcă încă puţină informaţie din acest interviu, în timp ce echipa mai trage câteva cadre pentru editare. Martin nu mai adaugă nimic altceva în afară de menţiunea că se bucură de încrederea poliţiei, că poliţiştii îi sunt recunoscători pentru intuiţia lui. Martin părăseşte echipa de filmare care se agită să trimită noul material al lui Doug la studio. Ultimul lucru pe care îl aude este cameramanul care spune: „Fantastic. Asta o să-i radă pe cei de la ABC".

Când Martin revine la librăria Oaza, găseşte uşa încuiată. Nu este niciun semn „PLECATĂ; REVIN REPEDE". Bate la uşă, dar nu primeşte niciun răspuns. Aruncă o privire la ceas. Este cinci fără douăzeci. Elicopterul de la Channel Ten se ridică de pe terenul de sport al şcolii primare şi se îndreaptă spre sud, urmat, la scurtă vreme, de cel de la ABC. Martin simte o undă de satisfacţie. Ei au venit aici ca să acopere ştirea *lui.*

Se îndreaptă spre magazinul general.

Când intră, Fran Landers îi oferă un zâmbet.

— Bună, Martin. Mai ai nevoie de apă?

El îşi dă seama că are nevoie, aşa că se îndreaptă spre capătul culoarului şi apucă două pachete de câte şase sticle de un litru, cu regretul că nu-şi adusese maşina de unde o lăsase, în faţă la librăria Oaza. Se întoarce pe celălalt culoar, pentru a se asigura că el şi Fran sunt singuri în magazin şi aşază apa pe tejghea.

— Ai auzit de descinderea poliţiei la Springfields? întreabă el pentru a începe o conversaţie.

— Nu am auzit nimic altceva. Tot oraşul e un viespar. Reporteri de

televiziune peste tot, ca muştele. Oribili oameni.

— Într-adevăr, spune Martin.

— Şi tu la fel, desigur, spune Fran, zâmbind. Deşi, în cazul tău, eşti iertat. În atitudinea ei este ceva de flirt. Martin se întreabă dacă se dă la el.

— Mă bucur să aud asta. Ce spun oamenii?

Zâmbetul cochet dispare şi ea suspină.

— Că sunt nişte corpuri în iazul lui Harley Snouch. Cel puţin jumătate de duzină. Descoperite de un tehnician de la compania electrică sau de un inspector de asigurări sau de un elicopter al pompierilor care se alimenta de acolo. Deja l-au dus pe Snouch la Sydney să-l interogheze. Oribil om. N-ar fi trebuit să i se permită niciodată să revină în oraş.

Martin se gândeşte puţin la asta şi decide că nu prea are sens să urmărească bârfele oraşului, că Robbie Haus-Jones şi Herb Walker sunt surse de informaţie mult mai de încredere. În schimb arată spre buchetele de flori albastru-deschis, care se află într-o mică găleată albă, la capătul tejghelei.

— Drăguţe flori. Măzăriche de mlaştină, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Felicitări. Vrei un buchet?

— Nu chiar acum. Nu pot să le car. Nu cresc pe aici, prin împrejurimi?

— În cei mai mulţi ani, da. Sunt câmpuri întregi în jurul lagunei Blackfellas, pe partea cealaltă a râului. O frumuseţe! Totuşi nu şi pe secetă; n-au apă. Eu le culeg de lângă Bellington. Chiar şi pe râul Murray sunt aproape imposibil de găsit. Dar eu ştiu o baltă unde încă mai cresc. E foarte plăcut acolo, la primele ore ale dimineţii, când răsare soarele.

— Cam departe ca să culegi flori.

— Nu chiar… mă duc în fiecare zi acolo pentru ziare, pâine şi lapte.

— Şi să pui flori pe mormântul lui Byron Swift.

Fran înţepeneşte şi orice expresie îi dispare de pe faţă. Martin se gândeşte la ea, cum se ruga la St James. Pentru cine se ruga?

— E în regulă, Fran. Nu o să-ţi public numele în ziar. Nu în felul ăsta.

— Atunci cum?

— Explică-mi. Pentru ce îl jeleşti pe Byron Swift?

— A fost un om bun.

— Ţi-a ucis soţul.

— Ştiu că a făcut-o. A fost oribil. De neiertat. Dar tu nu l-ai cunoscut

înainte de toate astea. Era un om bun. Atât de blând.

Martin aprobă din cap, strânge din dinţi, se gândeşte că e mai bine să fie direct.

— Aveai o aventură cu el?

Proprietara magazinului nu-i răspunde imediat, dar el poate vedea confirmarea în ochii ei mari, în gura deschisă, în felul în care păşeşte în spate, involuntar.

— Ai de gând să publici asta în ziar?

— Nu. Şi dacă o fac, nu voi menţiona numele tău. În afară de asta, am redactorul în cârcă. Îmi cere tot ce pot să aflu despre Springfields şi despre cadavrele din iaz. Aniversarea crimelor de la St James a cam ajuns pe planul doi.

— Înţeleg.

— Fran, ce poţi să-mi spui despre Harley Snouch?

— Asta este pentru ziar?

Martin aprobă din cap.

— Dar nu voi folosi numele tău.

Femeia suspină, uşurată de schimbarea subiectului.

— Bine. Cred îţi sunt datoare, până la urmă, pentru că l-ai salvat pe Jamie. Dar, te rog, nu scrie despre Byron şi despre mine. Jamie a trecut prin prea multe. Nu mai are nevoie şi de asta.

Martin aprobă.

— Îţi promit. Nu te voi menţiona. Cel puţin nu cu numele.

Fran pare nesigură şi are ochii trişti.

— Ce vrei să ştii despre Harley Snouch?

— Nu sunt sigur. Totul, cred.

— Ei bine, de fapt, nu sunt prea multe de spus. S-a întors cu ceva vreme în urmă, poate acum doi ani, s-a mutat la locuinţa familiei, la Springfields, dar numai după ce a murit tatăl lui. Era un bătrânel adorabil, Eric. Un adevărat gentleman. Oamenii spun că-l alungase pe Harley, nu-i permitea să pună piciorul în casă, atâta timp cât mai avea suflu. Prima dată când a intrat în magazin nu ştiam cine este. Părea destul de drăguţ, dar era ceva straniu la el, ceva nu era în regulă. Apoi am aflat cine fusese. După asta n-am mai vorbit cu el; nu mai mult decât eram nevoită. Nu refuzam să-l servesc, dar nici nu îl încurajam. Era destul de ostracizat. Îl vedeam hoinărind prin împrejurimi, întotdeauna cu acel pardesiu oribil,

întotdeauna beat.

— Ce a făcut atât de îngrozitor?

— Nu ţi-a spus Mandy?

— Nu chiar, se preface Martin. O supără prea mult.

— Ei bine, e adevărat.

— Sunteţi prietene, nu-i aşa? Tu şi Mandy?

— Da. A fost foarte drăguţă după moartea lui Craig. M-a ajutat mult. Şi eu am grijă de Liam, uneori.

— Ai dreptate, e drăguţă. Dar îmi spuneai despre Harley Snouch. Pentru ce a fost ostracizat?

— Ei bine, s-a întâmplat înainte de vremea mea, înainte ca eu şi Craig să ne întoarcem aici. Se spune că Harley era cel mai dorit burlac din oraş, singurul copil al familiei Snouch din Springfields. Fusese plecat la o şcoală cu internat, apoi la o universitate, pe undeva. Venise acasă pentru vacanţa de vară şi a întâlnit-o pe Katie Blonde, care era fata unui localnic, şofer de camion. Isteaţă totuşi, şi foarte frumoasă; se pare că Mandy îi seamănă leit. Şi Katie fusese la universitate, la Bathurst sau Wagga sau ceva de genul ăsta, ceea ce era destul de neobişnuit în vremea aia pentru o fată dintr-o familie din clasa muncitoare. Harley şi Katie erau împreună, erau logodiţi, urmau să se căsătorească. Şi apoi au plecat înapoi la universitate. Nimeni nu a ştiut că se întâmplase ceva neprevăzut până la un an după asta. Ea a venit înapoi cu o diplomă şi un copil. Dar nu mai era nici urmă de Harley Snouch.

— Abia mai târziu au aflat oamenii că ea îl acuzase de viol şi că el era la închisoare. Desigur, toată lumea a fost oripilată. Mama lui, sărmana femeie, a murit de ruşine. Bătrânul a devenit retras şi a vândut părţi din proprietate. A dat mult guvernului pentru un parc naţional, care nu s-a mai făcut niciodată, a dat pământ veteranilor de război şi oamenilor sărmani şi amărâtului de Codger Harris. Slavă Domnului că e mort – Eric, vreau să spun. Închipuie-ţi ruşinea pentru aceste ultime crime. Oricum, în vremea în care Craig, Jamie şi cu mine am ajuns aici, totul era un fel de legendă a oraşului. Şi apoi Harley Snouch a apărut de nicăieri, eliberat din închisoare. Şi apoi a revenit şi Mandy să aibă grijă de Katie şi el voia să o cunoască. Oribil personaj.

În mintea lui Martin încep să se învârtă tot felul de teorii.

— Şi când a murit bătrânul?

— Nu sunt foarte sigură. Poate acum cinci ani.

— Deci Harley Snouch nu a apărut decât la ceva vreme după moartea tatălui său?

— O, da. După cum spuneam, bătrânul îl gonise. Nu voia să-l mai vadă niciodată.

— Dar, în orice caz, i-a lăsat ferma?

— N-am de unde să ştiu asta. Presupun că da. El locuieşte acolo.

— Da… cel puţin până miercuri.

Martin se gândeşte la ceea ce i-a spus Fran. Ce poveste stranie. Doi tineri: inteligenţi, arătoşi, logodiţi. Apoi dispar, aparent înapoi la universităţile lor. Un an mai târziu femeia se întoarce cu copilul lor, în timp ce el este condamnat la închisoare pentru viol.

— Mai este ceva? întreabă Fran. Ar trebui să închid, să mă pregătesc pentru mâine.

— Ce se întâmplă mâine?

— Înmormântarea. Pentru Allen Newkirk.

— Băiatul din camionetă?

— Da.

Martin plăteşte pentru apa minerală şi o ridică de pe tejghea, apoi se opreşte pentru a mai întreba ceva.

— Fran, când te rugai zilele trecute la St James şi mulţumeai Domnului pentru că-l salvase pe Jamie, ai spus o rugăciune şi pentru Craig?

Ea se supără pentru asta.

— Da, sigur că am spus. A fost bărbatul meu.

— Mulţumesc, Fran. Mulţumesc pentru ajutor.

Şi pleacă ducând cu el apa.

Când parchează la Câinele Negru, descoperă că nu mai este singurul oaspete. În faţa camerelor din aripa izolată a motelului se află parcate trei maşini. Două sunt maşini de poliţie; cealaltă arată a maşină închiriată. Sprijinit în faţa maşinii închiriate, în umbra acoperişului parcării, este un bărbat subţire care fumează o ţigară. Este îmbrăcat cu ce-a mai rămas dintr-un costum: haina a dispărut, cămaşa albă este înnegrită de funingine, cravata este pe jumătate desfăcută. Pantofii lui de oraş sunt plini de noroi.

— O zi grea, spune Martin, în timp ce se dă jos din maşină.

Bărbatul se uită fără să clipească în ochii lui Martin.

— Cine eşti?

— Martin Scarsden. *Sydney Morning Herald.* Martin îi întinde mâna, dar bărbatul abia dacă se uită la ea şi refuză să i-o strângă.

— Nu ţi-a luat prea mult să ajungi aici, spune el, cu un ton dispreţuitor în voce.

— Sunt aici de câteva zile.

— Cum aşa?

— Scriu un articol despre aniversarea crimelor preotului. Crezi că este vreo legătură între ele?

— Între ce?

— Cele două serii de împuşcături. Preotul la biserică şi cadavrele din iaz.

— Ce te face să crezi că au fost împuşcate?

— Nu au fost împuşcate?

— Spune-mi tu.

Martin înţelege că norocul lui cu poliţia a ajuns la final; acesta este un ofiţer experimentat de la criminalistică, nu un absolvent proaspăt al academiei, ca Robbie, sau un oficial de orăşel de provincie, ca Herb Walker. Detectivul nu este dispus să ofere nimic din proprie iniţiativă. Cel mai bun lucru la care poate spera Martin este o confirmare sau o negare.

— În ziarul de mâine o să apară un articol în care se precizează că au fost găsite două cadavre în iaz, de către un inspector de asigurări. Vom spune că voi credeţi că sunt două turiste germane, răpite în urmă cu un an de la Swan Hill. Şi că l-aţi arestat pe Harley Snouch.

Poliţistul îl cântăreşte, de parcă ar vrea să se decidă dacă să intre sau nu în discuţie. Trage un ultim fum din ţigara lui, aruncă chiştocul pe jos şi îl striveşte cu pantoful.

— Abia aştept să-l citesc. Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Scarsden. Trece pe lângă Martin şi intră în camera numărul nouă.

UNSPREZECE, PREZENTATORII DE ŞTIRI

Librăria Oaza este deschisă, dar Mandy este închisă. Îi vinde lui Martin o cafea, dar arată clar că nu vrea să vorbească în timp ce murmură ceva despre hrănirea lui Liam. Martin abia dacă bagă de seamă, e binedispus. Îşi ia cafeaua şi se îndreaptă spre magazinul general. Fran nu este acolo, dar ziarele de sâmbătă au sosit. Cumpără câteva şi iese afară pentru a le savura – nu ziarele din Sydney, ci surorile lor din Melbourne. Nu contează, primele pagini sunt la fel de bune. „CRIMELE DIN ŢINUTUL ARBUŞTILOR", strigă tabloidul rival, *Herald Sun,* dar articolul este un amestec de informaţii culese de pe site-ul *Sydney Morning Herald* şi din relatările televiziunilor. Martin zâmbeşte satisfăcut când vede un citat exact, luat din interviul pe care l-a dat pentru Channel Ten şi care menţionează „o sursă de încredere". Sora din Melbourne a *SMH, The Age,* se descurcă ceva mai bine: „BLESTEMUL URMĂREŞTE ORAŞUL MORŢII" şi subtitlul „Preotul criminal asociat cu moartea turiştilor". Articolul pe o foaie întreagă are sus o bandă roşie pe care scrie „EXCLUSIV", deasupra semnăturii: „de Martin Scarsden, aflat în Riversend, şi Bethanie Glass, reporter special pentru poliţie". Este ilustrat cu o imagine aeriană a proprietăţii, cu maşinile de poliţie şi siluetele în salopete albe lângă iaz, obţinute de la Nine News. Şi al doilea articol al său, sub titlul „NOILE ORORI ALE PREOTULUI CRIMINAL", are o poză idioată de-a lui, ştampila roşie cu „EXCLUSIV" şi menţiunea „O anchetă a ziarului *Herald".* Martin zâmbeşte cu satisfacţie: sfânta treime.

Parcurge rapid articolele, se opreşte la pasajele în care Bethanie sau redactorii au inserat diverse informaţii sau au curăţat textul de la el. Trece peste partea de la început şi parcurge Revista presei. Artiştii grafici şi subtitlurile au dat mai mult dramatism articolului său, îmbrăcându-i povestea despre un oraş pe moarte în imagini potrivite, mohorâte; dacă ar fi lucrat o săptămână şi tot n-ar fi putut face o treabă mai bună. Şi încă nu s-a terminat: a scris deja jumătate din continuare, PREOTUL FĂRĂ TRECUT, pentru că se trezise devreme în camera sa de la motel, neputând să mai doarmă. Va fi continuarea perfectă pentru ziarele de duminică,

Sun-Herald şi *The Sunday Age.* Max Fuller avusese dreptate: să vină la Riversend era exact ceea ce avusese nevoie.

Abia ce terminase să-şi admire opera, când clopotele bisericii încep să bată. Ceasul îi spune ora nouă şi treizeci; se gândise că înmormântarea nu va începe înainte de zece. Aruncă ziarele în coşul de gunoi de pe trotuar şi se îndreaptă spre St James. Merge pe mijlocul Hay Road şi simte usturimea soarelui pe faţă. Îi place sunetul clopotului: se simte precum Clint Eastwood, înarmat cu relatările sale exclusive de primă pagină, şi păşeşte mândru, cu pintenii zornăind, prin vreun orăşel de rahat de la frontieră, îndreptându-se fără frică spre un duel armat, pistolarul singuratic care impune legea printr-o combinaţie de praf de puşcă, voinţă şi integritate. Chiar acum, locuitorii înspăimântaţi ar putea să tragă cu ochiul pe după obloane, pe sub copertinele de pe Hay Road, în timp ce el se îndreaptă spre destinul său. Visează cu ochii deschişi, pentru o clipă, înainte de a fi adus brutal la realitate de zgomotul unui claxon de maşină, chiar în spatele lui. Sare, involuntar.

— Dă-te din mijlocul străzii, labagiule! îi strigă şoferul.

Când se apropie de St James, clopotele încetează să mai bată. Este surprins de dimensiunea grupului de ziarişti care s-a coagulat peste drum de biserică: operatori video cu trepiedele înşirate, patru la rând; fotografi care trândăvesc, îngrijindu-se de obiectivele uriaşe ataşate de aparate de fotografiat; doi reporteri de radio care par pierduţi. Stau cu toţii în locul în care erau parcate maşinile când a deschis focul Byron Swift, acolo unde murise Gerry Torlini. Doug Thunkleton s-a întors şi prezidează un mic grup de reporteri de televiziune, printre care un bărbat peste cincizeci de ani şi trei tinere drăguţe, cu părul blond umflat, cu figuri familiare. Doug are o cască ataşată de spatele sacoului; probabil că Channel Ten a reuşit să pună la punct un fel de legătură în direct.

Martin realizează că este un subiect foarte mare pentru un oraş atât de mic. El, primul, ar fi trebuit să-şi dea seama că va fi aşa: în foametea de ştiri din Australia din ianuarie, o poveste uriaşă care apare în aşa-zisul sezon mort al presei. Şi iată-l pe el, în mijlocul acţiunii.

Unul dintre fotografi, o tânără bine legată care poartă pantaloni în stil militar şi o vestă kaki, cu multe buzunare, se desprinde din grup şi îl salută în timp ce se apropie.

— Martin? Bună, sunt Carrie O'Brien. Am venit de la Melbourne azi-

noapte. Ai nevoie de ceva în mod special?

— Nu chiar. Doar să scoţi tot ce poţi din asta. Nu prea face parte din reportaj. Doar un tânăr care a murit într-un accident de circulaţie, dar s-ar putea să scriu ceva despre el. Am fost martor la accident.

— Rahat. Serios?

— Mda. S-ar putea să am o fotografie pe telefon. Ţi-o dau mai târziu.

— Bine.

— Între timp, încearcă să obţii multe figuri. S-ar putea să găsim fotografii ale unor oameni care să ne fie de folos mai încolo, pentru alte reportaje. Şi ai un telefon care funcţionează?

— Da. Am în maşină un telefon prin satelit ca să pot transmite materialele. Îl poţi folosi dacă eşti disperat.

— Ai fost la locul faptei?

— Nu încă. *Herald* a închiriat un avion şi a făcut câteva cadre aeriene, ieri. Nu ştiu de ce nu le-a folosit şi *The Age.* Vreo încurcătură. Le găseşti pe site.

— Înţeleg. Unde stai?

— Speram că în acelaşi loc ca tine. La Câinele Negru. Pe drum încoace m-am oprit acolo. Sunt pe lista de aşteptare.

— Păi, mult noroc.

Martin înţelege încotro se îndreaptă situaţia asta. Carrie pare destul de plăcută, dar Martin nu este dispus să împartă camera cu un fotograf, mai ales o cameră cu un singur pat. Şi nu îşi permite să presupună că poate, pur şi simplu, să tragă la Mandy, ca să-i lase camera lui fotografei. A fost distantă şi prost dispusă în dimineaţa asta. Poate că ar fi trebuit să discute mai multe cu ea, să-i explice despre ce scria, dar, la dracu', povestea a făcut mai multe picioare decât un miriapod. Poate că până la urmă va trebui să împartă camera cu Carrie. Cel puţin ziarul nu a trimis un tip.

Primii localnici ajung la biserică. Robbie Haus-Jones stă în picioare pe trepte, în uniforma de poliţie. Martin traversează strada, în timp ce se bucură de privirile geloase ale colegilor săi: reporterul de investigaţii cu relaţii în poliţie.

— 'Neaţa, Robbie.

— Bună, Martin.

— E oribil, nu-i aşa?

— Ce, asta? Sigur că e. Destui morţi în oraşul ăsta, nu mai e nevoie de

tineri care mor în accidente de maşină.

Martin este pe cale să spună ceva, când are o străfulgerare de memorie: cum pune parasolarul cu personaje Disney peste trupul băiatului mort. Îşi priveşte mâinile. Nu par să tremure.

— Eşti bine? întreabă Robbie.

— Bine. Bine. Cum merge investigaţia?

— Habar n-am. Mie nu-mi spun nimic. Dar ştiu un singur lucru: nu l-au arestat pe Harley Snouch. I-au dat drumul. În vocea lui Robbie se simte o urmă de furie.

— Ce? Cum se poate? Se găsesc cadavre în iazul lui şi îl lasă să plece?

— Nu există dovezi. Se pare că el a găsit scheletele. A mers pe jos până la autostradă ca să dea de veste la Bellington.

— Nu ţie?

— Nu. Nu mie.

În stomacul lui Martin se cască un mic hău. Se gândeşte la articolele lui din ziar, care aproape că-l acuză pe Snouch de crimă. Îl acuză? Mai degrabă îl condamnă direct.

— Rahat. Ai văzut ziarele de azi?

— Da… le-am citit toţi.

— Doar că eu am scris că trupurile au fost descoperite de un inspector de asigurări. Nu ai menţionat ceva de genul ăsta când m-am întâlnit cu tine, ieri, lângă Springfields?

— Nu eu. Tot ce ştiam era că cineva găsise nişte schelete. Mă gândeam că ar fi putut să fie un pilot de elicopter, dar a fost cu siguranţă Snouch.

— Rahat!

Martin se simte dintr-odată foarte expus, afară, în soarele arzător, în picioare, pe treptele bisericii, departe de umbră. Aruncă o privire înapoi spre grupul de jurnalişti; vreo doi operatori video îl filmează. Chiar că rahat. De unde a scos treaba cu inspectorul de asigurări? Mandy? Cum a putut să scrie aşa ceva fără să verifice veridicitatea informaţiei. Max Fuller va fi furios: îl poate auzi chiar în momentul ăsta cum îi repetă faimosul dicton al lui C.P. Snow: „Faptele sunt sacre”. Apoi îşi aminteşte de poliţistul slab care se sprijinea de maşină, în timp ce fuma în faţă la Câinele Negru.

— La dracu’! Ştii, Robbie, i-am menţionat asta detectivului de la motel, noaptea trecută, am spus că trupurile au fost descoperite de un inspector

de asigurări, că Snouch se află în custodie. Nu m-a corectat. Un tip slab, cu început de chelie. Fumător. Nu mi-a spus nimic, dar nu avea nimic de pierdut dacă îmi spunea că sunt razna pe câmp. Cum îl cheamă?

Robbie nu răspunde. În schimb se uită la Martin cu ceva ce poate fi considerat îngrijorare.

— Ce? Ce am spus?

— Nu ştii de la mine. Bine?

— Sigur. Ce anume? Nu-mi poţi spune cum îl cheamă?

— Nu, nu pot. Este ilegal.

— Ce? Ce nenorocită de lege?

— Nu e poliţist.

— Nu e poliţist? Atunci ce dracu' e? Martin îşi aminteşte felul în care se purta bărbatul, felul în care era îmbrăcat, felul în care vorbea. Scria poliţist pe el. Apoi înţelege ce îi spune Robbie. Tehnic vorbind, identificarea unui agent ASIO[16] este ilegal. Să-mi fut una! Un spion?

— Nu ai auzit de la mine.

— Sigur că nu.

Dumnezeule! *Un spion?* Nu are niciun sens. Cadavrele din iaz, turişti răpiţi. De ce ar fi ASIO interesată de asta? Şi de ce atât de repede? Tipul sosise cu poliţiştii din Sydney.

Robbie îi întrerupe şirul gândurilor.

— Martin?

— Da.

— Îmi pare rău, amice, dar va trebui să te rog să te alături prietenilor tăi de peste drum. Familia a cerut să nu fie presă în biserică.

— Inclusiv eu? Eu am fost acolo, îţi aminteşti?

— Da. Şi eu am fost acolo. Dar şi eu voi rămâne afară. Pe treptele astea nenorocite. Dacă te las pe tine înăuntru, vor vrea şi ceilalţi. Îmi pare rău, Martin; e decizia familiei, nu a mea.

Martin se simte iritat, dar îşi dă seama că Robbie nu este decât un mesager.

— Pot să înţeleg. Şi îţi mulţumesc că mi-ai spus despre spioni. O să ţin asta pentru mine, pentru moment.

Se îndreaptă spre colegii lui, admirativi, cu capul plecat, de parcă ar

[16] *Australian Security Intelligence Organization,* agenţia naţională de securitate australiană, responsabilă pentru contrainformaţii și antiterorism (n. tr.).

cântări serios nişte informaţii noi, când, de fapt, nu face altceva decât să evite contactul vizual. Nu-l vor mai admira multă vreme, nu şi după ce vor descoperi faptul că s-ar putea ca el să fi acuzat fără temei un om nevinovat. Tipul acela pedant, închis în biroul lui, de la *Media Watch,* cu echipa lui de acoliţi vor fi călare peste el ca râia. Iar colegii lui cu siguranţă nu-l vor mai admira dacă Snouch începe să împrăştie cu citaţii pentru defăimare; cei mai mulţi repetaseră acuzaţiile lui ca fiind fapte. Dar, în timp ce stă la umbra copacilor şi începe să se gândească la toate astea, nimic nu pare să aibă sens. A trecut multă vreme de când îşi făcuse stagiul prin preajma poliţiei, dar îşi aminteşte destule despre proceduri ca să înţeleagă că poliţia îi vizează întotdeauna pe cei mai evidenţi suspecţi, şi asta cu un motiv: de obicei se dovedeşte că au dreptate. Dacă o femeie este omorâtă în bătaie, atunci bărbatul sau prietenul este imediat suspectat. De obicei poliţiştii îi închid pentru atâta timp cât le permite legea, aplică presiune maximă, storc de la ei cât mai multe informaţii posibile, poate chiar o mărturisire, înainte să-şi poată confecţiona alibiuri. Deci ce se întâmplă? Iată, au un bărbat care, judecând după tatuaje, a petrecut ceva timp în puşcărie, şi este şi un presupus violator, care raportează nişte cadavre în lacul lui – cadavre despre care ştie că acum, că incendiul a devastat locul şi el aşteaptă inspectorii de asigurări, este probabil să fie găsite. Cu siguranţă că el trebuie să fie primul suspect. Aşa că de ce îl lasă să plece? Hăul din stomacul lui Martin se face şi mai mare. Aici se întâmplă ceva şi el nu are habar ce. Sau poate că Robbie a înţeles pur şi simplu greşit: poate că încă nu l-au arestat pe Snouch, dar nu va mai dura mult. „Ajută la ancheta poliţiei" este fraza folosită uzual. Pentru ce să-l arestezi şi să porneşti ceasul pentru habeas corpus, dacă oricum colaborează? Martin se mai calmează puţin.

Acum în faţa bisericii se adună mai mulţi oameni, iar cameramanii şi fotografii se concentrează la munca lor, ţăcănitul aparatelor acoperă discuţiile ca o conversaţie cifrată. Herb Walker se află acolo, discutând încet cu Robbie, într-o parte. Soseşte şi Fran Landers, însoţită de Jamie. Băiatul priveşte fix spre pământ, pare că acesta este ultimul loc din lume în care şi-ar dori să fie. Soseşte şi Mady, cu Liam într-un cărucior, ignorând complet presa, şi Robbie o ajută să urce căruciorul pe trepte, să intre în biserică.

Martin se uită în jur să vadă dacă o poate descoperi pe Carrie; în

schimb, o altă mişcare îi atrage privirea. Stând în picioare în spatele grupului de presă, pe marginea digului, îmbrăcat cu o cămaşă roşie, este băiatul pe care Martin l-a întâlnit pe treptele bisericii în prima lui zi la Riversend. Cum se numea? Luke? Băiatul ţine un băţ lung, ca un baston şi, în timp ce Martin priveşte, ridică băţul la umăr, ca pe o armă, şi ţinteşte spre Martin. Îl coboară puţin, mimează cuvântul „poc" şi apoi dispare fugind în jos pe cealaltă parte a digului şi îl lasă pe Martin înţepenit pe loc, cu răsuflarea îngheţată, în căldura arzătoare a zilei.

După înmormântare, Martin încearcă la librăria Oaza, dar acolo nu are nicio şansă să poarte o discuţie liniştită cu Mandy; locul colcăie de ziarişti. Ea şi-a scos maşina de cafea pe un cărucior şi a plasat-o lângă casa de marcat şi a conectat-o la o canistră de apă. Dar explozia în afaceri nu i-a îmbunătăţit dispoziţia; când îl serveşte cu o cană de cafea se încruntă. Martin presupune că ea a citit reportajele – sau a aflat despre ele de la reporteri care colcăie prin jur –, iar reportajele lui îl condamnă pe Swift şi îl condamnă pe Snouch. Atitudinea ei este distantă, aproape formală; Martin decide că nu este un moment bun să deschidă subiectul.

Îşi plăteşte cafeaua şi îşi vede de drum pe Hay Road, traversează Sommerset, trece pe lângă soldatul din Primul Război Mondial aflat pe soclul lui şi pe lângă uşile încuiate ale hotelului Commercial. Dacă barul ar mai fi putut rezista încă şase luni… jurnaliştii ar fi scos din buzunar bani nu numai pentru cafea.

La magazinul general, Fran s-a întors înapoi la tejghea, încă îmbrăcată cu hainele de înmormântare. Jamie o ajută, încruntându-se la amestecul de localnici şi ziarişti care se agită printre rafturi, la fel ca el.

— Bună ziua, domnule Scarsden, spune Fran. Mă întrebam când veţi apărea. Aţi vândut o mulţime de ziare. Astăzi nu mai sunt zâmbete, nu mai sunt sugestii de flirt.

— Înţeleg, spune Martin şi priveşte spre locul gol în care stau de obicei ziarele, în mici teancuri. Nu te bucuri de asta?

— Mă bucur să vând ziare, nu mă bucur că l-ai implicat pe Byron în moartea celor două fete.

— Fran. Putem vorbi undeva? Privat?

Proprietara magazinului evaluează grămada de clienţi.

— Cred că da. Se întoarce spre fiul ei. Jamie, poţi să te ocupi câteva

momente, în timp ce vorbesc cu domnul Scarsden, în spate?

Jamie mormăie că e de acord, şi Fran îl conduce pe Martin pe lângă clienţi, printr-o uşă din spatele magazinului. Ea aprinde luminile; tuburile fluorescente care atârnă de tavan clipesc şi revin la viaţă, aruncând o lumină puternică. Încăperea nu seamănă deloc cu casa lui Mandy, din spatele Oazei; acesta este un spaţiu mare, fără ferestre şi plin de rafturi, cele mai multe dintre ele goale, cutii de carton cu diverse obiecte, împrăştiate din loc în loc. Pe rafturile de sus sunt pânze de păianjen, dar altfel camera este bine întreţinută. Într-un colţ în stânga uşii se află un birou cu un monitor de computer care arată depăşit de zece ani. Fran şterge cu mâna scaunul din spatele biroului, ca să-şi protejeze hainele de biserică şi se aşază. Martin se aşază pe un scaun de cealaltă parte a biroului.

Nu se încurcă în amabilităţi şi reia conversaţia de unde au lăsat-o la tejghea.

— Nu crezi că Byron a fost implicat în moartea fetelor de la iaz?

— Nu. Ai vreo dovadă? Are poliţia?

— Nu încă. Dar investighează.

Fran se încruntă spre el. El se hotărăşte că nu are nimic de câştigat dacă o contrazice pe acest subiect; în momentul acesta niciunul dintre ei nu poate să ştie sigur dacă Swift a fost implicat, şi el riscă să o enerveze inutil. Deschide braţele, într-un gest de împăcare.

— Fran, am nevoie de ajutorul tău. M-am tot gândit la ziua crimelor. Sunt unele lucruri care nu-mi dau pace, acum, că ştiu despre tine şi Byron.

— Înţeleg.

— El nu mergea de obicei la biserică, soţul tău, nu-i aşa?

Întrebarea pare să-i risipească indignarea femeii. În schimb, vocea ei este slabă, ochii ei îi evită pe ai lui când răspunde.

— Nu.

— Aflase despre tine şi Byron?

Fran rămâne încremenită, cu ochii fixaţi în monitorul stins al computerului. În cele din urmă dă din cap, afirmativ.

— L-ai avertizat pe Byron că Craig urma să vină la biserică?

Încă o clătinare din cap.

— Ce te temeai că o să facă Craig?

Ea se întoarce spre Martin, cu ochii rugători.

— Spune-mi, Fran.

Ea scapă un mic suspin, abia auzit, efemer.

— I-am auzit. În faţa garajului. Craig şi prietenii lui. Spuneau că se duc să-l omoare. În feluri îngrozitoare. Ştiam că vorbesc serios.

— Ce au spus?

— Craig spunea că o să-i înfigă puşca în fund şi o să descarce ambele ţevi.

— De ce, Fran? De ce să-l omoare? De ce atunci?

— Nu ştiu. Doar i-am auzit spunând că o să facă asta.

Martin se lasă pe spate, se gândeşte la ceea ce-i spusese ea şi îşi dă seama că nu o crede. Dar pentru ce l-ar conduce pe un drum greşit? Se hotărăşte să fie direct.

— Mi s-a spus, de către o sursă de încredere, că în vinerea aceea, cu o seară înainte de crime, poliţia îl avertizase pe Craig că Swift molesta copii. Vrei să spui că Craig nu ţi-a spus nimic despre asta?

— Ţi-am spus deja: nu era adevărat. Eu nu credeam asta.

— Dar Craig ţi-a spus?

— Da, ştiam.

— Aşa că l-ai avertizat? L-ai avertizat pe Byron?

— Da. Am fugit la biserică. I-am spus că soţul meu şi ceilalţi veneau să-l omoare. L-am implorat să plece. Mi-a răspuns că oricum pleca: episcopul îi ordonase asta. Mi-a spus că nu se îngrijorează în legătură cu Craig şi prietenii lui. Putea să se ocupe de ei. Mi-a cerut să-l aştept la laguna Blackfellas, mergeam acolo împreună, uneori.

— L-ai crezut?

— Sigur. Întotdeauna îl credeam.

— Deci nu erai acolo când au început împuşcăturile?

— Nu, nu eram. El s-a asigurat de asta.

Martin se gândeşte o clipă la lucrul ăsta, înainte să schimbe tonul.

— Spui că întotdeauna îl credeai. L-ai crezut şi când spunea că este cine pretindea că este?

Ea nu răspunde imediat; Martin observă pe faţa ei numai confuzie.

— Ce? Ce vrei să spui cu asta?

— Că nu era cine pretindea. Un impostor. Poate un fost militar.

— Nu. Niciodată. Asta este o mizerie. Cine ţi-a spus asta?

Nedumerirea ei este înlocuită de indignare.

— Cum ţi s-a părut, Fran, ultima dată când l-ai văzut?

— Bine. Părea să fie bine. Calm, aş putea spune. Calm şi, mai degrabă, fericit. Fericit că urma să plece. Suspină încă o dată, cu ochii umezi, cu indignarea copleşită de amărăciune. Eu nu eram fericită, dar el era.

Martin merge pe jos. Arşiţa de peste zi, în creştere de multe ore, a ajuns la punctul culminant şi el transpiră abundent, dar simte nevoia să se plimbe; nu poate să stea locului. Cerul este aproape alb, atât de lipsit de culoare, încât pare metalic, fără nicio urmă de nor. Se simte un uşor miros de incendiu şi vântul începe să bată mai tare. Încă o zi de iad în „oraşul morţii". Cât timp a trecut de când n-a mai picat un strop de ploaie? Cât timp a trecut de la ultima zi înnorată?

Cuvintele lui Fran i se învârt iar şi iar prin minte lui Martin. Le răsuceşte, le examinează, le caută noi semnificaţii. Este oare posibil? Ca un bărbat gelos, deja scos din minţi pentru că fusese înşelat de un preot şi acum informat că preotul ar fi putut să abuzeze de unicul său fiu, să se hotărască să se răzbune? Şi ca preotul, avertizat de iubita lui, să fi acţionat în legitimă apărare?

Nu. Poate că bărbaţii discutaseră să-l omoare, dar nu erau înarmaţi; îşi lăsaseră armele acasă. Poate că se duseseră să-l bată, dar el i-a împuşcat fără milă. Gerry Torlini se afla în maşina lui, Craig Landers se afla la o sută de metri depărtare şi alerga ca să scape cu viaţă. Nu, autoapărarea iese din discuţie. Să o apere pe Fran Landers de o eventuală răzbunare? Asta ar putea explica de ce îl împuşcase pe Craig Landers, dar nu şi pe ceilalţi. Nu pe respectabilul Horrie Grosvenor, cu nevasta Janice rămasă neconsolată şi nedumerită la Bellington.

Deci nu era vorba de autoapărare şi nici de apărarea lui Fran, dar nu era exclus ca telefonul lui Herb Walker către Craig Landers să fi fost un catalizator pentru crime. Walker îi avertizase pe Craig Landers şi pe Alf Newkirk, în seara precedentă de vineri, că era posibil ca preotul să se fi luat de copiii lor. Cei doi bărbaţi se întâlniseră cu colegii lor de la Clubul pescarilor din Bellington când plecaseră la vânătoare sâmbătă şi fuseseră scandalizaţi de aceste veşti. Apoi, duminică-dimineaţă, realizaseră că Swift se afla în Riversend pentru a ţine slujba bilunară la biserică. Unul sau mai mulţi dintre ei vorbiseră despre omorârea preotului, poate serios, poate nu. Fran Landers îi auzise şi fugise să se întâlnească cu iubitul ei, crezând

că bărbatul ei avea intenţia să-l omoare. Îi spusese lui Swift că Walker vorbise cu Craig, că îl acuzase de abuz de copii. Avea sens. Doar că nu avea. Nu trebuie neapărat să împuşte pe nimeni. Ar fi putut, pur şi simplu, să părăsească oraşul.

Până când Martin ajunge la parc, lângă podul care duce spre Deniliquin, transpiraţia curge şiroaie de pe el. Cămaşa îi este udă leoarcă şi atârnă. Încearcă fântâna din parc, dar fie nu funcţionează, fie a fost oprită ca măsură de economisire a apei. Urcă scările spre chioşc, atras de umbră. Ar trebui să lucreze la articol, articolul despre preotul fără trecut, dar claritatea din ziua precedentă l-a părăsit, împreună cu încrederea în sine pe care o avusese de dimineaţă. Legătura dintre Byron Swift şi crimele din ţinutul arbuştilor păruse atât de sigură, dar astăzi nu mai este la fel de sigur. Era teoria lui Robbie, concepută din mânie şi disperare, dar nu exista nicio dovadă solidă. Acest lucru nu ar fi trebuit să-l împiedice neapărat pe Martin să scrie articolul. Avea deja câteva rânduri provocatoare:

> Una dintre teoriile poliţiei este aceea că preotul renegat, Byron Swift, a fost implicat şi în crimele de la Springfields. O anchetă a ziarului *Herald* poate să dezvăluie acum că Swift nu era ceea ce părea. Era un om fără trecut.
>
> Un asemenea mister pluteşte asupra trecutului său, încât anumite elemente din poliţie doresc să-i exhumeze trupul, *în timp ce* ASIO a trimis un anchetator cu experienţă la Riversend.

Are toate caracteristicile unei poveşti grozave. O lectură de ziar de duminică perfectă: crimă, religie, spioni, sex. Dumnezeule, ce combinaţie! Atunci de ce ezită? Byron Swift este mort şi morţii nu te pot da în judecată. Poate să scrie ce vrea despre preot, fără să se teamă de consecinţe. În afară, poate, de ce i-ar putea spune Max Fuller, redactorul şi mentorul său de mult timp. Pe vremea când era doar un începător şi Max era şeful personalului, toţi începătorii şi reporterii juniori trăiau cu frică de el şi de insistenţa lui pentru acurateţe absolută.

Martin îşi studiază mâinile. Nu sunt mâini muncite, nu sunt mâini oneste. Mâini de asasin? Asasinarea personajelor, nu de-adevăratelea – nu ca mâinile lui Byron Swift. Swift putea să doboare un om de la o sută

de metri cu un glonţ în gât, cu mâna sigură şi inima neclintită; Martin Scarsden putea distruge reputaţia unui om de la mult mai mare depărtare, de dincolo de mormânt dacă era cazul, cu mâinile moi şi inima absentă. Martin încearcă să-şi imagineze mâinile tânărului preot. Erau moi şi albe, ca ale lui, sau dobândiseră bătăturile şi insensibilitatea unui militar din forţele speciale? Martin se uită la dosul palmelor sale, căutând urmele atrocităţilor săvârşite de tastatură.

— Salut.

Vocea îl trezeşte pe Martin din visare. Este băiatul, în tricoul lui roşu, cu băţul încă în mână.

— Salut, spune Martin.

— Îmi pare rău, spune băiatul.

— Pentru ce?

— La biserică. N-am vrut să te sperii.

— E în regulă, spune Martin. Vrei să stăm jos?

— Sigur. Băiatul se aşază pe următoarea bancă, sprijinit de marginea chioşcului.

— Luke, nu-i aşa? întreabă Martin.

— Aşa este, răspunde băiatul.

— Eu sunt Martin, îţi aminteşti? Martin Scarsden.

Martin aşteaptă. Bănuieşte că băiatul l-a căutat, probabil că doreşte să-i spună ceva. Dar băiatul stă pur şi simplu acolo, se uită din când în când la Martin, dar nimic mai mult. Poate că doar caută puţină companie. Aşa că Martin este cel care deschide conversaţia.

— Erai acolo când s-a întâmplat, Luke?

Băiatul pare tulburat.

— Cine ţi-a spus?

— Nimeni. Am presupus doar. Azi-dimineaţă, chestia cu băţul.

— N-am spus nimănui, niciodată, spune Luke.

— Nici măcar poliţiei?

— Nu. Nu m-au întrebat. Nu aveau de ce. Erau destul de mulţi oameni acolo.

— Spune-mi ce-ai văzut.

— Pentru ce?

— Vreau să înţeleg.

— Păi, nici eu nu înţeleg. Băiatul priveşte spre băţ, în timp ce îl leagănă

în mână. Eram pe strada principală când i-am văzut maşina în faţa librăriei. Era duminică, aşa că mi-am închipuit că venise să ţină slujba. Am ocolit pe acolo, spre biserică şi am aşteptat. Eram acolo când a ajuns şi el. Stăteam pe scări amândoi. Mi-a spus că trebuia să plece, că nu voia să facă asta, dar îi ordonase episcopul. Eu i-am spus că nu era corect. El mi-a spus că viaţa nu era corectă. A mai spus şi alte chestii de genul ăsta.

— Poţi să-ţi aminteşti ce anume?

— Da, îmi amintesc tot.

— Ce a mai spus?

— A spus că sunt un băiat bun şi n-ar trebui să-mi fac griji pentru Dumnezeu, pentru că Dumnezeu va veni la mine, dacă voi avea nevoie. Mi-a spus că Dumnezeu nu dă doi bani pe chestiile mărunte, cum ar fi înjurăturile sau minciunile sau masturbarea. Spunea că lui Dumnezeu nu-i pasă decât de ce se află în sufletele noastre, dacă suntem buni sau nu. Că Dumnezeu ştie. Şi când avem de înfruntat decizii dificile, Dumnezeu ne poate ajuta. Şi dacă am face vreodată lucruri rele, Dumnezeu ne-ar ierta, chiar şi pentru lucruri pentru care nu ne putem ierta noi înşine.

— Ce voia să spună prin „lucruri rele”?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus.

— Asta pare o conversaţie de adulţi.

— Da. Dar el era mereu aşa. Nu vorbea de sus cu noi, copiii.

— Vorbea deseori despre Dumnezeu?

— Nu, abia dacă aducea vorba. Cred că a făcut asta pentru că urma să plece. M-am tot gândit la ce mi-a spus. Poate că acum înţeleg ceva mai bine.

— A mai spus şi altceva?

— Da. Spunea că în lume sunt oameni răi, chiar în oraşul nostru şi că ar trebui să mă joc cu copiii de vârsta mea. Nu sunt sigur pentru ce a spus asta. Mi-a spus că, după ce pleacă el, dacă am probleme, să mă duc să vorbesc cu Haus-Jones, poliţistul, pentru că el mă poate ajuta.

— Ştii la ce se referea?

— Nu, nu prea.

— Înţeleg. Cum ţi s-a părut? Era agitat?

— Nu. Părea calm. Oarecum fericit şi oarecum trist. Înţelegi ce spun? Mă gândeam că era trist pentru că i se ordonase să plece din oraş.

— Ştii, Luke, unii oameni se gândesc că trebuie să fi fost nebun să facă

ce a făcut. Ţie ţi s-a părut nebun?

— Nu.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Stăteam acolo şi vorbeam când a venit doamna Landers, în fugă. Părea foarte supărată, de parcă plânsese sau aşa ceva. Au intrat înăuntru să vorbească, aşa că eu am traversat drumul să mă aşez în umbra copacilor. Eram trist că urma să plece. Era un tip de treabă. Doamna Landers a plecat şi ceva mai târziu au început să apară oamenii la biserică. El a ieşit să vorbească cu ei. Apoi au apărut câţiva bărbaţi. Domnul Landers, de la magazin, şi alţi câţiva bărbaţi. Allen Newkirk era cu ei, aşa că m-am urcat pe movila de deasupra râului, unde eram azi-dimineaţă.

— Nu-ţi plăcea de Allen?

— Nu. Era un bătăuş.

— Înţeleg. Şi apoi?

— Domnul Landers vorbea cu Byron.

— Puteai să auzi ce spuneau?

— Nu, eram prea departe.

— Erau furioşi? Ţipau?

— Nu. Byron arăta de parcă râdea.

— Râdea?

— Da, de parcă spuneau glume sau aşa ceva. Apoi el a intrat înapoi în biserică. Allen a traversat şi a intrat în maşină. Ceilalţi vorbeau cu alţi oameni. Totul părea normal. Apoi… apoi s-a întâmplat. El a ieşit cu o puşcă şi i-a împuşcat.

— Numai pe bărbaţii cu care venise domnul Landers?

— Da. Grăsanul din Bellington primul. Apoi pe cei doi Newkirk. Apoi s-a uitat în jur. M-a văzut pe culme, privind, a scuturat din cap şi mi-a făcut cu mâna să plec. Dar eu n-am plecat. Nu puteam. Nu puteam să cred. Byron încă se uita în jur. Apoi a pornit o maşină şi el a văzut. A tras încă două focuri spre maşină. *Poc, poc,* aşa rapid. Apoi oamenii au început să ţipe, dar el încă părea foarte calm. Puteam să-l văd pe domnul Landers cum aleargă pe stradă. Cred că Byron a văzut încotro mă uitam. A fost vina mea. El s-a dus la colţul bisericii, l-a văzut pe domnul Landers alergând, a ridicat puşca şi *poc.* Un foc. Apoi s-a dus şi s-a aşezat pe trepte şi a aşteptat. A trecut o maşină, iar el s-a ridicat în picioare, a ridicat puşca şi a tras un foc în aer. S-a uitat din nou la mine şi a scuturat din cap. Voiam ca

el să fugă, dar s-a aşezat din nou. Puteam să-l văd pe agentul Haus-Jones cum vine pe stradă, prin spatele bisericii, cu arma scoasă. Nu ştiam ce să fac. Nu voiam să mă uit la el, în caz că Byron se uita iar spre mine şi ar fi aflat că venea şi l-ar fi împuşcat şi pe el. Dar nu voiam nici ca agentul Haus-Jones să-l împuşte pe Byron, aşa că m-am ascuns.

Luke se uită în jos, la băţ, în timp ce îl învârteşte, absent, în mâini. Nu pare deloc supărat; poate că faptul că şi-a tot repetat scena în minte a făcut-o să pară mai normală.

— Şi ceilalţi oameni care erau acolo?

— Fugiseră. Unii se ascunseseră în spatele maşinilor, alţii fugiseră în sus spre bancă, alţii în jos spre albia râului. Nu rămăsese nimeni. Doar Byron şi poliţistul care se apropia.

— Ai văzut ce s-a întâmplat când agentul Haus-Jones s-a înfruntat cu Byron?

— Da, au vorbit puţin. Agentul Haus-Jones ţinea pistolul îndreptat spre Byron. Mă gândeam că Byron se va preda. Dar n-a făcut-o. A ridicat puşca, a îndreptat-o spre agentul Haus-Jones şi a tras. Şi apoi agentul Haus-Jones l-a împuşcat. De patru ori. *Poc, poc. Poc, poc.* Byron a căzut şi a scăpat puşca. Agentul Haus-Jones s-a dus spre el şi a îndepărtat arma cu piciorul. Apoi, cu grijă, şi-a pus pistolul jos. Apoi s-a aşezat lângă Byron. Plângea.

— Iisuse, biet copil.

— Da.

— Luke, spui că au vorbit puţin înainte să îl împuşte. N-ai auzit ce au spus?

— Nu.

— Cât timp au vorbit?

— Nu ştiu. Nu mult. Poate un minut, ceva de genul ăsta.

— Şi când preotul a ridicat puşcat, a făcut-o rapid.

— Nu. A ridicat-o foarte încet. Agentul Haus-Jones nu a fost luat prin surprindere.

— Ce crezi acum despre poliţist?

— Îmi pare rău pentru el. Nu a avut de ales.

Urmează o pauză, Martin îşi imaginează scena. Luke o retrăieşte.

— Ai vreo idee de ce a făcut asta, de ce i-a împuşcat Byron Swift pe bărbaţii aceia?

— Nu. Mă gândesc la asta în fiecare zi. Nu ştiu.

Sunt aşezaţi unul lângă altul, reporterul şi băiatul, pierduţi în gânduri. Din nou Martin este cel care rupe tăcerea.

— Luke, îţi sunt dator cu nişte scuze. Pentru ziua trecută, când te-am întâlnit pentru prima dată în faţa bisericii. N-am vrut să te supăr.

Luke dă din cap, fără să spună nimic.

— Ştii că poliţia crede încă acuzaţiile care i s-au adus.

— Le crede şi agentul Haus-Jones?

— Nu. Dar doi băieţi au spus la poliţie că era adevărat.

— Nu este adevărat, domnule Scarsden. Nu este. Nu m-a atins niciodată şi nu a atins niciodată pe nimeni altcineva.

Ziariştii, cameramanii şi fotografii, după ce au migrat ca lăcustele de la biserică la librăria Oaza, se mută acum, în masă, la club. Stau în zona barului principal, beau Coca-Cola, mănâncă mâncare la pachet de la Saigon Asian şi lucrează pe laptopuri. Pe una din laturi, lângă ferestrele care dau spre puntea din oţel şi spre albia secată a râului, se află un grup de ofiţeri de poliţie. Robbie Haus-Jones nu este acolo, dar Herb Walker este, înfulecând o friptură şi dând pe gât o halbă de bere, şi mai sunt încă doi bărbaţi, mult prea uşor de recunoscut ca fiind poliţişti, în costumele de proastă calitate sau în pantalonii de bumbac şi tricourile polo. Detectivi de la criminalistică.

Carrie se desprinde de un grup de reporteri şi se îndreaptă spre el.

— Mă bucur că ai apărut, spune fotografa. Te căutam. Ai auzit despre conferinţa de presă? Poliţiştii urmează să vorbească afară, în faţă.

— Mulţumesc. Nu ştiam. Vrei ceva de băut?

— Nu, n-am nevoie, am deja. Şi se întoarce la prietenii ei.

Martin verifică ora. Douăsprezece patruzeci şi cinci. La naiba. Nu este destul timp pentru masă, aşa că se duce spre bar, umple un pahar cu apă de la carafa aflată acolo, îl dă pe gât şi mai umple unul, înainte să comande o băutură. Errol se află la bar. Îi dă lui Martin o bere light şi un pachet de chipsuri, îi ia banii lui Martin şi dă din cap.

— Nu ştiu ce am făcut să meritătm aşa ceva.

Martin presupune că se referă la crime, nu la presă.

Poliţia îşi ţine conferinţa de presă la umbra unui copac. Cel mai în vârstă dintre ei, îmbrăcat în costum, se prezintă ca fiind detectivul inspector Morris Montifore, de la brigada criminalistică din Sydney, îşi

spune numele pe litere pentru reporteri şi îl prezintă pe colegul său, sergentul detectiv Ivan Lucic, şi pe sergentul Herbert Walker, de la poliţia din Bellington. Mai este un tânăr agent, femeie, cu un reportofon, dar ea pare că nu merită să fie menţionată. Martin se uită în jur şi îl vede pe ofiţerul ASIO din parcarea motelului cum se plimbă prin spatele ziariştilor, fumând o ţigară. Bărbatul se uită spre Martin şi, rânjind, mimează: „Poveste de prima pagină".

Detectivul Montifore începe.

— Putem confirma că rămăşiţele a două cadavre umane, în stare de degradare foarte avansată, au fost descoperite într-un iaz, pe o proprietate aflată la aproximativ doisprezece kilometri nord-vest de Riversend. Proprietatea a fost desemnată scenă a crimei şi presa este rugată să nu încerce să pătrundă pe proprietate în acest moment. O cercetare preliminară nu a descoperit nicio dovadă cu privire la alte cadavre, dar acest lucru urmează să fie confirmat de o cercetare mai extinsă şi sistematică. Repet, nu există nicio dovadă că ar mai exista alte cadavre acolo, în ciuda speculaţiilor din anumite părţi ale presei. Trupurile sunt în stare avansată de degradare, şi noi credem că se află acolo de mai mult timp. Încă nu putem să facem nicio identificare certă şi identificarea celor decedaţi ar putea să mai dureze câteva zile, poate chiar săptămâni. Poliţia ia foarte în serios această investigaţie, dar suntem în faza de colectare a dovezilor de la locul crimei. Oricum, am stabilit deja un număr de piste şi le vom urmări cu toată hotărârea, întrebări?

Bubuie vocea răsunătoare a lui Doug Thunkleton, care acoperă întrebările mai firave ale rivalilor săi.

— Descrieţi proprietatea ca fiind scena crimei. Ce anume vă face să fiţi siguri că nu există o explicaţie inocentă a motivului pentru care trupurile au fost găsite acolo, cum ar fi înecul sau rămăşiţe ale aborigenilor?

— Da. Avem motive clare să credem că este vorba despre un act criminal. Nu pot să intru în aceste detalii, dar există suficiente dovezi care să ne determine să considerăm că vorbim despre o crimă. În plus, rămăşiţele nu sunt dintr-un trecut foarte îndepărtat. Au fost găsite anumite articole de îmbrăcăminte sau rămăşiţe de îmbrăcăminte şi efecte personale. Folosim aceste articole de îmbrăcăminte pentru a ajuta la identificare, dar, după cum spuneam, ar putea să dureze ceva timp.

O altă voce, una dintre rivalele blonde ale lui Doug.

— Cine a descoperit cadavrele?

— Proprietarul locului. Casa lui şi alte clădiri au fost distruse de incendiul care a avut loc ceva mai devreme în cursul acestei săptămâni. El inventaria daunele când a făcut descoperirea. Reportajele din presă care spun că descoperirile au fost făcute de alte persoane nu sunt corecte.

Din spatele lui Martin se aude un chicotit uşor, superior.

— Proprietarul se află în stare de arest?

— Nu.

— Este suspect?

— Nu. Ajută la desfăşurarea anchetei, dar nimic mai mult. Din nou, speculaţiile din media, că ar fi implicat în crime, nu au nicio bază factuală şi nu provin din surse ale poliţiei.

Încă un chicotit.

Din nou Doug Thunkleton.

— Domnule detectiv, mai există nişte speculaţii în ziare care fac legătura între reverendul Byron Swift şi crimele recent descoperite. Există vreo dovadă care să susţină aceste speculaţii?

— Nu în această fază. Mulţumesc pentru întrebare. Nu există nicio dovadă semnificativă care să-l lege de aceste crime. Am fi interesaţi să ascultăm pe oricine care are vreo dovadă care să facă legătura între aceste două tragedii.

Încă un chicotit. Martin începe să simtă cum problemele lui cresc, pe măsură ce colegii lui continuă să pună întrebări.

— Cadavrele s-au aflat în iaz timp de mai mult de un an?

— Nu putem fi siguri, dar este posibil.

— Este posibil ca trupurile să aparţină celor două turiste germane răpite la Swan Hill, în urmă cu un an, după cum s-a raportat în ziare?

— Este posibil, dar nu mai mult de atât.

Încă un chicotit.

Lui Martin îi ajunge.

— Domnule detectiv inspector, de ce nu este poliţia capabilă să ancheteze independent această crimă?

— Nu înţeleg întrebarea. Poliţia are încredere că se poate mişca rapid pentru a obţine un rezultat al investigaţiei.

— Atunci de ce este implicată ASIO şi care este natura acestei implicări?

De data asta nu se mai aude niciun chicotit.

Detectivul este surprins cu garda jos.

— Uf, da… Nu sunt autorizat… nu sunt sigur ce importanţă are… Ah, da, mă aflu aici pentru a răspunde întrebărilor, în numele poliţiei din New South Wales. Nimic altceva.

Este rândul lui Martin să chicotească. Priveşte în spatele lui, dar ofiţerul de contrainformaţii nu este de găsit nicăieri. Pe peluză zace fumegând o ţigară pe jumătate fumată.

★

— A fost minunat! se entuziasmează sergentul Herb Walker. Ar fi trebuit să vezi expresia de pe faţa lui când l-ai băgat la mijloc. A aruncat ţigara şi a întins-o. Râde când îşi aminteşte şi se bate cu palmele peste burtă. L-ai ars ca lumea. Ai fi putut să-l deconspiri atunci şi acolo.

Sergentul din Bellington îl luase pe Martin cu maşina după ce îl văzuse mergând pe jos de la club.

Martin zâmbeşte.

— Deci e de la ASIO?

— Să fiu al naibii, chiar este, nenorocit arogant.

— Cum îl cheamă?

— Goffing. Jack Goffing.

— Ce caută aici?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Din câte am văzut până acum, nu face nimic. Doar vine la interviuri, supraveghează ce facem, nu adaugă nimic şi nu face nicio sugestie. Doar stă acolo de parcă ne urmăreşte. Montifore trebuie să ştie mai multe, dar nu-mi spune mie.

Walker întoarce maşina de teren pe aleea din spatele hotelului Commercial şi o parchează pe la jumătatea drumului, departe de ochii indiscreţi. Pescuieşte un pachet de ţigări din buzunarul de la piept şi aprinde una. Lasă motorul să meargă, cu aerul condiţionat în funcţiune, chiar şi atunci când deschide fereastra şi suflă un nor de fum în arşiţa de afară.

Martin se simte norocos. Walker se află într-o dispoziţie expansivă şi este evident încântat de faptul că Martin a atras atenţia asupra agentului ASIO. Înainte să continue, Martin aşteaptă ca poliţistul să mai tragă un fum lung din ţigara sa.

— Deci, care-i treaba cu Harley Snouch? O să-l acuzaţi?

— Nu încă, dar este încă în vizor. Lucic voia să-l arunce în pârnaie şi să-l facă să transpire, dar Montifore vrea să-i lase destulă sfoară ca să se spânzure singur. Încet, încet, prinzi maimuţa.

— Tu ce părere ai?

— Eu? Aş fi al naibii de surprins dacă nu ar fi implicat într-un fel sau altul. Apropo, nu mă cita în legătură cu asta.

— Sigur că nu.

— Care-i abordarea ta pentru mâine, Martin? Ai ceva nou?

— O să avem toată treaba de rutină de la conferinţa de presă şi aşa mai departe, dar eu pregătesc şi un articol despre Byron Swift şi trecutul său întunecat. Fie că ăsta era numele lui adevărat sau nu.

— Serios? spune Walker. Ziua asta devine din ce în ce mai bună. Ce ai despre asta?

— Sincer să fiu, Herb, cea mai mare parte vine de la tine. Ce mi-ai spus zilele trecute. Faptul că nu are un istoric la biserică, presupunerea că ar fi putut să fie un fost militar, inscripţia de pe mormântul lui, sugestia că adevăratul Byron Swift a murit în Cambodgia de o supradoză. E în regulă dacă ies cu astea?

Walker trage un fum lung din ţigara sa în timp ce se gândeşte.

— Sigur. Doar să te asiguri că nu mă implici pe mine în asta. Aruncă una sau două piste false dacă poţi. Citează o sursă de la ASIO – asta ar băga vulpea în coteţul găinilor.

— Poate. Ce zici despre o sugestie că era protejat de cineva, că încercările poliţiei de a-l investiga chiar înainte de crime au fost împiedicate?

— Excelent. Direct la ţintă. Asta este ceea ce nenorocitul ăla fără coloană vertebrală, Defoe, ar fi trebuit să scrie din prima. Agită spiritele. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă implica în asta, Martin. Nimic care să poată să ducă la mine, bine?

— Absolut. Dar este un lucru care mă intrigă, ceva cu care s-ar putea să mă poţi ajuta.

— Ce anume?

— Ziua dinaintea crimelor. Am vorbit cu oameni care mi-au spus că Swift se purtase normal în dimineaţa aceea, la biserică, ieşise şi vorbise cu oamenii de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi a intrat înapoi pentru vreo zece minute şi a ieşit un alt om, care împuşca oameni. Nu are niciun

sens.

— Mie-mi spui. Cretin nenorocit. Nimic din ce s-a întâmplat în dimineaţa aia nu are sens.

— Da, dar ce s-a întâmplat cu el în acele zece minute? Din câte îmi dau seama a fost singur în biserică.

— Şi? Ce urmăreşti cu asta?

— Presupun că a sunat pe cineva şi asta a declanşat împuşcăturile. A fost urmărită această pistă în cadrul investigaţiei?

— M-aş mira să nu fi fost. Într-un fel a fost un caz clar ca lumina zilei – a împuşcat cinci oameni, în plină zi, de faţă cu o mulţime de martori, şi apoi Robbie l-a împuşcat pe el –, aşa că nu era prea mult de investigat. Pe de altă parte, cu toţii doream să ştim de ce a făcut asta. Şi exista un interes public uriaş, plus o presiune uriaşă din partea politicienilor care doreau să fie siguri că-şi acoperă fundurile. Îţi spun ce o să fac, o să văd dacă pot să aflu ceva. Montifore are toate dosarele cu el.

— De ce? Crede că există vreo legătură cu cadavrele de la iaz?

— Da. Toţi credem asta. Sau bănuim asta. Sau, în cel mai rău caz, am fi idioţi să neglijăm această posibilitate. Fetele alea au dispărut cu doar câteva zile înainte de crime şi au apărut moarte într-un iaz, la doar câţiva kilometri de Riversend. Poate fi o coincidenţă, dar ar trebui să fii nebun să nu investighezi o posibilă legătură.

— Deci este sigur că sunt turistele germane?

— Mda. Nu prea mai există dubii. Din trupuri n-a mai rămas mare lucru în afară de schelete, dar am găsit bucăţi de îmbrăcăminte şi câteva dintre lucrurile lor. Trebuie să trecem prin procedura de identificare formală, amprente dentare şi ADN şi toate rahaturile astea şi să facem ceea ce se cuvine pentru rudele lor, dar toată lumea ştie că sunt ele.

— Cum au murit?

— Împuşcate în cap. Dragăm lacul să găsim gloanţe. Dacă le putem lega de armele lui Swift sau ale lui Snouch, atunci jocul s-a încheiat.

— Aşa e. Dar în afară de sincronizare – săptămâna aia în care Swift a luat-o razna – şi de localizare – în apropiere de Riversend –, nu există nimic semnificativ sau convingător care să-l lege pe Swift de asasinarea celor două turiste?

— Ei bine, nimic concludent, asta este sigur. Dar există unele informaţii noi.

— Poţi să-mi spui şi mie?

— Lasă-mă să mă gândesc un pic. Walker trage din ţigară, o examinează, apoi mai trage încă un fum lung şi o scutură afară, pe uşă, şi aruncă chiştocul pe pavaj. Scoate prin fereastră un ultim fuior de fum şi apoi o închide.

— Bine. Poţi să scrii. Dar trebuie să pretinzi că ai descoperit asta singur. Nu poţi cita surse din poliţie sau alte rahaturi de felul ăsta. Este un bătrân care locuieşte pe acolo şi care spune că Swift obişnuia să iasă să vâneze prin ţinutul arbuştilor, iepuri şi altele asemenea, în apropierea locului în care au fost găsite cadavrele. Numele lui este William Harris. Oamenii îi spun Codger.

— Şi asta este informaţie nouă?

— Da.

— Cum de nu a fost descoperită după crimele de la biserică?

— Bună întrebare. După cum ţi-am spus, existau oameni care îl protejau pe Swift cât era în viaţă – şi care doreau să-l protejeze şi după moarte. Oricum, trebuie să plec. Unde pot să te las?

— La librărie. Oaza. O ştii?

— Da. Ce-i acolo?

— Cafea bună.

— Corect. Şi vine la pachet cu mămica aceea singură? Nu m-ar deranja nici pe mine.

Martin nu răspunde şi, câteva momente mai târziu, Herb îl lasă chiar în faţa magazinului.

— Să-ţi fie de bine, Martin. O să văd ce-i cu telefoanele alea. Şi aminteşte-ţi să nu mă implici în chestia asta. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Absolut. Şi, Herb, mulţumesc pentru ajutor. Apreciez cu adevărat.

— Pentru puţin, amice. Agită spiritele puternic.

Martin sare afară din maşina de teren şi îl priveşte pe Walker cum se îndreaptă spre autostradă şi spre Bellington. Se întoarce şi urcă pe trotuarul din faţa librăriei, în timp ce se întreabă cum de informaţia despre Codger Harris nu a ajuns decât acum la ofiţerii care investighează şi cum de Robbie Haus-Jones a ţinut-o ascunsă. Făcea şi el parte din conspiraţia pe care o acuza Walker, ca să-l protejeze pe Byron Swift şi să-i acopere urmele?

Martin se întreabă despre D'Arcy Defoe. Cei doi fuseseră rivali încă de pe vremea când se alăturaseră împreună ziarului *Herald* ca tineri jurnalişti. Erau ca apa şi uleiul: D'Arcy în costumele lui croite pe comandă, Martin în jeans; D'Arcy delectându-se cu mâncăruri fine şi cu cele mai bune vinuri, pe cheltuiala lui, şi Martin trăind cu mâncare fast-food; D'Arcy cultiva pătura de sus a oraşului şi făcea favoruri conducerii, Martin încerca din răsputeri să-i ignore. Relaţia lor fusese competitivă, se respectau reciproc şi era prietenească la nivel superficial şi rămăseseră aşa, chiar şi atunci când colegii din generaţia lor intraseră pe banca de rezervă a editorialelor sau fuseseră ademeniţi de banii sau de orele de program convenienteă pentru cei cu familii ale departamentului de relaţii cu publicul. Urcaseră în ierarhie împreună: maestrul cuvintelor Defoe şi vânătorul de ştiri Scarsden. Existase o seară, la un pahar, la Londra, când Defoe declarase că există două tipuri de reporteri: corespondenţii de prima linie şi cei de castel. Nu fusese nevoie să explice în care din aceste roluri se vedea el.

Dar Defoe fusese întotdeauna un reporter bun. Martin nu poate să creadă că ar fi îngropat de bunăvoie acuzaţia lui Walker că nişte oameni puternici îl protejau pe Swift. Era mult mai probabil că nu publicase această informaţie şi căutase o confirmare prin contactele lui la nivel înalt din parlamentul statal. Asta era o altă diferenţă între ei: D'Arcy este adeptul jocului pe termen lung, adunând faptele, pistele şi contactele, doar pentru a le pune cap la cap, săptămâni sau luni mai târziu, într-o mare dezvăluire. Martin este mai degrabă ca un taur la porţi, nerăbdător să publice şi să treacă la următoarea poveste. Poate că Defoe nu reuşise niciodată să confirme acuzaţiile? Sau poate că o va face acum, că povestea devenise din nou de actualitate. Poate că foloseşte deja cartea de credit a ziarului în cele mai bune restaurante din Sydney, adunând informaţii, pregătind o lovitură care să umbrească profilul aniversar al Riversendului, realizat de Martin. Martin îl consideră perfect capabil de aşa ceva.

Librăria este deschisă, dar goală. Martin merge în lungul culoarului şi împinge uşa batantă. Bagă capul înăuntru.

— Salut! strigă el.

— Aici.

Este vocea lui Mandy. O găseşte în baia de lângă bucătărie, în timp ce îl îmbăiază pe copil.

— Salut, spune ea.

— Salut.

— E în regulă dacă lucrez iar din biroul tău? Poliţia a ţinut o conferinţă de presă şi trebuie să trimit articolul.

Ea respiră înainte să răspundă.

— Sigur, dacă trebuie.

Permisiunea este acordată, dar vocea ei este reticentă.

— Mulţumesc, Mandy. Ne auzim mai târziu, bine?

— Poate nu. Nu astă seară, Martin.

Îngenunchează lângă cada de baie, cu spatele spre el, susţinând copilul.

— Eşti în regulă?

— Sigur. De ce n-aş fi? Dar am avut o zi lungă. Sunt ameţită.

— Pot să fac ceva pentru tine?

— Să spui adevărul.

— Asta ce înseamnă?

— Byron. Nu le-a omorât pe fetele alea.

— Nu poţi să fii sigură de asta.

— Nu poţi să fii sigur că el a făcut-o.

Martin nu ştie ce să spună. Aude ceva tăios în vocea ei, o notă de furie controlată.

— Poate că ar trebui să lucrez de la motel.

— Da, poate că ar trebui.

DOISPREZECE, O POVESTE ALEGORICĂ

Martin Scarsden se simte cu certitudine neliniştit în timp ce coboară pe Hay Road, în liniştea dimineţii de duminică. Se îndreaptă spre magazinul general, trece pe lângă soldatul care stă de pază în faţa hotelului Commercial. Nu simte nimic din exuberanţa şi încrederea în sine din dimineaţa trecută, când tot ce se întâmplase părea atât de evident şi perspectiva lui atât de clară. Nu mai merge pe mijlocul străzii; în schimb se ascunde la umbra copertinelor, bântuit de îndoieli. Două turiste sunt moarte, moarte de un an întreg, găsite de Harley Snouch în iazul de la ferma lui. Preotul oraşului, Byron Swift, şi cele cinci victime ale sale sunt de asemenea moarte, moarte şi îngropate, cu douăsprezece luni în urmă. Dar restul este vag. Nimeni nu poate să spună cu precizie de ce Swift i-a împuşcat pe Craig Landers şi pe prietenii lui din Clubul pescarilor din Bellington, nimeni nu ştie cine a omorât turistele germane sau de ce şi nimeni nu ştie dacă există vreo legătură între cele două crime. Opt oameni împuşcaţi şi niciun răspuns. Sau, dacă există răspunsuri, el nu ştie care sunt acestea, în ciuda dezvăluirilor de pe prima pagină. Poate că în loc să încerce să-şi dea seama de unul singur, ar trebui să se concentreze asupra celor care ştiu mai multe decât el.

Este conştient că avusese noroc cu Robbie Haus-Jones şi cu Herb Walker; amândoi îi încredinţaseră informaţii pe care nu ar fi trebuit să le împărtăşească ziariştilor. Martin se gândeşte la asta. În cazul lui Robbie, între ei se formase o legătură, mai întâi pentru că Martin salvase viaţa lui Jamie Landers şi apoi pentru că supravieţuiseră împreună incendiului, la Springfields. Dar poate şi prin altceva. Robbie fusese prieten cu Byron Swift şi poate că încă nu se împăcase cu ideea că-l împuşcase pe treptele bisericii, în timp ce încă încerca să înţeleagă în mintea lui pentru ce prietenul lui se transformase într-un criminal. Şi, cu numai câteva săptămâni în urmă, Herb Walker îi împărtăşise informaţia că Swift fusese un impostor. Walker spusese că asta îl zdruncinase pe agent.

În cine are încredere Robbie? De la cine îşi obţine alinare şi susţinere? Nu de la Walker, atâta lucru este clar. Cum suportă el, singur în acest oraş,

povara aceasta grea? După câte ştie Martin, nu are niciun partener, nu are familie, nu are prieteni apropiaţi. Un adevărat singuratic. Poate că Robbie recunoaşte în Martin un spirit-pereche. Sau poate că speră ca Martin să descopere motivaţiile lui Swift şi să-i afle adevărata identitate. Martin se întreabă cum va reacţiona agentul la ziarul din această dimineaţă şi la articolul lui despre preotul fără trecut.

Martin ajunge la magazinul general, dar acesta nu este deschis încă, în ciuda faptului că este trecut bine de ora nouă. Martin verifică orarul de funcţionare: de la 8 a.m. De luni până sâmbătă, şi de la 9.30 a.m. duminica. Nu e rău. Se aşază pe bancă, la umbră şi aşteaptă.

Motivaţia lui Herb Walker pare mai uşor de ghicit. Cu un an în urmă era stăpân peste feuda lui, un peşte mare într-un iaz mic. Apoi peştii dintr-un lac mai mare au intervenit în investigaţiile lui referitoare la acuzaţiile de abuz de copii la adresa lui Byron Swift. Şi după masacrul de la St James fusese obligat să joace un rol secundar în investigaţie. Aşa că vorbise cu D'Arcy Defoe, ca să se asigure că acuzaţiile de pedofilie vor fi dezvăluite publicului. Bravo lui. Şi nici nu se oprise aici; începuse să sape în trecutul lui Swift şi descoperise, în cele din urmă, că preotul nu era adevăratul Byron Swift, doar pentru a se lovi cu capul de zid când sugerase ca preotul să fie exhumat. Şi acum se întâmplă ceva similar. Walker nu prea poate să se plângă în legătură cu detectivii criminalişti de la Sydney; până la urmă el nu este decât un poliţist de provincie. Dar prezenţa agentului ASIO, Jack Goffing, îl face să se simtă lăsat pe dinafară, mai ales dacă Goffing nu-i spune lui Walker pentru ce se află aici, adulmecând prin ograda lui. Walker este protector faţă de fieful lui. Asta explică de ce vrea să discute cu Martin.

Ceea ce-l aduce pe Martin la Jack Goffing. Ce caută ASIO aici? Walker nu ştie. Conform poliţistului din Bellington, Goffing nu participă activ la investigaţii, doar supraveghează poliţia. Martin se întreabă ce pun la cale Goffing şi Montifore, dacă stau împreună seara şi îşi pun cap la cap informaţiile şi strategiile de război sau dacă Montifore este la fel de revoltat ca Walker. Poate că Montifore ar fi dispus să vorbească, dacă nu despre investigaţie, atunci măcar despre ASIO. Sau e posibil ca poliţiştii chiar să fi solicitat ajutorul ASIO? Pare destul de improbabil; n-ar fi prea multe lucruri pe care spionii să le poată oferi unei investigaţii criminaliste, cel puţin nu aceasta. În orice caz, Goffing a ajuns la Riversend în urmă cu

două zile, în aceeaşi zi în care au venit cu elicopterul poliţiştii criminalişti. Cel mai probabil că zburase împreună cu ei; Martin îşi aminteşte noroiul de pe pantofii bărbatului şi funinginea de pe cămaşa lui, atunci când îl întâlnise pentru prima dată în parcarea de la Câinele Negru, ceea ce sugera că fusese la Springfields cu Montifore, Lucic, Walker şi investigatorii medico-legali.

Dar de ce? Fetele ucise fuseseră nişte studente germane din clasa de mijloc, de nouăsprezece şi douăzeci de ani, care călătoreau în Australia cu rucsacuri în spate, asemenea multor altor tineri străini. Veniseră pe râul Murray să caute o slujbă sezonieră la cules de fructe. Nu exista absolut nimic în trecutul lor sau în moartea lor care să sugereze o ameninţare posibilă la adresa securităţii Australiei. În afară de asta, dacă Goffing zburase cu echipa lui Montifore, identitatea victimelor nu fusese descoperită până la momentul respectiv. Concluzia era inevitabilă: Goffing se află la Riversend pentru cazul în care cadavrele de la iaz sunt legate în vreun fel de dezlănţuirea lui Byron Swift de la St James. Dar cum? În ce fel erau conectate crimele de la biserică şi cadavrele din iaz? Omorâse oare Swift turistele şi apoi dezlănţuise violenţa de la biserică? Şi ce legătură are masacrul de la St James cu securitatea naţională? Un gând tulburător: se află oare Goffing aici pentru a descoperi informaţii în legătură cu preotul şi seria lui de crime sau pentru a le acoperi? Oare asta crede Walker?

Şirul gândurilor lui Martin este întrerupt de sosirea lui Fran Landers. Ea parchează breakul roşu cu uşurinţa dată de experienţă, mergând rapid cu spatele către curbă şi oprindu-se la doar câţiva centimetri de margine. Iese din maşină, se încruntă spre Martin şi apoi merge către spatele maşinii pentru a scoate laptele, ziarele şi pâinea pe care le-a luat de la Bellington.

Martin se ridică în picioare.

— Bună dimineaţa, Fran. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc. Ai făcut destule.

— Cum aşa?

— Nu vând ziare doar. Le mai şi citesc.

Articolul lui despre preotul misterios. Rahat. Martin coboară de pe bordură pentru a fi la aceeaşi înălţime cu ea.

— Îmi pare rău, Fran, dar cu asta mă ocup. Treaba mea este să informez oamenii despre ce se întâmplă. Dar dacă tu crezi că este greşit

ceva din articol, te rog, spune-mi. Asta este tot ce vreau să fac: să spun oamenilor ce s-a întâmplat.

Chiar şi pentru urechile lui asta sună ingrat şi nesincer. Ea îl priveşte cu animozitate.

— Chiar şi dacă asta răneşte şi loveşte în cei care au fost deja suficient de răniţi şi de loviţi?

— Uite, Fran, ştii că nu este chiar aşa. Am descoperit indicii că Byron Swift era un impostor, un fost militar care doar pretindea că este Swift. Te-am întrebat despre asta, îţi aminteşti? Sunt convins că înţelegi că nu puteam să păstrez tăcerea despre asta. Este o poveste uriaşă – oamenii au dreptul ştie.

— Dacă este aşa o poveste uriaşă, pentru ce a trebuit să scrii despre faptul că avusese o aventură?

— Pentru că informează cititorii despre cum era el cu adevărat. Sigur, am scris că se încurcase cu o femeie măritată, dar nu am pomenit nimic altceva. Şi era undeva în textul articolului, redactorii voiau asta în titlu. Aş fi putut să dau numele tău, dar nu am făcut-o.

Fran se uită spre el cu dezgust.

— Ei bine, mulţumesc pentru nimic. Şi tot ai repetat toate rahaturile alea cum că ar fi fost un pedofil. Ce porcării!

— Aşa să fie? Astea toate se ştiau deja. Sunt sigur că îţi aminteşti că ziarul meu a făcut mare caz de asta în urmă cu un an. Şi poliţia mi-a spus că nişte băieţi – nişte băieţi de aici din Riversend – au confirmat acuzaţiile.

— Care poliţie? Curcanul ăla gras şi îndopat care era prea ocupat să-l persecute pe Byron şi nu s-a deranjat să le găsească pe bietele fete?

— Ce?

— Sergentul Walker, din Bellington.

— Da, ştiu despre cine vorbeşti. Dar ce vrei să spui despre fete? Nu avea de unde să ştie despre ele acum un an. Trupurile lor abia au fost descoperite. Despre ce vorbeşti?

Fran se uită la el pentru o clipă, evident confuză.

— Nu-ţi citeşti propriile articole?

— Ce? Este rândul lui Martin să arate confuz.

Fran se apleacă în spatele maşinii şi scoate un ziar, *The Sunday Age,* pe care i-l dă lui Martin. Nu este nicio eroare, titlul acela uriaş strigă pe prima pagină: POLIŢIŞTII AU IGNORAT PONTURILE DESPRE CRIMĂ. Articolul este

însoţit de o fotografie color cu două fete drăguţe aşezate la o masă de cafea, uitându-se spre aparat cu zâmbete largi. Cele două turiste germane. Rândul de dedesubt îl loveşte direct în boaşe: „de Bethanie Glass, reporter special pentru relaţia cu poliţia, şi Martin Scarsden, aflat în Riversend". Rahat. De data asta banda roşie cu „EXCLUSIV" produce stupoare, nu mândrie.

★

Poliţia din New South Wales a ignorat informaţiile primite la câteva zile de la dispariţia celor două turiste germane, care spuneau că două femei tinere fuseseră ucise şi trupurile lor aruncate într-un iaz de la o fermă din Riverina.

Informaţia anonimă a fost primită de organizaţia Crime Stoppers şi transmisă poliţiei locale din oraşul Bellington de pe râul Murray, dar o căutare *în apa* iazului nu a fost realizată niciodată.

O sursă apropiată de Crime Stoppers a confirmat că informaţia a fost primită la trei zile după ce turistele germane Heidi Schmeickle şi Anna Brun fuseseră văzute într-un sedan albastru la Swan Hill şi cu două zile înainte ca preotul din Riversend, Byron Swift, să se dezlănţuie şi să împuşte cinci localnici.

Ofiţerul de poliţie din Bellington, Herbert Joseph Walker, nu a comentat în niciun fel atunci când a fost contactat de…

Şi mai urmează. Mult mai mult. Dar Martin nu se poate aduna să citească. *Herbert Joseph Walker.* Ce rahat! Folosirea numelui întreg al poliţistului nu era o scăpare a redactorului; Bethanie îl folosise în mod intenţionat, ştiind că este forma obişnuită pentru identificarea criminalilor aduşi în faţa instanţei. Şi Walker probabil că ştia asta.

Martin se întoarce spre Fran Landers, care îi urmărise reacţia cu interes.

— Fran, pot să folosesc telefonul tău? Este important.

Fran scutură din cap afirmativ, simţindu-i poate disperarea, scoate cheile din contact şi deschide uşa magazinului general. Martin se repede spre tejghea şi ridică telefonul.

— Mulţumesc că ne-ai dat o mână de ajutor, spune Fran în timp ce aduce ziarele şi le împrăştie pe zona plată din faţa rafturilor cu reviste, dar Martin ignoră sarcasmul. Îşi scoate agenda, formează numărul de la birou al lui Walker, dar este preluat de un robot telefonic.

— Herb. Sunt Martin Scarsden. Îmi pare rău pentru articolul din ziarul de astăzi. Dar îţi jur că nu am ştiut. A fost colega mea, Bethanie Glass. Ea a obţinut povestea de la sursele ei din Sydney. O să încerc şi pe mobil. Sper să vorbim cât mai curând.

— Rahat. Rahat, rahat, rahat, murmură el pentru sine, în timp ce formează numărul telefonului mobil.

Apelul intră direct în mesageria vocală. Martin este obligat să repete mesajul său penibil de dezminţire.

— Rahat, spune din nou pentru sine, în timp ce închide.

Se adresează proprietarei magazinului, care se chinuie să aducă încă un pachet din maşină.

— Mulţumesc pentru asta Fran. Trebuie să plec. O să vorbim. O să mă revanşez pentru asta. Îţi promit.

— Da, sigur, spune ea, în timp ce el se repede pe lângă ea şi iese pe uşă.

Doug Thunkleton şi echipa lui de filmare sunt îngropaţi în vechile fotolii de la librăria Oaza, beau cafea şi citesc ziare, când Martin se repede înăuntru pe uşă. Unul dintre cameramani l-a scos pe Liam din ţarc şi îl leagănă pe genunchi, în sus şi în jos, făcând nişte feţe teribil de stupide şi obţinând triluri de fericire din partea băiatului.

— Iată-l, spune Doug, entuziast. Omul momentului.

— Salut, Doug, răspunde Martin, plat. De unde ai luat ziarele?

— Din Bellington. Stăm la Riverside Resort and Spa. Piscină, bar, wireless. Semnal de mobil. Şi sunt câteva restaurante bune prin zonă. Ar trebui să te muţi şi tu acolo. Sunt doar patruzeci de minute cu maşina.

— O să mă gândesc la asta. Mulţumesc pentru pont. Mandy e pe aici, proprietara?

— E în spate. Face prăjituri. Abia i-ai ratat pe poliţai. Tocmai au fost pe aici să-şi ia cafea.

— La dracu'. N-au spus nimic? Ţin o altă conferinţă de presă?

— Nu, n-au spus prea multe. Totuşi nu erau prea impresionaţi de articolul tău.

— Îmi închipui.

— Da, bine, să-i ia dracu', spune Doug nonşalant, emanând prin toţi porii solidaritate cu un alt jurnalist. Nu suntem aici să-i ajutăm. E o poveste de prima pagină. Mi-aş dori să o fi aflat eu. Oamenii mei sunt

foarte în priză.

— Da. Îmi imaginez. Walker a spus ceva?

— Poliţistul din Bellington? Nu. I-am cerut un interviu, ştii, i-am oferit posibilitatea să spună povestea din perspectiva lui. Doar s-a uitat la mine, de parcă eram un gunoi. Vechea poveste: când copoii vor publicitate, ne servesc ponturi, dar când fac rahatu' praf, se fac că nu ne cunosc.

— Aşa e mereu, spune Martin, în timp ce se întreabă dacă ar trebui să o aştepte pe Mandy sau ar trebui să se ducă în spate, să o caute.

— Ia zi, Martin, spune Doug, ai timp pentru un interviu rapid? Povestea ta este în topul ştirilor. Am putea să facem asta înainte ca ziua asta să devină prea agitată.

Ultimul lucru pe care şi-l doreşte Martin este să fie văzut la televizor, lăudându-se cu articolul lui Bethanie; nimic nu l-ar enerva mai tare pe Walker.

— Poate mai târziu, Doug. Trebuie să verific câteva lucruri mai întâi. Povestea asta s-ar putea să ajungă în alt punct până diseară.

— Serios? spune Doug, cu antenele de ştiri întinse. Mai urmează ceva?

— Întotdeauna mai urmează ceva, spune Martin şi regretă tonul de şmecher chiar în clipa în care vorbeşte.

Ce se întâmplă cu tipii ăştia din televiziune care i se vâră pe sub nas? Situaţia este salvată de Mandy care apare din camera din spate aducând sendvişuri cu pâine prăjită, în pungi de hârtie. Doug Thunkleton plăteşte, se asigură că primeşte chitanţa de la Mandy, apoi împarte pungile echipei sale. Cameramanul îl pune din nou pe Liam în ţarc, cu blândeţe.

— Ar fi mai bine să plecăm, spune Doug. Avem o grămadă de treabă. Am şi eu de urmărit câteva piste solide. Poate ne vedem mai târziu.

Echipa de televiziune pleacă şi îi lasă pe Martin şi pe Mandy în liniştea magazinului.

— Dimineaţă agitată, spune Martin.

— Dimineaţă agitată, spune şi Mandy. Am vândut o mulţime de cafea.

Atitudinea ei este distantă, zâmbetul este absent, dar cel puţin furia tăcută din ultimele două zile pare să se fi disipat. Poate că a acceptat că el nu prea are de ales şi trebuie să scrie despre poveste.

— Sunt o mulţime de mesaje pentru tine. Colega ta de la Sydney, Bethanie, a lăsat cel puţin vreo şase.

— În dimineaţa asta?

— Ieri după-amiază şi seara. Nu te-a găsit?

— Nu. Probabil că m-a sunat în legătură cu articolul de azi.

— Da, l-am văzut. Reporterul ăla tv slinos mi l-a arătat. Şi poliţaiul gras a lăsat un mesaj pentru tine. Au fost aici pentru cafea, cu câteva momente în urmă. Uite. Ea îi dă lui Martin o bucată de hârtie împăturită.

Martin ia hârtia, o deschide, citeşte mesajul: „Să te fut şi eu pe tine, prietene".

— Nu e de bine? întreabă Mandy.

— Nu e de bine.

Îi arată biletul şi îi smulge un mic zâmbet.

— Nici eu n-aş fi putut să o exprim mai bine, spune ea.

— Da, mulţumesc pentru asta.

— Povestea ta din ziar – e complet greşită.

— Despre Walker? Nu e povestea mea, e doar opera lui Bethanie.

— Nu povestea aia.

— Articolul meu despre Swift? Ce e greşit în el? Chiar *era* un om fără trecut. Şi acuzaţiile despre abuzul de copii sunt publice şi poliţia le-a confirmat.

— Nu, nu asta. Mandy îl priveşte cu calm, fără ranchiună.

— Atunci ce?

— Aproape că l-ai găsit deja vinovat deja pentru uciderea fetelor acelora, turistele.

— Asta este ceea ce crede poliţia. Apare în articol. Ei spun că el se ducea uneori să tragă cu arma în ţinutul arbuştilor.

— Da, asta-i adevărat.

— Ştiai despre asta?

În librărie se lasă liniştea. Martin poate să audă clipocitul aparatului de apă de pe tejghea, mişcarea lentă a ventilatorului din tavan. Liam este tăcut. Mandy se uită la Martin şi aşteaptă.

— Mandy, spune-mi.

— Byron nu le-a omorât pe fetele acelea, Martin.

— Ai spus asta şi ieri. Cum poţi să fii sigură?

— Am verificat. În noaptea în care au fost răpite, la Swan Hill, el a fost aici, cu mine. Toată noaptea.

— Dumnezeule. Tu şi Byron Swift? Mintea lui Martin se învârte, se recalibrează, se obişnuieşte cu această informaţie neaşteptată. Eşti

sigură? În legătură cu momentul, vreau să spun.

— Da. Am notat. Ţin un jurnal. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? De ce îţi pare rău?

— Pentru povestea ta. Este greşită, din nou.

Are dreptate, desigur. Cu o zi înainte el aproape că-l găsise vinovat pe Harley Snouch şi astăzi aproape că l-a găsit vinovat pe Byron Swift. Dar îngrijorarea lui imediată este pentru ea, nu pentru inexactitatea reportajului său. Face câţiva paşi mici pentru a umple golul dintre ei şi îi pune mâinile pe umeri, aproape anticipând că ea îl va îndepărta. În schimb, ea vine mai aproape şi îl lasă să o îmbrăţişeze. Şi, pentru moment, asta este destul. Dar doar pentru moment.

— Ştii că nu putem să păstrăm asta pentru noi, nu-i aşa? spune el.

Ea dă din cap.

— Vei scrie despre asta?

— Va trebui să o fac. Dar mai întâi trebuie să spunem poliţiei. Ei pleacă de la ipoteza că Byron Swift a fost implicat în crimă.

— Presupun că ai dreptate. Totuşi, nu va trebui să le arăt jurnalul, nu-i aşa?

— Aşa îmi închipui. De ce nu? Sunt acolo lucruri pe care nu vrei ca ei să le citească?

— Da. Sigur.

— Lucruri ilegale?

— Nu. Doar private.

— Sunt opt oameni împuşcaţi. Vor dori să-l vadă.

Discuţia este întreruptă brusc, doi ziarişti şi un fotograf năvălesc în magazin şi cer cafea. Martin îi cere lui Mandy permisiunea să folosească telefonul. Ea aprobă din cap şi începe să aranjeze cafelele, în timp ce el îşi croieşte drum în spate, spre birou. O sună pe Bethanie pe telefonul mobil. Ea îi răspunde la al treilea apel.

— Martin? Tu eşti?

— Da, eu sunt.

— Ai văzut articolul? Am încercat să dau de tine ieri, toată după-amiaza şi seara. N-ai primit niciunul dintre mesajele mele?

— Nu, n-am primit. Greşeala mea. Dar aş vrea să fi ştiut înainte.

Înainte ca Bethanie să vorbească, este o pauză.

— Martin, îmi pare rău… dacă el era una dintre sursele tale, vreau să

spun. Dar Max a luat decizia. A spus că nu mai putem aştepta.

— Am înţeles. Ar fi trebuit să-mi verific mesajele.

— Stai încă la Câinele Negru?

— Da. Probabil că eram pe afară, la plimbare.

— Corect. Ai primit o ofertă mai bună, nu? Şi Bethanie începe să râdă. Mai spune-mi o dată, cine e tipa aia drăguţă din Melbourne?

— Da, aş vrea eu. Ascultă, avem câteva probleme. Tocmai am aflat nişte informaţii noi care par să excludă implicarea lui Byron Swift în uciderea turistelor. Sau, cel puţin, îl absolvă de implicarea în răpirea lor.

— Rahat. Asta vine de la poliţie? Încă mai vorbesc cu tine?

— Nu. Nu e de la poliţie. Va trebui să le spun, totuşi.

— Atunci care e problema?

— Doar mica problemă că articolul meu din dimineaţa asta aproape că îl consideră pe Swift vinovat pentru uciderea celor două turiste.

— Şi de ce e asta o problemă? Tipul e mort – nu ne va da în judecată. În plus a trimis cinci oameni prea devreme în mormânt. Du-te să le spui poliţiştilor şi avem titlul pentru mâine. Bethanie adoptă o voce de crainic de ştiri, în bătaie de joc: Ziarul *Herald* conduce din nou investigaţia în cadrul uciderii celor două turiste germane din Riverina, furnizând poliţiei noi dovezi esenţiale, spune ea înainte de a reveni la vocea normală. Doar nu le spune până ceva mai târziu, în cursul zilei, bine? Sunt supăraţi pe noi. Nu vrem să le-o servească pe tavă competiţiei.

Martin nu se poate abţine să nu râdă.

— Da, bine gândit. Doar că urăsc să scriu ceva care se dovedeşte incorect, atâta tot. Şi Max la fel. Ştii doar cât este de maniac.

— Ei bine, în privinţa asta am veşti bune şi veşti rele.

— Sună cam înspăimântător. Despre ce-i vorba?

— Treaba stă aşa: partea bună este că echipa de cercetare a săpat în beneficiul nostru. Am vorbit cu cineva care l-a cunoscut pe adevăratul Byron Swift în Cambodgia şi spune că nu este aceeaşi persoană. Articolul tău despre bărbatul fără trecut este cât se poate de corect. Ăsta este unul dintre motivele pentru care încercam să te contactez ieri-seară. Nu sunt sigură dacă ai observat, dar am inserat câteva pasaje în articolul tău, ca să-l facem să sune mai ferm.

— Mulţumesc pentru asta. Apreciez foarte mult. Care sunt veştile rele?

— Echipa de cercetare nu a găsit nicio înregistrare că Harley James

Snouch ar fi fost vreodată acuzat sau condamnat sau arestat sau cercetat pentru viol, cel puţin în ultimii treizeci de ani. Nimic în arhivele tribunalelor, nimic în arhivele ziarelor. Nici în New South Wales, nici în Victoria. Acum căutăm în Queensland şi South Australia.

— Dumnezeule, sunt siguri? Are tatuaje de închisoare, pentru Dumnezeu. Aproape că l-am acuzat de uciderea fetelor când poliţia nu l-a pus sub acuzare, şi l-am descris ca pe un presupus violator. Max ştie despre asta?

— Da. Se urcă pe pereţi. Nu vrei să vorbeşti cu el acum.

— Dar i-am spus lui Max la vremea respectivă că Snouch neagă condamnarea.

— Serios? Eşti sigur? Max ne-a spus că Snouch a negat violul, nu condamnarea.

— Ce?

— Sunt sigură. A spus că suntem în siguranţă să mergem pe asta, doar să menţionăm „presupus", până când aflăm cu siguranţă că a fost vorba de viol, nu de agresiune sexuală sau ceva asemănător. Înainte ca Bethanie să vorbească din nou, face o pauză. Se pare că voi doi aţi cam încurcat iţele.

Martin simte un gol în inimă. Se pare că el nu numai că a greşit cu privire la fapte, dar cumva l-a făcut şi pe Max complice la eroarea lui.

— La dracu'. Mergi pe burtă, se poate? Snouch a trăit cu aceste acuzaţii ani de zile fără să întreprindă vreo acţiune legală. Rahat. Şi vezi dacă poţi să-l îmbunezi pe Max pentru următoarea tranşă; nu va fi fericit când îl vom absolvi pe Byron Swift de povestea cu turistele.

— Lasă asta în seama mea, Martin. Atâta timp cât *Herald* e în fruntea plutonului, o să fie în regulă.

— Da, poate.

— Altceva?

— Încă un lucru: articolul tău, pontul de la Crime Stoppers. Presupun că ai informaţia de la poliţia din Sydney?

— Aşa este. Îşi acoperă fundurile, fără îndoială. Se asigură că vina cade pe Walker, nu în cârca lor.

— Ştii cine sunt?

— Nu. Informaţia a venit prin serviciul de relaţii publice al poliţiei.

— Deci un pont autorizat, pe cale ierarhică? Încearcă să-l discrediteze

pe Walker?

— Probabil. Dar asta rămâne strict între noi doi, bine? Nu-mi pot permite să-i enervez.

— Sigur că nu.

— Bine. Şi hai să ne asigurăm că ne ţinem la curent unul pe altul, de acum încolo.

— Ai dreptate. O să te caut din nou ceva mai târziu, astăzi. Lipsa asta de acoperire la telefonul mobil începe să mă calce pe nervi.

— Mie-mi spui?

Mai vorbesc o vreme, convenind pe ce numere de telefon şi la ce ore să se sune, apoi închid.

Înapoi în magazin, ziariştii plătesc pentru cafele. Martin aşteaptă ca ei să plece, înainte să vorbească.

— Eşti bine? o întreabă pe Mandy.

— Da. O să fiu în regulă. Ei mi-au spus că poliţia lucrează astăzi la secţia din Riversend, cheamă oameni pentru interviuri. Echipele de televiziune şi fotografii sunt acolo, afară.

— Cu cine vorbesc? A spus cineva ceva?

— Da. Cu oameni care locuiesc acolo, în ţinutul arbuştilor. Verifică dacă au văzut ceva. Ea face o scurtă pauză, îşi muşcă buza. Putem să mai aşteptăm puţin până să vorbim cu poliţia? Nu vreau să mă duc acolo cât timp sunt echipele de televiziune.

— Sigur, spune Martin şi se simte uşurat – el şi Bethanie nu doreau ca ea să fie chestionată decât mai târziu –, iar apoi se simte ca naiba pentru că se gândeşte la el, când Mandy are necazuri. Dacă vor mai fi pe acolo, o să mă duc chiar eu, le spun poliţiştilor să vină aici. Le spun că trebuie să ai grijă de Liam.

Martin se uită la băiat, întins pe spate, pe podea, jucându-se cu propriile mâini de parcă ar fi jucării. Are mai puţin de un an. *Dumnezeule. Mandy şi Byron?*

— Mandy, Fran ştia despre tine şi Byron?

— Da.

— Şi tu ştiai despre el şi Fran?

— Da.

— Iisuse.

Poate că ar trebui să se gândească dincolo de un articol; ar trebui să

scrie o carte despre asta. Ce oraş: ori se culcau unii cu alţii ori se împuşcau unii pe alţii. Nu e de mirare că populaţia este în cădere liberă. Martin îndepărtează aceste gânduri, le consideră nedemne.

— Nu mi-am dat seama că tu şi Byron Swift eraţi atât de, ştii tu, intimi. Articolul meu de azi, despre faptul că el nu era cine pretindea că este, că era un fost militar, îţi spune ceva?

Ea dă din cap şi nu arată prea fericită când spune:

— Da, bănuiesc.

— Ştiai?

— Nu. Vreau să spun, presupuneam că fusese în armată. Avea nişte tatuaje. Dar nu ştiam nimic despre falsa identitate. Credeam că Byron Swift era numele lui adevărat. Eşti sigur că nu era?

— Destul de sigur. Am reuşit să obţinem confirmarea că adevăratul Byron Swift a murit în Cambodgia.

— Dumnezeule. Crezi că asta are vreo legătură cu ceea ce a făcut? Să împuşte oamenii aceia în faţa bisericii?

— Nu ştiu. Se poate.

Rămân amândoi în tăcere, copleşiţi de propriile lor gânduri. Martin şi-o imaginează pe Mandy căzută sub vraja lui Swift, culcându-se cu el, chiar dacă ştia că el se culca şi cu Fran Landers. Oare ce gândeşte Mandy despre Swift acum, când ştie că el le înşela pe amândouă, pretinzând că este altcineva? Este evident că respectul ei pentru el încă dăinuie: ea e dispusă în continuare să-l apere, să arate jurnalul ei poliţiei, să-l absolve pe Swift de răpirea celor două turiste. Este încă îndrăgostită de el?

— Ce simţi în legătură cu asta? întreabă Martin. Cu faptul că era un impostor?

Fruntea ei se încreţeşte, buza de jos îi tremură, ochii dezvăluie suferinţa. Ea scutură din cap, de parcă nu ar crede.

— Nu prea bine, este tot ce poate să spună.

Martin îi ia mâna în mâna lui, un gest de simpatie şi sprijin.

— Crede-mă, vreau să-i dau de cap, să aflu de ce i-a împuşcat pe oamenii aceia. Aveai dreptate, în prima zi când am ajuns la Riversend: ar fi o poveste dată dracului. Vrei să mă ajuţi?

Ea aprobă din cap, cu o expresie foarte serioasă.

— Da. Dacă pot.

— Bine. Hai să stăm jos. O să înregistrez.

— Desigur. Vrei să o faci înainte ca poliţia să înceapă să mă chestioneze, nu-i aşa?

Martin se întreabă dacă motivaţia lui e chiar atât de transparentă.

— Da.

— O să scrii despre Byron şi mine? Byron şi Fran? Te rog, nu face asta. Dacă nu de dragul meu, măcar pentru Liam.

Martin priveşte din nou spre copil.

— Mandy, Byron Swift este tatăl băiatului?

Ea ridică privirea şi o întâlneşte pe a lui, fără ruşine.

— Da. Dar te rog, Martin, orice ai face, te rog să nu scrii asta. Nu poţi să scrii despre asta. Liam nu merită să fie stigmatizat pentru păcatele tatălui său. Promite-mi asta şi te voi ajuta. Expresia de pe faţa ei este atât de sinceră, cuvintele ei vin din suflet, încât Martin este de acord. Cum ar putea să nu fie?

Sunt din nou întrerupţi. Un reporter de radio venit după cafea. Mandy o serveşte şi apoi afişează pe uşă semnul de închis şi încuie.

— Bine, hai să continuăm cu asta.

Martin se simte sfâşiat. O parte din el vrea să o protejeze, să o apere pe ea şi pe copilul ei; o altă parte din el vrea să o interogheze, să scoată de la ea tot ce ştie şi să scrie povestea preotului libertin care taie brazde adânci în inimile romantice şi singuratice din Riverina. Asta ar ridica o poveste deja interesantă până la a fi senzaţională. Nu trebuie decât să adaugi sex şi să amesteci. Un Martin mai tânăr nu ar fi ezitat nicio clipă, ar fi scris totul: le-ar fi identificat pe Mandy şi pe Fran, ar fi dezvăluit că Liam este copilul nelegitim al lui Byron Swift, încă ar putea să o facă; până când povestea aniversară ar ajunge să fie tipărită, el ar putea să fie de mult plecat din Riversend. Îşi poate închipui intrarea lui triumfală în biroul de actualităţi, admirat de colegi şi elogiat de conducere. Cariera lui ar reveni pe direcţia bună; ar putea chiar să primească premii şi măriri de salariu. Dar cu ce preţ? Distrugerea emoţională a lui Fran Landers şi Mandalay Blonde. Priveşte la bebeluşul care se joacă fericit pe covoraşul lui, cu ochii strălucitori, şi ştie că nu o să facă aşa ceva. Corespondentul preferat al lui Max Fuller a dispărut. A dispărut definitiv. Sunt lucruri mai rele decât să fii prizonier într-un portbagaj de maşină.

— Ce se întâmplă? îl întreabă Mandy, simţindu-i neliniştea. Martin scutură din cap.

— Nimic. Nu contează. Dar, ascultă, dacă voi relata publicului povestea asta, dacă voi face o descriere corectă a lui Byron Swift sau oricum îl chema, cum aş putea să nu menţionez faptul că el era implicat în două relaţii amoroase simultan, cu femei din acelaşi district? Deja am relatat că avea o aventură cu o femeie măritată. Va trebui să fac referire şi la tine, în acelaşi fel. Nu o să vă menţionez pe tine sau pe Fran după nume şi nu-l voi menţiona pe Liam deloc – o să creez un fel de diversiune, o să spun că eşti din Bellington sau ceva asemănător, dar nu văd nicio altă cale. Ce zici?

Mandy zâmbeşte, o reacţie neaşteptată.

— E în regulă. Dacă poţi să o faci în felul ăsta, ar trebui să incluzi şi asta. Absolut.

— Serios? Eşti sigură? Mă gândeam că nu vrei să menţionez deloc asta.

— Nu vreau să foloseşti numele noastre, dar sigur că trebuie să scrii despre asta. Nu înţelegi? Era un bărbat care făcea sex în mod regulat. Cu mine, cu Fran şi cu Dumnezeu mai ştie cine. Ţi se pare că ar fi putut fi un pedofil? Ai auzit vreodată de cineva care a molestat copii şi care să fie atât de obsedat de femei? Care ar putea să menţină relaţii cu femei mature? Eu am aproape treizeci de ani, Fran are patruzeci.

Martin îi întoarce zâmbetul, dilema lui este rezolvată.

— Am priceput ideea. S-ar putea să folosesc ideea asta în articolul meu.

— Da. Ar trebui.

Se aşază în fotoliile de lângă intrarea magazinului. Martin porneşte aplicaţia de înregistrare vocală, aşază telefonul pe un teanc de cărţi aflat pe una dintre mese şi îşi ia agenda, deşi bănuieşte că Mandy îi dezvăluise deja cele mai importante informaţii. Mandy îl ridică pe Liam şi îl aşază în poala ei, poate mai degrabă pentru propriul ei confort decât pentru al băiatului.

— Spune-mi despre el, Mandy. Cum era el cu adevărat?

— De vis. În momentele bune era amuzant, atent, carismatic. Pur şi simplu îţi doreai să fii cu el.

— Carismatic? Asta e ceva.

Ea mai folosise termenul şi înainte, la fel şi Robbie Haus-Jones.

— Da. Dar într-un mod special. Carisma te face să îţi placă de o persoană; Byron te făcea să-ţi placă de tine. Are vreun sens ce îţi spun? Ştii, seceta a fost teribilă şi faptul că-l aveam pe el în oraş, fie şi numai

pentru o zi sau două pe săptămână, ne făcea să ne simţim mai bine. El şi Robbie se ocupau de centrul pentru tineret. Îmi amintesc că i-a dat mamei un motiv de a fi optimistă. Ea spunea că asta era o dovadă că mai există oameni buni pe lume.

Martin se foieşte puţin în scaun. După carismaticul preot şi lucrurile bune pe care le făcuse, ce ar mai putea oare Mady să vadă la o epavă traumatizată ca el?

— Spui că era aşa în momentele bune. Vrei să spui că mai exista şi o altă faţă a lui?

— Cred că da. Ca să fiu sinceră, era foarte egocentric. Nu vreau să spun că într-un mod egoist. Vreau să spun că atunci când era cu tine, ţi se dăruia total. Era ca şi cum ai fi fost centrul universului lui. Te făcea să te simţi foarte special. Dar când nu eram cu el, cred că nu se gândea la mine nici măcar întâmplător. Era marele lui farmec şi marea lui slăbiciune. Trăia exclusiv momentul sau aşa mi se părea mie.

— Era vreodată violent?

— Nu, nu cu mine.

— Cu cineva?

— Posibil.

— Ce vrei să spui cu asta?

— L-a bătut pe Craig Landers.

Martin se opreşte din scris.

— Poftim? De ce?

— Va trebui să o întrebi pe Fran.

— Aflase Craig despre ei? L-a înfruntat?

— Nu ştiu. Întreab-o pe Fran.

— Aşa că l-a bătut? Pe bărbatul ei? Asta trebuie să-l fi umilit şi mai tare pe Craig.

— Presupun.

— Nu pare ceva foarte duhovnicesc.

— Nu. Îmi amintesc că Byron se simţea prost din cauza asta. După ce a făcut asta, a petrecut o mulţime de timp în rugăciuni, se ruga pentru iertare.

— Asta este interesant. S-a rugat după aceea. Asta înseamnă că era religios? Nu se prefăcea?

— O, nu, era cu adevărat religios. Devotat. Mai mult decât devotat –

pios. Se oprea, din când în când, închidea ochii, îşi pleca fruntea şi spunea câteva cuvinte. Aşa, din senin. N-a încercat niciodată să mă convertească. Nu făcea prozelitism. Spunea că Dumnezeu mă va găsi atunci când va veni momentul; că o viaţă fără credinţă este o viaţă trăită doar pe jumătate. Îmi spunea că Dumnezeu este alături de el tot timpul, în acţiuni mari sau mici, că asta îl făcea să fie ceea ce era, că îi dădea echilibru. Astea erau cuvintele lui: îi dădea echilibru. Avea un tatuaj, aici, pe piept, un crucifix – chiar pe inimă.

Martin se încruntă.

— Sună ca Jeckyl şi Hyde. Într-o clipă este un preot pios, căruia îi pasă de turma lui şi are grijă de copiii locului. În clipa următoare bea, fumează droguri şi face sex. Şi împuşcă diverse chestii.

Mandy dă din cap chiar înainte ca el să termine fraza.

— Nu. Greşeşti. Nu avea personalitate dublă. Era aceeaşi persoană calmă, sigură pe ea, fie că se ruga, fie că se îmbăta sau făcea sex. Poţi să crezi asta?

— Să fiu sincer, nu prea. Pare prea frumos ca să fie adevărat.

— Poate că era.

— Erai îndrăgostită de el?

— Da. Eram. Ştiam că nu se va căsători cu mine însă, şi nici nu mă va recunoaşte public ca parteneră sau ceva de genul ăsta.

Martin se simte neliniştit, declaraţia ei de dragoste pentru Swift este atât de sigură, atât de indiscutabilă.

— Şi asta nu te deranja? Că el nu era îndrăgostit de tine?

— Nu. Vreau să spun că ştiam că nu mă iubea exclusiv, dar cred că avea dragoste pentru mine.

— Şi pentru Fran Landers şi pentru cine ştie cine altcineva.

— Da. Te deranjează asta, Martin?

El se agită puţin din cauza asta.

— Cred că mă deranjează. Ori era un şarlatan absolut, ori era cel mai sfânt om care a trăit vreodată.

Mandy nu-i răspunde, doar îl priveşte direct în ochi. El îi susţine privirea. Oare ce vede el acolo? Sfidare? Îndoială? Atunci face o pauză, încearcă să-şi definească în minte ce fel de om trebuie să fi fost Swift, dar îl găseşte lunecos, greu de definit.

— Asta nu ţi s-a părut contradictoriu? Pe de-o parte propovăduieşte

dragostea pentru toate lucrurile vii, toleranţa şi iertarea şi, după aia, omoară fiinţe vii, împuşcă animale în ţinutul arbuştilor? L-ai provocat pe tema asta?

Mandy nu spune nimic pentru mai mult de zece secunde, doar priveşte intens în ochii lui Martin. El nu clipeşte, îi susţine privirea direct. În cele din urmă ea vorbeşte încet, vocea ei abia dacă este o şoaptă, de parcă s-ar afla în confesional.

— El spunea că îl făcea să se simtă mai aproape de Dumnezeu, de natură, că se ruga cu trupul la fel cum se ruga cu mintea şi sufletul. Spunea că era un fel de meditaţie, de experienţă religioasă. Spunea că îl face să se simtă una cu el însuşi şi una cu universul.

Mandy îşi lasă fruntea în palme. Martin o priveşte, simte un fior pe şira spinării, i se ridică părul pe ceafă. Îşi aminteşte povestea pe care i-o spusese Mandy în prima zi, când ajunsese la Riversend, când i-a spus că rămăsese însărcinată la Melbourne, că Swift îi salvase viaţa. Era o invenţie totală.

— Mandy, el ştia că erai însărcinată?

— Da. A trecut pe aici, în dimineaţa crimelor, înainte să se ducă la biserică. Mi-a spus că urma să plece, imediat după slujbă. Că episcopul îi ordonase să plece. Aşa că i-am spus, i-am spus că doream să plec cu el. Dar el mi-a spus că nu se poate, că nu era posibil.

— Nu ţi-a spus de ce nu se poate?

— Nu. Poate că avea legătură cu faptul că nu era Byron Swift, dar n-am ştiut acest lucru până astăzi.

— Şi ai acceptat asta? Că nu puteai să pleci cu el?

— Nu prea aveam de ales.

— Şi cum era el? A existat vreun semn cu privire la ceea ce era pe cale să facă?

— Nimic.

Martin face o pauză, încearcă să asimileze acest val de informaţii noi. Le coroborează cu ceea ce-i spusese băiatul, Luke: că văzuse maşina lui Swift la librărie.

— Fran l-a văzut pe Byron la biserică, ceva mai târziu. Ea spune că el i-a cerut să îl aştepte la laguna Blackfellas. Ea pare să creadă că urmau să plece împreună.

— Mai degrabă cred că nu voia ca ea să fie martoră la ce urma să facă.

— Poate. Nu crezi că este posibil să o fi luat cu el?

Trăsăturile ei, atât de nepăsătoare cu o clipă în urmă, devin agitate la insinuarea lui Martin, că Swift ar fi preferat-o pe Fran.

— Nu. De ce să o fi luat pe ea şi nu pe mine? Eu purtam copilul lui.

În timp ce Mandy se adună, se lasă liniştea. Martin încearcă să-şi imagineze ce trecea prin capul tânărului preot în dimineaţa fatală. Herb Walker îl acuzase de molestarea copiilor. Aşa că fie se hotărâse să părăsească oraşul, fie primise instrucţiuni să facă asta; fugea ori din cauza acuzaţiilor de molestare, ori de teama faptului că o investigaţie ar fi scos la iveală faptul că nu era Byron Swift, ci un impostor. Plănuia oare să se mute în altă parte, să renunţe la identitatea lui Byron Swift şi să se reinventeze ca altcineva? Asta ar explica, cu siguranţă, de ce nu dorea să o ia pe Mandy cu el. Dar ce era cu Fran?

— Mandy, povestea pe care mi-ai turnat-o când am ajuns prima dată aici, despre tatăl lui Liam, care era un nenorocit violent, ce-a fost cu ea?

Ea suspină.

— Nu puteam să-ţi spun adevărul. Trebuie să înţelegi asta. Nu te cunoşteam; abia te întâlnisem. Erai doar un alt ziarist avid după un reportaj. Ai fi împrăştiat-o prin toate fiţuicile alea oribile ale tale. Ai făcut ca totul să pară murdar şi urât, când nu era deloc aşa. Eu am rămas aici după crime. Îmi amintesc toţi ziariştii care exagerau orice lucru mărunt, scoţându-l din context. Am văzut ce vă motivează pe voi. Crezi că aş vrea să testez toate astea pe fiul meu?

— Atunci de ce mi-ai spus ceva, orice?

— Pentru că aveam nevoie de ajutorul tău. Voiam ca tu să afli cine fusese cu adevărat. Să afli de ce a făcut asta.

— Să aflu cine fusese cu adevărat? Deci bănuiai că Byron Swiff nu era numele lui adevărat?

— Nu, nu asta. Dar erau tatuajele lui, care indicau că fusese în armată. Şi toate contradicţiile din personalitatea lui şi felul în care îşi conducea viaţa. Odată ce era mort şi eu îl născusem pe Liam, voiam să aflu mai multe despre el. Mă gândeam că te pot convinge să afli tu toate astea pentru mine.

— Să mă convingi? Ce spui de manipulare?

Ea începe să se agite din nou, nefericită că este atacată.

— Foloseşte ce cuvânt vrei.

— Şi toată povestea aia despre cum ai rămas însărcinată după o aventură de o noapte, la Melbourne, ai inventat totul pe loc, pur şi simplu?

— Sigur că nu. Asta le spusesem oamenilor din oraş, după ce am rămas însărcinată. Nu doream ca ei să afle că Byron era tatăl lui Liam.

— De ce nu?

— Tu de ce crezi? Am avut parte de destule rahaturi când eram copil pentru că tatăl meu era un violator; cam de ce ar fi avut parte Liam dacă toată lumea ar fi crezut că tatăl lui fusese un criminal maniac?

Violul. Martin poate să citească pasiunea pe faţa ei, îi vede dragostea şi convingerea. Dar este pe punctul de a fi interogată de poliţie; s-ar putea ca el să nu mai aibă o altă şansă, prea curând. Aşa că înghite în sec, insistă.

— Mandy. Acuzaţia de viol împotriva lui Harley Snouch. Nu putem găsi niciun fel de înregistrare a ei. Echipa de cercetare a scotocit prin arhive. Se pare că nu a existat nicio condamnare.

Ea pare şocată, cu ochii măriţi de neîncredere, înainte să-i revină siguranţa.

— Asta nu înseamnă că nu este adevărat.

— Nu. Nu înseamnă. El încearcă să-şi facă vocea să sune cât mai compătimitoare posibil. Crezi că este posibil ca mama ta să fi inventat asta?

— La dracu', nu! De ce ar fi făcut aşa ceva?

— Nu ştiu. Poate că a avut un motiv bun. Prima dată când ne-am întâlnit tu mi-ai turnat o poveste ca să-l protejezi pe Liam, despre cum te gândeai la sinucidere, cum te-a salvat Byron, ţi-a atins sufletul.

— Dar totul este adevărat, într-un anume fel – chiar eram pierdută înainte să-l întâlnesc pe el. Este ca o poveste alegorică.

TREISPREZECE, HOTELUL

Martin stă în biroul lui Mandalay Blonde, încearcă să scrie, dar nu avansează deloc. Actualizarea pe ziua respectivă este scrisă doar pe jumătate, iar articolul său de fond despre atitudinea oamenilor din Riversend faţă de preotul lor ucigaş se holbează la el de pe ecran. Simte o furie care creşte în el, o antipatie profundă faţă de Byron Swift. Un criminal, poate şi un pedofil, cu siguranţă un exploatator în serie al femeilor vulnerabile. Cine ar fi putut să fie mai susceptibil la seducţie decât Mandy Blonde, blocată la Riversend ca să aibă grijă de mama ei, pe moarte? Îi spusese lui Fran Landers să îl aştepte lângă laguna Blackfellas când nu avusese nicio intenţie să o ia cu el; îi spusese lui Mandy, de curând însărcinată, că nu poate să plece cu el. Şi asta doar la Riversend. De câte alte femei mai profitase în Bellington? Pe câte altele le lăsase însărcinate şi le abandonase prin alte orăşele de provincie? Care era secretul sordid din spatele identităţii lui fabricate: fugea de o serie de acuzaţii de paternitate? Totuşi, chiar şi acum, femeile, victimele, îl apără. Iisus lăcrimează. Ce îşi spunea Swift lui însuşi: era suficient de onest să admită că profitase de ele sau raţionalizase totul sub pretextul că oferise confort şi alinare celor care aveau nevoie de aşa ceva?

Din nou Martin este obligat să se gândească la propriul său comportament: se culcase cu Mandy, deşi nu avea mai multe intenţii să o ia cu el afară din oraş decât avusese Byron Swift vreodată. Şi peste o oră sau două va merge la secţia de poliţie şi o va lăsa acolo. Jurnalul ei, relaţiile ei, copilul ei. Nu e de mirare că nu se poate concentra; urgenţa poveştii de astăzi, cea mai mare poveste din ţară, este pe umerii lui, totuşi nu poate să avanseze până când nu informează poliţia despre jurnal. Se gândeşte la Mandy, atât de frumoasă şi de vulnerabilă, condamnată să fie încurcată cu indivizi ca Byron Swift şi Martin Scarsden. În cele din urmă se satură să se holbeze la ecranul laptopului şi se decide să iasă din casă.

Afară îl aşteaptă arşiţa. Nu mai vine ca un afront sau ca o surpriză, ci ca o constantă aproape acceptată, apăsându-l ca povara existenţei, pe care o merită. Merge, prin umbra copertinelor magazinelor, către intersecţia în

care soldatul de bronz stă nepăsător. Doi motocicliști grizonanți trec încet în zgomotul gutural al mașinăriilor lor, fără să bage în seamă pe nimeni. O mașină trece în lungul Somerset Street, se îndreaptă spre vest, pe lângă soldat, pe lângă bancă, se deplasează lent înainte să se oprească, șoferul execută o parcare cu spatele, peste drum de secția de poliție, și se alătură celorlalți. Martin vede o grămadă de oameni din mass-media, adunați la umbra unui copac, peste drum de secția de poliție. Se gândise să se îndrepte și el într-acolo, să verifice, dar acum se gândește să o ia la dreapta, spre club, să mănânce ceva.

Nehotărât în ce parte să o ia, nu se duce nicăieri. În schimb își scoate inutilul telefon mobil și face o fotografie a soldatului pe soclul său. Se uită la el. Soldatul, în picioare pe coloana lui, constituie centrul orașului Riversend. Privind din spate, de la locul din intersecție în care se află, vede hotelul Commercial, cu fațada la fel de proaspătă ca în ziua în care s-a închis. Peste Hay Road față de cârciumă este banca Bendigo și în diagonală față de Commercial se află soliditatea de cărămidă roșie a clădirii fostului Consiliu local. Soldatul stă cu fața spre Consiliu. Celălalt colț este ocupat de băcănia lui Jennings, închisă în această duminică-dimineață. Martin se îndreaptă într-acolo și privește prin vitrină. Haine, utilaje, bunuri casnice, mici aparate electrice, câteva jucării: orice în afară de alimente și mărfuri perisabile.

În mintea lui Martin începe să se formeze o idee. Undeva în acest articol ar putea să mai rămână loc pentru un pasaj descriptiv despre Riversend, care să surprindă declinul orașului. Ar putea să înceapă aici, la intersecție, cu memorialul soldaților morți și cu hotelul falimentar, apoi să continue în jos pe Hay Road, pe lângă vitrina tristă a magazinului de lucruri uzate, să ajungă la salonul de vinuri, cu interiorul lui în paragină și fantomele sale prăfuite. Martin iese de sub copertina de la băcănie în strălucirea soarelui de la miezul zilei. Dumnezeule, e fierbinte. Face rapid o fotografie la Jennings', observând că deasupra copertinei, pe fațada de sub acoperișul ascuțit, este scris cu litere în relief: „BĂCĂNIA LUI JENNINGS" 1923. Excelent. Își notează în memorie să revină într-o zi lucrătoare să ia un interviu ultimei generații a familiei Jennings.

Privește către instituția bancară comunitară Bendigo, aflată pe partea cealaltă a intersecției și este răsplătit de o revelație similară. Este o clădire solidă, acoperită cu ciment, cu arcada de la intrare îmbrăcată în piatră.

Clădirea poartă culorile roşu şi auriu ale francizei, dar deasupra copertinei literele din fier forjat îi dezvăluie originile: „BANCA COMERCIALĂ A AUSTRALIEI LTD”. Banca este în funcţiune doar pentru că localnicii au format o bancă comunitară, sub umbrela Bendigo; banca mare nu mai poate face destul profit aici.

Martin mai prinde câteva imagini; mai multe grăunţe pentru moara lui. Traversează Somerset Street înspre clădirea Consiliului, care este puţin retrasă de la stradă, pe un teren mai mare. De data asta este o plachetă cea care spune povestea: „Această clădire a adăpostit Consiliul local din Riversend între 1922 şi 1982, când Consiliul local a fost alipit Consiliului regional Bellington. Dezvelită pe 12 iunie 1991 de către Errol Ryding, ultimul primar din Riversend”. Un zâmbet sec şi mai multe fotografii. Un afiş de pe uşă anunţă destinaţia actuală a clădirii: „GALERIA DE ARTĂ ŞI STUDIOUL DIN RIVERSEND. DESCHIS MARŢI ŞI JOI DIMINEAŢA ÎNTRE 9 AM ŞI 1 PM”. Martin îşi imaginează pereţii acoperiţi de picturi cu eucalipţi, rafturi cu ceramică patinată cu bronz şi lână toarsă manual, toate adunând praful. Ca o rămăşiţă a trecutului său municipal, pe peretele de lângă uşă se află un avizier comunitar. Martin citeşte o notificare a Consiliului care stabileşte restricţii draconice la consumul de apă, un fluturaş artizanal cu motelul Câinele Negru, o notă pătată de muşte care face reclamă serviciilor de îngrijire a copiilor oferite de cineva numit Gladys Creek. În partea de jos a reclamei este numărul de telefon al lui Gladys, scris repetat pe mici fâşii de hârtie tăiate astfel ca să poată fi rupte de potenţialii clienţi. Niciunul nu a fost luat. Martin mai face o fotografie. Mai sunt vreo două animale pierdute: un collie numit Lassie şi un motan numit Domnul Puss, amândoi cu fotografii. Proprietarul Domnului Puss oferă o mică recompensă pentru aducerea pisicii. Mai există nişte anunţuri pentru maşini uzate, pentru un contractor de munci agricole; o notă care anunţă că echipa de fotbal, deoarece a ratat turneul final, îşi va relua antrenamentele în luna martie, pe terenul de sport al şcolii primare.

Martin revine în mijlocul intersecţiei şi priveşte din nou spre soldatul de bronz. Îi place postura acestuia. Soldatul nu pare eroic. Nu priveşte spre vreun orizont îndepărtat, către un viitor strălucit. În schimb, are capul plecat, privirea în jos, ca şi cum ar fi în doliu după camarazii săi căzuţi. Martin se dă înapoi câţiva paşi, mai face câteva fotografii ale monumentului cu fosta cârciumă în fundal.

Tocmai îşi pune telefonul înapoi în buzunar când o mişcare îi atrage privirea, pe veranda circulară a hotelului Commercial. Priveşte cu atenţie, încearcă să-şi ferească ochii de soare. Da. Mişcare. O fulgerare de culoare, cineva cu o cămaşă în carouri, galben cu negru, o impresie trecătoare că persoana intră de pe verandă în clădire. Cineva se găseşte în vechea cârciumă. Martin chicoteşte; poate că Snouch s-a mutat acolo, acceptat, în sfârşit, la barul din faţă.

Martin traversează restul intersecţiei şi ajunge la umbra de sub verandă. Uşa principală de pe colţ este închisă şi zăvorâtă. Deasupra uşii se află semnul obligatoriu: „HOTEL COMMERCIAL. AVERY FOSTER. LICENŢĂ HOTELIERĂ NR. 225631". Un semn roşu cu inscripţia „ÎNCHIS" este atârnat pe geamul uşii; fără îndoială că pe partea cealaltă se găseşte inscripţia „DESCHIS", pe fond verde. Martin merge pe lângă bar, se opreşte să-şi lipească faţa de geam, cu mâinile puse pe lângă ochi ca un binoclu, pentru a reduce strălucirea străzii. Poate să distingă tejgheaua din faţă, cu mesele şi scaunele şi scaunele înalte de bar. În spatele barului nu se află sticle, dar paharele întoarse sunt încă aliniate pe unele rafturi. În afară de sticlele lipsă, locul pare că abia s-a închis pentru weekend, gata să fie redeschis luni. Martin se întreabă dacă licenţa lui Avery Foster este încă valabilă sau dacă a fost vândută vreunui hambar suburban care vinde bere.

Martin îşi dă seama că se distrage singur, că pierde vremea, ca să întârzie drumul la secţia de poliţie şi inevitabila confruntare cu Herb Walker. Oricum, merge mai departe. Există un culoar de serviciu care trece prin spatele cârciumii şi se întinde pe toată lungimea terenului, între Somerset Street şi Thames Street, acolo unde Herb Walker parcase temporar, cu o zi în urmă. Martin merge în lungul aleii, spre locul în care gardul se termină cu o pereche de porţi de oţel cu cinci bare, închise cu lanţ. Porţile împiedică accesul vehiculelor în mica parcare cu pietriş din spatele cârciumii, care poate găzdui trei sau patru maşini. Mai există şi o terasă joasă, lipsită de balustradă: o platformă de livrare, concepută pentru camioanele care trag cu spatele. Există o stivă de paleţi de lemn, cu vopseaua albastră decolorată şi scorojită. Şi o maşină, cu una din roţile din spate dezumflată şi cu cealaltă pe cale să se dezumfle. Se întreabă dacă închiderea cârciumii fusese o treabă neaşteptată, proprietarul îmbolnăvindu-se şi lăsând acolo maşina şi hotelul, în mare parte neatins.

Martin poate vedea uşile batante care duc spre fosta pivniţă şi o scară de lemn care duce în sus, spre camerele de la etaj. Se caţără pe porţile aflate la înălţimea taliei, mişcându-se cât de repede posibil ca să reducă la minim contactul cu metalul încins. Urcă scările de beton pe platforma de livrare şi găseşte uşa încuiată. Nu se oboseşte să încerce uşile pivniţei; încuietoarea pare destul de impresionantă. Coboară de pe platformă, se îndreaptă spre scări şi începe să urce, pe lângă un semn care spune: „NUMAI PENTRU OASPEŢII HOTELULUI". Vopseaua verde de pe balustradă s-a încreţit şi s-a umflat sub asaltul soarelui şi Martin îşi ţine mâinile pe lângă el. Deasupra se află o platformă şi o uşă cu partea superioară cu geam. Lângă clanţă, în colţul din stânga jos al ferestrei este o spărtură în geam. Martin încearcă uşa. Nu este încuiată, se deschide în afară. În interior, tălpile lui scârţâie pe sticlă spartă, când se opreşte pentru a permite ochilor să se adapteze. Se află într-un pasaj scurt care duce la un alt coridor, aflat la vreo cinci metri în faţa lui. La prima vedere, pasajul dintre uşă şi coridor separă două camere de hotel. Aerul miroase a stătut şi mucegai. Martin se îndreaptă spre joncţiunea cu celălalt coridor. Holul principal este mărginit de uşile camerelor de hotel, lăsate deschise, prin care se strecoară lumina soarelui. Spre stânga, coridorul merge doar câţiva metri, înainte de a se termina într-o uşă pe care scrie „PRIVAT", cu litere aurii, de modă veche. Uşa prezintă trei lacăte cu aspect impresionant: privat, într-adevăr. Martin presupune că este apartamentul proprietarului. Se îndreaptă într-acolo, încearcă uşa. Este încuiată.

Înapoi, în cealaltă parte, uşile de pe stânga dau în camerele de hotel. La capătul coridorului, unde acesta coteşte nouăzeci de grade la dreapta, este o altă uşă deschisă, care conduce spre camera cea mai bună din hotel, camera de pe colţ. Are un pat dublu, o chiuvetă şi un mic birou şi camera are propriile ferestre până la podea care dau spre verandă. Cineva a dormit pe salteaua goală a patului; la capătul ei sunt îngrămădite pături şi pe măsuţa de alături se află o scrumieră plină de mucuri de ţigară. Pe podea, alături de o sticlă goală de bourbon, sunt împrăştiate reviste pornografice. Martin ridică una: nu credea că mai există încă aşa ceva, în această epocă digitală. Imaginea nu are nimic subtil. Este brutală, mecanică, lipsită de emoţie, lumina dură nelăsând loc pentru imaginaţie. Se întreabă dacă aparţin persoanei cu cămaşa în carouri.

Când iese din cameră, Martin urmează coridorul, în curba sa la dreapta.

Acesta se deschide puţin acolo unde o scară acoperită cu un covor gros şi cu opritoare de alamă coboară în dreapta, spre o platformă, de unde continuă, probabil, spre partea din faţă a hotelului. Dincolo de scară, un pasaj larg duce către verandă. Pe una din laturile pasajului se află un şifonier decorat, iar pe cealaltă latură se găseşte o reproducere a unui tablou cu o vânătoare englezească de vulpi. Martin continuă pe coridorul principal, unde sunt mai multe uşi deschise pe partea stângă. În dreapta lui se deschide o uşă care dă spre sufrageria oaspeţilor. O canapea veche şi nişte fotolii asimetrice sunt aşezate cu faţa spre un televizor cu ecran plat. Şi aici a fost cineva. Încă o scrumieră plină până la refuz, cutii goale de bere, pahare de cafea murdare.

Spre fundul hotelului mirosul devine mai rău, nu mai este doar mucegaiul. La capătul coridorului sunt băile comune, una pentru bărbaţi şi una pentru femei. Martin le evită. Ajunge la ultima cameră din hotel, de data asta cu uşa închisă. Martin se apropie şi mirosul îl inundă în valuri: miros de moarte. I se întoarce stomacul pe dos, din cauza mirosului şi din cauza emoţiei pentru ceea ce ar putea să găsească în cameră. Îşi ţine respiraţia, deschide uşile şi se sprijină.

Locul duhneşte. Îşi prinde nările între degetul mare şi arătător şi intră, aproape cu frică să se uite pe pat. Dar acesta este gol. Atunci ce miroase? Merge în jurul patului şi, acolo, întins pe podea, este trupul unei pisici, care colcăie de muşte şi viermi. Martin vomită. Domnul Puss, presupune, închis într-o cameră de hotel, fără cale de scăpare. Bietul animal. Martin se retrage cu spatele spre uşă, dar apoi se opreşte. Se uită din nou înainte. Iată. Coada pisicii a fost bătută în podea cu un cui.

Martin se prăbuşeşte pe o bancă de la secţia de poliţie din Riversend şi se întreabă dacă Walker îşi va face timp pentru el. Tânăra agentă drăguţă din spatele tejghelei a notat numele lui Martin şi a intrat în birouri, de unde a ieşit cu mesajul că „domnul” este rugat să aştepte, sergentul Walker va vorbi cu el când va avea ocazia. Aşa că Martin se aşază şi aşteaptă, cu bănuiala că Walker îl va lăsa să fiarbă toată după-amiaza. În secţie se află un rastel plin cu broşuri: cum să vă păziţi cartierul, autorizaţii de incendiu, cum să obţineţi permisul de conducere.

Patruzeci de minute mai târziu, Jason, veteranul, îşi face apariţia din camera din spate şi iese din secţie, adâncit în gânduri şi aparent fără să

remarce prezenţa lui Martin. Un minut sau două mai târziu apare şi Walker. Martin sare în picioare. Walker îl priveşte cu dispreţ.

— Ar fi bine să ai ceva bun, nenorocitule.

— Herb. Mulţumesc că accepţi să vorbeşti cu mine…

— N-am venit să vorbesc cu tine. Am ieşit să fumez o ţigară. Haide. Se îndreaptă spre o uşă care dă spre parcarea din spatele secţiei.

Afară, supraponderalul sergent de poliţie extrage o ţigară şi o brichetă de plastic de unică folosinţă, dintr-un pachet kaki, o aprinde, trage în plămâni un fum uriaş şi îl suflă înapoi afară cu un suspin de satisfacţie. Abia după asta se uită la Martin.

— Aşa-i mai bine, spune el. Nici măcar nu mai poţi să le sufli în faţă când îi interoghezi pe nenorociţi.

— Herb, voiam să-ţi spun că nu ştiam despre articol până când nu l-am văzut în ziar, azi-dimineaţă.

Walker ridică mâna, cu palma în faţă, făcându-i semn lui Martin să se oprească.

— Sper din tot sufletul că nu ăsta este motivul pentru care ai venit aici.

— Nu, dar trebuia să-ţi spun asta.

— Serios? Şi dacă ai fi ştiut, ai fi retras articolul ca să mă ajuţi?

— Nu. Dar te-aş fi avertizat, aş fi scris şi varianta ta a poveştii şi m-aş fi asigurat că este scris cât se poate de neutru.

Poliţistul mai trage o dată, lung, din ţigară.

— Deci, ce voiai să-mi spui cu atâta disperare? Repede, timpul expiră cu ţigara. Imediat ce o termin mă întorc înăuntru.

— Byron Swift n-ar fi putut să le ucidă pe fetele alea. Cel puţin nu ar fi putut să le răpească.

Walker ridică din sprâncene.

— Interesant. De unde ştii asta?

Martin îi spune lui Walker despre însemnarea lui Mandy, că fusese cu Byron în noaptea răpirii şi că este dispusă să discute cu poliţia, dar ar prefera să nu defileze prin faţa presei.

Walker ascultă concentrat, îşi termină ţigara cu un alt fum masiv şi striveşte mucul sub bocancul lui negru.

— Deci, asta va apărea în ziar mâine?

— Da. Există vreun motiv pentru care să nu apară?

— Îmi ceri permisiunea să publici?

— Nu.

— Nu. Aşa mă gândeam şi eu. Acum ţi-o tragi cu ea, nu-i aşa?

— Ce legătură are asta cu orice?

— Nu prea are. Walker afişează un zâmbet şmecheresc.

— Herb?

— Da, Martin.

— Ai aflat ceva? A vorbit la telefon de la St James înainte de crime?

Walker se uită la Martin de parcă ar încerca să se hotărască dacă să aibă încredere sau nu.

— Da. Două convorbiri. A dat un telefon şi a primit unul.

— Ai numerele?

— Nu încă.

— Îmi vei spune când le afli?

— Poate. Dacă am nevoie de ajutorul tău. Dacă nu am, poţi să fluieri la lună. Dar în clipa asta ai primit mai mult decât meriţi. Trebuie să intru înapoi. Spune-i domnişoarei Mandalay Blonde că ţinem legătura.

— Înainte să pleci, Herb. Povestea de astăzi, articolul lui Bethanie, pontul de la Crime Stoppers despre corpurile din iaz… ce s-a întâmplat?

— Du-te dracului, Scarsden.

Abia când pleacă de la secţie, Martin îşi aminteşte că nu-i spusese lui Walker despre pisica moartă. Intenţionase să-i spună, pentru eventualitatea că ar putea să aibă vreo importanţă. Un fior îi traversează spinarea, sfidând arşiţa apăsătoare. Ceva e în neregulă cu acest oraş, de parcă arşiţa l-a stricat, ca laptele acrit la soare.

O vede pe Carrie, fotografa, peste drum, pălăvrăgind cu alţi fotografi şi cameramani. Cameramanul lui Doug Thunkleton spune „Salut” când se apropie Martin.

— S-a întâmplat ceva? întreabă el. Fac vreo conferinţă?

— Nu că mi-ar spune mie, răspunde Martin. Unde este Doug?

— Umbla după tine. Vrea să mai faci un interviu.

— Serios? Unde e?

— Unde crezi că e? La club, împreună cu ceilalţi ziarişti pierde-vară ca voi.

— O să-i transmit dragostea ta. Martin se îndepărtează câţiva metri, urmat de Carrie, ca să poată vorbi în particular.

— Am scos tot rahatul care se putea din asta, spune fotografa. Dacă nu se întâmplă ceva în curând sau dacă nu ai vreo solicitare, am cam rămas fără idei. Crezi că vom vedea o arestare?

— Nu ştiu. Poliţiştii nu-mi mai spun nicio vorbă. Dar Bethanie şi cu mine avem încă un subiect bun pentru mâine, aşa că o să am nevoie de fotografii. Tu ai aflat ceva de la poliţie?

— Da. Mai mulţi dintre ei s-au adunat grămadă să vorbească azi-dimineaţă. Arătau cumva cu degetul, de parcă ar fi dezbătut ceva. Maşinile de poliţie sunt în fundal, dar fără altceva decât copaci. Ar putea fi oriunde, la scena crimei sau oriunde.

— Unde erau?

— În faţa clubului. Uite, aruncă o privire.

Carrie derulează fotografiile pe ecranul din spatele camerei, dar, chiar şi la umbră, lumina zilei este prea strălucitoare ca să poată distinge prea multe detalii.

— Arată perfect. Despre ce discutau?

— Habar n-am. Le-am făcut cu teleobiectivul, n-am putut auzi nimic. Probabil despre ce să mănânce la micul dejun. Câtă vreme crezi că va mai fi nevoie de mine pe aici?

— Nu ştiu. Dacă arestează pe cineva vor dori să-l facă să defileze prin faţa camerelor, dar cine ştie dacă se va întâmpla aşa ceva? De ce? Vrei să te întorci la Melbourne?

— Nu m-ar deranja. Azi-noapte am dormit în maşină.

Martin se simte vinovat pentru camera lui de hotel.

— Rahat. Asta nu-i bine. Ai fi putut să dormi la mine.

— Mulţumesc, Martin… nu eşti primul care s-a oferit, spune ea sardonic.

— Ascultă, tipii de la Channel Ten stau la ceva loc fiţos din Bellington. De ce nu te duci acolo?

— Eşti sigur?

— Absolut. Telefoanele mobile funcţionează acolo. Pot să te sun oricând dacă apare ceva urgent.

— S-a făcut.

Când ajunge la club, Martin se duce direct la Tommy, la Saigon Asian. Pentru că toată săptămâna trecută a explorat pe larg derutantul meniu,

ştie ce să evite, chiar dacă nu ştie exact ce-i place. Astăzi comandă şniţel de pui şi cartofi prăjiţi, cu o garnitură de spanac englezesc călit. Tommy, un vietnamez australian de a doua generaţie, cu un accent strident, suficient de puternic ca să taie sticla, îi ia banii şi spune „Nu-ţi face griji, amice" şi îi dă lui Martin un disc de plastic care se va ilumina şi va începe să vibreze când va fi gata comanda lui. Martin plăteşte şi îşi croieşte drum către club.

Un mic grup de jurnalişti s-a adunat în jurul unei mese, nu departe de bar. Câţiva încearcă să lucreze pe laptopuri, înjurând conexiunea wi-fi ipotetică, în timp ce alţii se bat pe spate şi discută.

Doug Thunkleton îl salută, cu vocea lui baritonală plină de bunăvoinţă.

— Martin Scarsden! Omul zilei! Hai să stai cu noi.

Martin refuză, cu o fluturare din mână şi un zâmbet.

— Poate mai târziu. Se îndreaptă spre bar, unde Errol este din nou de serviciu.

— Salut, prietene! Cu ce pot să te servesc?

— Salut, Errol. O halbă de bere light. Mulţumesc.

— Toate bune?

— Sigur.

Errol aduce berea tasmaniană în sticla verde, familiară. Martin îi dă lui Errol douăzeci de dolari, dar Errol nu se duce imediat la casa de marcat.

— Se întâmplă ceva pe acolo?

— Unde anume? întreabă Martin.

— La dugheana poliţiei. Auzisem că fac interviuri. Oameni care locuiesc în ţinutul arbuştilor.

— Da. Tocmai am fost pe acolo. Totul mi se pare de rutină, dar nu spun o vorbă nimănui deocamdată.

— După ei a fost preotul, nu-i aşa?

— Asta pare să fie principala teorie. Tu ce crezi?

— Eu? Sunt cel mai în ceaţă. Nu ştiu de ce mă tot întrebaţi pe mine. De parcă aş ştii. Şi Errol se duce la casa de marcat şi îi aduce restul lui Martin.

Martin îşi ia berea şi se duce la o masă aflată la distanţă de grupul de jurnalişti, dar observă că Doug Thunkleton şi ceilalţi îl urmăresc. Ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă ar fi să furnizeze jurnalelor de ştiri o altă figură vorbitoare, aşa că Martin merge mai departe, îşi duce berea şi discul de plastic pe terasa care dă spre râu.

După aerul condiţionat din interiorul clubului, arşiţa este sufocantă, aproape de nesuportat, în ciuda umbrei oferite de o copertină de plastic translucid. Îşi aşază berea pe o masă mică şi stă în picioare, cu spatele spre ferestrele de sticlă ale clubului, şi îşi scoate ochelarii de soare pentru a se apăra de strălucire. În faţa lui poate vedea cotul leneş şi lung al albiei râului. Nu, nu leneş, oprit; este complet lipsit de apă. Copacii atârnă fără să fie deranjaţi nici de cea mai uşoară suflare de vânt, în aer încă persistă mirosul de fum rămas de la incendiul de miercuri. Undeva în depărtare poate să audă greierii. Încearcă să-şi dea seama de direcţia din care aude o tuse sacadată. Nu este singur pe terasă. Undeva în spatele unuia dintre stâlpii acoperişului, Codger Harris îşi face de lucru cu o băutură.

— Bună ziua, Codger. Te deranjează dacă stau cu tine?

— E o ţară liberă, băiete.

Martin îşi trage un scaun lângă fostul director de bancă. Bătrânul îi oferă pachetul lui de tutun, dar Martin refuză.

— A mai rămas ceva din locul ăla al tău?

— Ceva. Nu prea multe de la care să începi din nou.

— Asigurare?

— Puţin. Pentru garduri şi apă. Casa a scăpat. Cred că incendiul şi-a dat seama că nu merită efortul.

— Şi vitele?

— Nu ştiu. Unele au scăpat, sunt sigur. Dar ar putea să fie o glumă proastă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, şi-aşa nu prea mai era de mâncare pentru ele. Ce n-a omorât seceta, a distrus focul. Dacă plouă, după un incendiu ca ăsta, totul va fi verde ca în Kent. Cele mai grase vaci pe care le-am văzut vreodată. Dacă nu plouă, vor muri de foame. Sau va trebui să le împuşc.

Martin îşi examinează berea. Nu sunt prea multe de spus.

— Că tot vorbim, nu tu eşti cel care m-a turnat copoilor, nu-i aşa?

— Despre ce vorbeşti?

— M-au ţinut acolo jumătate din dimineaţă, m-au întrebat despre cum venea reverendul Swift să vâneze în ţinutul arbuştilor. Voiau să ştie totul despre asta. Au aflat de la tine?

— Nu direct. A apărut într-un articol pe care l-am scris, cum că se ducea să vâneze în ţinutul arbuştilor. Dar n-am pomenit despre locul tău.

Mai sunt şi alţi oameni în oraş care ştiau despre asta. Ştiu că cel puţin o persoană i-a spus lui Robbie Haus-Jones.

— Poliţistul ală tânăr simpatic de aici, din oraş? Mă întreb ce mai sifonează acum.

— Spune tot ce ştie, cred, spune Martin. După crimele de la biserică, era destul de irelevant. Swift era mort. Nu prea conta ce făcuse înainte de asta. Dar odată ce au fost descoperite cadavrele la Springfields, totul a devenit, brusc, relevant.

— Deci, îşi acoperă fundul, atunci?

— Ce vrei să spui? întreabă Martin.

— Păi, ştii tu – cinci morţi nevinovaţi, plus preotul. „Ofiţer Haus-Jones, a fost vreun semn, a existat vreo cale prin care aceste lucruri puteau fi prevăzute şi preîntâmpinate?" „Nu, domnule, nimic. El locuia la Bellington." Dar, pe urmă, când corpurile sărmanelor fete au fost scoase din iazul de la casa lui Snouch, este timpul să mărturisească. „Informaţii noi, domnule. Sper că sunt utile." Eu aşa aş face în locul lui.

Martin dă încet din cap. Poate că Codger Harris arată decrepit, dar celulele cenuşii lucrează încă rapid.

— Deci poliţia a vrut să afle despre oricine venea la proprietatea ta să vâneze?

— Da, cam aşa ceva. Nu mă simt prea confortabil să torn oamenii, dar, după cum spunea şi poliţia, asta este o crimă, nu o amendă pentru viteză.

— Deci, în afară de preot, cine mai venea la vânătoare în ţinutul arbuştilor?

— N-aş putea spune. Este o zonă uriaşă. Singurii despre care ştiu sigur sunt Craig Landers, cei doi Newkirk şi prietenii lor. Cred că ei veneau, poate, o dată sau de două ori pe an.

— Clubul pescarilor din Bellington.

— Aşa îşi spuneau? Da. Dar ei se purtau întotdeauna cum trebuie. Întrebau întotdeauna înainte să intre pe proprietate. Obişnuiau să treacă să mă salute când plecau, îmi dădeau un iepure sau doi, odată chiar două raţe.

— Nimeni altcineva?

— Cu siguranţă mai erau şi alţii. Puteai auzi armele când trăgeau. Uneori în timpul zilei, alteori noaptea. Dar oricine ar fi fost, nu venea să ceară permisiunea. Nişte nenorociţi ciudaţi, unii dintre ei, totuşi.

— Cum aşa?

— Uneori îmi împuşcau vitele, apoi le măcelăreau. Le scoteau măruntaiele, genul ăsta de lucruri. Puteam să-mi dau seama după felul în care alegeau să le taie. Ce mai risipă! O vacă întreagă pentru un kilogram sau două de friptură.

— Eşti sigur că asta făcea?

— Ce altceva ar fi putut să facă?

— Nu ştiu. Doar de plăcere. Posibil, nu crezi?

— Iisuse, tinere. Ar trebui să fii destul de bolnav să faci aşa ceva.

— Ei bine, trebuie să fii destul de bolnav să omori două turiste tinere şi drăguţe şi să le arunci în iaz.

— Da, bine, asta-i foarte adevărat. Cu cât îl leagă mai repede pe nenorocitul ăla de Snouch şi aruncă cheia, cu atât mai bine.

— Eşti convins că el a fost?

— Da. Probabil că el mi-a omorât şi vacile. Familia lui deţinuse tot terenul. El încă îşi închipuie că e al lui. Ar fi o mizerie inutilă să vină să-mi omoare vacile, când sunt destule care cutreieră pe pământul lui.

Martin scurge ultimele rămăşiţe de bere, care a devenit călduţă, în arşiţa de pe terasă.

— Unde stai, Codger? Nu la vechiul hotel, nu-i aşa?

— Eu? Nu. Nu m-ar deranja, dar locul este închis. Errol Ryding m-a cazat. Băiat bun, Errol. Mâine iau autobuzul spre Bellington, să văd dacă pot să-mi cumpăr o rablă şi apoi mă duc înapoi acasă.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva pe veranda hotelului, azi-dimineaţă. Mă gândeam că ai fi putut să fii tu. Probabil că nu. Trebuie să fi fost proprietarul, să-şi adune ceva lucruri.

— Cred că asta ar fi destul de improbabil, tinere.

— De ce?

— E mort. De mâna lui. Tip de oraş. Şi-a băgat toată pensia în asta. A aranjat locul, încerca să facă nişte bani cu bistroul. Oricum, nevastă-sa nu putea suporta locul şi a plecat înapoi în oraş, apoi a lovit seceta şi banii au început să sece. Nu prea cunoştea pe nimeni, nu prea avea cu cine să vorbească. Pe aici se întâmplă mai des decât crezi. Nu ştiu de ce n-am făcut-o şi eu.

PAISPREZECE, LUNA ÎNSÂNGERATĂ

Martin ajunge să-şi scrie articolul la club. A încercat la librărie, dar e închisă, pe uşă atârnând semnul pe care e scris: „PLECAT, REVIN REPEDE”. Presupune că Mandy este cu poliţiştii, le povesteşte despre Byron Swift şi despre jurnalul ei. Păcat. Ea ar fi putut să lămurească direcţia în care se îndreaptă investigaţia lui. Chiar şi aşa, ea va fi cu siguranţă punctul culminant al poveştii, şi el nu prea are ce să facă în legătură cu asta.

> O investigaţie a ziarului *Sydney Morning Herald* a deschis noi piste în căutarea criminalilor feroce responsabili pentru uciderea brutală a celor două turiste germane, Heidi Schmeickle şi Anna Brun, oferind noi informaţii esenţiale care au schimbat din nou direcţia investigaţiei poliţiei.
>
> *Herald* a descoperit dovezi care îl exonerează pe suspectul numărul unu, preotul criminal Byron Swift…

Înainte de a se apuca să-şi scrie articolul, Martin cedase la insistenţe şi le oferise un comentariu lui Doug Thunkleton şi colegilor lui, dar fără să-şi dezvăluie noua abordare. Din fericire au dispărut cu toţii la hotelul lor din Bellington, lăsându-l să lucreze liniştit la club. Într-un final reuşeşte să obţină o lărgime de bandă suficientă din recalcitrantul wi-fi pentru a trimite fişierele, apoi o sună întâi pe Bethanie, şi apoi pe Max, de la telefonul din holul clubului.

— Da. Bine, Martin. Acum am înţeles. Arată bine. Bună treabă. Bethanie are câteva adăugiri de făcut, dar este o perspectivă nouă, cu siguranţă.

— Nu pari să fii entuziasmat.

— Să fiu sincer, nu prea sunt, răspunde redactorul.

— Glumeşti, nu? *Herald* iese cu informaţiile înaintea poliţiei. Ce ar putea fi mai bine?

— Ai dreptate. Îmi pare rău, barosane. Tocmai am înghiţit o grămadă de rahat pentru povestea asta. Cei din consiliul editorial se cacă pe ei ca

totul să fie verificat legal şi faptele confirmate. Insistă să fie ţinuţi la curent.

— Ce? Trei articole de prima pagină la rând şi nu sunt fericiţi? Conducem cu povestea asta, Max. Uită-te la ştirile tv în seara asta. În cele mai multe apar eu: expertul de la *Herald.* Ce altceva mai vor?

— Precizie, se pare.

— Rahat, Max! Ce vrea să însemne asta?

— Ei bine, într-o perioadă foarte scurtă l-am prezentat pe Harley Snouch ca fiind principalul suspect de crimă şi un presupus violator. Fără vreo dovadă substanţială pentru niciuna din acuzaţii. Apoi aproape că l-am condamnat pe reverendul Swift pentru noile crime. Asta a fost în articolele din ziarul de azi, dacă-ţi aminteşti. Astăzi, Martin. Şi ştirea de mâine va fi că Swift este, probabil, inocent. Să fiu sincer, câţiva dintre cei de la etajul de sus se întreabă dacă eşti cu adevărat stăpân pe situaţie.

Martin rămâne tăcut pentru o clipă, surprins de acuzaţie, apoi simte cum îl inundă un val de furie defensivă.

— Tu ce crezi, Max? Crezi şi tu asta?

— Nu, nu cred. Ai încrederea mea deplină.

Răspunsul vine imediat şi convingător. Martin expiră şi o parte din furie se disipează. Bunul şi bătrânul Max: un adevărat ziarist, un adevărat redactor.

— Mulţumesc, Max. Apreciez asta. Eu relatez lucrurile pe măsură ce se întâmplă, cât pot eu de bine. Din cauza asta nici poliţiştii nu prea fac declaraţii publice: nici ei nu ştiu încotro se îndreaptă toată povestea asta. Înainte de această informaţie nouă, pariau cu toţii pe Byron Swift – am relatat asta cu acurateţe de sută la sută. Şi ştiu că nu l-au scos pe Snouch din calcule chiar de tot. E posibil să reiasă că am avut dreptate de la bun început.

— Păi, vezi ce mai apare. Cât crezi că mai ai nevoie să rămâi pe acolo? Deja a trecut o săptămână.

— Poftim? Oricât de mult este nevoie. E cea mai mare ştire din ţară. Şi încă vreau să fac articolul iniţial, articolul de fond. Asta pentru weekendul viitor. Aniversarea crimelor. Cât despre problemele legate de ştirile curente, cine ştie? Investigaţia poliţiei ar putea să se blocheze sau ar putea să ducă la descoperiri fulminante.

— Asta cam aşa e. Dar, Martin, am scos deja foarte mult din povestea

asta. Nu trebuie să fie prima pagină în fiecare zi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu ai nimic de demonstrat. Nici mie, nici altcuiva. Nu trebuie să forţezi nota, nu cu fiecare subiect.

Martin se gândeşte la asta pentru un moment.

— Eşti îngrijorat în legătură cu judecata mea?

— Nu, barosane. Judecata ta este foarte bună. Oricum, îmi fac griji pentru tine. Cum rezişti?

— Excelent, de fapt. M-am simţit cam ca în vremurile mele bune. Aveai dreptate; mi-a prins bine să ies din birou şi să plec pe teren.

— Mă bucur să aud asta. Sună dacă ai nevoie să mă consulţi în legătură cu orice. Hai să nu le oferim rahaţilor ălora din Mahogany Row niciun fel de muniţie.

— Mulţumesc, Max. Pentru tot.

Martin cumpără o sticlă de vin de la bar şi nişte mâncare la pachet de la Tommy şi se duce cu ele la librărie. Magazinul este închis, dar când ocoleşte cvartalul ca să iasă în aleea din spate, poate auzi muzică prin uşa din spate de la locuinţa lui Mandy. Martin bate la uşă, aude bebeluşul cum scoate un gângurit fericit, apoi Mandy deschide uşa.

— Bună, Martin, spune ea, cu un lung suspin.

Arată schimbată, epuizată şi frumoasă. Şi nu prea doritoare să-l vadă.

— Am venit cu o ofertă de pace, spune el şi ridică sticla de vin învelită într-o hârtie maro şi punga albă, de plastic, care plesneşte de mâncare.

— Atunci mai bine ai intra.

Liam stă în scaunul lui şi mănâncă nişte terci de portocale, făcut cu blenderul. Scaunul este izolat în mijlocul bucătăriei şi Martin poate să vadă de ce – pentru fiecare lingură pe care Liam reuşeşte să o bage în gură sau prin apropiere, trimite în zbor o alta peste marginea scaunului şi gângureşte încântat când aceasta pleoscăie pe linoleumul de pe podea. Mandy se grăbeşte spre el, scuturând din cap.

— Mulţumesc că te-ai gândit la asta, Martin. N-aş fi suportat să gătesc, după ziua de azi.

— Deci, n-a mers prea bine?

— Nu. Se poate spune şi aşa.

În vocea ei se simte o nuanţă de iritare.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Vrei să scoţi dopul sticlei?

Mandy aduce nişte pahare, Martin deschide vinul; el soarbe puţin, ea ia o înghiţitură uriaşă. Martin se gândeşte să spună ceva inteligent ca să destindă atmosfera, dar singurul lucru care-i vine în minte pare jalnic, aşa că ridică pur şi simplu paharul. Mandy nu-i întoarce gestul; în schimb pune nişte farfurii pe masă. Martin începe să servească mâncarea şi aşteaptă ca zăgazul să se rupă. Nu durează mult.

— Cretinii ăia, începe ea. Am oferit informaţiile de bunăvoie. Nu eram obligată, îi ajut să-şi facă treaba şi ei mă judecă. De parcă aş fi bicicleta de călărit a oraşului sau aşa ceva.

Martin nu spune nimic, încearcă să arboreze un aer empatic, în timp ce pune în farfurii versiunea excentrică a lui Tommy de bucătărie asiatică. Orezul prăjit pare să conţină boabe de porumb, bucăţi de carne şi mici cuburi de sfeclă roşie, toate provenind din conserve.

Mandy îşi goleşte paharul de vin şi continuă.

— Vreau să spun, tu ştii vreo câteva lucruri, nu-i aşa, Martin? Le-am spus ceea ce aveau nevoie să ştie, că Byron fusese cu mine, aici, toată noaptea. Ei m-au întrebat cum puteam să fiu sigură şi le-am arătat jurnalul. Apoi mi l-au confiscat şi au început să râdă când le-am cerut un mandat. Pot să facă asta, Martin?

— Cred că da. Este probă materială într-o anchetă de crimă. Ai putea să-l ceri înapoi, dar sunt destul de sigur că vor obţine un ordin judecătoresc să-l păstreze.

— Ei bine, mie mi se pare că este un abuz de putere.

— Da, probabil că ai dreptate, disimulează Martin.

— Dar nu asta m-a enervat cu adevărat. M-au enervat toate întrebările despre trecutul meu. Ştii tu, cu câţi bărbaţi m-am culcat, cât de bine îl cunoşteam pe Craig Landers, cum merge afacerea. Cum merge afacerea, pentru numele lui Dumnezeu! Cine sunt prietenii mei, cu cine mă văd în mod obişnuit, cine are grijă de Liam când nu pot eu. Ce înseamnă toate astea?

— Îşi acoperă fundurile, o asigură Martin. Au distrus investigaţia, au pus toate crimele în cârca lui Swift şi apoi apari tu şi le demonstrezi că sunt pe o pistă greşită. Aşa că încearcă să se asigure că de data asta nu mai scapă nimic din vedere.

— Şi toate astea vor ajunge la tribunal?

— Nu văd pentru ce ar ajunge.

— Şi apoi toate întrebările despre tine. Ce relevanţă au astea? Tu nu erai aici acum un an. Ce dracu' ai tu de-a face cu toate astea?

— Te-au întrebat despre mine?

— Da. Poliţistul grăsan din Bellington şi slăbănogul cu o urmă de barbă, ăla sinistru.

— Goffing. Îl cheamă Goffing. Ce te-a întrebat?

— Chestii ciudate. De genul dacă eşti de încredere, dacă eu cred că mă manipulezi ca să scoţi informaţii de la mine.

— Şi ce i-ai spus?

— Că da. I-am spus că m-ai sedus. Că sunt ca lutul în mâna ta.

Martin râde.

— Serios? I-ai spus asta?

— Nu. I-am sugerat că este improbabil ca tu să te învârţi prin jur ca să scoţi informaţii de la mine, pentru că până azi-dimineaţă nici nu ştiai că am vreo informaţie. I-am spus că nu eşti decât un alt ratat de vârstă mijlocie, care vânează păsărică. Au considerat că e o urmă de adevăr în asta.

Mandy îi oferă un zâmbet pierdut.

— Mulţumesc.

— Oricând.

Zâmbetul dispare din nou. Păcat, lui îi place când ea zâmbeşte.

Tocmai atunci Liam scapă un vânt zgomotos, uriaş pentru dimensiunile lui, cu o calitate lichidă îngrijorătoare. Câteva clipe mai târziu mirosul năvăleşte dincolo de masă, ca un atac cu arme chimice, şi rămăşiţele mâncării lui Tommy îşi pierd orice atracţie.

— E timpul pentru scutec, declară Mandy cu falsă frivolitate şi se duce să-l scoată pe băieţel din scaunul lui. Ea îl leagănă astfel încât să nu-i strivească scutecul. Martin, îmi doresc să rămân doar cu Liam în seara asta. Eşti în regulă dacă te duci la motel?

— Sigur.

Ea se apropie, încă ţinându-l pe Liam în braţe şi îl sărută pe Martin, cu generozitate, pe gură. În cameră putoarea este incredibilă.

— Şi îţi mulţumesc că ai venit să mă înveseleşti. Şi pentru cină. Şi pentru că m-ai ascultat.

Alungat, Martin traversează magazinul şi iese în liniştea serii. Soarele a

coborât şi încep să apară stelele. O lună de un roşu-sângeriu atârnă pe cerul vestic asemenea unui tăiş de coasă. Hay Road este pustiu, dar în faţa magazinului general este parcată o maşină şi luminile sunt aprinse. Martin se îndreaptă într-acolo, cu speranţa că poate cumpăra apă. În schimb, îl găseşte pe Jamie Landers ghemuit pe banca din faţa magazinului, ţinând la piept ceea ce pare să fie o jumătate de sticlă de tequila. Băiatul se holbează la lună.

— Pot mă aşez şi eu? întreabă Martin.

Jamie ridică privirea spre el, cu faţa fără expresie – agresivitatea de la spitalul din Bellington a dispărut complet.

— Sigur.

Martin se aşază pe bancă, iar Jamie îi oferă sticla. Martin ia o înghiţitură mică. Avea dreptate: tequila.

— Crezi că înseamnă ceva? Luna asta?

Din locul în care sunt aşezaţi, luna se vede în spaţiul îngust de cer dintre capătul copertinelor şi silueta magazinelor de peste drum. Pare mult mai mare decât ar părea pe cerul liber.

— E din cauza resturilor de fum din ţinutul arbuştilor. O fac să pară roşie.

— Ştiu. Dar chiar şi aşa.

Stau în linişte timp de câteva momente, înainte ca Jamie să vorbească din nou.

— În legătură cu ziua trecută, la spital. Îmi pare rău că am fost aşa nesimţit. Din cauza lui Allen, care a murit aşa. Eram supărat.

— E perfect de înţeles.

— Stupid, nu-i aşa? Inutil. A supravieţuit la St James. L-a văzut pe Swift cum i-a împuşcat tatăl şi unchiul. Stătea chiar lângă Gerry Torlini când l-a împuşcat Swift. A fost împroşcat tot cu sânge, dar a supravieţuit. Şi acum s-a dus, uite aşa. Tânărul pocneşte din degete pentru a sublinia ideea. Fără niciun sens. Al dracului de fără sens.

Martin nu spune nimic.

— Ţi-am citit articolele, spune Jamie. Crezi că tu eşti mai aproape să înţelegi? De ce a făcut criza şi a împuşcat pe toată lumea?

— Uneori aşa cred, simt că sunt pe aproape, apoi, în clipa următoare, mă întorc de unde am plecat.

— Da, bine, măcar poliţiştii vorbesc cu tine. Presupun că nu au de ales.

— De ce?

— Pentru că nu-s destul de deştepţi să-şi dea seama singuri. Martin chicoteşte.

— Te las pe tine să le spui asta.

— Da. Sigur.

Urmează o altă pauză, în timp ce ei se uită la lună.

— Hei, Jamie. Atunci când a murit tatăl tău, în ziua în care l-a împuşcat Byron Swift, fuseseşi şi tu cu ei la vânătoare în ziua precedentă?

— Nu. Allen a fost; lui îi plăceau armele şi toate rahaturile astea, nu mie. Erau prea plictisitori pentru mine, toţi bătrânii ăia.

— Totuşi, ai vorbit cu tatăl tău? În dimineaţa aceea?

— Da. Te cred şi eu. Era al dracului de turbat. Spunea că poliţiştii îi ziseseră că Swift era un pedofil. Spunea că dacă pusese mâna pe mine o să-i facă felul.

— Să-i facă felul?

— Să-l omoare.

— Tu ce i-ai spus?

— Acelaşi lucru pe care ţi l-am spus şi ţie. Nu mă atinsese niciodată. N-ar fi îndrăznit.

În vocea tânărului nu este niciun pic de furie, abia dacă este vreo emoţie; resemnare, poate. Urmează mai multă linişte. Martin se gândeşte că aproape poate să vadă cum se mişcă luna, cum se scufundă după linia magazinelor de peste drum. Se întoarce din nou spre Jamie, este pe cale să-l mai întrebe încă ceva, când observă cămaşa tânărului: carouri galben cu negru.

— Jamie, tu şi Allen vă pierdeaţi vreodată timpul prin vechea cârciumă? Mergeaţi acolo sus?

Pentru prima dată de când s-a aşezat Martin, Jamie Landers îşi întoarce faţa de la lună şi îl priveşte în ochi.

— Ai găsit pisica?

— Am găsit pisica.

— La dracu'. Uitasem de asta. Ar fi trebuit să curăţ.

— Ce-i cu ea? Ce s-a întâmplat?

— O, a fost Allen. Bolnav la cap. Spart de drogat pe *speed.*

— Allen?

— Da. N-a mai fost niciodată acelaşi după crimele de la biserică.

Chestia aia l-a dat peste cap grav. Jamie întoarce privirea spre lună, ia o înghiţitură lungă din sticla de tequila. Acum nu mai contează, totuşi, nu-i aşa? Nimic nu mai cotează.

— Presupun că nu.

Martin îl lasă pe Jamie cu gândurile sale şi porneşte mai departe pe Hay Road. Şi-a lăsat maşina la club, dar decide că aceasta poate să rămână unde e, iar el să meargă pe jos, înapoi, la motel. Nimic în oraşul ăsta nu este prea departe. Când ajunsese pentru prima dată, peisajul compact al străzilor din Riversend îl atrăsese; acum i se pare aproape claustrofobic, atât de mic, copleşit de imensitatea câmpiei, ca un atol din Pacific cu mareea care-i fărâmiţează ţărmurile. E acolo de aproape o săptămână şi simte deja că ştie fiecare clădire, cunoaşte fiecare faţă din Riversend. Se uită în sus la hotel; nu vede niciun semn de viaţă. Cum trebuie să fie să trăieşti în acest oraş? În fiecare zi aceeaşi căldură sufocantă, aceeaşi familiaritate inevitabilă, aceeaşi predictibilitate care îţi distruge voinţa. Chiar şi Bellington, cu apa şi serviciile sale, sclipeşte atractiv, ca un miraj aflat acolo, departe, peste întinderea plată. Deci, de ce îl atinge pe el? De ce îi pasă? Este ca acele programe ciudate „adoptă o stradă”. Adoptă un colţ de iad. De ce nu?

Pierdut în astfel de gânduri, Martin continuă se meargă pe Hay Road, scăldat într-o stranie lumină portocalie, căldura încă ridicându-se din drum chiar şi când umbrele create de lumina lunii se întind peste el. Pe lângă Martin trece o camionetă de fermă, cu luminile galbene, cu toba de eşapament zgomotoasă, accentuând liniştea. După ce ajunge la intersecţia în T, camioneta virează la stânga şi îl lasă pe Martin din nou complet singur pe strada principală din Riversend.

Ajunge înapoi în faţa librăriei, dar este închisă şi întunecată. Apoi, când întoarce capul spre motel, un licăr de lumină îi atrage atenţia. Cercetează linia magazinelor de peste drum, dar acolo nu este nimic, totul este întunecat. Se gândeşte că e doar imaginaţia lui, efectul oboselii şi al tequilei, când o vede din nou: o licărire. Salonul de vinuri. Traversează strada, se urcă pe trotuar, priveşte prin ferestrele astupate. O lumânare, o umbră, un pahar care străluceşte în lumină. Snouch.

Aleea este întunecată; Martin foloseşte lanterna telefonului său pentru a naviga printre sticlele sparte şi ziarele aruncate, ajunge la uşa laterală, apasă clanţa, aude plânsetul strident al balamalelor când deschide uşa.

Harley Snouch nu se află la bar. Este aşezat la o masă, cu o carte şi o sticlă, iar o lampă cu kerosen atârnă de un vechi umeraş de sârmă, agăţat de grinzile din tavan. Harley ridică privirea, îşi fereşte ochii de lumina lămpii ca să vadă cine îi invadează sanctuarul.

— Ah, Hemingway. Bine ai venit. Trage-ţi un scaun.

Martin păşeşte în pata de lumină, se aşază la masă. Snouch şi-a bărbierit barba încărunţită şi şi-a spălat părul, ceea ce l-a întineri cu câţiva ani. Poate că este din cauza luminii pâlpâitoare a lămpii, dar nu arată cu mult mai bătrân ca Martin.

Există două pahare, nişte cupe mici – unul plin, celălalt gol – şi o sticlă de vin, învelită în punga ei maronie de hârtie. Snouch toarnă vin roşu în al doilea pahar. Arată întunecat şi vâscos.

— Bea ceva, spune Snouch. Mă gândeam că ai să apari, mai devreme sau mai târziu.

Martin ia o înghiţitură ezitantă şi rămâne surprins să descopere că vinul este acceptabil, cel puţin în comparaţie cu tequila lui Jamie Landers.

Snouch scoate un sforăit amuzat.

— La ce te aşteptai? Pipi de pisică?

— Ultima dată cam asta era. De unde schimbarea?

Martin se întinde, scoate sticla din pungă. Desigur, Penfolds. Snouch rânjeşte ca un şcolar obraznic, alungând şi mai mulţi ani de pe figură.

— Amice, chiar şi noi, vagabonzii, avem standarde.

— Doar că tu nu eşti cu adevărat un vagabond, nu-i aşa, Harley? Ţi-am văzut casa, îţi aminteşti, înainte să ardă din temelii?

Snouch zâmbeşte cu plăcere vizibilă.

— Îţi spun eu, Martin, unii dintre cei mai mari golani pe care-i ştiu erau plini de bani. Jigodii bogate. Şcoala mea era plină de ei.

— Ce şcoală era aia?

— Geelong Grammar.

— Aşa mai merge. Explică accentul tău stilat şi frazele şlefuite.

Snouch zâmbeşte din nou şi ia o înghiţitură sănătoasă din vin.

Martin trece la subiect.

— De ce nu mai eşti suspect în cazul uciderii celor două turiste?

— Pentru că am un alibi beton armat.

— Care este?

— Eram la spital în Melbourne. Timp de două săptămâni. Pneumonie.

Am ratat totul. Preotul care a aruncat răzbunarea divină asupra congregaţiei lui şi un nenorocit care a aruncat două cadavre în iazul meu. Sincronizare de rahat. Nu se întâmplă nimic timp de ani de zile şi când se întâmplă, sunt culcat pe spate, la Melbourne. Înconjurat de martori, acoperit de documente.

— Aşa spui tu.

— Aşa a stabilit poliţia, dincolo de orice îndoială. Dacă încerci să-ţi dai seama cine le-a omorât pe cele două fete, eu sunt ultima persoană la care ar trebui să te gândeşti.

— Mă bucur să aud asta, dar tu nu eşti chiar ceea ce aş numi un martor de încredere.

— Ultima oară când ai fost aici eram un martor de încredere. Ţi-am spus că nu făcusem nimic rău. Ţi-am spus că nu fusesem la închisoare. Şi ţi-am mai spus, la Springfields, că nu am violat niciodată pe nimeni. Şi totuşi, tu te-ai apucat şi ai tipărit lucrurile astea oricum. Le-ai scris şi le-ai publicat în stil mare. Ar fi trebuit să asculţi, dar n-ai făcut-o. Poate vei asculta acum.

Martin este înţepenit, îngheţat de cuvintele calme cu care îl înfruntă Snouch. În piept i se deschide o gaură şi vinul, plăcut cu câteva momente în urmă, îşi pierde savoarea.

— Ce ai de gând să faci?

Snouch îl priveşte direct în ochi, nu mai pare un vagabond, mai degrabă un prădător.

— Ei bine, mă gândesc că aş putea să te dau în judecată pe tine, ziarul tău şi pe oricine are cât de cât o legătură cu calomnia ta. O să beau vin bun pentru tot restul zilelor mele.

— Mult succes, spune Martin, încercând să braveze. În cazurile civile nu e nevoie de dovezi la fel de ferme ca în cele penale. Reputaţia ta e deja distrusă. Şi avem avocaţi foarte buni.

Dar Snouch îl ironizează, se lasă pe spate, cu un rânjet diabolic.

— Serios? Ştii la fel de bine ca mine că nu e de-ajuns. Şi chiar dacă ar fi, într-un scenariu fantastic, ar putea salva ziarul, dar nu te va salva pe tine. Tu ai scris articolul, tu ai înţeles greşit lucrurile. Tu eşti terminat.

Martin simte că este atras într-un fel de joc de poker pe mize mari, prins într-un cerc de lumină în vechiul salon de vinuri. Şi-a împărţit o mână proastă şi acum este obligat să joace o carte.

— Harley, ţi-am salvat viaţa, eu şi cu Robbie Haus-Jones.

— Rahat. Eu v-am salvat pe voi. Idiotul ăla voia să intre cu maşina în iaz. Eu aş fi supravieţuit, cu sau fără voi.

— Ce vrei?

— Vreau să mă împac cu Mandalay.

— Dar ai spus chiar tu, acolo la Springfields, că nu este fiica ta.

— Nu e.

Martin stă să digere asta. Privirea lui Snouch nu pleacă de pe faţa lui. El are mâna mai bună, îşi permite să aştepte următoarea mişcare a lui Martin, pentru că ştie că are cu ce să o contreze.

— Şi cu alea ce e? Martin dă din cap spre mâinile lui Snouch, cu tatuajele de închisoare estompate.

Snouch zâmbeşte cu indulgenţă.

— Ce-i cu ele? Ridică mâna stângă pentru ca Martin să o examineze. Ai mai văzut aşa ceva până acum? Recunoşti vreunul dintre simboluri?

Martin se uită. Sunt spirale, litere, poate un simbol omega, dar nimic care să aibă sens. Îşi întoarce privirea spre faţa lui Snouch.

— Chiar vrei să-ţi construieşti un caz în instanţă pe astea? întreabă Snouch.

Martin îl examinează pentru un moment mai lung, se întreabă dacă joacă la cacealma, dar nu vede nimic altceva decât hotărâre.

— Bine. Ce vrei să fac?

— Să vorbeşti cu Mandalay pentru mine. Să o convingi că nu sunt monstrul care crede ea că sunt.

— Mai uşor de spus decât de făcut. Mama ei pretindea că ai violat-o şi Mandy crede asta. Cum să contracarez aşa ceva?

— Asta-i problema ta. Trebuie să o convingi, altfel ne vedem în instanţă.

Martin se lasă pe spate, se întreabă cum ar putea să o convingă pe Mandy. Pentru o clipă se gândeşte să facă lucrul cel mai onorabil: să-l sune pe Max, să demisioneze, să-şi recunoască greşeala. Dar, când se uită spre Snouch, observă determinarea bărbatului şi realizează că nu i-ar folosi la nimic. Dacă Martin nu-l poate ajuta şi nu poate pune la cale o reconciliere, atunci îl va ataca în justiţie; nu doar pentru bani, ci ca să-i ofere lui Mandy un fel de dovadă legală că nu este vinovat de viol.

— Bine, Harley. O să încerc. Dar povesteşte-mi, ce s-a întâmplat? Dacă

tu nu ai violat-o, de ce era Katherine Blonde atât de vehementă că ai făcut-o? Şi de ce nu ai fost investigat sau acuzat?

Snouch umple paharul lui Martin, apoi pe al său. Martin consideră asta ca pe un gest de împăcare, un semn că această conversaţie poate să continue.

— Aşa-i mai bine. Dar vorbesc serios, Martin, trebuie să obţii rezultate sau ne judecăm; o să mă asigur că s-a terminat cu cariera ta. Mă înţelegi? Ajută-mă şi voi fi cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată.

Cumva, Martin are impresia că Snouch nu este începător în acest joc.

— Asta sună a şantaj.

— Aşa sună? Spune-i cum vrei.

Gura lui Martin este uscată. Mai bea o gură de vin. Snouch dă din cap, aparent satisfăcut că l-a adus pe Martin acolo unde dorea.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Katherine m-a acuzat de viol. Poliţistul local a investigat. Şi m-a exonerat. Orice urme administrative, dacă au existat vreunele, au fost înlăturate. Tatăl meu era un om foarte bogat, foarte puternic. Oamenii de pe aici îşi amintesc de el ca de un bogătaş caritabil. Nu şi-l amintesc precum cei din Melbourne. Dur ca o rădăcină de mulga: necruţător în afaceri, insensibil ca persoană. Îşi trata angajaţii ca naiba, umilea bărbaţii şi pipăia femeile. Nu dădea două parale pe mine, dar nu dorea ca numele familiei să fie pătat. Aşa că a tras nişte sfori; nu există nicio înregistrare oficială măcar pentru o anchetă sumară.

— Şi niciun fel de menţiune în ziare? Niciuna?

— Nu, pentru că deţinea ziarul *Crier.* Şi, dacă-ţi aminteşti, nu au existat nicio arestare, nicio acuzaţie, niciun proces. Pentru că nu a existat niciun viol. Nu influenţa tatălui meu m-a scos din necaz, faptele au făcut-o. El doar a ţinut asta departe de presă.

Martin zâmbeşte, se bucură de mica victorie pe care şi-o oferă.

— Ei bine, n-a prea funcţionat. Încă eşti paria oraşului.

— Katherine era foarte populară. Mulţi oameni au crezut-o.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Îţi voi spune. Dar asta nu este pentru publicare, Martin. Pricepi? Deja eşti în rahat, nu te afunda mai tare.

— Sigur.

Pentru prima dată de la sosirea lui Martin, Snouch întrerupe contactul vizual, privind, în schimb, în penumbra salonului.

— După cum ţi-am spus mai demult, familia mea s-a stabilit la Springfields în anii 1840, începe el, cu voce joasă şi rezonantă. Stăpâneam totul. Mii de hectare din ţinutul arbuştilor. Cel mai rău pământ din district, inutil pentru recolte, greu de curăţat, niciun fel de sol care să valoreze ceva. Asta gândiseră toţi ceilalţi colonişti, când şi-au plantat recoltele acolo, la câmpie; asta gândiseră toţi până la prima mare secetă. De fapt, Springfields era cel mai bun teren, pentru că strămoşii mei fuseseră destul de deştepţi să nu forţeze agricultura englezească pe el. Îl obţinuseră pe mai nimic, nu făcuseră aproape nimic pe el. Aduseseră ceva vite, îl folosiseră ca păşune, nu ca teren arabil. Nici măcar nu se obosiseră cu gardurile; lăsaseră asta în seama fermierilor cu proprietăţile din jur. Ei erau cei care aveau nevoie de garduri, ca să ţină vitele afară. Dar în câmpie nu exista deloc lemn. Aşa că noi l-am strâns, am făcut stâlpi pentru garduri pe care i-am vândut lor. Lemnul de mulga ţine o veşnicie, e mai durabil decât oţelul. Aşa că ei ne-au plătit pentru gardurile care să împiedice vitele noastre să intre pe terenurile lor. Cum ţi se pare asta? Ne-am îmbogăţit. Şi iazul de lângă casă, chiar şi pe seceta asta, este plin. Observi asta? De aici şi numele: Springfields[17]. Noi am avut întotdeauna apă. Când am apărut eu, noi eram ultimii din elita proprietarilor de terenuri, parte din oraş, fără să stăm efectiv aici. Când am împlinit zece ani am fost împachetat şi trimis la Geelong, de unde mai reveneam, uneori, în vacanţă să călăresc şi, după ce am crescut, să enervez lumea la cârciumă. Era acasă, un fel de bază, dar nu era lumea mea. Lumea mea trebuia să fie acolo, afară, dincolo de orizont, Londra, New York, şi să conduc afacerile familiei la Melbourne. Springfields însemna mult pentru tatăl meu, şi el ar fi dorit să însemne mult şi pentru mine, dar nu era aşa. Riversend era doar o gară pe traseu, o notă de subsol pe drum. Şi atunci am întâlnit o fată. Cea mai frumoasă, minunată fată pe care o întâlnisem, o puteam întâlni vreodată sau o voi întâlni vreodată. Katie Blonde. O cunoşti pe Mandalay. Ei bine, mama ei era şi mai frumoasă. Pe dinăuntru şi pe dinafară. Era remarcabilă. Ne-am îndrăgostit imediat. Eu eram la universitate la Melbourne. Tata voia să merg la Oxford, unde fusese şi el, dar eu nu înţelegeam de ce. Melbourne era destul de bun pentru mine. Crede-mă, Martin, e o viaţă destul de bună să fii tânăr, bogat şi iubit de

[17] Aprox. Câmpurile cu izvor (n. red.).

femei. Trăisem la colegiu – era ca la un fel de şcoală cu internat, doar că ceva mai bine. Fără reguli, multă băutură, mult sex. Nu realizezi cât de bine este decât atunci când devine trecut. Dar imediat ce am cunoscut-o pe Katie, mi-am dorit să fiu cu ea şi Melbourne devenise gara de pe traseu. Mai avusesem iubite şi înainte, dar acum era diferit. Foarte diferit. Asta era dragoste. Un cuvânt scurt, un cuvânt fără înţeles, până când ajungi să-l trăieşti. Atunci nu mai există alte cuvinte. Era perfect. Noi eram perfecţi. Totul devenea şi mai delicios din cauza lungilor perioade în care eram despărţiţi. Eu zburam la Sydney, închiriam sau împrumutam o maşină şi conduceam până unde studia Katie, la Bathurst, pentru weekend. Eram îndrăgostiţi şi apoi logodiţi şi apoi – ei bine, apoi totul s-a transformat într-un rahat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ea a rămas însărcinată. La început am fost încântat. Până când am făcut socoteala. Sincronizarea nu era bună. Nu putea să fie al meu.

— Eşti sigur?

— Evident că sunt sigur. Mă înşela.

În vocea lui Snouch este durere. Şi furie. Martin nu spune nimic. Aşteaptă ca Snouch să continue.

— Încă o iubeam. Încă doream să mă însor cu ea, dar voiam să ştiu al cui era copilul. Ea nu voia să-mi spună. Timp de câteva zile am fost în impas. Apoi m-am îmbătat, atunci am devenit furios şi apoi mi-am pierdut cumpătul. Lucrurile au degenerat şi i-am dat un ultimatum: trebuia să-mi spună cine era tatăl sau anulam totul şi spuneam în tot oraşul că-mi fusese necredincioasă. Ea a ţipat la mine şi eu am ţipat şi mai tare la ea. Într-un final i-am spus că e o curvă. Şi asta a fost totul. Imediat ce am folosit acel cuvânt, s-a terminat. Următorul lucru am aflat că mă acuzase de viol.

— Nu ştiu dacă să te cred, spune Martin.

— De ce nu?

— Ar fi fost o răzbunare incredibilă din partea ei să-l acuze în mod fals de viol pe logodnicul ei, mai ales că ea fusese cea care călcase strâmb.

— Asta crezi, nu-i aşa? Părerea mea este că a fost atât de speriată să nu fie demascată, să nu fie etichetată ca promiscuă şi necredincioasă, încât s-a panicat. Cred că voia să mă întorc la ea, să mă însor cu ea, să accept copilul ca fiind al nostru şi să dăm uitării ce se întâmplase. Dar

odată ce s-a dus la poliţie, asta nu mai era o opţiune. Ei m-au exonerat, desigur. Nu exista nicio dovadă împotriva mea şi poliţia putea să facă socotelile, la fel ca oricine. Am părăsit oraşul şi am plecat înapoi la universitate, la Melbourne. Am încercat să las totul în urmă. De la început nu avusesem vreo afinitate pentru Riversend şi, după asta, nu-l mai puteam suporta. Dar Katherine a rămas, mi-a ponegrit numele la oricine era dispus să o asculte. În cele din urmă a intervenit tatăl meu. El a aranjat lucrurile cu librăria, i-a oferit o alocaţie, i-a promis să o susţină pe ea şi pe copilul ei, Mandalay, dacă înceta cu acuzaţiile. Şi asta a fost tot. Eu nu m-am întors niciodată. Totul a fost prea mult pentru mama mea. I-a sfâşiat inima. A murit un an sau doi mai târziu. După asta, nu mă mai întâlneam cu tata decât la Melbourne, niciodată aici.

— Te-ai însurat vreodată?

— După asta? Nu. Niciodată nu am mai avut vreo relaţie care să dureze mai mult de câteva luni. Niciodată nu am mai putut să am încredere în cineva. Habar n-ai cât de mult m-a rănit, cât de mult mi-a subminat încrederea în oameni. Nu, nu m-am însurat niciodată, n-am avut niciodată copii.

— Atunci de ce te-ai întors aici?

— Pentru că nu mi-am putut-o scoate niciodată din minte.

Snouch mai soarbe puţin vin. Se holbează în întuneric, ca şi cum ar mai putea să prindă o imagine cu ea, undeva acolo, fermecătoarea lui tânără logodnică. Martin nu spune nimic şi, în cele din urmă, Snouch vorbeşte din nou.

— Asta se întâmplă când îmbătrâneşti: trecutul te apasă din ce în ce mai mult, până când, uneori, ajungi să trăieşti mai mult acolo decât în prezent. Şi noaptea, trăieşte în visele mele. Nu tot timpul, dar destul de des. Din când în când apare acolo, eliberată de subconştientul meu: Katie aşa cum am cunoscut-o la început, perfectă şi aurită şi glorioasă, şi îmi răpeşte din nou inima, aşa că atunci când mă trezesc ştiu că încă sunt îndrăgostit de ea. Astea au fost cele mai rele zile. Ieşeam afară şi mă îmbătăm îngrozitor, îmi alungam visele din toate gândurile. La fel ca acei sărmani soldaţi care obişnuiau să vină aici, la salonul de vinuri. Răniţii ambulanţi. Dar n-a funcţionat niciodată. Aşa că, până la urmă, am revenit aici. Ea nu voia să mă vadă, desigur. Ura pietrificată era prea profundă, prea adânc înrădăcinată. Dar am găsit locul ăsta. Ascunzătoarea mea.

Rolul de boschetar mi se potrivea – nu că ar fi fost doar un rol; deja eram la jumătatea drumului spre asta. Le ofeream oamenilor o scuză să mă ignore, să mă lase în pace. Puteam să stau aici şi, uneori, o vedeam cum vine sau pleacă. Era mai bătrână, desigur, dar nu prea bătrână. Şi mai e ceva, în legătură cu prietenii vechi, cu iubiţii vechi, cei cu care ai fost când erai tânăr: când îi vezi, după mulţi ani, ei nu îţi apar aşa cum sunt acum, ci aşa cum erau. Poţi să vezi dincolo de buhăială şi riduri, dincolo de ochii înceţoşaţi şi de linia căzută a bărbiei. Poţi să-i vezi aşa cum erau când erau tineri şi plini de viaţă. Eu o vedeam pe Katie în felul ăsta, aşa cum fusese înainte ca totul să se ducă de râpă. Ieşea pe uşa librăriei ei şi, în mintea mea, avea din nou douăzeci de ani. Şi apoi, într-o zi – într-o zi am văzut-o pe fată, am văzut-o pe Mandalay, când se întorcea de la universitate. Nu o fată, totuşi: o femeie. Arăta exact aşa cum arătase odată mama ei. Mi-a tăiat răsuflarea. M-am aşezat aici şi am plâns. Până la urmă am ajuns să vorbesc cu Katie. Era la spital, în Bellington. Mandalay era acolo, nu voia să mă lase în cameră, se gândea că asta ar supăra-o pe mama ei, dar şi preotul era acolo, el ştia. Mai târziu el m-a dus să o văd. Katie mi-a spus: „N-ar trebui să vorbim despre asta, Harley. Fără vorbe. Doar ţine-mă de mână”. Şi aşa am făcut. Am stat şi ne-am ţinut de mână şi ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Arăta teribil, epuizată, dar ochii ei erau aceiaşi. Strălucitori. Şi mă privea cu dragoste, Martin. Cu dragoste. Fără resentimente. Şi, o săptămână mai târziu, a murit. Nu puteam să merg la înmormântare, dar nu mai conta. Făcuserăm pace. Dar ea nu şi-a retractat niciodată acuzaţiile, cel puţin după câte ştiu eu, şi eu sunt încă persona non grata, monstrul oraşului.

Face o pauză, se gândeşte, mai bea nişte vin.

— Şi acum cred că va trebui cu adevărat să plec. Casa s-a dus şi chiar dacă poliţia m-a exonerat, oamenii tot vor crede că eu le-am pus pe sărmanele fete în iaz. Păcat. Springfields începuse să mi se pară acasă, cum n-am simţit-o niciodată când eram copil. Şi îmi place aici, la salon. Stau aici în întuneric şi mă întreb cum ar fi putut să fie lucrurile altfel.

Lui Martin începe să-i pară rău pentru bătrân, dar nu suficient ca să uite cum îl ameninţase Snouch. Aşa că atunci când vorbeşte, încearcă să-şi îndepărteze orice urmă de simpatie din voce.

— De ce vrei să te reconciliezi cu Mandy, dacă nu este fiica ta?

— Pentru că sunt un om bătrân şi am anumite regrete. Doctorilor nu le

place ce am făcut cu ficatul meu. Nu voi trăi veşnic. Stau aici şi mă întreb cum ar fi putut să fie totul altfel, dacă n-aş fi insistat, dacă m-aş fi însurat cu Katherine şi i-aş fi păstrat secretul. Mandy ar fi crescut ca fiica mea, Katie şi cu mine am fi putut avea copiii noştri, lucrurile ar fi putut să fie foarte diferite. Mandy este ultimul vestigiu care a rămas, singura parte care mai poate fi salvată.

— Harley. Nu văd ce aş putea să fac. Ea şi-a iubit mama. Nu o să te creadă pe cuvânt, nici pe mine sau pe oricine altcineva, împotriva sentimentelor ei.

— Vreau să o convingi să facă un test ADN.

— Ce?

— Să dovedesc că nu sunt tatăl ei. Spune-i că dacă este de acord, indiferent de rezultat, o să plec din Riversend.

Se lasă tăcerea. Propunerea lui Snouch atârnă în aer.

— Harley, ai mai povestit cuiva despre toate astea?

— Nu, prietene. Nu de când m-am întors în Riversend. Doar ţie. Ţie şi lui Byron Swift.

— Byron Swift?

— Era preot, Martin.

Rămân în tăcere. Martin îşi termină vinul, se ridică în picioare.

— Bine, Harley. O să văd ce pot să fac.

Martin aproape că ajunge la uşă când bătrânul, care acum nu mai pare aşa de bătrân, vorbeşte.

— Martin, tratează problema cu grijă. Ştiu că este foarte frumoasă, ştiu că este inteligentă. Dar este şi fiica mamei ei. Nu insista prea tare, prea curând. Nu grăbi lucrurile. Am aşteptat treizeci de ani; pot să mai aştept puţin, dacă trebuie.

CINCISPREZECE, SINUCIDERE

Martin stă pe banca din faţa magazinului general şi se uită la *The Age.* Pagina cinci. Articolul lui este la pagina cinci. Chiar şi articolul din *Herald Sun* este pe prima pagină, şi ei nici nu au un articol, doar un talmeş-balmeş de fapte stătute şi o conjunctură proaspătă, speculaţii fără bază, îmbrăcate ca adevăr, cum că fetele germane fuseseră violate şi torturate înainte să fie împuşcate. Martin îşi reciteşte articolul, caută defecte care ar putea explica izgonirea sa în paginile din interior, dar nu găseşte nimic. Prima pagină este un mănunchi de ştiri de mâna a doua. Articolul principal este despre piaţa imobiliară din Melbourne, articolul în imagini este despre o vedetă de televiziune care-şi părăseşte nevasta şi familia ca să se alăture unui cult religios. Martin rememorează discuţia pe care a avut-o cu Max Fuller, în care redactorul îl asigura de încrederea sa. Dar Max este redactor la *Sunday Morning Herald,* omologul lui de la *The Age* nu este constrâns de loialităţi personale.

În stomacul lui Martin se naşte un gol. Ceva este în neregulă.

Întors la Câinele Negru, sună la Sydney şi reuşeşte, în sfârşit, să dea de redactor.

— Martin. Bună dimineaţa.

— Pagina cinci? Serios?

— Este *The Age.* N-au sânge în instalaţie. În *Herald* eşti pe pagina trei.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Seara trecută a fost ştirea principală la toate televiziunile şi *Hun* a ieşit cu ea.

— Nu începe, Martin. A trebuit să mă lupt ca să apară oriunde în ziar.

— Ce? De ce, Max? Ce se întâmplă?

— Să fiu sincer, nu am nicio idee. Dar mă bucur că ai sunat. Am veşti proaste – nu te mai ocupi de povestea asta. Te vor înapoi la Sydney. Spun că o săptămână este destul; nu vor să exagerezi. Îl trimit pe Defoe să te înlocuiască. *The Age* îşi trimite propriul reporter, Morty Lang.

Cuvintele aterizează ca un baros, îl uluiesc pe Martin. Îi apare o imagine a carierei lui, sfărâmată în bucăţi, ca sticla spartă. Încă o imagine: el, aşezat la un birou, la periferia redacţiei de ştiri, un om terminat. Furia lui

izbucneşte.

— Ce înţelegi prin „ei”? Nu voiai să spui „noi”? Tu eşti cel care îmi ia povestea şi tu eşti cel care-l trimite pe Defoe. Măcar asumă-ţi decizia.

— Nu, Martin, nu e aşa…

— Bine. Deci o să protestezi. O să insişti că este povestea mea. Trebuie să faci asta.

— Martin, ascultă… şi eu sunt retrogradat. M-au tras în piept. Asta este ultima mea zi pe poziţia asta. Mă înlocuiesc.

Din nou cade barosul.

— Cum? De ce?

— Habar n-am. Sunt aici de şapte ani. Cei mai mulţi redactori nu rezistă nici măcar jumătate din timpul ăsta. Tirajul a scăzut, publicitatea a scăzut. Este momentul pentru ceva nou.

— Max, asta e o vrăjeală. Tirajul şi publicitatea sunt întotdeauna scăzute. Nu poţi să-i laşi să facă asta. Eşti cel mai bun redactor pe care l-am avut vreodată.

— Mulţumesc, Martin, mă bucur că spui asta. Dar e prea târziu. Am zburat de pe poziţia aia. Nu-ţi face griji: mi-au dat paraşuta. Acelaşi salariu, dar sunt un scriitor liber. Aici şi în străinătate. Aproape că îmi doresc asta.

— Iisuse, Max. Ce pierdere.

— Mulţumesc. Vor avea grijă şi de tine. Vor să nu te mai ocupi de reportaje, deocamdată, dar au înţeles că ziarul are o datorie să aibă grijă de tine, după ce s-a întâmplat în Gaza. În plus, eşti unul dintre cei mai buni jurnalişti pe care-i avem. Conducerea e de părere că poţi să scrii editoriale sau să devii tipul la care toată lumea apelează pentru rescrieri, plus un rol de instructor şi de mentor. Şi ceva reportaje dacă şi când vei fi pregătit pentru asta. O să fii în regulă.

După acest apel telefonic, Martin stă în camera lui de la Câinele Negru. Asta a fost viaţa lui: camere de hotel. Camere mari în hoteluri mari: apartamente la The Pierre, în New York, la The Grand, în Roma, The American Colony, în Ierusalim. Şi camere jalnice în hoteluri jalnice: o colibă cu podeaua murdară în Brazilia, un bordel în Cambodgia rurală, un hotel de afaceri mai degrabă şters în Haga, timp de trei săptămâni. Şi acum, aici, ultima lui cameră de hotel: o cuşcă de câini, cu un aparat de

aer condiţionat trăncănitor, o poză ieftină cu un eucalipt şi apă care ar da fiori Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. După toate astea – toată adrenalina, toată ambiţia, toate cuvintele, milioanele de cuvinte –, totul se reduce la asta: camera şase la motelul Câinele Negru. Îşi priveşte mâinile, mâini care au strâns mâinile unor preşedinţi şi potentaţi, piraţi şi sărăntoci, mâini care şi-au făcut magia pe zeci de tastaturi, mâini care au scris articole atât banale, cât şi monumentale. Mâini care vor rămâne, în curând, tăcute sau vor fi condamnate să formeze cuvinte de mâna a doua şi gânduri de mâna a doua sau să nu producă nimic mai important decât informări între birouri. Până la urmă, nişte mâini foarte obişnuite, într-adevăr.

Sună telefonul: lumea nerăbdătoare, dornică să meargă înainte, lipsită de respect pentru tristeţea lui.

— Martin Scarsden! Salut, prietene. D'Arcy Defoe. Eşti peste tot. Nu pot să strecor un cuvânt în ziar. Voiam doar să spun…

— D'Arcy, numai o clipă, te rog. Martin nu închide telefonul. Aşază receptorul cu blândeţe pe pat şi intră în baie. Este vremea pentru un duş. Răsuceşte robinetul, se dezbracă, intră sub apa dubioasă de la Riversend.

Martin vrea să meargă la librăria Oaza, să-şi lepede povara, să-i povestească lui Mandy ce i se întâmplase, să caute alinare. În acest oraş muribund, ea este singurul prieten pe care îl are: iubita lui, speră că poate şi confidentul lui. În schimb, se aşază în chioşcul din parc şi îşi cântăreşte opţiunile. Pe deasupra lui pluteşte ameninţarea lui Snouch: să o convingă pe Mandy să facă un test ADN sau îl dă în judecată. Dacă Martin refuză, atunci cariera lui va fi cu adevărat istorie, orice speranţă de a o revigora va fi pierdută. Snouch îl va băga în maşina de spălat şi *Herald* îl va agăţa la uscat; ziarul şi-ar putea reduce propria vină demonstrând că îl îndepărtase de articol imediat ce avusese prima indicaţie că relatarea lui nu era foarte exactă. Va face paradă de propria bună credinţă şi îl va prezenta ca pe un reporter corupt, decăzut din glorie şi neglijent cu faptele, depunând mărturie că îl disciplinase înainte de ameninţarea cu procesul. Poate că din cauza asta se mişcaseră atât de repede să-l înlocuiască cu D'Arcy şi Morty: acei avocaţi din Mahogany Raw poate că nu ştiu prea multe despre jurnalism, dar sunt experţi în ţapi ispăşitori, pasărea pisicii moarte şi acoperirea fundului.

Aşa că se gândeşte să o convingă pe Mandy să facă testul ADN, cu argumentul că rezultatul nu contează: în orice caz, ea va scăpa de Snouch o dată pentru totdeauna. Dar el ştie că rezultatul va conta. Snouch trebuie să fie foarte convins de rezultat, altfel de ce ar paria atât de mult pe el? Probabil că spune adevărul: nu este tatăl ei. Şi, în acest caz, ea nu are dreptul să afle adevărul, indiferent cât de dureros? Nu asta este datoria lui ca jurnalist, nu despre asta a fost vorba în toată cariera lui – să spună adevărul? Să taie în carne vie prin minciunile meschine, prin piruetele celor de la relaţii publice şi prin lucrurile fabricate, ca să ofere publicului adevărul, indiferent cât de neconvenabil sau de dureros? Cum ar putea el să se împace cu conştiinţa lui dacă nu-i spune despre oferta lui Snouch?

Totuşi, dacă ea face testul şi acesta confirmă că Snouch este sincer, ce se va întâmpla atunci? Mama ei va scădea iremediabil în ochii ei, piatra de temelie a vieţii ei va dispărea. Ce spusese Mandy? Că mama ei şi Byron Swift fuseseră singurele două persoane decente pe care le cunoscuse vreodată. Swift se dovedise a fi un psihopat criminal şi iată că acum apărea Martin Scarsden, care venea să o informeze că mama ei fusese o mincinoasă patologică, o femeie care nu numai că-şi construise o fantezie pentru a-şi proteja propria reputaţie, dar prin asta distrusese şi viaţa unui bărbat pe care pretinsese că-l iubise. Cum putea el să facă aşa ceva? Să intre în magazinul ei, acel altar pentru Katherine Blonde, şi să facă să se prăbuşească totul în jurul ei?

Martin îşi priveşte mâinile, mâinile sale insipide şi inutile. Nu ştie ce să facă.

Incapabil să mai stea locului, incapabil să-şi mai tolereze propria prezenţă, părăseşte parcul şi începe să se plimbe. Dar gândurile îl însoţesc. Poate că i-ar face ei o favoare. Snouch ar pleca şi mitul mamei ei ar dispărea odată cu el. La început ar suferi, nu există nicio îndoială, dar ar putea să se şi elibereze: de trecut şi de orice obligaţii faţă de Riversend. Ar putea să îl ia pe Liam să o ia de la capăt în altă parte. Până la urmă, are doar douăzeci şi nouă de ani. Ea nu ar mai avea nevoie de el, nu l-ar mai dori – complicele lui Snouch, o gloabă de patruzeci de ani, un ratat de vârstă mijlocie, cu o carieră pe ducă. Dar dacă e să fie atât de brutal de sincer, s-ar putea ca nici asta să nu fie prea rău pentru ea.

I se pare că a trecut un timp foarte îndelungat de când avea şi el vârsta ei. Cum era el la douăzeci şi nouă de ani? Prea sigur pe el, nemuritor, un

frângător de inimi chipeş. Deja corespondent principal, omul de teren al lui Max pentru zone fierbinţi, sărea cu paraşuta, seducea localnicele, scria articolul, revenea la birou ca un erou cuceritor. Îşi trăia viaţa, îşi trăia visul, dispreţuitor faţă de cei care urmăreau cariere mult mai banale, care aveau vieţi mult mai convenţionale. Fusese arogant, nu încape nicio îndoială, nu dădea doi bani pe părerile colegilor, ale celor neînsemnaţi şi ale combinatorilor de la birou. Poate că asta este revanşa lor.

Îşi aminteşte de un tip, de o vârstă cu el la şcoală, un băiat strălucitor numit Scotty, cu o claie de păr blond şi un zâmbet fals. Scotty voia să se facă dentist, la fel ca tatăl lui, explicând că asta avea să-i aducă bani, mulţi bani şi siguranţă. Martin îşi aminteşte dispreţul lui, vecin cu mila. Dar acum, când se apropie de patruzeci şi unu de ani, se întreabă ce s-a ales de Scotty, pe unde o fi el acum. Ştie răspunsul: o casă mare, într-o suburbie înverzită, o soţie frumoasă, doi copii care merg la şcoli private. Ar mai fi şi o casă pe plajă, vacanţe cu jetschiul, un portofoliu impresionant de acţiuni şi deja se gândeşte să se pensioneze. Martin se gândeşte la Mandy: atât de tânără, atât de frumoasă, atât de vulnerabilă. Ce fusese în capul lui când se culcase cu ea? El ştie că va pleca din nou, o va părăsi, întotdeauna face aşa. Jurnalistul paraşutat al lui Max, în ultima sa misiune, vine şi pleacă, asemenea unui comando. Ce jigodie.

Martin ia o decizie. Trebuie să plece; să-şi adune lucrurile şi să elibereze camera la Câinele Negru. Nu vrea să fie pe aici când va sosi Defoe. Dar mai trebuie să-şi ia la revedere de la Mandy. Nu poate, pur şi simplu, să se furişeze afară din oraş, ca un hoţ în toiul nopţii. Ce poate să-i spună? *Îmi pare rău că sunt un desfrânat de vârstă mijlocie atât de previzibil, dar mulţumesc pentru sex?* Sau: *Începi să însemni foarte mult pentru mine, vino la Sydney, lasă-mă să te duc pe tine şi pe Liam departe de toate astea. Nu sunt Scotty, dar am un apartament cu un dormitor în Surry Hills.* Dumnezeule, ce poate să spună? Ce poate să-i spună despre Harley Snouch?

Se plimbă în lungul drumului, încă se întreabă ce ar trebui să facă, cum ar trebui să o abordeze pe Mandy, când Robbie Haus-Jones parchează maşina, fără să se obosească să dea cu spatele, pur şi simplu pune maşina de poliţie în paralel cu trotuarul, lasă motorul pornit şi se apleacă prin fereastră. Este o urgenţă şi seriozitatea răzbate în vocea lui baritonală.

— Martin, mă bucur că te-am găsit.

— Ce s-a întâmplat, Robbie?

— E vorba de Herb Walker. S-a sinucis.

Martin nu spune nimic. Doar se holbează cu gura deschisă.

— În râu, lângă Bellington. S-a înecat.

— Sinucidere? Eşti sigur?

— A lăsat un bilet. Mă duc într-acolo, acum.

— Pot să vin şi eu?

— Nu, Martin. În niciun caz nu vrei să fii prin preajma acestei poveşti.

— Ce? De ce nu?

— Biletul, mai mult sau mai puţin, dă vina pe tine. Articolul tău despre cum a primit un pont despre cadavrele din lac şi nu a investigat. El spune că întotdeauna şi-a făcut datoria.

Martin doar se holbează la Robbie. Walker mort. Sinucidere. Dă vina pe el. Dumnezeule! Şi el care se gândea că ziua n-ar putea să devină şi mai rea. Şi nu e nici măcar 9.30 dimineaţa.

— Trebuie să plec, Martin, dar dacă aş fi în locul tău, m-aş face nevăzut. După chestia asta, nimeni nu o să mai vrea să aibă de-a face cu tine.

Martin încă se holbează când Robbie bagă în viteză maşina de poliţie şi se îndreaptă spre Bellington.

Înapoi în camera lui de la Câinele Negru, Martin o sună pe Bethanie Glass, la Sydney. Ea răspunde la telefon cu voioşie:

— Bethanie la telefon.

Nu ştie.

— Bethanie, sunt Martin.

— Ah, Martin. Îmi pare rău. Nu pot să cred că ţi-au luat povestea. Sunt nişte rahaţi fără creiere. Nu meriţi absolut niciun fel de critică pentru modul în care ai relatat.

— Bethanie. O să am parte de şi mai multă critică. Probabil şi tu.

— Ce s-a întâmplat?

— E vorba despre Herb Walker, sergentul din Bellington. S-a sinucis.

— Ce? Cum?

— S-a înecat în râul Murray, nu departe de Bellington. Se pare că a lăsat un bilet în care spune că articolul nostru l-a împins la asta – cel în care pretindem că a ignorat pontul despre cadavrele din iaz.

— Articolul a fost corect. El nu a negat niciodată asta.

— Da, dar era un tip deştept. Trebuie să-şi fi dat seama cum ai aflat povestea: şefii lui care îl aruncă la lei îl transformă în ţap ispăşitor. Final de carieră.

— Asta nu este vina noastră.

— Nu cred că înţelegi esenţialul, Bethanie. Ne-am lăsat competiţia în urmă cu povestea asta. Acum e şansa lor. Vor sări la beregată. Şi nu prea ne putem baza pe conducere ca să ne susţină, nu-i aşa?

— Rahat. Ce ar trebui să facem?

— Ei bine, în primul rând trebuie să-i spui lui Max sau oricui i-a luat locul şi să-i explici tornada de rahat care este pe cale să ne cuprindă.

— Terri Preswell.

— Bine. E o tipă tare ca stânca. Spune-i imediat ce poţi, întreab-o cine vrea să scrie ştirea.

— E în conferinţă.

— Nu contează. Întrerupe. Trebuie să afle.

— Desigur.

— Sună-mă înapoi când ştii ce se întâmplă. Sunt la Câinele Negru.

— Rahat, Martin. Mă simt îngrozitor.

— Păi, n-ai de ce. N-ai făcut nimic greşit. Ai aflat o ştire adevărată şi ai difuzat-o. Ţine capul sus, nu-ţi cere scuze.

— Mulţumesc, Martin. Şi tu, eşti în regulă?

— Sigur. Sună-mă când afli ceva.

— Aşa o să fac. Şi noroc.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Martin încă nu s-a mişcat când sună telefonul, un sunet discordant, zguduitor, care-l aduce înapoi de pe oriunde ar hălădui gândurile lui.

— Martin? Sunt Bethanie. Îmi pare rău că îţi fac asta, dar poliţia ţine o conferinţă de presă în Bellington, la amiază. D'Arcy nu va ajunge acolo până la noapte. Vor ca tu să te ocupi. Îmi pare rău.

— La dracu', îmi bagă rahatul ăsta pe gât acum. Să văd ce pot să fac.

Martin încearcă să-şi păstreze vocea indiferentă, chiar dacă simte cum îl cuprinde un fior de teamă.

— Ţine-te bine, Martin. Fac cinste cu o bere când ajungi înapoi. Fac cinste cu mai multe.

— Mulţumesc. S-ar putea să am nevoie de câteva. Te sun din

Bellington.

După ce termină convorbirea, Martin se gândeşte la sfatul pe care i l-a dat lui Bethanie. *Ţine capul sus. Nu-ţi cere scuze.* Aşa e, la dracu'. Se decide până la urmă să nu elibereze camera. Îşi pune telefonul şi laptopul la încărcat, să fie complet încărcate când pleacă la Bellington. Acolo telefonul va funcţiona, poate să-l mai încarce în timpul drumului. Nu are niciun rost să se ducă acolo mai devreme. Porneşte laptopul şi deschide articolul la care încă lucrează, „Riversend: Un an mai târziu". Începe să citească şi, în scurt timp, scrie cu furie. Povestea îl trage după ea, îl cuprinde aşa cum se întâmplă adesea, problemele lui personale sunt puse deoparte pentru moment.

În timp ce conduce spre Bellington se gândeşte la sinuciderea lui Walker, rememorează ultima conversaţie cu sergentul, în spatele secţiei de poliţie din Riversend. Walker fusese agresiv şi enervat, nu deprimat şi absent. Comportamentul lui nu avea absolut nimic care să sugereze că se gândea la sinucidere. Din contră, părea hotărât să-şi continue investigaţiile în legătură cu Byron Swift. Dar Martin realizează că asta nu înseamnă nimic. Între timp se putuse întâmpla ceva, de genul unui fel de pedeapsă venită de sus, de la şefii săi, o retrogradare sau o admonestare publică pentru că nu cercetase pontul despre cadavrele din iaz. Walker fusese un om mândru, care-şi conducea domeniul cu impunitate. Poate că nu putuse suporta gândul că urmează să fie umilit, chiar dacă asta lua proporţii mai mari în mintea lui decât în cea a locuitorilor din Bellington. Cine ştie ce gânduri întunecate şi obsesii te pot cuprinde în orele târzii ale dimineţii, când mintea se cufundă în meandre întunecate şi îţi pierzi perspectiva.

Asemenea fantome îl bântuiseră destul de des pe Martin, în lunile de după Gaza, când până şi somnul indus chimic venea foarte greu. Demonii veniseră şi el se luptase cu ei, dar adesea simţise că ei sunt pe cale să câştige, că nu merită să lupte. Făcuse greşeala să menţioneze acest lucru unuia dintre consilieri şi imediat apăruseră steaguri roşii în redacţia de la *Herald.* Dar asta durase săptămâni întregi, spirala descendentă şi apoi revenirea. Walker oare chiar trecuse de la sfidare şi furie la disperare şi deznădejde în doar câteva ore? Era posibil? Poate că fuseseră alte probleme, probleme necunoscute, care-l încolţiseră pe Walker şi el

alesese calea cea mai uşoară de scăpare, îşi făcuse lucrurile mai uşoare când dăduse vina pe *Herald.* Poate.

O maşină din sens opus trece ca o rachetă, ceea ce-l forţează pe Martin să se concentreze, pentru moment, la condus. Terenul este plat, precum un os monocromatic, decolorat de anii de secetă. Nu mişcă nimic. Recolta proaspătă de victime ale şoselei, din ultima noapte, este măturată în şanţuri. Martin caută orizontul, dar nu este decât o ceaţă nedefinită, cerul pare topit în marginile strălucitoare ale pământului. Pentru o clipă, iluzia pe care şi-a indus-o în urmă cu o săptămână apare neinvitată: maşina lui pare să fie staţionară şi pământul este cel care se mişcă, rotindu-se pe sub el cu o sută douăzeci de kilometri pe oră. Scutură din cap, încearcă să scape de senzaţie.

Un gând neliniştitor se impune conştiinţei lui Martin. Dacă ar fi fost corpul lui cel cărat la mal de apele râului Murray şi găsit de un alergător de dis-de-dimineaţă sau de un pescar nefericit? N-ar fi avut nevoie de nicio scrisoare de adio: stres post-traumatic după Gaza, o serie de articole eronate, povara morţii lui Walker, umilirea de a fi retras de la reportaje. Medicul legist n-ar fi stat pe gânduri şi poliţia nici atât. Sinucidere. Bethanie şi Max ar scrie împreună scurtul său necrolog, D'Arcy ar vorbi elocvent la înmormântarea sa, sărmanul Robbie Haus-Jones s-ar întreba cine va fi următorul. Un fior îi trece lui Martin pe şira spinării, sfidând căldura din câmpia pustie. În sfârşit, în depărtarea fluidă apar primele fâşii de verde. Bellington. Martin este uşurat să părăsească această câmpie, aproape mulţumit să ajungă la confort, indiferent ce îl aşteaptă acolo.

Vreo doisprezece ziarişti se găsesc în faţa secţiei de poliţie din Bellington, o clădire solidă de cărămidă roşie, construită special în acest scop. Echipele de filmare şi-au ales locurile, şi-au amplasat trepiedele la umbră, au aşezat un carton alb pe asfalt, la soare, ca să indice locul în care ar dori să se aşeze poliţiştii. Când Martin se apropie, bâzâiala obişnuită se transformă în linişte. Bătrânul Jim Thackeray, jurnalistul serviciului telegrafic, are decenţa să-l salute cu un zâmbet strâmb, dar nimeni altcineva nu doreşte să stea de vorbă cu el. Reportera de la *Herald Sun* clatină din cap la lipsa lui de înţelepciune. Doug Thunkleton se face că nu l-a văzut, dar fotografii şi echipele de filmare sunt neiertători când îşi umplu lentilele cu imaginile colegului lor ticălos. Ţine capul sus, nu-ţi cere scuze, îşi reaminteşte singur, în tăcere.

În scurt timp apar şi poliţiştii: Montifore şi Lucic, împreună cu Robbie. Tânărul agent se agită când îl vede pe Martin în spatele grupului de reporteri. Montifore îşi târâie picioarele, se aşază în poziţie, întreabă dacă sunt pornite camerele, când Martin simte o mână care i se lasă pe umăr. Este Goffing, agentul ASIO. Bărbatul zâmbeşte sumbru şi dă din cap, dar nu spune nimic. Ce vrea să însemne asta? Un gest de susţinere?

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, spune Montifore, cu o postură ţeapănă şi formală în faţa camerelor de televiziune. Înţeleg că prim-ministrul şi ministrul de interne vor comenta la Sydney, în scurt timp, aşa că o să fac doar o scurtă declaraţie şi asta va fi tot. Nu voi răspunde la întrebări. Mă voi rezuma la fapte. La aproximativ ora şase şi douăzeci de minute, în această dimineaţă, un rezident din zonă a observat ceea ce credea că este o persoană decedată, în zona cu ape puţin adânci ale râului Murray, la aproximativ cinci kilometri nord-vest de Bellington. Asta înseamnă în aval. Putem confirma că bărbatul decedat este sergentul Herbert Walker, din forţa de poliţie din New South Wales. Putem confirma că nu există circumstanţe care să ridice suspiciuni. Sergentul Walker a condus poliţia din districtul Bellington timp de mai bine de douăzeci de ani şi va fi mult regretat de locuitorii acestui oraş şi ai zonei înconjurătoare şi de întreaga comunitate de poliţie din New South Wales. Herbert Walker a fost un poliţist bun, un poliţist foarte bun, într-adevăr, şi a servit comunitatea sa. În timpul ultimelor zile am avut privilegiul să lucrez îndeaproape cu sergentul Walker. A fost un ofiţer de înalt profesionalism, dedicat respectării regulilor şi legii şi serviciului în slujba comunităţii.

Montifore se uitase direct în obiectivele camerelor de filmat, dar acum schimbă uşor direcţia privirii pentru a se uita spre Martin.

— Herb Walker a dat totul în serviciul comunităţii sale, în momente de mare cumpănă. Nu merita asta. Privirea poliţistului se întoarce spre camere. Vă mulţumesc. Asta este tot pentru moment. O dimineaţă bună.

Printre ziarişti se lasă un moment de tăcere, în timp ce camerele de luat vederi urmăresc spatele poliţiştilor, care se întorc în secţie. Apoi aparatele sunt scoase de pe trepiede şi sunt împinse în faţa lui Martin, luându-l prin surprindere, cu obiectivele larg deschise, asemenea unor guri flămânde şi vocea tunătoare a lui Doug Thunkleton se abate asupra lui.

— Martin Scarsden, care este reacţia ta la moartea sergentului Herb Walker?

Una dintre camere are o lumină deasupra şi Martin tresare când cameramanul o aprinde.

— Îmi pare rău pentru moartea lui. A fost un ofiţer foarte bun.

— Dar vei cere scuze familiei lui?

— Scuze? Pentru ce, mai exact?

— L-ai vânat pe acest poliţist, l-ai determinat să-şi ia propria viaţă şi nici măcar nu vrei să-i oferi scuze văduvei îndoliate?

— Îmi pare rău că a murit. Sigur că îmi pare rău.

— Eşti de acord că te-ai purtat dezonorant?

Atunci Martin pricepe. Doug Thunkleton are un punct de vedere prestabilit; va continua până când Martin va recunoaşte un fel de vinovăţie. *Ei bine, la dracu' cu asta.*

— Nu am făcut nimic greşit. Am relatat faptele. Nu sunt responsabil pentru moartea lui Herb Walker.

— Prim-ministrul statului New South Wales spune că eşti cel mai rău soi de ziarist, un vacuum moral care şi-ar vinde sufletul pentru un titlu de prima pagină.

— Ei bine, în cazul ăsta pentru ce continuaţi să-mi luaţi mie interviu? Ştii ce eşti tu? O scârnăvie de parazit ipocrit.

Imediat ce cuvintele îi ies din gură, Martin le regretă. Nu are nevoie să vadă rânjetul de autosatisfacţie de pe faţa lui Thunkleton. Rahat. Nu mai sunt alte întrebări, Thunkleton a obţinut ceea ce-şi dorise.

După asta, îl lasă în pace. Martin se plimbă în jos, spre râu, se aşază pe o bancă, în umbra unui rând de plopi. Arşiţa ţine oamenii în casă. Slavă Domnului pentru asta. Ar trebui să o sune pe Bethanie, ştie că ar trebui, dar nu se poate decide să formeze numărul. Este aproape uşurat când sună telefonul şi îl scuteşte de a lua iniţiativa.

— Martin? Sunt Bethanie, spune ea cu vocea sugrumată, nesigură, îngrijorată.

— Bună, Bethanie.

— Eşti în regulă?

— N-am fost niciodată mai bine.

— Noi tocmai am văzut filmarea de la Bellington.

— Da. Probabil că nu este cel mai bun moment al meu.

— Apare că îl numeşti pe Herb Walker o scârnăvie de parazit. Te rog spune-mi că nu ai făcut asta.

— Ce? În niciun caz. Niciodată. Am spus că îmi pare rău de moartea lui şi că a fost un bun ofiţer.

— Şi atunci cine este scârnăvia de parazit?

— Doug Thunkleton, jigodia aia de la Channel Ten.

La celălalt capăt al liniei se aude un suspin de uşurare şi râs uşor, chiar dacă puţin forţat.

— Ei bine, aici ai nimerit-o.

— Bethanie, ţine capul la cutie, bine? Eu voi fi mielul de sacrificiu în treaba asta. Nu e nevoie să pici şi tu la mijloc. Ai tot ce îţi trebuie? Ai nevoie de ceva citate?

— Nu, avem o transcriere de la poliţie. Cea mai rapidă întoarcere de situaţie. Dar tu ar trebui să trimiţi o înregistrare video a schimbului tău de cuvinte cu Thunkleton, dacă ai înregistrat. O putem difuza în apărarea ta.

— Mulţumesc, Bethanie. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

După convorbire Martin se uită peste râu şi se întreabă de ce a acceptat să relateze de la conferinţa de presă a poliţiei. Până la urmă, transcrierea era deja trimisă. Şi se mai întreabă de ce a insistat *Herald* ca el să participe, având în vedere că oficial nu mai era ştirea lui. Dar ce naiba, încă nu este pregătit să devină un ziarist de conferinţe de presă.

Telefonul lui sună din nou. Este Max.

— Rahat, Max. Încă nu au curajul să mă sune direct chiar ei?

— Se pare că nu. Cum te descurci?

— Nu sunt prea sigur. Ai văzut conferinţa de presă?

— Toată lumea a văzut conferinţa de presă. Sky o difuzează în buclă permanentă, mulţumită Channel Ten. Presupun că nu l-ai numit într-adevăr pe poliţistul mort scârnăvie de parazit.

— Nu, sigur că nu. Era o descriere pentru pula aia bleagă de la Channel Ten, Thunkleton.

— Ei bine, fraţii noştri din televiziune nu o relatează aşa. Din fericire, Thackery de la AAP o difuzează în context, aşa că, acum, ABC a preluat-o şi fac pe moralizatorii. S-au luat tare de Ten pentru relatare cu tentă de senzaţional.

— Deci, mai sunt speranţe pentru mine, totuşi?

— Nu, Martin, nu mai sunt.

— Cum aşa?

— Pentru asta te sun. Eşti concediat. N-are nicio legătură cu mine, eu sunt doar mesagerul. Ţi se vor plăti toate drepturile, dar contractul tău este terminat, începând din acest moment. Îmi pare rău, Martin – îmi pare mai rău decât ai să ştii vreodată.

Pentru o clipă, Martin nu poate vorbi. Când reuşeşte, este pentru a-l consola pe vechiul său prieten şi mentor.

— Ce grămadă de pizde fără boaşe, Max. Să te pună pe tine să faci asta. Este de neiertat. Eu nu o să uit. N-am să-i iert niciodată.

— Mulţumesc, Martin, dar nu-ţi face griji pentru mine, gândeşte-te la tine. Sună-mă când ajungi înapoi la Sydney. Ieşim să bem ceva, să discutăm ce opţiuni ai. Am câteva idei.

— Mulţumesc, Max. Eşti un adevărat prieten.

— Martin?

— Da…

— Să nu faci vreo prostie, bine? Nimic precipitat.

ŞAISPREZECE, FUGAR

Ştirile de la Channel Ten sunt chiar mai rele decât se aşteptase Martin. Stă singur în camera şase de la motelul Câinele Negru, priveşte la aparatul de televiziune demodat, cu imaginea albicioasă. Crainicul afişează o expresie de profundă îngrijorare:

— În investigaţia poliţiei referitoare la turistele ucise în sud-vestul statului, au apărut evenimente tulburătoare. Unul dintre investigatorii-cheie ai poliţiei este mort – împins să-şi ia propria viaţă, se presupune, de către relatări iresponsabile din presă. Doug Thunkleton de la Channel Ten are relatarea de la Riversend.

Pachetul de ştiri se deschide cu fotografii sepia ale lui Herb Walker, poliţistul erou, însoţit de muzică la violoncel. Există o bandă cu „EXCLUSIV", care domină colţul din dreapta sus al ecranului. Din vocea baritonală a lui Doug picură simpatie şi regret.

— Pentru un oraş care a pierdut deja atât de mult, iată încă o pierdere în seara aceasta: moartea poliţistului şi eroului local, sergentul Herb Walker.

Apoi un cadru cu o femeie de vârstă mijlocie, care este identificată de subtitrarea de pe ecran ca fiind primarul din Bellington.

— Herb Walker a fost unul dintre cei mai amabili, mai dedicaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată. A fost un stâlp al comunităţii noastre.

Încă un cadru, de data asta cu Robbie Haus-Jones:

— Da, presupun că mi-a fost într-un fel ca un mentor.

Imaginea trece la Thunkleton, care stă în picioare pe malul râului Murray, camera se apropie încet, în timp ce el expune ideea.

— În acest loc, noaptea trecută, totul a devenit prea greu de suportat pentru sergentul Herb Walker. Acesta investigase masacrul de la Riversend şi moartea turistelor cu mult curaj şi integritate, dar un bilet găsit la locul faptei sugerează că şi-a luat propria viaţă, incapabil să facă faţă relatărilor murdare şi neadevărate din ziare.

Imaginea se mută pe un montaj cu primele pagini din *Herald* şi *Age.* Comentariul din spate al lui Thunkleton continuă, tonul încărcat de

tristeţe şi de empatie se transformă în virtute acuzatoare:

— Timp de trei zile, publicaţiile deţinute de Fairfax au oferit reportaje senzaţionaliste şi, pe alocuri, incorecte despre uciderea turistelor, la Riversend. Acestea au acuzat întâi un om, apoi altul, pentru comiterea crimelor – oameni despre care poliţia spune că se poate demonstra că sunt nevinovaţi. Apoi, ieri, unul dintre ziare l-a acuzat pe Herb Walker că a muşamalizat informaţiile despre uciderea turistelor timp de aproape un an.

Imaginea trece la prim-ministru, întruchiparea seriozităţii, care stă în picioare în spatele parlamentului, flancat de ministrul de interne, de procurorul general şi de prefectul poliţiei, toţi cu privirea sumbră fixată în ceafa lui, în timp ce dau din cap în semn de totală susţinere.

— Eu şi guvernul meu suntem cei mai mari apărători ai libertăţii cuvântului. Dar acest lucru este dincolo de orice limită. Un om bun este mort. Şi totul pentru un titlu abject. Totul pentru a vinde câteva ziare în plus.

Un cadru larg de la conferinţa de presă a poliţiei, de la Bellington, o imagine cu Thunkleton care ascultă, vocea lui fiind din nou plină de empatie.

— Colegii poliţişti ai lui Herb Walker încearcă să facă faţă acestei pierderi în timp ce îşi continuă investigaţiile.

Montifore:

— Herb Walker a dat totul în serviciul comunităţii, într-un moment de mare cumpănă. Nu merita asta.

Şi apoi o imagine cu Martin, cu o moacă perfidă în timp ce se îndepărtează, clipind din cauza luminii intense a camerelor de filmat. Thunkleton, dând lovitura fatală:

— …şi, din partea reporterului responsabil pentru moartea poliţistului, Martin Scarsden, nicio urmă de remuşcare.

Apoi Martin:

— O scârnăvie de parazit ipocrit.

— Din Riversend, Doug Thunkleton, Ten News.

Înapoi la crainic, cu fruntea încreţită de importanţa ştirii:

— Suntem în poziţia să relatăm o uşoară consolare pentru familia îndoliată a sergentului Walker şi pentru oamenii de treabă din Bellington; în această seară *Sydney Morning Herald* a publicat o scrisoare de scuze

oficiale şi l-a concediat imediat pe reporterul responsabil.

Martin opreşte sunetul şi se holbează la ecranul strălucitor. Acuzat, judecat, condamnat, totul într-un reportaj de televiziune, elegant, de două minute. Spânzurat, înecat şi rupt în patru. „Să mă ia dracu", spune Martin, cu voce tare, aproape amuzat de absurditatea întregii situaţii. Şi acum? Se gândise să-şi ia ceva de mâncare şi să bea ceva la club. Acum, nici nu mai poate fi vorba de asta. La Mandy? Nu, nu i-ar face nicio favoare. Vinovată prin asociere, ar fi un fenomen foarte urât într-un oraş atât de mic. Cel mai bun lucru ar fi să predea camera şi să plece undeva departe, foarte departe. Maşina de închiriat este încă în contul companiei. La Perth, poate. Sau la Darwin.

Se aude o bătaie în uşă. Cine o fi? Sună prea echilibrat pentru o mulţime cu torţe şi furci. Martin crapă puţin uşa, cu piciorul înfipt bine în spatele ei, pentru orice eventualitate.

Este Goffing. Tipul de la ASIO are un pachet de şase beri într-o mână şi o sticlă de whisky în cealaltă.

— Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie de o băutură.

Martin deschide uşa, îl lasă să intre.

Goffing priveşte spre televizorul fără sonor, care transmite ultimele ştiri ale Channel Ten.

— Deci, să înţeleg că ai văzut?

Martin aprobă din cap.

Goffing ridică întâi berile, apoi sticla de whisky, oferindu-i lui Martin să aleagă.

— Bere, mulţumesc.

Martin se aşază pe pat; agentul ia singurul scaun existent. Desfac capacele sticlelor cu un fâsâit uşor şi iau primele câteva înghiţituri în linişte.

— Poliţia crede că a fost sinucidere, eu nu sunt chiar atât de sigur, spune tipul de la ASIO, privindu-l pe Martin în ochi.

Bruscheţea declaraţiei îl ia pe Martin prin surprindere. Nu răspunde imediat, un timp ia în calcul implicaţiile.

— De ce spui asta?

— Să spunem doar că am o minte suspicioasă. Deformaţie profesională.

— Ei bine, sper sincer să ai dreptate.

— Spune-mi, Martin, te simţi vinovat pentru moartea lui Herb Walker?

— Nu, răspunde Martin, fără ezitare, în ciuda ciudăţeniei întrebării. Nu, nu mă simt. Crezi că ar trebui?

— Nu neapărat. Cum te simţi?

— Furios. Lucrat din greu. Puţin descurajat. Pe viaţa mea, nu pot să înţeleg exact ce am făcut ca să ajung în această poziţie.

Martin face o pauză. Mai bea nişte bere. Este rece şi reconfortantă când îi alunecă pe gât. De ce are încredere în acest bărbat, acest spion, acest exponent al operaţiunilor ascunse? Pentru că se simte bine să-şi descarce povara. Şi pentru că nu are cu cine altcineva să vorbească.

— Admit că se poate să fi greşit în legătură cu Byron Swift şi Harley Snouch, dar au fost nişte greşeli bine intenţionate. Ştii acest lucru. Am făcut ce am putut mai bine. În ceea ce-l priveşte pe Herb Walker, nici măcar nu am fost eu. Colega mea din Sydney a primit un pont de la unul dintre contactele ei din poliţie. Nici măcar nu am ştiut până când nu am citit în ziar.

— Ai fost nemulţumit de ştire?

— Nu. Nu pot să pretind asta. Dacă era corectă şi aşa pare să fie, el ar fi putut să verifice iazul în urmă cu un an. De ce să nu fi publicat asta?

— Pentru că el era una dintre sursele tale?

— Nu. Faptul că este o sursă nu-i oferă nimănui imunitate.

— Dar aveam impresia că i-ai cerut scuze atunci când l-ai văzut, la secţia de poliţie, ieri.

— Asta este pe jumătate adevărat. Dacă aş fi ştiut ce are Bethanie, i-aş fi spus personal, aş fi încercat să obţin varianta lui. Dar nu aş fi contestat publicarea. Cel puţin, nu cred că aş fi făcut-o. Şi nu ăsta a fost motivul principal pentru care l-am căutat ieri.

— Da, aşa am înţeles şi eu. Mandalay Blonde şi presupusul alibi pentru Byron Swift.

— Presupus?

— Poliţia nu este convinsă. Au trimis jurnalul pentru analiză criminalistică.

— Serios? Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Sunt agnostic în această chestiune.

Goffing îi dă lui Martin o a doua bere. Martin nu realizase că o terminase pe prima; desface capacul sticlei.

— Pentru ce te afli aici, agent Goffing?

— Mă numesc Jack. Şi noi nu ne numim agenţi – asta-i o treabă americănească.

— Deci, pentru ce te afli în Riversend, Jack?

Goffing pare aproape trist.

— Îmi pare rău, Martin. Acesta nu este un schimb de informaţii. Nu pot să-ţi spun nimic mai mult despre scopul meu aici. Superiorii mei sunt deja înfuriaţi pentru că prezenţa mea a fost scoasă în evidenţă atât de spectaculos, de către tine, pe postul naţional de televiziune. Nici eu nu sunt prea încântat de asta.

— Atunci, de ce vorbeşti cu mine, acum?

— Herb Walker. Ai vorbit cu el ieri. Era furios pe tine. Tu şi ziarul tău i-aţi cam tras-o. Poate că era mai puţin dispus să-şi ascundă starea de spirit faţă de tine decât faţă de colegii lui, poliţişti. Nu este o cultură care încurajează semnele de fragilitate emoţională.

— Părea bine. Furios, dar în niciun caz deprimat sau disperat, dacă asta vrei să afli.

— Resemnat?

— Resemnat cu ce?

— Ştii tu, că i se termina cariera, că totul i se punea lui în cârcă şi că era inutil să se împotrivească.

— Nu. Din contră.

— Cum aşa?

Ah, deci asta era. Martin ia încă o gură din bere. E cazul să admire talentul tipului de la ASIO de a-l aduce în acest punct. Să coopereze? Să-i spună ce ştie despre Walker? De ce nu? Şi-a pierdut slujba, Walker este mort, Goffing ar putea să fie singura persoană interesată să ducă treaba mai departe. Mai bea din bere şi vorbeşte.

— Nu cred că era descurajat. Era intrigat de veştile despre jurnalul lui Mandy Blonde. Şi rămăsese hotărât să cerceteze evenimentele care-l duseseră pe Byron Swift la masacrul de la St James.

Capul lui Goffing este nemişcat, faţa este imobilă de concentrare, ochii fixaţi pe Martin.

— Byron Swift şi St James? Ştii ceva despre această direcţie de investigaţii?

Martin aprobă din cap.

— Am reuşit să vorbesc cu un martor al crimelor. O persoană pe care poliţia nu a chestionat-o. El mi-a spus că Byron Swift părea fericit şi netulburat cu puţin timp înainte de crime. Fusese afară, vorbise cu câţiva dintre enoriaşi, care ajunseseră mai devreme. Râdea şi glumea. Vorbise chiar cu Craig Landers, una dintre victime, aparent fără ranchiună. Apoi a intrat în biserică, probabil să se pregătească pentru slujbă. A ieşit după cinci sau zece minute şi a început să tragă.

— Continuă.

— Deci, ce s-a întâmplat în interiorul bisericii? Am înţeles că Swift fie vorbise cu cineva în interiorul bisericii, fie vorbise cu cineva la telefon. Herb Walker încerca să afle dacă existaseră apeluri de la sau spre biserică în dimineaţa aceea.

Goffing aprobă din cap.

— Corect. Şi n-a găsit nimic. Ştim. Şi noi am căutat acelaşi lucru. Singurele apeluri de la biserică, în dimineaţa aceea, au fost Robbie Haus-Jones către Walker şi pentru ambulanţa din Bellington, după crime.

— Nu. Walker spunea că a găsit ceva. Ieri, când am vorbit cu el la secţia de poliţie, mi-a spus că mai existaseră încă două apeluri, unul de la biserică şi unul către biserică. Înainte de crime. Spunea că încerca să dea de urma numerelor.

Goffing nu mai spune nimic timp de treizeci de secunde sau chiar mai mult. Priveşte spre Martin, dar gândurile omului de la ASIO par să îl ducă departe, într-un alt plan.

— Care apel a fost primul? Ţi-a spus?

— Nu. Posibil ca Swift să fi sunat pe cineva şi apoi a fost sunat înapoi.

— Poate. Altceva? Walker a mai menţionat altceva?

— Nu. La momentul ăla nu eram chiar în cei mai buni termeni, dacă-ţi aminteşti.

— Martin, mulţumesc. Ceea ce mi-ai spus s-ar putea să fie, într-adevăr, foarte folositor. Foarte folositor. Ai mai spus altcuiva despre aceste apeluri telefonice? Colegilor tăi, lui Mandalay Blonde?

— Crezi că sunt importante?

— Posibil. Când am verificat înregistrările, apelurile nu erau în baza de date.

— Deci, cineva a umblat la înregistrări?

— Poate. Oricum, e ciudat. Deci, ai mai spus cuiva despre apeluri?

— Nu. Doar ţie.

— Foarte bine. Te rog nu mai menţiona asta nimănui, nici măcar poliţiei. În special poliţiei. Dacă te voi exonera de responsabilitate pentru sinuciderea lui Walker, vreau să ţii toate astea pentru tine. Înţelegi?

Martin simte un impuls de adrenalină, de speranţă.

— Să mă exonerezi? Crezi că poţi să faci asta?

— Nu ştiu. Nu ar trebui să-ţi dau speranţe false; s-ar putea să nu fie posibil. Dar ţine apelurile telefonice pentru tine.

— Dacă vrei. Dar eu ce primesc în schimb?

— Pe lângă faptul că încerc să te absolv de moartea lui Walker, vrei să zici? Goffing zâmbeşte, apoi devine şi mai serios. Ar mai fi ceva. Articolul tău din *The Sunday Age,* cel despre Swift care era un om fără trecut – este perfect adevărat.

— Poţi să confirmi asta?

— Da. Povestea ta este corectă. Adevăratul Byron Swift a fost un orfan, aflat în custodia statului, în Western Australia. A studiat teologia la universitatea din Perth şi a renunţat. A plecat în Cambodgia, unde a lucrat pentru o organizaţie de caritate care oferea ajutor pentru dezvoltare lângă graniţa dintre Thailanda şi Burma. A murit în urmă cu cinci ani din cauza unei supradoze de heroină. Toate documentele, cele mai multe documente, au fost falsificate. Byron Swift al nostru şi-a asumat identitatea lui.

— Ştii cine a fost el în realitate? Swift?

— Ştiu. Goffing face o pauză, face câteva calcule mentale înainte de a continua. Martin, îţi voi spune. Cel mai probabil că va ieşi la iveală la anchetă. Goffing face încă o pauză înainte să vorbească, de parcă ar cântări o decizie. Ar trebui să încerci să publici înainte de asta, dar în niciun caz nu trebuie menţionat numele meu sau ASIO. Fă referire doar la surse de încredere sau cum vrei tu să formulezi.

— Asta este oarecum de amorul artei. Nu am unde să public.

— Vei găsi tu unde să publici.

— În regulă. Spune-mi. Ai cuvântul meu că nu voi dezvălui de unde am aflat informaţia.

— Numele lui adevărat este Julian Flynt. Era un evadat.

— Un evadat? Mă gândeam eu că era un fost militar.

— A fost. Lunetist în forţele speciale. Irak şi Afganistan. După toate

sursele, un soldat excepţional: conducător înnăscut, fără teamă şi carismatic. Până când a fost capturat de talibani şi ţinut captiv timp de opt luni, timp în care a fost torturat, înjosit şi umilit. Mai târziu, după ce a fost eliberat, a trecut toate testările psihologice şi a fost declarat apt pentru serviciu. Mare greşeală. Uriaşă greşeală. Părea să fie bine, totul părea normal, niciun semn de sechele. Apoi, într-o zi, aproape un an mai târziu, în timpul unei lupte dintr-o tabără de mujahedini, şi-a pierdut controlul. Două femei şi copiii lor, neînarmaţi, cu braţele ridicate, se predau. Cinci, în total. I-a pus la pământ cu sânge rece. Armata l-a arestat, aştepta procesul. Unii voiau să-l judece pentru crimă, alţii îl apărau, invocând ceaţa războiului. Cei care autorizaseră revenirea lui pe front îl voiau dispărut. Şi a dispărut: a scăpat din custodie. A fost emis un mandat pentru arestarea lui, pentru crime de război. Apăruseră relatări că îşi croise drum spre Irak, lucra ca gardă de corp privată. Când autorităţile s-au dus să-l caute, li s-a spus că murise într-o ambuscadă. Asta le convenea tuturor; dosarul a fost închis. Dar, după cum ştim, nu era mort. La un moment dat s-a întors în ţară, nu cu propriul său paşaport. Devenise Byron Swift.

— Cum este posibil?

— Într-adevăr, cum?

— Asta faci aici? Îl investighezi pe Byron Swift?

— Nu sunt autorizat să vorbesc despre asta, Martin. Te las pe tine să uneşti punctele. Dar povestea lui Julian Flynt, crezi că poţi să o faci publică?

— Cred că da. Nu e o poveste rea.

— Nu e rea? Tu înţelegi ceea ce tocmai ţi-am spus? A fost un soldat australian căutat pentru crime de război. Ai relatat din Orientul Mijlociu, ştii foarte bine cum e treaba acolo. Ai auzit vreodată de el?

— Nu.

— Şi de ce crezi că este aşa?

— Nu ştiu. Spune-mi tu.

— Pentru început, armata nu doreşte ca acest caz să fie mediatizat, nu în ultimul rând pentru că ei l-au trimis înapoi în luptă, când ar fi trebuit să aibă parte de îngrijire. Erau fericiţi să-l facă uitat. Apoi, vorbim despre vămi şi controlul frontierelor. Cum dracu' a reuşit să intre înapoi în ţară? Şi poliţia. Împuşcă mortal cinci oameni şi ei nu se deranjează să afle cine a

fost? Serios? Nimeni nu doreşte ca publicul să afle despre asta. Acum înţelegi sensul a ceea ce ţi-am spus?

— Deci unde vrei să ajungi, Jack? Vreo mare conspiraţie?

— Aş vrea eu. Mai degrabă muşamalizări şi acoperiri de funduri, toţi încearcă să paseze pisica şi să îşi nege propria culpabilitate.

— Deci, să public?

— Da. Publică. Hai să vedem dacă asta-i face pe câţiva dintre ei să scoată capul la lumină.

Cei doi bărbaţi schiţează un zâmbet. Şi lui Martin i se pare că între ei se mai petrece ceva, un fel de înţelegere.

— Vrei nişte whisky? întreabă Goffing.

Martin şi-a terminat a doua bere.

— La dracu'. De ce nu?

Găseşte în baie o pereche de pahare murdare şi le clăteşte bine, ceea ce nu face altceva decât să împrăştie mirosul de clor şi putregai. Când se întoarce, Goffing a scos deja dopul sticlei şi Martin îi dă paharele. Goffing toarnă două porţii sănătoase şi cei doi bărbaţi ciocnesc paharele. Martin se întreabă ce semnificaţie poartă acest gest. Se trânteşte înapoi pe pat şi savurează aroma de turbă şi de fum a băuturii. A trecut multă vreme de când n-a mai băut whisky.

— Martin, chiar nu pot să-ţi spun nimic mai mult despre misiunea mea, înţelegi asta, dar poţi să-ţi spun despre ancheta poliţiei.

— De ce?

— Pentru că eu cred că ei îţi sunt datori.

— Bine. Sunt numai urechi.

— Moartea lui Walker seamănă a sinucidere de manual. Trupul lui a fost găsit în râul Murray în dimineaţa asta. Probabil că a murit pe la miezul nopţii. S-a înecat. Şi-a umplut buzunarele cu pietre şi a sărit de pe un pod, undeva lângă Bellington, unde nu existau şanse să fie surprins în timpul acţiunii. A lăsat o scrisoare în maşina lui. Pentru poliţie, o scrisoare este întotdeauna un element-cheie.

— Şi asta ce spune?

Martin ia o înghiţitură de whisky, un pic prea mare, simte că îi arde gâtlejul.

— E scurtă şi simplă: *„Întotdeauna mi-am făcut datoria. Nu am făcut nimic greşit. Ziariştii sunt nişte mincinoşi. Reputaţia mea înseamnă totul*

pentru mine”.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Rahat. Mai multă liniște. La televizor, niște hipioți dansează în cerc, parte a unui cult religios. Deci, de ce nu ești convins că este sinucidere?

— După cum spuneam, am o minte suspicioasă.

Cei doi bărbați beau în liniște după asta, mai schimbă câteva amabilități. Mai târziu, pornesc televizorul pentru a privi știrile ABC de la ora șapte seara. În capul listei sunt știrile politice, apoi cei din cultul respectiv și știrea cu prezentatorul tv pe locul al doilea, iar Martin vine pe locul al treilea. Medalia de bronz. Relatarea este mult mai prietenoasă, mult mai echilibrată față de cea a lui Thunkleton. Și mult mai corectă. Confruntarea dintre Martin și Doug Thunkleton este prezentată dintr-o altă perspectivă, mai largă, „… ești cel mai rău soi de ziarist, un vacuum moral care și-ar vinde sufletul pentru un titlu de prima pagină”, spune Thunkleton. „Ei bine, în cazul ăsta pentru ce continuați să-mi luați mie interviu? Știi ce ești tu? O scârnăvie de parazit ipocrit”, răspunde Martin. Thunkleton arată ca un golan, Martin arată ca un școlar bosumflat și indiferent la sentimentele altora, ABC iese de aici imparțial și superior moral amândurora. Dar cel puțin este clar că acuzația lui de scârnăvie este adresată reporterului de la Channel Ten și nu polițistului mort. Fii recunoscător pentru micile victorii – un alt dicton de-al lui Max.

După asta, Martin stinge televizorul și el cu Goffing vorbesc despre sport și politică și despre toate celelalte lucruri care umplu vidul conversațional atunci când alte chestiuni sunt prea dubioase ca să fie menționate.

Mai târziu, când apune soarele și arșița începe să se scurgă în peisaj pentru încă o noapte, se așază afară și Goffing fumează. Martin nu e sigur, dar s-ar putea să fumeze și el una. La un moment dat Goffing se evaporă și Martin rămâne singur, având drept companie doar sticla, luna însângerată și strălucirea spălăcită a Căii Lactee.

Whisky-ul face ceea ce face întotdeauna alcoolul tare: îl ajută să devină inconștient în momentul în care capul lui atinge perna. Și, mai târziu, la orele mici ale dimineții, îl aduce înapoi la semiconștiență, incapabil să doarmă, cu mintea clocotind repetitiv, incapabilă să controleze gândurile,

aşa încât acestea, anxietăţi reale şi imaginare, îl devorează. Nu că ar avea nevoie de multă imaginaţie. Fragmente ale zilei se întorc şi îl tulbură. Confruntarea cu Thunkleton văzută din trei perspective diferite: cea de la Channel Ten, cea de la ABC şi a sa proprie, niciuna dintre ele prea frumoasă. Scena se reia, iar şi iar, ca o transmisie de televiziune a unui jucător de baseball ieşit din formă, care ridică bâta şi lasă mingea să treacă spre prinzător, până în butuci. Unghiuri diferite, reluări cu încetinitorul, mişcări rapide, grafica televiziunii şi întotdeauna aceeaşi concluzie: jucătorul se târăşte încet către bancă, cu ochii plecaţi, în timp ce aruncătorul ridică triumfător pumnul şi bate palma cu colegii săi. Şi conversaţia cu Goffing se repetă, sfârşitul lui Herb Walker se recreează în mintea sa, cuvintele scrisorii de adio reverberează, o imagine a lui Julian Flynt soldat, care împuşcă femei şi copii în Afganistan.

Dar, la capătul nopţii, când lumina zorilor începe să se facă simţită prin draperiile groase şi ameninţarea unei dureri de cap se transformă în realitate vibrantă, fraza pe care mintea lui neobosită a distilat-o de-a lungul unei întregi zile de tulburare este una simplă: *Poliţia nu este convinsă. Au trimis jurnalul pentru analiză criminalistică.* Mandy Blonde. Ce făcuse?

Martin ajunge la librăria Oaza la şapte, cu mult înainte de ora deschiderii, îşi croieşte drum spre uşa din spate şi începe să bată şi continuă să bată intermitent, până când, în sfârşit, după vreo cinci minute, aude mişcare înăuntru. Încă un minut sau cam aşa şi Mandy crapă puţin uşa.

— Tu?

— Eu.

— La dracu', Martin, copilul doarme.

— Pot să intru?

Ea pare enervată, dar deschide uşa, îl lasă să treacă.

— Iisuse, arăţi ca dracu'!

— Şi mă simt ca dracu'. Noaptea trecută am băut whisky. Nu ne prea înţelegem.

— Foarte amuzant.

Ea poartă un halat subţire de mătase, peste un tricou şi boxeri. Părul este ciufulit şi ochii clipesc încă, încercând să alunge urmele somnului, dar

bagheta magică a tinereţii a binecuvântat-o şi arată foarte frumoasă. Martin simte, brusc, toată greutatea aspectului lui decăzut: toată atractivitatea unui sac de cartofi. Un sac de cartofi cu halitoză.

— Cafea? întreabă ea.

— Îmi salvezi viaţa, răspunde el.

— Iar tu eşti un dezastru.

Ea pune de cafea, apoi i se alătură la masa din bucătărie.

— Deci, ce era atât de urgent ca să vii să baţi la uşa unei fete când abia se crapă de ziuă?

— Ai auzit ce mi s-a întâmplat?

— Că ai fost concediat?

— Da.

— Nu pot să pricep de ce ar fi vina ta. Poliţistul s-a sinucis; nu l-ai ucis tu. Dacă oamenii s-ar omorî de fiecare dată când un ziar scrie un articol greşit, jumătate din guvern ar trebui să-şi fi pus capăt zilelor.

Martin nu se poate abţine să nu zâmbească. Când toată lumea trage în tine, e bine să ai pe cineva de partea ta. Apoi îşi aminteşte ultimatumul lui Snouch şi zâmbetul dispare.

— De asta ai venit aici? Să-mi spui că ai fost concediat? Ai nevoie de un umăr pe care să plângi?

— Nu. Am venit pentru că eram îngrijorat pentru tine.

— Pentru mine?

— Da. Mandy, le-ai spus poliţiştilor că Byron Swift era cu tine în noaptea în care au fost răpite turistele.

— Aşa este.

— Crezi că te-au crezut?

— Tu m-ai crezut?

— Da, spune Martin şi imediat ce rosteşte cuvântul îşi dă seama că minte.

În timpul nopţii, cuvintele tipului de la ASIO îşi picuraseră otrava în mintea lui, irigaseră seminţele îndoielii. Martin vrea să o creadă, dar nu este sigur că o crede.

— E bine să văd că cineva mă crede, spune ea. Dar nu, nu cred că m-au crezut.

— De ce nu? Ai idee?

— Pentru că sunt leneşi şi le lipseşte imaginaţia. Dacă îi atribuie crimele

lui Byron, atunci cazul este închis. Preotul ucigaş mai omoară două fete inocente. Nu e nevoie să aresteze pe nimeni, nu e nevoie de proces. Toată lumea pleacă acasă fericită. Inclusiv vreun psihopat care stă pe acolo pe undeva şi îşi freacă mâinile, pentru că ştie că va scăpa de uciderea celor două biete fete şi de orice le-o mai fi făcut înainte. Şi poate că îşi planifică următoarea realizare.

— Mandy, spune-mi. Vreau să te ajut. Jurnalul este autentic? Nu ai înflorit nimic, nu-i aşa?

Ea se uită la el în tăcere, cu ochii verzi la fel de reci şi limpezi ca nişte cuburi de gheaţă.

— A fost într-adevăr aici în noaptea aceea, Mandy? Toată noaptea? Ai fost şi tu?

Răspunsul ei, când vine, este aproape o şoaptă, la fel de uscat şi nimicitor ca vântul secetei:

— Ieşi afară, nenorocitule. Ieşi afară şi nu te mai întoarce niciodată.

ŞAPTESPREZECE, ACUZAREA

Riversend este dezolant. Nu este nimeni pe străzi. Nu mişcă nimic. Martin îşi verifică ceasul: şapte şi douăzeci. Deja răcoarea relativă a nopţii se risipeşte, se întrevede perspectiva unei arşiţe aproape la fel de devastatoare ca şi realitatea care urmează. Cerul şi-a pierdut culorile de răsărit, alungate de ridicarea tot mai vizibilă a soarelui, şi lasă în urmă albastrul spălăcit al verii. Dacă există vreun nor, Martin nu vede niciunul.

Se aşază pe o bancă, la umbra copertinelor magazinelor, provocând oraşul să reacţioneze la existenţa lui, spunându-şi că nu se va mişca până nu va avea confirmarea clară a prezenţei umane: o maşină care trece, un pieton, un copil pe bicicletă. Oraşul se holbează la el: niciun câine vagabond, nici măcar o pasăre. Nici măcar şopârla care-l întâmpinase când ajunsese pentru prima dată în oraş. Nimic. În cele din urmă, sus, pe cupola de un albastru strălucitor, Martin observă argintiul strălucitor al unui avion cu reacţie, cu o dâră de condensare care se disipează în urma lui, în timp ce se îndreaptă spre vest, de la Canberra sau Sydney spre Adelaide sau Perth. Dar oraşul rămâne nemişcat, nu-i face nicio concesie.

Martin se gândeşte la ce i-a mai rămas aici, în acest vacuum lovit de soare. Nu prea multe. Fără slujbă, fără scop. Reuşise să o îndepărteze pe Mandy Blonde, singura persoană cu care stabilise o legătură. Acum ea l-a alungat înapoi în neant. Mai este Jack Goffing, tipul de la ASIO, care este dornic să-i cultive prezenţa, şi Robbie Haus-Jones, un tânăr care duce cu el destui demoni pentru întregul oraş, şi Jamie Landers şi Codger Harris, unul tânăr, celălalt bătrân, amândoi în doliu. Mai este Fran Landers care îi este datoare pentru că îi salvase fiul, dar care ar prefera ca el să dispară fără nicio urmă, şi Harley Snouch, care insistă ca el să-l ajute să îndrepte lucrurile cu Mandy. Nu prea mai sunt şanse pentru asta. El îi cunoaşte, ei îl cunosc, dar până la urmă sunt nişte străini. Îi pot fi aliaţi sau duşmani, dar niciunul dintre ei nu e dispus să-i uşureze povara. Nu. Nu în acest oraş. Nu în această viaţă. A rămas fără tovarăşi, este lipsit de prieteni.

Îşi priveşte mâinile, care se odihnesc flasce şi lipsite de scop, una pe mânerul băncii, cealaltă chiar pe bancă. Nu sunt agitate, nu sunt pregătite

de acţiune, doar adormite, ca şi cum ar fi fost deconectate cu o telecomandă, puse în aşteptare, în vederea unor instrucţiuni viitoare. Să fi fost asta marea greşeală a vieţii lui, eroarea esenţială a personalităţii sale – faptul că întotdeauna fusese un singuratic, care îşi făcuse greu prieteni, reticent în căutarea aliaţilor, refractar la angajamente? Mai este Max, desigur, un mentor şi un adevărat aliat şi, poate, chiar un prieten. Max, care îi înţelesese potenţialul, îl făcuse omul său de teren, la început pentru ştirile din afara oraşului şi, mai târziu, pentru misiunile din străinătate. Dar ce văzuse Max la el? Un ziarist bun, un scriitor bun, dar şi o unitate independentă, cineva care nu vrea şi nu are nevoie de sprijinul obişnuit al reţelelor umane, un reporter care era cel mai fericit atunci când se afla departe de cei pe care-i cunoştea, care se putea paraşuta în orice situaţie, putea să îşi facă cunoştinţe şi să recruteze surse şi apoi să plece fără remuşcări, când subiectul era epuizat. Fusese perfect pentru acest rol. Sau poate că aşa se gândise Max şi la fel se gândise şi Martin. Acum nu mai este aşa de sigur.

În cele din urmă, sus pe autostradă, duduie un camion, care se îndreaptă spre est, dinspre Bellington, repezindu-se înainte către civilizaţie, fără să se oprească, abia acordând oraşului Riversend amabilitatea de a încetini. Martin îl priveşte în timp ce trece prin intersecţia în T din capătul Hay Road. Suficient; Martin se ridică. Capul i se învârteşte şi stomacul îi aminteşte de excesele din noaptea trecută. Ştie foarte puţine lucruri, dar ştie că nu vrea să se afle în loc deschis atunci când arşiţa devine punitivă. Se gândeşte la apă şi la aspirină şi la magazinul general, dar acesta nu e deschis încă. Aşa că traversează drumul şi se îndreaptă către salonul de vinuri. Poate că Snouch este acolo, dormind în mahmureala lui.

Dar salonul de vinuri este lipsit de viaţă: urme de paşi în praf, vin uscat pe fundul paharelor ciobite, o sticlă goală lângă o pungă de hârtie mototolită. Snouch poate să fi plecat în urmă cu cinci minute sau duminică-seară sau în orice alt moment între acestea; nu are cum să-şi dea seama.

Martin se duce în faţa salonului, la ferestrele acoperite, prin care lumina filtrată a străzii pătrunde în întuneric. Acolo se află un scaun. Se aşază şi se uită afară printr-o crăpătură, priveşte peste drum, către librăria Oaza. Cât de des se uitase Snouch pe aici, spionând-o pe fosta sa

logodnică şi pe fata ei? Ce amintiri îi treceau prin minte, ce speranţe găzduia în inima lui? Avea vreun fior de încântare când, la sfârşitul zilei, ea ieşea ca să scoată afară coşurile de gunoi? Se uitase ea vreodată încoace, aruncase privirea peste drum, conştientizase prezenţa urmăritorului ei, aflat în bârlogul lui? Şi ce se întâmpla odată ce ea intra înapoi, închidea uşa pentru noapte, stingea luminile? Acesta era momentul în care el se întorcea să se aşeze la una dintre mese, găsind alinare în sticlele sale şi în discuţiile cu prietenii imaginari, explicându-şi motivele veteranilor morţi?

Martin se îndepărtează de fereastra acoperită şi se aşază la masa la care a vorbit ultima oară cu Harley Snouch. Martin se gândeşte la Mandalay Blonde, încuiată în librăria închisă acum, la fel de inaccesibilă pentru el cum fusese mama ei pentru Snouch. Este frumoasă, dureros de frumoasă; nu există nicio îndoială. Este şi inteligentă, repezită, şi excentrică, şi independentă. Şi tânără, şi tulburată, mai tulburată decât merită să fie. Dar, din nou, cei tulburaţi sunt întotdeauna tineri; bătrânii sunt doar patetici. Îmbătrâneşti şi asperităţile se netezesc: mintea raţionează, capul face compromisuri, sufletul se predă. Toţi îmbătrânim şi devenim fragili, în afară şi în interior. Felul în care reacţionăm prinde rădăcini, trăsăturile de caracter devin permanente: resentimentele, negările, raţionalizările, învăţăm să trăim cu asta. Este mult mai tulburător când eşti tânăr şi cinstit. Poate Katherine Blonde ştia ceva când insistase ca fiica ei să scape de demoni până la treizeci de ani.

Martin simte o tresărire de conştiinţă, o remuşcare care se insinuează, în timp ce se gândeşte la femeia închisă acolo, în librărie. Concepută fie atunci când tatăl ei o violase pe mama ei, fie atunci când mama ei îşi înşelase logodnicul. Crescuse purtând stigmatul acuzaţiei de viol, terorizată de ignoranţa localnicilor, protejată de o mamă sfidătoare, care îşi ducea propriul război. Până la urmă scăpase din Riversend, dar nu scăpase niciodată de el, irosindu-şi tinereţea la Melbourne, doar pentru a fi trasă înapoi în oraş de boala mamei ei. Apoi profitase de ea Byron Swift, cu aspectul lui atrăgător şi farmecul lui şi nevoile lui egoiste. Byron Swift, strecurat între cearceafurile ei, între picioarele ei, oferind alinare şi scăpare, în timp ce îşi lua exact ceea ce îşi dorea. Criminalul din Afganistan, care pretinsese că este ceea ce nu era. Apoi se lăsase împuşcat, se sinucisese şi îl lăsase pe sărmanul Robbie Haus-Jones să poarte vina. Şi pe Mandy, însărcinată şi abandonată. O lăsase singură să-şi

crească bebeluşul, în timp ce îşi îngrijea mama pe moarte. Şi totuşi, ea încă îl iubeşte pe Swift în ciuda tuturor necazurilor pe care i le provocase. Îl iubeşte suficient de mult ca să îl apere în faţa poliţiei, la un an după moartea lui, o dovadă certă şi mult prea costisitoare a loialităţii ei. Şi apoi ce? El. Martin Scarsden, un alt hoţ în toiul nopţii, un candidat demn de statutul de membru al societăţii singuraticilor din salonul de vinuri. Şi ce îi oferise el? Puţină companie, puţină suferinţă. O mică porţie de companie în nopţile singuratice de la Riversend.

Martin apucă unul dintre pahare şi, cu mintea absentă, îl duce la buze înainte să realizeze ce face. Pune paharul jos, se simte oarecum prost. Dar de ce? Aici nu sunt martori; aici nu sunt fantome. Îşi oferă un zâmbet, o expresie deformată, sardonică, lipsită de umor, care conţine ceva compasiune. Al naibii Byron Swift. Preot ucigaş, criminal de război, diseminator de spermă printre femeile singure din Riverina. Fran Landers, Mandy Blonde, Dumnezeu ştie câte altele în Bellington, Dumnezeu ştie câte altele înainte de asta. Un Rasputin al deşertului.

Mandy ştie că el a omorât cinci oameni la biserică. De ce se duce la poliţie cu jurnalul ei, de ce încearcă să-l elibereze de moartea celor două turiste? Vede asta ca pe o crimă şi mai odioasă? Că masacrul de la St James fusese un fel de explozie psihotică, concepută şi executată pe moment, în timp ce răpirea, probabilul violul şi uciderea turistelor fuseseră premeditate, sadice şi diabolice? Ce apără ea: reputaţia iubitului ei mort, propria ei încredere ezitantă în el sau moştenirea lăsată fiului lor, astfel încât, într-o zi, când acesta va afla adevărul, el să îl poată vedea mai bun pe tatăl lui decât îl văzuse ea pe al ei? Iisuse. Martin caută ceva. Pentru un moment, în ciuda durerii de cap, nu l-ar deranja să găsească o sticlă plină în întunericul prăfos.

Şi ce e cu povestea ei alegorică, aceea că rămăsese însărcinată în urma unei aventuri de o noapte, la Melbourne? Pare destul de evident: nu dorise să-i spună ziaristului că fusese iubita criminalului. Nu dorise ca acest lucru să fie împrăştiat în toate ziarele, nu pentru ea şi, cu siguranţă, nu pentru fiul ei. Nu dorise ca Liam să crească la fel ca ea… Cum formulase ea? Progenitura scandalului. Dar pentru ce vorbise, în orice caz? Pentru că dorea ca el să afle ceea ce ea nu ştia: cine fusese Byron Swift, cu adevărat? făcuse acest lucru deliberat, îl condusese, în speranţa că el ar putea să descopere trecutul preotului. Ce căuta ea? O răzbunare

necunoscută pe Swift, pentru că o lăsase însărcinată, o abandonase, împuşcase mortal cinci oameni, cu sânge rece, lăsând moştenire fiului lor ruşinea şi infamia?

Martin se gândeşte la Walker, la descoperirea lui că preotul era un om fără trecut, la articolul lui Martin din ziarul de duminică, la revelaţia lui Goffing despre crimele de război ale lui Flynt. Asta era? Mandy îl iubise pe Byron Swift, dar nu ştia cine fusese cel pe care-l iubise? Dorea să-i cunoască identitatea reală, povestea, pentru ea şi pentru fiul ei? Ei bine, acum Martin ştie. El ştie cine fusese Swift, îi cunoaşte trecutul ruşinos: Swift fusese un criminal de război. Dar poate el să-i spună aşa ceva? Şi l-ar asculta ea? Şi ce se întâmplă cu Harley Snouch, atât de încrezător că testul ADN îl va exonera şi va dovedi că mama ei fusese o mincinoasă răzbunătoare? Cum poate Martin măcar să abordeze astfel de posibilităţi? Ea l-ar goni pentru totdeauna.

Stomacul i se agită şi capul îi bubuie. El înţelege că o pierde, că există prea puţine şanse de împăcare, mai ales după acuzaţiile de mai devreme, din această dimineaţă şi cu informaţiile pe care le duce după el ca pe nişte bombe neexplodate. Undeva, cândva, el va publica povestea lui Goffing, va spune lumii că Swift fusese în realitate criminalul de război Julian Flynt, şi ea nu va mai vorbi niciodată cu el. Şi el va rămâne cu propriile sale îndoieli în legătură cu ea. Goffing plantase seminţele: este jurnalul adevărat sau este doar o altă manipulare? Este un fals, o altă poveste alegorică? Martin stă în salonul de vinuri şi cântăreşte dacă viaţa lui a fost redusă la un spectacol absurd: ce alege, banii sau cutia, ştirea sau fata?

Camera se iluminează brusc. O rază de lumină solară îşi croieşte drum în salon, risipeşte bezna, face praful să danseze. Soarele s-a ridicat peste şirul de magazine de pe partea cealaltă a drumului, suficient de mult pentru a inunda în lumină Hay Road, dar încă destul de jos ca să pătrundă pe sub copertina protectoare a salonului. Martin se îndreaptă spre crăpăturile din placaj, caută unghiul din care poate evita să se uite direct în soare. Dar nu e bine: librăria Oaza este obliterată de arsura antiseptică a zorilor. Un fulger roşu, sunetul unei maşini; Fran Landers care se întoarce de la Bellington cu lapte şi pâine şi mazăre de mlaştină. Şi ziare. Există viaţă pe Marte.

Dar Fran este necomunicativă, trânteşte diverse prin magazin, se

rezumă la politeţea obligatorie, aşa că Martin cumpără ziarele, nişte apă, o cafea cu lapte rece, o gogoaşă de Bellington şi nişte analgezice uşoare.

Se aşază afară, în faţa magazinului, pe bancă, soarbe din lapte şi se strâmbă la ziarele de marţi. El este istorie la *The Age,* alungat, orice dovadă a existenţei lui este ştearsă, retuşat ca un Troţki al zilelor noastre. Articolul este în pagina a treia, de D'Arcy Defoe, din Bellington şi, menţionat la finalul articolului, ca un gând venit în ultima clipă: „relatare suplimentară de Bethanie Glass". Este un articol tipic pentru Defoe, lucrat minunat, în ciuda conciziei, sub titlul „RIVERSEND ÎŞI PLÂNGE POLIŢISTUL PIERDUT". Povestea face referire doar tangenţial la circumstanţele morţii lui Herb Walker şi nu se referă deloc la legătura cu turistele ucise; nu există nicio menţiune despre Martin Scarsden, Doug Thunkleton sau orice altceva. Mai degrabă este un elogiu la adresa unui om bun, care îndeplineşte o slujbă dificilă în vremuri disperate. Defoe relatează povestea fără să relateze, de fapt, nimic; cei din conducere sunt cu siguranţă încântaţi. Subiectul ăsta a devenit un câmp minat pentru ziar şi, cu Defoe aici, publicaţiile deţinute de Fairfax se află pe mâini bune. Martin admirase întotdeauna acest lucru la rivalul său: Defoe nu pierdea niciodată din vedere imaginea de ansamblu. Martin suspină. Este timpul să plece din oraş.

Tocmai îşi termină laptele rece şi înghite câteva tablete cu apă, când îi vede pe Robbie Haus-Jones şi pe unul dintre poliţiştii criminalişti de la Sydney, Lucic, cum merg hotărâţi pe lângă colţul băncii, venind fără îndoială de la secţia de poliţie. Traversează amândoi strada şi se îndreaptă direct către el, fără să vorbească. Pentru o clipă teribilă, bătăile inimii i se accelerează: vin să-l aresteze? Vin într-adevăr spre el, dar nu-l arestează.

— Bună dimineaţa, Martin, spune Robbie.

Lucic se uită la el cu dispreţ, nu-i oferă nici măcar un semn din cap în chip de salut.

— Bună dimineaţa, Robbie. Ce se întâmplă?

— Nimic care să te privească pe tine, spune Lucic.

Poliţistul din Sydney rămâne în picioare lângă Martin, în timp ce Robbie intră în magazin. Un minut sau două mai târziu iese însoţit de Fran Landers, care arată îngrijorată.

— Martin, spune ea, când îl observă aşezat acolo, poţi să-mi faci o favoare? Ai grijă puţin de magazin? Mă întorc în câteva minute.

— Sigur, spune Martin, ştiind că nu are nimic mai bun de făcut.

El îi urmăreşte pe cei trei cum merg în lungul străzii şi dispar după colţul hotelului, îndreptându-se în direcţia opusă secţiei de poliţie, nu înspre aceasta. Martin rămâne afară şi aşteaptă. Un fermier parchează o camionetă obosită şi Martin îl urmează în magazin. Bărbatul cumpără un kilogram de şuncă, o bucată de pâine albă, doi litri de lapte şi o pungă de tutun. Sertarul este închis, aşa că Martin îi ia banii omului şi îi aşază lângă casa de marcat. Tranzacţia se realizează aproape în linişte, bărbatul se limitează la câteva mormăituri şi vorbeşte doar pentru a comunica marca lui preferată de tutun. Martin îl urmează afară din magazin, îl urmăreşte cum se urcă în camionetă şi pleacă înapoi, pe drumul pe care venise.

La scurt timp după asta, Martin îi vede pe cei doi poliţişti cum ies dintr-un magazin din cvartalul următor. Un alt puseu de groază: librăria. Şi iată că în timp ce poliţiştii aşteaptă, Mandy li se alătură şi ei traversează drumul, ocolesc colţul vechii clădiri a Consiliului şi dispar din vedere în spatele băncii, îndreptându-se spre secţia de poliţie. Niciunul dintre cei trei nu se uită spre Martin.

El este încă aşezat afară când se întoarce Fran, împingând un cărucior. Liam suge dintr-o sticlă fără să aibă vreo grijă pe lume.

— Fran, ce se întâmplă?

— Au luat-o pe Mandy pentru interogatoriu. Eu am grijă de Liam. Spuneau că o să dureze câteva ore.

— Pentru ce o interoghează?

— Nu ştiu, Martin. Nu mi-au spus.

— Ea cum se simte?

— Bine, cred. Resemnată, poate, de parcă se aştepta la asta.

— Aşa e.

Martin nu prea ştie ce să facă. Să părăsească oraşul pare să fie alegerea evidentă, dar cum ar putea să facă asta? Se simte responsabil pentru Mandy. S-a culcat cu ea, a făcut-o să meargă cu alibiul pentru Byron Swift la Walker, i-a împărtăşit afecţiunea acuzând-o, mai mult sau mai puţin, de complicitate la crimă. Şi acum? Să părăsească oraşul? Să se spele pe mâini? Să o lase în orice necaz s-ar afla acum? O execuţie la ora şase de Doug Thunkleton, un articol minunat scris de D'Arcy Defoe, un ţap ispăşitor spânzurat de Montifore şi ceilalţi poliţişti pentru a linişti publicul?

Martin se îndreaptă spre colţul clădirii şi se uită înspre secţia de poliţie. După cum se aşteaptă, grupul de cameramani şi fotografi se află deja acolo. Şi nu e nici măcar ora nouă. Ori foştii săi colegi sunt animaţi de o hărnicie de lăudat, conducând cele patruzeci de minute de la Bellington ca să-şi ocupe poziţiile, ori au primit un pont din partea poliţiei cu privire la această paradă: aducem suspectul, scoatem suspectul, îl facem să defileze spre încântarea marelui public australian, demonstrăm că poliţia face progrese.

Acest lucru, el ştie foarte bine, se transformă într-o perfectă poveste de vară, în marea tradiţie a lui Lindy Chamberlain[18] şi Schapelle Corby[19]. Un amestec ameţitor de crimă, religie şi sex. Şi, odată ce veştile despre jurnalul lui Mandy se vor scurge inevitabil, o frumoasă femeie fatală oferită pradă camerelor, împreună cu, probabil, cel mai crucial element dintre toate: misterul. De ce a deschis focul Byron Swift? Cine le-a ucis pe cele două turiste drăguţe? Fuseseră ele violate şi torturate aşa cum acuză ziarul competitor? În toată Australia, la grătare şi baruri, în cafenele şi restaurante, la coafor şi în taxi, toată lumea, chiar şi câinii lor, va concepe propriile teorii, pe jumătate coapte, despre ce s-a întâmplat şi cine este responsabil. Talk-show-urile de radio vor avea o zi plină; internetul va fi inundat în egală măsură de glume bolnave şi teorii ale conspiraţiei, cu el apărând în multe dintre ele. Totuşi, nu se poate plânge: nimeni nu făcuse mai mult ca el, Martin Scarsden, pentru a aduce povestea pe prima pagină, pentru a o propulsa în conştiinţa naţiunii. La acest gând stomacul începe să se agite şi are nevoie să se aşeze. N-ar trebui să bea niciodată whisky.

Ajuns înapoi la Câinele Negru, se simte chiar mai rău. În faţa motelului este parcat un camion cu antenă de satelit pentru transmisiile de televiziune. Ştirea este pe cale să ajungă în direct, 24/7. Şi dacă o reţea o

[18] Alice Lynne „Lindy" Chamberlain-Creighton este o femeie din Noua Zeelandă care a fost condamnată pe nedrept în 1982 într-unul dintre cele mai mediatizate procese de omor din Australia. A fost acuzată că şi-a omorât fiica de nouă ani, Azaria, în timp ce Lindy Chamberlain a susţinut că a văzut un câine dingo ieşind din cortul în care se afla fiica sa pe când erau într-o excursie, în 1980 (n. red.).

[19] O femeie australiană care a fost condamnată pentru contrabandă cu canabis şi care a petrecut nouă ani într-o închisoare în Indonezia, începând cu anul 2005 (n. red.).

face, atunci celelalte sunt obligate să urmeze exemplul. Iisuse. Şi el nu are nicio putere să facă ceva în legătură cu asta. Trece pe lângă recepţie, spre camera lui, în timp ce se gândeşte la furtuna de presă care se pregăteşte, când femeia din spatele tejghelei scoate capul pe uşă.

— Domnule Scarsden. O clipă, dacă sunteţi amabil.

Până când Martin ajunge la recepţie, ea se întoarce în spatele tejghelei. El observă că ea şi-a tuns şi vopsit părul, şuviţele jerpelite blonde şi rădăcinile timide fiind înlocuite de un brunet consecvent. Bellington şic.

— Îmi pare rău, domnule Scarsden, dar am primit un telefon de la angajatorul dumneavoastră. Fostul angajator. Compania nu mai acordă autorizaţia pentru folosirea cardului, începând de astăzi. Vor să transfere camera altui domn. Un domn…

— Defoe.

— Deci aşa se pronunţă. Domnul Defoe. Este cu dumneavoastră?

— Nu.

— Înţeleg. Oricum, dacă puteţi elibera ca să pot pregăti camera pentru el.

— Uite ce e… hm. Am uitat cum te cheamă.

— Felicity Kirby. Soţul meu şi cu mine suntem proprietarii motelului Câinele Negru.

— Ei bine, doamnă Kirby, încă nu m-am întâlnit cu domnul Defoe, dar sunt înclinat să cred că s-ar putea să nu stea aici. Mulţi dintre cei din presă locuiesc în Bellington. Se pare că le place acolo, lângă râu.

— Asta doar pentru că noi nu mai avem locuri, domnule Scarsden.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, doamnă Kirby. Oricum, în ce-l priveşte pe domnul Defoe, cu excepţia cazului în care îi oferiţi un apartament, este foarte probabil să prefere Bellington.

— Asta este o glumă, domnule Scarsden?

— Mi-e teamă că da, doamnă Kirby.

— Serios? Sunteţi un om glumeţ. Acum, daţi-mi cheia şi putem să râdem împreună.

— Uite ce este, doamnă Kirby, poate că putem ajunge la un aranjament avantajos pentru amândoi.

— Spune, dragule. N-am toată ziua la dispoziţie.

— Eu păstrez camera şi plătesc cu cardul meu personal.

— Înţeleg. Şi eşti sigur că celălalt tip va fi de acord cu asta? I-am spus că

o păstrez pentru el.

— Ai încredere în mine. Gusturile lui sunt ceva mai elevate.

— Pare să fie o jigodie, domnule Scarsden.

— Cuvintele tale, doamnă Kirby, nu ale mele.

— În regulă, atunci. O săptămână plata în avans şi în fiecare zi, după asta.

— O săptămână avans? Sunt deja aici de o săptămână.

— Card nou, cont nou.

Martin ridică din umeri, este pe cale să semneze, când observă că preţul a crescut cu treizeci de dolari pe noapte.

— Inflaţia a ajuns la Riversend, doamnă Kirby?

— Legi economice ca la carte, domnule Scarsden. Prea mulţi bani pentru prea puţine bunuri. În plus, este sezonul de vârf pentru vacanţa şcolară.

Martin începe să completeze autorizaţia de plată pentru cartea de credit şi un nou formular de cazare.

— Oh, da. Aproape era să uit – redactorul v-a căutat la telefon seara trecută. Nu. Cu o seară în urmă.

— Mulţumesc. Probabil că nu mai contează acum.

— A lăsat un mesaj.

Femeia scotoceşte prin birou şi îi dă lui Martin un bilet. Pe el este trecut un număr de telefon, un număr de telefon fix.

— A spus că ăsta este noul număr.

Vai. Bietul Max. Nici măcar nu-l lăsaseră să-şi păstreze vechiul număr.

Martin zâmbeşte, în timp ce îi dă hârtiile completate.

— Frumoasă coafură, doamnă Kirby.

— Vai, mulţumesc, domnule Scarsden.

În cameră îl aşteaptă indecizia, îl învăluie de la intrare, făcându-l să se trântească în patul nefăcut. Chiar s-a condamnat pe sine la încă o săptămână în această gaură de iad? Şi ce anume ar trebui să facă acum? Se află aici pentru că nu vrea să o abandoneze pe Mandalay Blonde sorţii ei, dar, pe de altă parte, nu îi face nicio favoare dacă se propteşte în faţa secţiei de poliţie, oferind şi mai mult material pentru morişca neobosită a presei. Mai mult, începând din această dimineaţă, ea nu mai suportă să-l vadă.

Se întreabă ce vrea ea, care ar putea să-i fie dorinţele. S-a culcat cu el,

e adevărat. Dar numai o dată; cu greu putea asta să însemne că făcuse o pasiune pentru el. Ce o motivase să îl ia acasă la ea în noaptea aceea? Recunoştinţa pentru că Snouch supravieţuise? Recunoştinţă pentru că şi Martin scăpase de la moarte? Vinovăţie pentru că îl manipulase? Sau poate că doar se simţise singură. Sau plictisită. Sau poate că dorea să împărtăşească cu cineva agitaţia acelei zile. Ea cu siguranţă nu tânjea după un bărbat, măcar atât era evident. Nu dorise să plece din oraş împreună cu Swift decât după ce descoperise că era însărcinată, dar până atunci păruse mulţumită să-l împartă pe preot cu Fran, în ciuda faptului că pretindea că este îndrăgostită de el. Sigur, nu făcuse astfel de declaraţii în legătură cu Martin. Şi era improbabil să o facă, mai ales după ce ziarul lui îl concediase şi după insinuările lui din această dimineaţă. Ce îi spusese ea? „Ieşi afară şi nu te mai întoarce niciodată." Martin îşi priveşte mâinile, mâinile jalnice, înţelege că el este cel care tânjeşte după o legătură emoţională, nu ea. El este cel care are nevoie să o ajute pe ea; nu ea este cea care are nevoie de ajutorul lui.

Deci, ce ar trebui să facă? Poate că ar trebui să se întoarcă la magazinul general şi să aştepte acolo, împreună cu Fran şi cu Liam, ar fi primul loc în care s-ar duce Mandy după ce o eliberează poliţia. Poate să vorbească cu ea, să-i ofere ajutorul, să-şi ia la revedere, să plece cu conştiinţa curată. Dar el întârzie să facă o mişcare. Nu vrea să fie lăsat să stea în faţa magazinului ore întregi, ca un şcolar fără experienţă. Nu cu capul care vâjâie, nu în căldura asta. El ştie că ar trebui să se gândească la viitorul lui, să înţeleagă ce vrea să facă cu viaţa lui, cu cariera lui, acum că *Herald* s-a descotorosit de el, în loc să fie obsedat de o femeie pe care nu o poate avea. Ar putea să mai aibă vreun viitor ca ziarist, într-o industrie care se contractă, care întâmpină propria secetă financiară? Ar trebui să stea pe telefon, să găsească pe cineva care să-i preia povestea despre Julian Flynt.

Priveşte spre bucata de hârtie cu noul număr al lui Max. Poate că fostul său redactor ar putea să-i sugereze pe cineva care să publice povestea? Martin ridică telefonul motelului, formează numărul, dar nu se face legătura. În schimb ascultă un mesaj înregistrat: „Numărul pe care l-aţi format nu mai este în folosinţă".

Excelent. Îşi scoate telefonul mobil, pe care lipsa semnalului la Riversend îl redusese la o simplă agendă electronică. Găseşte numărul de mobil al lui Max, îl formează pe telefonul motelului.

— Salut. Max Fuller.

— Max. Sunt Martin.

— Martin, bun băiat. Unde te afli?

— Încă la Riversend. Încerc să înnod câteva fire.

— Înţeleg. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Tu m-ai sunat aici, cu o seară în urmă? La Câinele Negru? Mi-ai lăsat un număr de telefon?

— Nu eu, soldat. Care era numărul?

Martin i-l citeşte.

— Iisuse, Martin. Ăsta nici măcar nu este un număr din Sydney. Este din zona în care eşti tu. Primele patru cifre sunt aceleaşi ca la telefonul de pe care mă suni.

Martin priveşte spre măsuţa din lateral, pe care zace meniul cu mâncare la pachet al lui Tommy, tipărit cu cerneală roşie pe fond alb. Saigon Asian, cu numărul de telefon de acolo. Max are dreptate: primele patru cifre sunt aceleaşi. Ceva nu este în regulă.

— Max, sunt un idiot. Îmi pare rău că te-am deranjat. Se încurcă iţele.

— Martin, eşti bine?

— N-am fost niciodată mai bine. Te sun când mă întorc la Sydney.

— Aşa să faci.

După încheierea apelului, Martin rămâne holbându-se la receptor. Să fi greşit doamna Kirby? Cine l-ar suna pe el, de undeva din Riversend sau din apropiere şi să pretindă că este redactorul lui? Cineva care îşi acoperă urmele? Lasă un număr de telefon deconectat? Doar dacă nu cumva… *La naiba. Walker.* Numărul de la St James. Încă se holbează la telefon, când se aude o bătaie în uşă. Simte un acces de panică, nesigur dacă să răspundă.

Bătaia se aude din nou.

— Martin, eşti acolo?

Este Jack Goffing. Martin deschide uşa, îl lasă pe tipul de la ASIO să intre.

— Arăţi ca dracu', spune Goffing, în loc de salut. Mă bucur să văd că nu sunt singurul care se simte puţin mahmur în dimineaţa asta.

Martin nu poate să vadă pe faţa bărbatului nicio urmă a efectelor băuturii; ochii lui par la fel de limpezi şi de agili ca întotdeauna. Martin se aşază pe pat; Goffing închide uşa şi rămâne în picioare. Se simte miros de

ţigară.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Ce? Nu.

— Eşti în regulă?

— Nu, sunt mahmur. Datorită ţie.

— Au arestat-o pe Mandalay Blonde. O pun sub acuzare.

— Pentru ce?

— Încercare de obstrucţionare a cursului justiţiei.

— Jurnalul?

— Jurnalul.

— Rahat. Martin face o pauză. Dracu' ştie pentru ce a vrut să mărturisească asta.

— Ai vreo idee?

— Eu? Nu. Tu?

— Nu.

— Deci, ce e în neregulă cu jurnalul? întreabă Martin. Este falsificat?

— Nu sunt sigur. Înţelegi că această discuţie este complet şi total neoficială?

— După cum spuneam, asta este o problemă ipotetică. Încă nu am unde să public.

— Adevărat. Dar nu vreau să o pasezi colegilor tăi. Deci, fără ponturi pentru D'Arcy Defoe.

— Ai cuvântul meu.

— Bine. Din câte am înţeles, problema cu jurnalul nu este atât ce a fost adăugat în el, deşi poliţiştii suspectează că cel puţin un rând a fost scris ulterior. Problema este că lipsesc pagini. Ea a rupt pagini din el.

— Probabil că doar încearcă să-şi protejeze intimitatea.

— Posibil. Dar dacă aşa stau lucrurile, ea nu-i cunoaşte pe poliţişti. Vor merge pe urma asta ca un câine după os. Nu-ţi poţi imagina ce presiune a început să fie pe ei ca să obţină rezultate şi apoi apare ea şi li se oferă pe tavă.

— Dar nu are niciun sens. Dacă ar fi fost implicată în crime, pentru ce să iasă în faţă cu jurnalul, de bunăvoie? Înainte de asta ea nu fusese suspectă, nu-i aşa?

— Nu, după câte ştiu eu.

— Deci, vor avea o sarcină foarte grea să o acuze de ceva.

— Nu fi atât de sigur. Nu vor fi în stare să dovedească implicare în crime, nu fără probe. Dar acuzaţia de încercare de obstrucţionare a cursului justiţiei stă în picioare. Jurnalul oferă detalii despre unele mişcări ale suspectului principal, Byron Swift, în zilele din preajma răpirii şi uciderii turistelor germane şi a masacrului de la St James, şi ea a distrus posibile dovezi esenţiale. Este în mare rahat.

— Dumnezeule, ce se întâmplă mai departe?

— Pentru asta am venit să te caut. Ea depune cerere pentru cauţiune, ca să poată avea grijă de copil. Poliţiştii se împotrivesc. Ei intenţionează să o ducă la Bellington să apară în faţa unui magistrat.

— Există o curte de magistraţi la Bellington?

— Nu, nu chiar. Vor să aducă acolo un tip din Deniliquin.

— De ce nu îl aduc până aici?

— Părerea mea? Pentru că presa s-a stabilit la Bellington.

— Rahat. Glumeşti, nu?

— Nu.

— Şi pentru ce îmi spui mie astea?

— Mă gândeam că ai vrea să mergi acolo. S-ar putea să aibă nevoie de ceva susţinere morală.

— Din partea mea?

— Din partea oricui.

★

Caravana lungă şi stranie se grăbeşte peste câmpia arsă dintre Riversend şi Bellington, un convoi de anticipare şi teamă, fiecare vehicul propulsat de motive diferite şi transportând emoţii diferite. În fruntea coloanei se află vehiculele poliţiei: Robbie Haus-Jones conducând maşina de teren a lui Herb Walker; Morris Montifore şi Goffing într-o maşină de închiriat; o maşină de patrulă, cu o inscripţie ţipătoare, care-i transportă pe Mandalay Blonde şi Ivan Lucic. După ei urmează presa: 3AW într-un camion împopoţonat cu o schemă de culori care rivalizează cu cea a maşinii de patrulă; un grup de maşini de închiriat, albe; două maşini personale; echipele de televiziune, în break-urile şi SUV-urile lor echipate. Caravana se deplasează cu exact o sută zece kilometri la oră, poliţia respectă cu precizie limita de viteză, presa nu îndrăzneşte să meargă nici mai rapid, nici mai încet, îi urmează în formaţie perfectă, cu centurile de siguranţă puse, cu intenţiile diferite mascate de viteza uniformă, toţi în

drum spre Bellington, spre râu şi spre următorul episod din drama care ţine naţiunea cu sufletul la gură. La jumătatea drumului peste câmpie, caravana depăşeşte un camion cu antenă-satelit care se târăşte, fără să încetinească, abia perturbată, fără să fie deranjată de traficul din sens opus, fiecare şofer semnalizând silitor când depăşeşte şi semnalizând silitor când intră înapoi pe bandă.

Martin se află în ultima maşină din caravană; nu se mai află în avangarda poveştii, ci în vagonul de serviciu, nu mai este un titlu, ci o notă de subsol. Pentru un moment se gândeşte să apese acceleraţia, să iasă în evidenţă cu maşina închiriată, să-i depăşească pe foştii săi colegi şi poliţia, într-un gest final de sfidare, semnalizând din faruri, provocându-i să reacţioneze. Dar gândul se estompează; îi lipseşte capitalul de forţă psihică. Aşa că se resemnează cu rangul său scăzut şi se întreabă pentru ce, atunci când nimeni altcineva nu mai vrea să aibă de a face cu el, Jack Goffing l-a căutat de două ori în douăzeci şi patru de ore. Ca să obţină informaţii, fără îndoială, să-şi cultive sursa, să provoace acţiune. Ce spusese el? *Acesta nu este un schimb de informaţii.* Şi totuşi, asta este exact ceea ce s-a dovedit a fi: Goffing a dezvăluit că Byron Swift fusese, în realitate, Julian Flynt, îi oferise detalii despre trecutul soldatului şi crimele sale. Şi omul de la ASIO îi oferise de bunăvoie şi altă informaţie: jurnalul are pagini lipsă, poate un rând sau două adăugate. Şi îi oferise o opinie cu privire la motivaţiile poliţiei. De ce? Nu e ca şi cum Martin le-ar fi putut publica. Mandy Blonde? Asta avea mai mult sens. Goffing ştia că ea fusese implicată intim cu Swift şi Martin putea fi calea prin care să-i câştige încrederea. Martin zâmbeşte la acest gând. Goffing şi Snouch, amândoi îl văd ca pe o cale către Mandy. Sunt mari şanse ca ea să nu mai vrea să vorbească niciodată cu el.

Martin se gândeşte dacă să-i spună lui Goffing despre numărul de telefon pe care îl lăsase persoana care îl căutase. Un număr de telefon din Riversend. Poate că există vreun website care identifică numere de telefon şi de unde poate afla cui îi aparţine. Poate că Bethanie ar putea să fie de ajutor. Sau poate că ar trebui, pur şi simplu, să aibă încredere în Goffing. Omul ar avea resursele să identifice proprietarul numărului, să afle cui îi telefonase Swift, de la St James, în momentele dinaintea atacului. Dar dacă Goffing descoperă, se va simţi el obligat să-i împărtăşească informaţia şi lui Martin? Totuşi, ce alte opţiuni are Martin?

Dacă Goffing poate să avanseze, fie în legătură cu St James, fie în legătură cu uciderea turistelor, ar putea asta să-i uşureze situaţia lui Mandy. Sau să ofere dovezi ca să poată fi judecată. Iisuse. Aceste permutări încep să-i stârnească o durere de cap lui Martin şi se simte uşurat când liniile verzi ale livezilor irigate din Bellington apar de după orizont, iar luminile de frână ale convoiului devin roşii, într-o reacţie în lanţ, pe măsură ce şoferii, cetăţeni care respectă legea, încetinesc până la limita legală de şaizeci de kilometri la oră. Când Martin ajunge pe strada principală, deja s-a hotărât: trebuie să-i spună lui Goffing despre numărul de telefon.

Audierea pentru cauţiune se desfăşoară în spatele uşilor închise. Magistratul s-a baricadat în interiorul secţiei de poliţie din Bellington şi a hotărât că presa trebuie să păstreze distanţa. Aşa că jurnaliştii aşteaptă, agitaţi de nerăbdare şi făcând speculaţii. Poliţia a arestat o femeie din zonă, Mandalay Blonde, relatează ei cu un fior de urgenţă în microfoane, cu vocile cuprinse de gravitate. Femeia fatală, spune unul, Bonnie şi Clyde spune altul, crima secolului, spune al treilea. Şi în curând toţi spun asta. Doug Thunkleton explodează autoritar în ochiul camerei de televiziune, încălzind fapte vechi şi invocând altele noi. Povestea se răspândeşte peste naţiune ca un val: poliţia face noi descoperiri, aşteptăm veşti, rămâneţi pe recepţie, orice aţi face nu rataţi asta, nu schimbaţi canalul, revenim după pauză, trebuie să vă uitaţi la televizor. Şi, cu toată agitaţia, un moment de tăcere se lasă peste mulţime când Martin intră în secţie, înainte să reînceapă să se agite, nervoasă şi impacientată, în timp ce o nouă frază se răspândeşte prin haita de jurnalişti şi în toată ţara: *fostul jurnalist compromis, Martin Scarsden.*

Dar astăzi Martin nu primeşte acces privilegiat, nu şi de data asta, şi i se cere să aştepte afară, împreună cu presa. Aşa că asta face, întorcându-se la situaţia care a provocat accidentul din ziua precedentă. Foştii săi colegi par fie nemulţumiţi, fie nedumeriţi de prezenţa lui. Sau amândouă. Thackery scutură din cap cu disperare, dar îi oferă amabilitatea de a-l saluta, spunând că-i pare rău să vadă unde au ajuns lucrurile. Un ziarist de la ABC îi solicită un interviu, de parcă ar fi îndreptăţit la asta, spunând cum reţeaua venise în apărarea lui, la ştirile din seara trecută. Martin refuză. Doug Thunkleton, cu transmisia în direct încheiată pentru moment, refuză să facă contact vizual cu el, chiar şi atunci când echipa lui de filmare îl

urmăreşte fără ruşine pe Martin, în orice clipă.

— Martin, spune o voce, adâncă şi plină de sine. Este D'Arcy Defoe. Nu mă aşteptam să apari aici. Cum te descurci?

— D'Arcy. Bine ai venit la circ. Nu prea rău. Ce spune poliţia?

— Foarte puţine. Au arestat-o pe proprietara librăriei. Se pare că îl cunoştea pe preot, pe Byron Swift.

— Da, îl cunoştea.

— Amicul tău, Thunkelton, a intrat în forţă. Spune că poliţia suspectează că ea şi preotul au făcut asta împreună, le-au ucis pe turiste.

— Ascultă, D'Arcy. Nu scrie asta. Serios, aşteaptă să auzi ce are de spus poliţia.

— Deci, tu ştii altceva?

— Nu sunt prea sigur de ce ştiu. Dar am forţat lucrurile în povestea asta şi uite unde am ajuns. Nici chiar eu nu aş scrie asta. Nu încă.

D'Arcy este preocupat de această informaţie, când din secţia de poliţie iese un bărbat slab, îmbrăcat în costum gri, ca o umbră. „ASIO", se răspândesc şoaptele.

Goffing îl observă pe Martin şi îi face semn. Aproape că poate să simtă cum camerele i se înfig în spate când i se alătură lui Goffing şi intră în secţia de poliţie.

— Sper că eşti în bani, spune Goffing.

— De ce?

— S-ar putea să fie nevoie să garantezi cauţiunea.

Magistratul este aşezat la un birou impresionant, cu faţa roşie, oarecum răvăşit şi nu prea fericit. Nimeni altcineva nu pare fericit: nici Montifore, care aruncă pumnale din priviri către magistrat, nici Lucic, care se uită la Robbie Haus-Jones, nici Robbie, care evită contactul vizual cu detectivii criminalişti. Mandy este aşezată, pare foarte mică, poartă un tricou alb, jeans şi cătuşe. Ea ridică privirea spre Martin şi zâmbeşte, cu ochii plini de speranţă. Inima lui începe să bată mai repede şi el se întreabă dacă este posibil să-l fi iertat pentru acuzaţiile din dimineaţa aceasta.

— Martin Scarsden? întreabă magistratul.

Are ochii injectaţi. Martin miroase alcool.

— Corect.

— Sunt informat că eşti pregătit să prezinţi garanţie pentru domnişoara

Blonde. Este adevărat?

— Da, onorată instanţă.

Magistratul sforăie, suspină şi scutură din cap.

— Sunt magistrat, nu judecător, domnule Scarsden. Nu sunt onoratul nimănui. Şi râgâie, parcă pentru a-şi demonstra spusele. Scuzaţi-mă.

Martin dă din cap. Nimeni nu râde; nimeni nu zâmbeşte. Magistratul este beat, dar toate feţele, în jur, sunt serioase.

Magistratul continuă, cu vocea suficient de sigură, dar gesticulează cu mâinile destul de emfatic.

— Foarte bine. Mă aflu în faţa unei dileme, aici, domnule Scarsden. O dilemă. Este nevoie de înţelepciunea lui Solomon. Pe de o parte, detectivul inspector Monty, aici de faţă, se opune cauţiunii, spunând că acuzaţia este prea gravă. Pe de altă parte, tânărul agent de aici îmi spune că domnişoara Blonde are singură, în grijă, un copil mic, mai tânăr de un an. Ţi se pare corect până aici?

— Da, domnule.

— Foarte bine. Ai avut vreodată gută?

— Nu, domnule.

— Foarte bine. Evită dacă poţi. Încă un râgâit, feţele poliţiştilor rămân foarte serioase, deşi Montifore închide ochii. Deci, iată ce propun: voi acorda cauţiunea, cu condiţia ca dumneata să oferi garanţia pentru, cât să spun, cincisprezece mii de dolari? Da, asta sună destul de bine. Cincisprezece mii. Ai acces la această sumă de bani? Şi eşti dispus să acţionezi în calitate de garant?

Martin se uită la Mandy şi, orice dubii ar avea, dispar. Ea stă cu ochii pe el, plină de grijă pentru Liam. Cum ar putea el să-i refuze asta?

— Da, domnule. Pot să merg la bancă aici, în Bellington.

— Foarte bine. Iată care sunt condiţiile. Domnişoară Blonde, trebuie să vă prezentaţi la poliţie, în Riversend, în fiecare zi, înainte de amiază. Nu vi se permite să călătoriţi mai departe de cinci kilometri în afara oraşului, fără să informaţi poliţia şi să obţineţi permisiune în prealabil. Şi, să vedem… nu vi se permite să discutaţi chestiuni legate de acuzaţia ce vi s-a adus cu domnul Scarsden sau cu oricine altcineva din presă. În orice caz, vă sfătuiesc să discutaţi aceste chestiuni cu un avocat. Aceste condiţii vor rămâne valabile până când veţi participa la audiere sau până când acuzaţiile sunt retrase sau până când iau eu o altă decizie. Sau se întâmplă

altceva. Înţelegeţi?

— Da, domnule, spune Mandy, încet.

— Domnule Scarsden, eliberez acuzata în custodia unui reporter cu oarecare temeri. Să fiu sincer, nu am o părere prea bună despre cei de teapa dumitale. Dar asta este situaţia. Nu vei discuta acuzaţia, jurnalul domnişoarei Blonde sau conţinutul acestuia cu ea. Şi nu trebuie să divulgi în presă despre chestiuni legate de acuzaţie. Înţelegi?

Martin clipeşte. Nu-i pică bine interdicţia de a publica. Dar priveşte din nou spre Mandy şi chestiunea e rezolvată.

— Da, îi spune el magistratului.

— Şi eşti în continuare dispus să garantezi cauţiunea?

— Sunt.

— Foarte bine. Domnişoara Blonde va rămâne în custodia poliţiei până când va fi dusă înapoi la Riversend. Domnule Scarsden, te rog să pregăteşti un cec şi să te îndrepţi către secţia de poliţie din Riversend. Şi, domnule Scarsden?

— Da, domnule?

— Evită, dacă poţi, mâncărurile grase. Sunt sursa tuturor relelor. Acum, o zi bună tuturor.

Şi magistratul dă drumul unui alt râgâit, mai puternic, mai zgomotos şi mai lung decât cele anterioare.

OPTSPREZECE, CAUŢIUNEA

Caravana şi-a pierdut coerenţa. Martin se trezeşte conducând înapoi spre Riversend fără să mai aibă vreo altă maşină prin preajmă. Totuşi nu este singur; aşezat alături de el, după ce solicitase un mijloc de transport, este Jack Goffing, anchetatorul ASIO. Bărbaţii merg în linişte, preocupaţi cu gândurile lor. Martin a fost la bancă şi a obţinut cecul. Se află în buzunarul de la cămaşă, prea uşor ca să poată fi simţit, totuşi greu din cauza obligaţiilor. Martin ştie că, undeva în faţa lui, destinatarul cecului, Mandy Blonde, traversează câmpia în spatele unei maşini de patrulare, încă purtând cătuşe, încă prizonieră. Montifore şi Lucic se află şi ei înaintea lui, planificând următoarele mutări. Martin se întreabă dacă Robbie Haus-Jones face parte din micul convoi sau dacă a pus ceva distanţă între el şi superiorii lui de la Sydney.

Martin se află în urma poliţiei la o distanţă destul de mare, dar are un avans faţă de presă, care este încă în Bellington, încă trimite reportajele. Martin şi-i poate închipui: Doug Thunkleton, vorbind nonstop în faţa lentilelor camerei, părerile lui sunt transmise prin camionul cu antena-satelit în toată Australia; reporterii de radio descriu, fără să-şi tragă răsuflarea, scena în care Mandy Blonde a părăsit secţia de poliţie într-o furtună de bliţuri; reporterii de ziare storc tot ce pot din internetul funcţional de la Bellington, ca să transmită online: relatări directe ale faptelor pure, articole colorate care transmit drama zilei, articole de opinie care evaluează ce înseamnă toate acestea. Dar indiferent de stil, indiferent de mediul de difuzare, în centrul fiecărei relatări se află, acaparând atenţia naţiunii, variaţii ale unei singure imagini: tânăra mamă, cu frumuseţea ei eterică şi ochii ei albaştri nefireşti, cu mâinile legate în cătuşe. În curând ziariştii vor termina şi vor porni şi ei pe drumul peste deşertul digital, spre Riversend, nerăbdători să relateze ultimele evenimente din saga acestui oraş mic, această poveste cu crime, religie şi dragoste interzisă, care domină dintr-odată ştirile verii, această poveste care se învârte acum în jurul unui cuplu fotogenic: Byron Swift, decedat, şi Mandalay Blonde, condamnată. La jumătatea drumului spre Riversend,

prima dintre maşinile presei îl depăşeşte pe Martin în viteză, gonind cu cel puţin o sută şaizeci de kilometri la oră: un fotograf, care îşi trimisese rapid imaginile din faţa secţiei de poliţie, îşi aleargă maşina de închiriat pentru a se afla cu o clipă înaintea competitorilor săi şi pentru a-şi ocupa poziţia pentru următorul episod. Martin priveşte maşina care fuge în depărtare, deformată şi distorsionată de căldură, înainte de a se dizolva cu totul.

Încearcă să se concentreze la condus, dar nu sunt prea multe lucruri la care să fie atent: drumul este plat, drept şi lipsit de trafic, o linie de bitum care împarte în două un peisaj impasibil şi indiferent, ca o linie de longitudine trasată pe hartă. Se întreabă la ce s-a angajat: cincisprezece mii de dolari sunt o mulţime de bani pentru un jurnalist fără serviciu, mai ales unul care nu are voie să relateze despre cea mai mare poveste din Australia. Dar nu banii îl deranjează: el nu crede că Mandalay Blonde intenţionează să o şteargă, dar nici nu ştie ce ar putea ea să facă. Sau ce a făcut în trecut. El a acţionat cu decenţă şi cavalerism, pentru a-i asigura eliberarea. Oare asta a făcut? A fost galanterie sau doar dorinţa lui de reconciliere? Sau interes egoist? Mandy îi va rămâne datoare, îl va ierta, cu siguranţă, va vorbi cu el. Apoi el va fi în stare să pledeze cazul lui Harley Snouch, să o convingă să facă testul ADN şi să evite ameninţarea lui Snouch cu procesul pentru defăimare. Se înşela singur: asta este adevărata lui motivaţie? În orice caz, de acum el va fi inevitabil asociat cu ea, în ochii publicului; dacă nu imediat, cu siguranţă în momentul în care ştirile de seară ale televiziunilor îşi vor da verdictul. Eticheta ei este pusă: ea este acum *suspectul principal al poliţiei, Mandalay Blonde,* tot aşa cum el este *fostul jurnalist compromis, Martin Scarsden.* Şi el este blocat aici, blocat în Riversend, soarta lui este legată de a ei, cei cincisprezece mii de dolari ai lui, cu siguranţă legaţi de ea. Şi lui îi este interzis de către magistrat să scrie vreun cuvânt despre asta. Nu are nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă toate astea, dar prima lui direcţie de acţiune este clară: el trebuie să o scoată pe Mandy pe cauţiune şi apoi să ajungă din nou cu ea în termeni de conversaţie. Prin minte îi trece o amintire, cu ea în picioare în bucătăria ei, purtând nimic altceva decât un tricou larg, în timp ce îi oferă cafea. Martin scutură din cap, alungă acea amintire.

Priveşte înainte spre orizont, tremurat şi slab definit în lumina aprigă a soarelui, soarele care ar trebui să alunge toate umbrele, dar în schimb înceţoşează marginile lumii, face ca orizontul să fie discutabil, astfel încât

este imposibil să deosebeşti pământul de cer. Cine le-a omorât pe turiste? De ce a luat-o razna Byron Swift? Ce era scris pe paginile pe care Mandy le rupsese din jurnal? Peisajul este fără trăsături, drumul se topeşte în depărtare, soarele loveşte pământul.

Jack Goffing sparge liniştea.

— Martin, am nevoie de ajutorul tău.

— Măcar atât am presupus şi eu.

— Vreau să vorbesc cu Mandalay Blonde, doar cu ea, fără poliţie.

— Din cauza asta te-ai tot dat pe lângă mine? Ca să ajungi la ea?

— Ca să fiu sincer, în mare parte, da.

Martin râde de asta, de sinceritatea lui Goffing.

— În regulă. Lasă-mă să mă gândesc. Mie ce-mi iese la faza asta?

— Poate nimic. Dar ar putea fi ceva destul de important pentru ea. Nu are niciun sens ca ea să apară cu jurnalul, dacă asta ar fi implicat-o şi pe ea. S-ar putea să fiu capabil să o ajut să scape de acuzaţie.

— La fel ar putea şi un avocat.

— N-ai să mă ajuţi?

— Te ajut. Dar spune-mi de unde ştii că Swift era într-adevăr Flynt. Şi ce cauţi aici, cu adevărat.

Goffing nu răspunde imediat. Acesta este un lucru pe care Martin l-a observat la acest bărbat inteligent: niciodată nu pare să se simtă presat să răspundă imediat, îşi rezervă timpul de care are nevoie să se gândească la implicaţii. Când vorbeşte, vocea lui este foarte serioasă.

— Bine. Am să-ţi spun ce pot să-ţi spun. Asta nu poate să apară în ziare. Nu încă. Poate niciodată.

— Dacă spui tu.

Goffing face o pauză, îşi calculează din nou opţiunile, înainte să suspine, de parcă s-ar da bătut.

— A început în urmă cu mai bine de un an. O operaţiune a serviciilor de informaţii. N-ai nevoie să afli detaliile. Nişte nume au fost menţionate în legătură cu această operaţiune: unul era Swift, celălalt era Riversend. Ne gândeam că sunt două cuvinte: *river's end* sau *river send*[20]. Nu avea niciun înţeles pentru noi. Apoi Harley Snouch a apărut la sediul ASIO şi l-a identificat pe Byron Swift ca fiind Julian Flynt.

[20] *River's end,* aprox. „sfârşitul râului", *river send,* aprox. „a trimite pe râu" (n. red.).

Martin se întoarce, se uită la Goffing cu neîncredere, se holbează atât de mult, încât maşina aproape că trece peste marginea drumului drept ca o pistă de avion.

— Mai spune o dată.

— Snouch a fost cel care ne-a informat că Swift era în realitate Flynt.

— Tot nu pricep. Poţi să-mi explici cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Harley a venit la Canberra în urmă cu un an, vânzând povestea asta oricui era dispus să-l asculte, că preotul lor era un impostor care ştia să mânuiască armele. Deloc surprinzător, nimeni nu voia să-l asculte. Nici poliţia, nici presa, nici noi. Nimeni. În cele din urmă a ajuns la mine, doar pentru că menţionase aceste două nume, Swift şi Riversend. Să fiu sincer, şi eu credeam că fantaza, că cele două nume erau o simplă coincidenţă. Voiam doar să verific, să-mi fac treaba cu meticulozitate. Dar omul era ciudat de convingător. Pe măsură ce mi-a spus mai mult, suna din ce în ce mai credibil. Spunea că lui Swift îi plăcea să împuşte, că era un fost militar. Spunea că avea ceva care arăta ca o cicatrice de la o rană de glonţ şi că avea tatuaje militare. L-am ascultat, apoi l-am trimis acasă. Dar doar ca să mă asigur, am pus un analist să verifice numele. Şi ce să vezi? A descoperit moartea lui Swift în Cambodgia. Dintr-odată aveam ceva. Aşa că l-am adus înapoi pe Snouch; se afla încă la Canberra. L-am pus să stea jos, arătându-i albume de fotografii ale unor foşti militari din forţele speciale. L-a identificat pe Julian Flynt imediat cum a văzut fotografia. Numele nu însemna nimic pentru mine, dar curând, imediat ce am intrat în sistem, au apărut tot felul de avertizări: un presupus criminal de război, evadat, presupus ucis în timp ce fugea în Irak.

— Rahat. Şi de ce nu l-ai arestat? Pe Swift, vreau să spun.

— Am ajuns prea târziu. Era vineri seara, târziu. Am convocat o şedinţă de criză, duminică-dimineaţă, am adunat tot felul de oameni la muncă. Încă deliberam când au apărut ştirile: Swift împuşcase bărbaţii de la biserică şi fusese ucis de poliţistul local. Ajunsesem prea târziu.

— Rahat. Şi Snouch se afla încă la Canberra?

— Da. Din cauza asta este exonerat în cazul uciderii turistelor. S-a aflat la Canberra toată săptămâna, vorbind cu poliţia, vorbind cu noi. Nu putea să aibă un alibi mai bun de atât.

— Mie mi-a spus că era la Melbourne. La spital, cu pneumonie.

— Chiar aşa? Poate fi destul de convingător, nu-i aşa?

— Deci, ce ţi-a spus? De ce era aşa nerăbdător să-l demaşte pe Swift?

— Mi-a spus că era îngrijorat pentru fiica lui vitregă.

— Mandy?

— Corect. Nu voia ca ea să se încurce cu tipul ăsta, pe care îl suspecta că era un impostor şi putea să fie periculos.

Martin se gândeşte la asta; sună destul de adevărat.

— Ce poţi să-mi spui despre Snouch? Ai făcut o verificare a trecutului său?

— Da, e un tip oarecum misterios. Multă vreme plecat din ţară, dar nimic extraordinar.

— Ai aflat de unde are tatuajele alea pe mâini? Arată ca nişte tatuaje de închisoare.

— Nu. Nimic despre asta. Dar nu a fost în puşcărie, asta pot să-ţi spun.

— Deci nimic despre viol sau atac sexual?

— Nu. Nu am găsit nimic de genul ăsta.

Rămaşi din nou tăcuţi, bărbaţii meditează, câmpia se derulează pe lângă ei. Snouch a ştiut tot timpul că Swift era Flynt, dar a ales să nu-i spună lui Martin. Se întreabă de ce nu, dacă Snouch era interesat să-l coboare pe Swift în ochii lui Mandy. Îi spusese imediat despre acuzaţiile de abuz asupra copiilor, deci de ce să nu-i spună lui Martin adevărul despre Flynt? Pentru că Goffing şi-ar fi dat seama care este sursa lui Martin şi i-ar reproşa lui Snouch? Sau din cauza reacţiei probabile a lui Mandy? Dacă ea afla că Snouch îl demascase pe Swift în zilele premergătoare morţii preotului, atunci ar fi putut să-l considere pe Snouch responsabil pentru declanşarea împuşcăturilor şi orice speranţe de reconciliere ar fi fost pierdute pentru totdeauna. Asta este? Ce pune la cale Snouch?

— Ascultă, Jack, ultimele vorbe ale lui Byron Swift către Robbie Haus-Jones, înainte să moară, au fost: „Harley Snouch ştie totul.” Aflase cumva că Snouch era pe urmele lui?

— Asta mă îngrijorează şi pe mine. Şi îngrijorează conducerea ASIO chiar mai mult. Nu se ştie nimic concret, dar există o suspiciune că au loc scurgeri de informaţii la ASIO; cumva Swift a aflat că Snouch îl identificase corect. Noi luăm foarte în serios asemenea suspiciuni.

— Dar ăsta ar putea fi un factor în ceea ce l-a determinat să-i omoare pe oamenii aceia.

— Adevărat. Dar, Martin, nu poţi să scrii despre asta. Nu încă. Când va veni vremea, dacă va veni vremea, povestea îţi aparţine în totalitate. Exclusiv. Ai cuvântul meu.

Martin zâmbeşte la asta; cuvântul unui mincinos de profesie.

— Mulţumesc, Jack… mai am şi eu ceva pentru tine.

— Ce anume?

Martin îi spune tipului de la ASIO despre numărul de telefon misterios care îi fusese transmis de patroana de la Câinele Negru, despre faptul că bănuieşte că fusese lăsat de Herb Walker, care pretinsese că era redactorul lui şi că numărul putea fi cel la care sunase Swift de la St James, cu doar câteva momente înainte să înceapă crimele.

— Ai numărul cu tine?

— Sigur. În haină. Ţine volanul.

Goffing se întinde şi apucă volanul cu mâna dreaptă. Martin îşi ţine piciorul pe acceleraţie, maşina prinde viteză în timp ce el se întinde după haină, spre bancheta din spate şi scoate numărul scris pe bileţel, care-i fusese dat de Felicity Kirby. I-l dă lui Goffing şi reia controlul maşinii. În depărtare apar vârfurile silozurilor de grâu de la Riversend, plutind peste câmpie, distorsionate de căldură.

— Poţi să afli cui aparţine? întreabă Martin.

— Sigur, nimica toată.

Martin încetineşte maşina, trece pe lângă benzinăria abandonată şi pe lângă Câinele Negru, virează pe Hay Road şi se îndreaptă direct către secţia de poliţie. În faţă nu se află decât acel fotograf solitar, maniacul care îi depăşise la plecarea din Bellington. Acesta trage câteva cadre şi îi face lui Martin un semn jovial cu mâna. Dacă va fi tot singur când Martin şi Mandy vor ieşi împreună din secţie, va fi şi mai prietenos atunci: fotografia aceea va merita bani şi va fi a lui şi numai a lui.

În interiorul secţiei sunt puţine semne de viaţă, se aud doar nişte voci înăbuşite, undeva în spate. Martin face să sune clopoţelul de pe tejghea şi asistentul lui Montifore, Lucic, scoate capul prin cadrul uşii.

— Îmi pare rău, amice. N-o putem elibera pe cauţiune. Avem nevoie de poliţist pentru asta, dacă are tupeu să-şi arate faţa pe aici.

Lucic afişează un zâmbet răutăcios şi retrage capul înainte ca Martin să poată răspunde.

Goffing ridică din umeri în semn de simpatie şi se îndreaptă spre

maşină, cu bucata de hârtie în mână. Martin se aşază pe bancă, acolo unde îl lăsase Herb Walker să aştepte, în urmă cu două zile. Totul este la fel. Aceleaşi broşuri se află în aceleaşi compartimente, în acelaşi raft: cum să vă păziţi cartierul, autorizaţii de pompieri, cum să obţineţi permisul de conducere. De parcă lumea nu s-ar fi mişcat, de parcă ar fi condamnat să repete acelaşi ciclu. Riversend, un fel de frate geamăn malefic al Brigadoonului[21], este încremenit în afara timpului. Nimic nu se schimbă. Nici măcar mâinile lui fără vârstă.

Robbie Haus-Jones îşi face intrarea în secţie.

— Salut, Martin.

— Salut, Robbie.

— Ai venit să o scoţi pe Mandy pe cauţiune?

— Aşa este.

— O să dureze ceva. Să văd ce pot să fac. Tânărul poliţist se plimbă prin spatele secţiei, aparent netulburat.

Dar trece o oră până când revine, urmat de Mandy şi de tânăra agentă drăguţă, din Bellington, care fusese aici cu două zile în urmă. Ora de aşteptare este imediat uitată, evaporată de zâmbetul recunoscător al lui Mandy Blonde, care luminează de dincolo de tejghea, spre Martin.

— Îmi pare rău, Martin, a trebuit să rezolv câteva lucruri mai întâi, spune Robbie. Am nevoie ca amândoi să semnaţi nişte formulare, în principiu ca să confirmaţi condiţiile stabilite de magistrat. Martin, ai banii?

Martin îi dă cecul. Robbie semnează chitanţa de primire. Sunt semnate şi alte hârtii. În sfârşit, poliţista – numele ei este Greevy – desface cătuşele.

— Eşti liberă să pleci.

Mandy este pe cale să iasă de după tejghea, dar întâi se întoarce, apucă braţul lui Robbie, se întinde şi depune un sărut de soră pe obrazul lui.

— Mulţumesc că ai vorbit în favoarea mea, Robbie. Nu o să uit asta.

Robbie dă din cap şi o uşoară urmă de roşeaţă îi înmoaie seriozitatea expresiei.

— Eşti gata pentru asta? întreabă Martin.

[21] Sat magic din munţii Scoţiei, care apare doar pentru o zi la fiecare o sută de ani, pentru a rămâne neschimbat – locul unde este plasată acţiunea spectacolului musical cu acelaşi nume, pe un text de Alan Jay Lerner şi jucat pentru prima oară în 1947 pe Broadway, şi al filmelor bazate pe acesta (n. red.).

Mandy aprobă din cap şi ies amândoi, braţ la braţ, în străfulgerarea bliţurilor aparatelor de fotografiat şi în furtuna strigătelor reporterilor. Asta este fotografia care face bani, dar nu mai este exclusivă.

Fotografii şi cameramanii îi urmează cu încăpăţânarea unor musculiţe de oţet, în josul drumului, pe lângă bancă, pe lângă soldatul de bronz etern vigilent, pe lângă cârciuma închisă. Cei doi abia dacă schimbă un cuvânt. Martin este incapabil să se gândească la orice în afară de lucruri banale în mijlocul cursei nebuneşti, al roiului de camere. Abia când se apropie de magazinul general se împrăştie presa, cu apetitul satisfăcut pentru imaginile cu *suspectul principal al poliţiei* şi *fostul ziarist compromis.* În interiorul magazinului general nu este nimeni la tejghea.

— Fran? strigă Mandy. Fran, eşti aici?

Martin o urmează pe Mandy printre rafturi, către partea din spate a magazinului, unde s-ar putea ca patroana să aibă grijă de Liam.

— Fran?

Fran Landers îşi face apariţia. Poartă mănuşi de cauciuc, o caschetă de duş şi un şorţ. Au deranjat-o în miezul unei activităţi de curăţenie. Pare nedumerită.

— Mandy? Slavă Domnului că ai ieşit. E totul în regulă?

— Am venit să-l iau pe Liam. Unde e?

— Oh, nu-i aici. Jamie l-a dus înapoi la Oază. A spus că te-ai întors.

— Ah, bine. Mulţumesc. Mă duc acolo, atunci.

— Când a fost asta? întreabă Martin.

— Acum vreo oră, spune Fran. A văzut maşinile de poliţie când s-au întors. Auzisem la radio că o să ieşi.

— Bine, spune Mandy. Cum e?

— Liam? Minunat. Ai un micuţ tare jucăuş.

— Mulţumesc din nou, Fran. Rămân datoare.

Mandy şi Martin se îndreaptă spre librărie, Mandy este nerăbdătoare să ajungă lângă fiul său. Ies prin spate, feriţi de priviri, în jos pe alei, închipuindu-şi că Jamie trebuie să fi intrat deja în casă. Martin este cel care vorbeşte.

— Ştii, Mandy, magistratul mi-a ordonat să nu scriu nimic despre asta sau să nu public, dar chiar aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat.

Ea îi oferă un zâmbet, neafectat şi pur.

— Desigur, Martin. Îţi voi spune ce ştiu. Dar unele lucruri trebuie să

rămână între noi.

Ajung în spatele casei, dar acolo nu se află nimeni.

— Poate că aşteaptă în faţă, spune Mandy.

Se întorc pe mica alee laterală. Mandy descuie poarta şi iese pe Hay Road. Tot niciun semn.

Mandy pare uşor enervată.

— La naiba. Unde sunt? Poate că l-a dus în parc.

— Vin cu tine, spune Martin.

Este pe cale să mai spună ceva când cuvintele îi sunt înecate de zgomot. Elicopterul de la Channel Nine survolează oraşul foarte jos, urmat de cel de la ABC, înainte să dispară şi să se îndrepte spre punctele de alimentare de la Bellington sau Swan Hill. Cu toţii ştiu ce anume va face titlurile ştirilor de seară.

Şi atunci vede din nou semnul acela făcut artizanal, hârtia A4 lipită cu bandă adezivă pe un stâlp, cu fotografia care se estompează rapid: „DISPĂRUT. DOMNUL PUSS. RECOMPENSĂ". Şi asta îl opreşte, ca mort.

— Rahat, spune Martin.

— Ce?

— Rahat.

Şi atunci începe să alerge, aleargă cât poate de repede, aleargă înapoi către intersecţie, aleargă chiar în timp ce încearcă să se convingă că nu poate fi adevărat. Trece de orbul şi inutilul ANZAC, care îşi păzeşte mitul care păleşte, coteşte pe aleea din spate, prin spatele cârciumii. Se opreşte acolo, gâfâie, în ciuda faptului că nu alergase decât cincizeci de metri, transpiraţia curge din el în căldura după-amiezii. Mandy se află imediat în spatele lui, mai tânără şi, probabil, mai în formă, constrânsă să-l urmeze de graba lui Martin. Dar amândoi se opresc, îngheţaţi de crudul adevăr: la baza scărilor de lemn, pe jumătate ascuns de maşina cu roţile dezumflate, se află un cărucior de copil, gol şi nesupravegheat.

Mandy îl vede, este pe cale să strige numele fiului ei, când Martin o opreşte, gesticulând frenetic, vorbind într-o şoaptă horcăită.

— Fugi şi adu-l pe Robbie. Spune-i să vină aici repede. Spune-i să-şi ia arma.

Mandy rămâne cu gura căscată pentru un moment, încearcă să înţeleagă, apoi dispare, sprintează înapoi prin poartă, pe alee şi iese din raza vizuală a lui Martin.

— Bine, acum, spune Martin încet, adunându-şi curajul.

Ar trebui să aştepte, ştie că ar trebui să aştepte, că Robbie este doar la câteva minute distanţă. Dar căruciorul gol stă acolo şi îl provoacă, îl condamnă, îl constrânge.

Se mişcă înainte să ia decizia de a se mişca. Trece de cărucior, pe scări. Urcă, pas cu pas. Simţurile îi sunt acordate fin, firele de păr de pe ceafă i s-au ridicat ca nişte antene radar, mâinile şterg vopseaua verde, crăpată, a balustradei, de parcă ar aspira indiciile, simte căldura de cuptor cum se ridică din vopseaua fărâmiţată. O treaptă scârţâie sub greutatea lui – sau este plânsetul unui copil?

Se deplasează mai repede, ajunge la platforma de sus, vede gaura în geamul uşii. Uşa este închisă, dar nu încuiată. Martin o deschide, intră, îşi aminteşte să evite pe cât posibil cioburile de sticlă de pe podea, se îndepărtează de soarele strălucitor, în penumbră. Înainte să cotească pe coridorul principal, face o pauză să-şi obişnuiască ochii. Nu poate auzi nimic neobişnuit, nu vede nimic care nu este la locul lui, dar în adânc, măruntaiele sale se revoltă şi îl avertizează că ceva nu este în regulă.

Apoi aude: un plânset. Un plânset înăbuşit. Nu este aproape, nu prea aproape. Mintea lui face legătura, informată de ultima sa vizită. Presupune că este vorba fie de sufrageria pentru oaspeţi, cu ale sale cutii goale de bere şi scrumiere revărsate, fie de camera cu pisica moartă. Se mişcă din nou rapid pe coridorul principal, în lungul lui, şi abia dacă se opreşte înainte de a coti după colţul în unghi drept care îl duce spre partea din faţă a cârciumii. Se strecoară mai departe, când aude ceva nou. Se opreşte din nou. Cineva cântă. Un cântec de leagăn? Iisuse. Îşi adună ultimele fărâme de curaj, deşi simte că măruntaiele lui sunt pe cale să se lichefieze, şi porneşte, hotărât şi fără să se oprească, în jos pe coridor.

Cât timp îi ia să străbată cei douăzeci şi cinci de metri? Câteva secunde scurte sau o jumătate de viaţă? Este imposibil de spus. Trece pe lângă scările care coboară spre cârciumă, vede opritoarele de alamă de pe covor, observă lumina englezească albicioasă din tabloul cu vânătoarea de vulpi, vede lumina strălucitoare australiană prin ferestrele franţuzeşti care dau spre verandă. Vede şi alte lucruri – candelabrul ornamentat şi prăfuit care atârnă deasupra scărilor; furnirul care se desprinde uşor de pe dulapul antic; o pictură cu munţi, creste albastre cu norii de furtună de vară atârnând ca nişte nicovale deasupra lor. Îl ajunge mirosul: praf şi

sânge şi molii şi ţigări. Şi frică. Mirosul pe care l-a suportat timp de trei zile şi trei nopţi şi o eternitate în portbagajul unui Mercedes galben, rablagit, abandonat undeva în Fâşia Gaza. Mirosul l-a urmat dincolo de ocean, l-a căutat într-un hotel închis din Riverina. Dar mirosul nu-l opreşte. Nimic nu-l opreşte. Trece prin el, se chinuie să treacă prin el, forţează prin el. Cântatul îi spune unde să se ducă: în camera cu pisica moartă.

Martin intră, calcă uşor, dar fără să încerce să se ascundă. Jamie Landers este aşezat pe un scaun lângă fereastră, gol de la brâu în jos. Se opreşte din cântat. Are un cuţit în mână. Un cuţit lung, cu vârful umed şi roşu. Liam se află pe pat, cu un braţ şi piciorul din partea opusă legate de stâlpii din colţ, cu o cârpă în gură, cu ochii măriţi de groază, cu lacrimi şi muci pe toată faţa. Este gol şi este pătat de sânge pe torsul său micuţ, de la o tăietură la piept.

— Deci tu eşti, reporterule. Mă întrebam cine este.

— Jamie, nu poţi să faci aşa ceva. Trebuie să-i dai drumul.

— E în regulă, reporterule. O să o fac repede. Nu rezistă mult, ştii? Nu cei mici. Tu vei rezista mult mai mult, bătrâne, îţi promit. Mult mai mult.

Martin se mişcă înainte, cu braţele deschise, de parcă ar putea, cumva, să contreze o lovitură de cuţit. Robbie poate să fie pe drum; trebuie să fie pe drum.

Jamie stă în picioare, cu un zâmbet împrăştiat pe faţă.

— Vrei să vezi cum o fac? Să vezi cum se sting luminile? Chiar ai ce vedea.

Martin îngheaţă, este înţepenit, pe când ceva ca o ceaţă trece pe lângă el, în partea stângă. Alb cu albastru şi foarte rapid, îl loveşte pe Jamie Landers în piept cu o forţă şi o rapiditate atât de neînfricată, că adolescentul nu are timp să întoarcă lama. Este Mandy Blonde care îl trânteşte de perete, îi scoate aerul din el, îi ia cuţitul.

— Mandy, nu. Este vocea lui Martin, o rugăminte îndepărtată, distorsionată, care parcă vine dintr-un alt univers.

Dar nu are niciun efect. Ea nu-l ascultă. Aruncă o privire spre fiul ei, care se zbate şi este agitat, şi apoi se uită direct în ochii nebuni, la faţa care nu mai zâmbeşte, cu mirosul fricii care-i umple acum nările şi doar pe ale lui. Mandy ridică cuţitul, al cărui vârf atinge gâtul băiatului. Îl mişcă încet, făcând să curgă un fir de sânge.

— O să-ţi vărs măruntaiele aici şi acum, şopteşte ea.

Dar el ridică mâinile, în semn de predare, şi ea ezită. Robbie Haus-Jones năvăleşte pe uşă, cu arma în mână.

NOUĂSPREZECE, CE-A FOST A FOST

Trec orele şi Martin se află încă la secţia de poliţie. Aceeaşi tejghea, aceleaşi broşuri, aceleaşi mâini inutile. El le priveşte, le studiază. Mâinile unui martor, mâinile unuia care ia notiţe, pătate de timp, dar neatinse de realizări.

În câteva rare ocazii, în Asia şi în Orientul Mijlociu, fusese prezent la evenimente dramatice, fusese stenograful istoriei, dar asemenea culmi fuseseră rare şi, chiar şi atunci, nu fuseseră cu adevărat ale lui; ele s-ar fi desfăşurat în exact acelaşi fel şi în absenţa lui. Restul carierei sale, restul vieţii sale, însemnase să se ocupe de notele de subsol ale istoriei, nu să dicteze povestea. Fusese obiectiv, autorizat de profesia sa să se afle acolo fără să fie prezent acolo, să stea deoparte, în spatele cartierelor şi al titlurilor, nu în faţa lor, spectator cu un carnet de notiţe, fantoma din încăpere. Asta fusese, până se băgase în portbagajul unui Mercedes, în Gaza şi devenise fără să vrea povestea, şi nu purtătorul ei. Şi acum se întâmplă din nou: este implicat; profund, chiar dacă neintenţionat. Salvase un om – leprosul oraşului – de la incendiu şi salvase viaţa unui adolescent – un ucigaş – într-un accident de circulaţie. Este acuzat că împinsese un poliţist la sinucidere, a fost pus la zid pe postul naţional de televiziune şi a garantat cauţiunea unei femei care era acuzată de deturnarea cursului justiţiei. Şi acum salvase viaţa unui copil mic. A devenit opusul reporterului lipsit de pasiune, obiectiv, care fusese odată. Cumva, accidental, se inserase în miezul evenimentelor, în vortexul unei poveşti care absorbea atenţia întregii naţiuni, atrăgând discuţii, şi Twiterul, şi camioanele cu antene-satelit, antrenându-le ca o tornadă pe o câmpie goală.

Max îl trimisese aici să se împace cu propriul trecut, să-şi revină după trauma din Gaza, să-şi regăsească buna dispoziţie. Dar trecutul îl urmărise: realitatea unei vieţi trăite la periferie, întotdeauna privind, întotdeauna înregistrând, niciodată participând. Se gândeşte la o fată, o fată frumoasă, cunoscută cu mult timp în urmă, la universitate. Înţelege acum că ea îl iubise, şi se întreabă pentru ce îi trebuiseră douăzeci de ani ca să priceapă

acest lucru. Până la urmă, ea îi spusese asta, spusese cuvintele, dar el nu îi răspunsese în acelaşi fel niciodată şi se despărţiseră. Unde se află ea acum? Fericită, fără îndoială. Măritată, cu copii; iubind şi fiind iubită. Măritată cu Scotty dentistul, poate. Şi unde se află Martin? Într-o secţie de poliţie cu un singur poliţist, în ultimul oraş de pe pământ, fără familie şi fără prieteni şi fără carieră. Se gândeşte la Mandy. Ce îi trecuse lui prin minte, chiar fără să-şi dea seama, când o întâlnise pentru prima oară la librăria Oaza: superbă, disponibilă, trecătoare. Pliabilă, vulnerabilă, dispensabilă. Îşi dă seama că el este un fel de jigodie, un bărbat incomplet. A venit la Riversend ca să scape de trecut, dar nu de trecut trebuie să scape, nici de prezent, este ceva care lipseşte în interiorul lui. Nu trebuie să scape de asta; trebuie să o recunoască. Îşi priveşte mâinile: bătrâne şi tinere, pătate şi inocente.

Interogatoriul poliţiei a început tăios şi agresiv, pe măsură ce detectivii încearcă să asimileze evenimentele, speriaţi să nu fie surprinşi din nou pe dinafară.

— Ce dracu' tocmai s-a întâmplat? a întrebat Montifore, cu o figură care trăda confuzie şi panică, speranţă şi furie.

Deja auzise versiunea lui Robbie, cum agentul intrase în cameră şi o găsise pe Mandy care se pregătea să-l eviscereze pe Jamie Landers. Aşa că Martin îi povestise, suprimându-şi emoţiile, ca un martor experimentat şi de încredere, cum el şi Mandy se duseseră să-l ia pe fiul ei, Liam, de la Frances Landers, cum se întorseseră apoi la casa lui Mandy şi la librărie, căutându-i pe Liam şi Jamie Landers, cum el văzuse afişul cu Domnul Puss şi făcuse legătura intuitivă cu hotelul.

Şi atunci lucrurile deveniseră urâte: poliţiştii ceruseră să afle de ce Martin nu le spusese despre faptul că găsise pisica moartă. Intenţia lor era clară: doreau ca totul să fie declarat, înregistrat, că li se ascunseseră dovezi esenţiale, pentru ca nimeni să nu-i poată acuza că trecuseră cu vederea un indiciu, un pont, o pistă, oricât de obscură, care ar fi putut să-i avertizeze din timp despre atrocitatea care era să se petreacă la câteva sute de metri de sediul lor din Riversend. Martin a recunoscut ce se întâmplase şi, pentru un moment, pentru un moment extrem de scurt, simţise cum îl cuprinde tentaţia: putea să mintă, să declare că îi spusese lui Herb Walker, aşa cum, de altfel, intenţionase să facă. Vina ar fi căzut pe poliţistul mort; Martin ar fi fost absolvit. Dar momentul trecuse, tentaţia

se împrăştiase. Moştenirea lui Walker era deja împovărată cu destul oprobriu şi Martin nu se putu stăpâni să-i pese de a lui: copilul era în siguranţă, nebunul era în custodie, Mandy fusese scutită de cea mai rea teamă a oricărei mame. Aşa că el cooperase, acceptase culpabilitatea, declarase că intenţionase să spună poliţiei despre pisica moartă, dar fusese depăşit de evenimente. Greşeala lui, mărturisi el, fusese aceea că devenise obsedat de evenimentele din urmă cu un an, de crimele de la St James, de misterul lui Byron Swift şi, mai târziu, de răpirea şi omorârea tinerelor germane. Nu se întâmplase acelaşi lucru şi cu poliţia? Nu îşi dăduse seama că evenimentele erau încă în desfăşurare, că trebuiau să se îngrijoreze de prezent, nu de trecut.

După asta, după ce exonerase poliţia, interogatoriul se transformă în interviu. Întrebările nu mai erau acuzatoare, ci pur şi simplu căutau să obţină informaţii. Martin îşi continuă naraţiunea obiectivă, povestind lanţul de evenimente de la hotel, din momentul în care el şi Mandy ajunseseră acolo şi văzuseră căruciorul şi până la momentul în care Robbie Haus-Jones se repezise pe uşă şi îl arestase pe Jamie Landers. Martin descoperi că îşi putea aminti fiecare moment, fiecare cuvânt cu o limpezime uluitoare: poziţia căruciorului în faţa cârciumii, tabloul cu vânătoarea de vulpi, sângele de pe pumnalul lui Jamie Landers. Îi purtă prin toată întâmplarea, secundă cu secundă, ca un film rulat imagine cu imagine. Detectivii se opriră din exclamaţii, ascultând. În cele din urmă, când termină, liniştea continuă neîntreruptă până când, în cele din urmă, Montifore începu să-l plimbe înainte şi înapoi prin mărturia sa.

— Din cuvintele şi din gesturile lui, din ceea ce ai văzut, ai vreo îndoială că Jamie Landers a fost singurul responsabil pentru răpirea şi captivitatea lui Liam Blonde?

— Niciun dubiu, de niciun fel.

— Şi rănise deja copilul?

— Da. Era sânge pe copil şi sânge pe cuţit.

— Şi intenţiona să ucidă băiatul?

— Fără nicio îndoială. M-a invitat să privesc, cu cuvintele lui, cum se stinge lumina.

— Şi, după aceea, intenţiona să te ucidă pe tine?

— Fără nicio îndoială. S-a îndreptat spre mine, cu cuţitul ridicat şi mi-a spus că eu voi rezista mult mai mult decât copilul.

— Prin asta credeai că vrea să spună…?

— Că intenţiona să mă tortureze şi să mă ucidă.

— La fel cum făcuse cu cele două turiste?

— Îmi pare rău. Nu a făcut nicio referire la ele, doar sugestia că eu voi rezista mai mult decât copilul.

— Crezi că, prin acţiunile ei, Mandalay Blonde este posibil să te fi salvat pe tine şi copilul ei de la rănire sau moarte? Că rana superficială pe care i-a provocat-o lui Jamie Landers a fost justificată?

— Da, cred. Fără cea mai mică îndoială.

Întâlnirea a devenit mai mult colegială, iar Martin aproape un membru al echipei, invitat să asiste la închiderea lanţului de evenimente. Devenise şi mai colegială când Robbie Haus-Jones îi întrerupse: Landers dorea să facă o mărturisire completă despre uciderea celor două turiste. Dorea să spună totul. Martin observă faţa lui Montifore, care se detensiona, cu un zâmbet, la început mic şi reţinut, întinzându-se până la a cuprinde toată faţa, de la o ureche la alta, pe măsură ce Robbie transmite ceea ce Landers îi spusese deja lui. Adolescentul le atrăsese pe turiste într-o maşină, împreună cu prietenul său, Allen Newkirk. Le torturaseră, le violaseră şi apoi le uciseseră. Şi apoi Newkirk murise, complicele lui, aruncat afară din maşină, lângă autostrada spre Bellington. Era prea mult pentru el. Ştia că are probleme la cap. Dorea să moară: dorea să i se alăture prietenului său. Dar dorise să-l depăşească pe preot, să facă ceva cu adevărat odios. Şi ocazia i se prezentase singură; de parcă ar fi fost mâna sorţii la mijloc. Jamie pretindea că nu îl căutase în mod special pe Liam Blonde, copilul îi fusese oferit. Omorâse o pisică, împuşcase câteva vaci în ţinutul arbuştilor, ca un fel de sacrificiu păgân pentru prietenul său mort şi pentru distracţia de care avuseseră parte cu fetele germane. Să-l ia pe Liam i se păruse predestinat şi perfect.

Cu sinistră obiectivitate, Martin recunoscu atunci un sentiment de euforie printre poliţişti. Cazul de crimă care a captivat naţiunea, cel care părea de nerezolvat în dimineaţa aceasta, cel care a canalizat toată presiunea – începând cu prim-ministrul şi până la şeful poliţiei şi al brigăzii criminaliste – făcând-o să se reverse asupra echipei lui Montifore, acest caz a fost dintr-odată rezolvat. Aveau criminalul, investigaţia nu mai însemna altceva decât să lege nişte fire şi să pregătească raportul.

— Asta tot nu explică de ce Byron Swift a luat-o razna, intervine

Martin.

Montifore se uită la el cu tristeţe şi scutură din cap.

— Adevărat. Dar cui îi pasă? Nu pentru asta ne aflăm aici.

— Şi ce se întâmplă cu Mandy Blonde? Pot să o văd?

— O vom elibera cât de curând. Se află împreună cu fiul ei şi cu doctorul. Va fi liberă să plece de îndată ce copilul este pansat.

— Şi ce se întâmplă cu jurnalul şi cu acuzaţia de obstrucţionare a cursului justiţiei?

— Poţi să uiţi de toate astea. Ce-a fost a fost, amice. Landers şi Newkirk le-au ucis pe turiste, nu Byron Swift. Acum totul s-a terminat.

Martin încă aşteaptă la tejgheaua de la recepţia secţiei de poliţie din Riversend ca Mandalay Blonde să fie eliberată. Mintea lui nu-i aparţine în totalitate. Neinvitată, continuă să reia evenimentele petrecute în cursul zilei: confruntarea de la etajul hotelului, cu Jamie Landers în extaz şi nebun într-o clipă, îngrozit şi rugându-se pentru viaţa lui în următoarea. Mandy şi cu el căutându-i pe Liam şi Jamie, fără să ştie ce se desfăşura la etajul hotelului Commercial. Drumul cu maşina peste câmpia nesfârşită, ca să aştepte în faţa secţiei de poliţie din Bellington, locul execuţiei sale în direct. Totul este amestecat, totul este îngrămădit împreună, mintea lui alege scene la întâmplare, de parcă ar încerca, singură, să dea un sens acestei zile. Martin nu înţelege de ce se simte atât de dezorientat – nu s-a întâmplat nimic cu adevărat înspăimântător, băiatul este în siguranţă, criminalul în custodie.

Tânăra şi drăguţa agentă Greevy din Bellington îi aduce pahare cu ceai fierbinte şi îi adresează cuvinte de încurajare. Reiese că prenumele ei este Sarah. Pentru a-l ajuta să-şi distragă atenţia, ea porneşte televizorul, montat pe un perete, alături de tejghea. Este o emisiune cu un joc. Martin nu-l poate urmări; regulile par să fie prea complicate, prea multe lumini care clipesc, prea mulţi dinţi strălucitori. Cu toate astea este absorbit de ecran, chiar în timp ce mintea lui derapează, căutând prin evenimentele zilei.

Este readus brusc aici şi acum de faţa de idol de matineu a lui Doug Thunkleton, de vocea lui dulceagă şi de tonul lui serios. Emisiunea s-a terminat şi au început ştirile. Martin nu a observat tranziţia. Thunkleton stă în picioare în faţa secţiei de poliţie din Bellington. Martin prinde finalul

bâlbâielii lui introductive:

— …în scenele dramatice de la audierea magistratului, aici, în Bellington.

Pe ecran apar filmările din cadrul reportajului, începând cu intrarea lui Mandy în clădire, în dimineaţa respectivă, în timp ce camera de luat vederi se luptă pentru o poziţie mai bună, iar vocea din fundal comentează pe un ton plin de importanţă:

— Ea a fost poreclită blonda sinucigaşă. Mandalay Blonde – acuzată de obstrucţionarea cursului justiţiei, acum un suspect principal în uciderea celor două turiste germane, Heidi Schmeikle şi Anna Brun.

Vocea din fundal se opreşte; camera continuă să se lupte pentru o poziţie mai bună, în timp ce Robbie Haus-Jones încearcă să elibereze un culoar prin turma de ziarişti. Thunkleton se apleacă peste umărul lui Mandy, împingând un microfon de mărimea unei pulpe de curcan, pictat cu emblema ţipătoare a Channel Ten, până sub nasul ei, în timp ce îi strigă în ureche:

— Ce aveţi să-i spuneţi văduvei lui Herb Walker?

Reportajul nu aşteaptă răspunsul ei, în schimb trece direct la un stop-cadru cu ea, obţinut în timp ce ea priveşte fix spre lentilele camerei.

Vocea din fundal a lui Thunkleton revine:

— Mandalay Susan Blonde este acuzată oficial de obstrucţionarea cursului justiţiei, de distrugerea unor dovezi care îl leagă pe preotul criminal Byron Swiff de răpirea şi uciderea turistelor nevinovate.

Fotografia este mărită lent, aproape imperceptibil, centrată pe ochii ei; acolo spectatorul poate să vadă orice doreşte să vadă: confuzie sau vinovăţie sau nebunie sau orice altceva poate să sugereze comentariul lui Thunkleton. Jurnalul revine la reporter, care stă în apropierea râului Murray.

— Channel Ten poate să dezvăluie acum în exclusivitate că Blonde poate fi pusă în legătură cu o altă moarte – cea a respectatului sergent de poliţie din Bellington, Herb Walker.

Pe ecran apare acum o femeie între două vârste, cu părul cărunt având accente de albastru, identificată de banda de pe ecran ca fiind „Belinda Walker – văduva eroului”.

— El era de părere *că aducea* numai necazuri – că nu o să se aleagă nimic bun de ea.

Încă o trecere, de data asta la o altă voce cu autoritate, D'Arcy Defoe, la fel de încrezător şi calm ca întotdeauna:

— Ea este femeia fatală a acestei poveşti. Nu pot să dezvălui prea multe deocamdată, dar este suficient să spun că Mandalay Blonde se află chiar în epicentrul anchetei poliţiei.

Se trece acum la scena cu Mandy şi Martin care părăsesc secţia de poliţie din Riversend, braţ la braţ, croindu-şi drum prin grămada de reporteri.

— Se sugerează că Mandalay Blonde l-a manipulat şi pe acest bărbat, fostul ziarist căzut în dizgraţie Martin Scarsden, în acelaşi mod în care l-a manipulat în trecut pe preotul criminal Byron Swift.

Reportajul se încheie cu o imagine apropiată a lui Mandy, redată cu încetinitorul, în timp ce vocea încheie, evocând gravitate:

— Din Riversend, Doug Thunkleton, Ten News.

Martin aude râsete sălbatice care reverberează din interiorul secţiei de poliţie, dar nu s-a încheiat. Fermecătoarea prezentatoare de ştiri revine pe ecran. În spatele ei se află o imagine cu pipe şi alte instrumente pentru consumul de droguri, sub care sunt titrate cuvintele „EPIDEMIA DE CRISTALE". Femeia se întoarce spre cameră, încruntată:

— Urmează imediat ştiri privind epidemia de consum de droguri care bântuie zona rurală a Australiei, dar, mai întâi, am aflat că a avut loc o dezvăluire importantă în cazul uciderii turistelor. Trecem în direct la reporterul nostru Doug Thunkleton, care se află în Riverina, şi ultimele ştiri.

Apare Thunkleton, cu părul aranjat perfect, ca întotdeauna, dar cravata lui este strâmbă şi faţa strălucitoare şi îmbujorată. Vocea lui este adâncă şi plină, dar dicţia este uşor neclară:

— Mulţumesc, Megan. Da. Ten News poate confirma că poliţia crede… sursele noastre confirmă că s-a produs o descoperire majoră. Credem că o arestare este iminentă. În orice caz, din motive legale, nu putem să dezvăluim numele acuzatului, în acest moment. Dar am înţeles că nu este, repet, nu este Mandalay Blonde. Rolul ei în această afacere rămâne încă să fie lămurit. Repetăm, s-a făcut o descoperire majoră în cazul crimelor turistelor din Riversend, se aşteaptă ca poliţia să facă cel puţin o arestare în viitorul apropiat.

Megan păstrează înfăţişarea serioasă şi profesională, dar următoarea ei

întrebare conţine o uşoară urmă de otravă.

— Mulţumesc, Doug. Şi cum se potriveşte asta cu acuzaţiile împotriva femeii pe care ai numit-o blonda sinucigaşă?

Thunkleton îşi mută echilibrul de pe un picior pe celălalt. Poate că este din cauza decalajului transmisiei prin satelit, dar, pentru o clipă, pare că a rămas blocat de reflectorul cameramanului. Totuşi, reacţia lui este bună:

— Megan, cred că nu greşesc dacă spun că pe măsură ce detaliile acestui caz, acestui caz extraordinar, ies la lumină, vom putea să vedem cum toţi aceşti factori sunt indilosu… cum sunt toţi interconectaţi. După cum spunea mai devreme reporterul trustului Fairfax, D'Arcy Defoe, Mandalay Blonde se află în epicentrul acestor evenimente.

Prezentatoarea de ştiri aprobă din cap, cu buzele strânse.

— Doug Thunkleton, din Riverina. Mulţumim pentru că ne-ai pus la curent cu noutăţile.

Din interiorul secţiei de poliţie se mai aud alte râsete, apoi apare Robbie Haus-Jones, cu un zâmbet larg. Priveşte în sus spre televizor.

— L-ai văzut pe idiotul ăla?

Martin dă din cap.

— Foloseşte telefonul de pe tejghea, dacă vrei. Sun-o pe fosta ta colegă din Sydney. Bethanie şi mai cum o cheamă. Măcar o dată să vedem că sunt relatate cu adevărat faptele.

— Şi ce ne facem cu ordinele magistratului? Eu n-ar trebui să relatez nimic, îţi aminteşti?

— Nu mi-aş face prea multe griji pentru el. A fost oprit în Corowa pentru conducere sub influenţa alcoolului. L-am băgat în cuşcă. Uite.

Robbie ridică o bucată de hârtie împăturită.

— Ce-i asta?

— Cecul tău. Pentru numele Domnului, nu-l pierde.

Martin o sună pe Bethanie de la telefonul din spatele tejghelei. Ea răspunde cu un „Alo" lătrat, clar sub presiune.

— Bethanie, sunt Martin.

— Martin, unde eşti?

— La Riversend.

— Bine. Ştii ce dracului se întâmplăm acolo? ABC tot anunţă o mare descoperire care va fi dezvăluită în ştirile lor de la ora şapte. Anunţurile nu par să ofere niciun indiciu. Terri Preswell ţipă de-i sar ţâţele la mine, dar

contactele mele nu-mi răspund. Defoe pretinde că e pe felie, dar nu-mi spune ce se întâmplă, şi acum nu mai răspunde nici el la telefon.

Încet, metodic, Martin îi prezintă faptele: că Jamie Landers şi prietenul lui, Allen Newkirk, sunt cei care le uciseseră pe turiste; că Landers a mărturisit şi se află în detenţie. Acesta nu neagă nimic. Martin îi spune că Mandy Blonde este exonerată, să ignore anunţurile televiziunilor, că tânăra mamă aproape că îşi pierduse copilul în circumstanţe înfricoşătoare, că Jamie Landers aproape că îl omorâse.

— Martin, ar trebui să-ţi trec numele sub articol. Ce zici?

— Nu. N-ai face decât să te contrezi cu conducerea. Nu mă menţiona deloc sau numeşte-mă o sursă de încredere, dacă ai nevoie de asta, dar nu-mi da numele. Şi fă-ţi o favoare: transmite totul înainte de şapte, pentru ca oamenii să ştie că este doar munca ta – dar după ce Defoe vede ştirile ABC şi trimite relatarea, trece şi numele lui sub articol. O să vrei să-l ai de partea ta pe viitor, nu-l umili.

La celălalt capăt al liniei este o pauză.

— Martin, asta e aiurea.

— Mie-mi spui? Acum treci la treabă, e deja şase treizeci.

— Absolut. Şi, Martin, mulţumesc.

Martin stă singur în holul secţiei de poliţie de provincie şi îşi imaginează scenele frenetice din redacţia de ştiri de la Sydney: Bethanie ţipă că a pus mâna pe ştire, redactorii se înghesuie în jurul ei, prima pagină este refăcută. Va fi o lovitură, una dintre cele mai bune ale lui, cu siguranţă una dintre cele mai mari, chiar dacă numele lui nu va apărea nicăieri.

O să-i lipsească, ştie că o să-i lipsească. În toată această zi confuză şi derutantă, în întreaga săptămână confuză şi derutantă, singurele perioade de claritate şi cu sens au fost acelea în care a relatat evenimente la care fusese martor, întâi pe hârtie, apoi poliţiei, şi acum lui Bethanie. Obişnuitul fior, pentru ultima dată. Încă este aşezat atunci când apar ştirile ABC, la şapte seara. Este o transmisie naţională din Sydney, pentru toate statele, atât de mare a devenit această poveste. Prezentatorul de ştiri este serios, presant şi profesional.

— ABC poate dezvălui o descoperire majoră…

Reportajul spune că poliţia a arestat un suspect, un localnic din Riversend, un adolescent, şi este de aşteptat să fie acuzat, în chiar acea seară, de uciderea celor două turiste germane. Nu există nicio referire la

Allen Newkirk, nicio referire la Liam Blonde, nicio referire la confruntarea de la hotelul Commercial. Noile fapte, disparate şi lipsite de context, sunt în capul pachetului de ştiri, restul fiind doar recapitulări ale evenimentelor zilei, Mandy şi cu el prinşi din nou în furtuna bliţurilor aparatelor de fotografiat chiar când vocea din fundal o exonerează pe Mandy de orice vinovăţie. Dar la final este o înţepătură otrăvită, chiar înainte ca reporterul să încheie:

— Se crede că poliţiei i-au fost ascunse informaţii vitale, care au întârziat arestarea din seara aceasta.

Deci asta este, atunci, poliţia se pregăteşte deja să-l lase de izbelişte.

Martin e încă acolo o oră mai târziu, când apare şi Mandy. Pare slăbită, epuizată. Îl strânge pe Liam la piept şi îl alină, chiar dacă el doarme. Apoi se întoarce spre Martin şi nu există nicio barieră, nicio prefăcătorie în ochii ei; el poate vedea anxietatea din ei, iar ea vede uşurarea dintr-ai lui.

— Martin, şopteşte ea, întinzându-se spre el şi apucându-l de mână. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Şi apoi zâmbeşte: un zâmbet atât de pur, atât de lipsit prefăcătorie, încât îi taie respiraţia.

— În seara asta trebuie să am grijă de micuţul ăsta, dar vino să mă vezi mâine. Spune-mi că vii.

— Sigur că vin. Dacă vrei să mă vezi.

Şi încă un zâmbet, mai multă lumină care-i aprinde sufletul.

— Desigur.

Şi, repede, cu copilul încă în braţe, îl sărută. Lui i se ridică o greutate de pe umeri şi simte, după foarte multă vreme, că lucrurile încep să meargă spre bine. Este pe punctul să se ofere să o conducă acasă, când Jack Goffing apare pe uşă, cu expresia urgenţei clar vizibilă pe figură. Seara încă nu s-a terminat.

DOUĂZECI, JEFUITORII DE MORMINTE

Goffing aşteaptă până când Mandy şi Liam ies pe uşă, însoţiţi de agentul Greevy, înainte să vorbească, cu vocea scăzută şi pe un ton alarmat.

— Numărul de telefon, Martin. Nu mai este activ, dar am obţinut o adresă asociată cu el, aici, în Riversend. De pe Hay Road. E înregistrat pe numele cuiva numit Avery Foster.

— Cârciumarul.

— De unde ştii asta?

— Numele lui este scris deasupra uşii. Este pe certificatul de licenţă.

— Nu este mort, totuşi?

— Ba da. Sinucidere. În urmă cu şase luni.

— La dracu', spune Goffing şi o parte din graba lui dispare. În cazul ăsta nu o să ne spună prea multe. La naiba.

— Ascultă, Jack. Poate că e ceva aici. Martin îi povesteşte despre prima lui vizită la hotelul Commercial, când a văzut camera încuiată, la capătul holului, cu inscripţia sa aurită: „PRIVAT". N-ar trebui să aruncăm o privire?

— Absolut.

— Uşa este încuiată. Două sau trei lacăte.

— Îmi aduc uneltele.

— Poţi să faci aşa ceva? Să spargi lacăte?

Goffing se uită la el ca la un idiot.

— Sunt de la ASIO, dacă îţi aminteşti. Facem asta la pregătirea de bază.

Este aproape complet noapte când cei doi pleacă din sediul secţiei de poliţie. Spre vest orizontul este ca o dâră de sânge şi luna stacojie atârnă deasupra lui; se simte un miros de fum de lemn şi dezolare. Trei molii mari se învârt în jurul semnului „POLIŢIE", dar par să fie letargice; după ce au supravieţuit unei alte zile de arşiţă, abia dacă pot aduna destulă energie ca să înconjoare lumina cu alb şi albastru. În grupul de jurnalişti care se învârt şi ei în jurul secţiei de poliţie, atraşi înapoi peste câmpie de veştile despre arestare, nu există o asemenea letargie. Ei bâzâie cu energie, dornici să relateze despre descoperirile poliţiei, despre povestea care i-a

ocolit cumva şi a aterizat independent în redacţiile de ştiri din marile oraşe. Alertaţi de ştirile ABC, au venit în grabă de la Bellington, încălcând toate limitele de viteză şi jucând ruleta rusească cu cangurii, dar acum, că sunt aici, sunt foarte puţine lucruri de făcut pentru ei: să înregistreze câteva imagini pentru camere şi să filmeze clădirile vinovate. Montifore şi echipa lui vor petrece ore întregi interogându-l pe Landers, pentru a stoarce fiecare detaliu mărunt de la el, atâta timp cât tânărul este dispus să vorbească şi înainte ca vreun avocat să-l sfătuiască să facă altfel. Deocamdată nimeni nu va considera alimentarea mass-mediei o prioritate. Carrie, fotograful de la Fairfax, prinde câteva imagini cu Martin şi Goffing în timp ce aceştia pleacă, şi camera ei luminează brusc şi insistent. Ea ridică din umeri în semn de scuză şi mai face vreo două fotografii. Martin poate să observe câţiva localnici care se alătură presei, dar cu excepţia secţiei de poliţie, oraşul este închis, şi îşi cedează lent căldura înăbuşitoare în cerul limpede al nopţii.

Hotelul arată prea puţin diferit; doar banda care marchează o scenă a crimei şi este desfăşurată de la intrarea principală până la aleea din spate sugerează că ceva este în neregulă. Goffing o ridică fără ezitare, trece pe sub ea, o ţine ridicată ca să-l urmeze şi Martin. Agentul duce o lanternă într-o mână şi un mic rucsac în cealaltă. Martin foloseşte lanterna de la telefonul său ca să lumineze drumul în sus, pe scările exterioare şi în interiorul întunecos. Sticla de la geamul spart al uşii pocneşte sub tălpile lor. Aerul este neschimbat, încărcat, în spaţiul închis, de mirosurile după-amiezii: praf şi uitare şi frică reziduală. Muşchii lui Martin se încordează din nou, părul de pe ceafă i se ridică, îşi aminteşte că trebuie să respire. Luminează calea înainte, pe coridor, spre colţul cârciumii, dar nu este nimic de văzut, doar întuneric.

— Pe aici, spune aproape în şoaptă, deşi ştie că el şi Jack Goffing sunt singuri în clădirea abandonată.

Îl conduce pe Goffing spre apartamentul încuiat şi ţine ambele lumini în timp ce omul de la ASIO desface primul lacăt şi pe urmă încă unul şi încă unul, având nevoie de surprinzător de puţin timp să facă asta.

— E ca mersul pe bicicletă, spune Goffing, cu vocea limpede. Dacă Martin este tensionat, Goffing aproape că pare că se distrează. Uite. Pune-ţi astea.

Îi dă lui Martin nişte mănuşi de latex şi scoate din rucsac o a doua

pereche pentru el.

În interior apartamentul este ca un mormânt, aerul este stătut şi extrem de uscat. Absenţa umidităţii i-a mumificat conţinutul: un papagal zace deshidratat pe fundul coliviei sale, ca unul dintre trofeele lui Horrie Grosvenor, cu penele intacte, cu ciocul deschis; pe o masă de cafea este aşezat un castron cu spaghete, mâncat pe jumătate, cu pastele revenite la starea lor originală, înainte de a fi gătite; alături de acesta se află câteva felii de pâine, sfărâmicioase şi deshidratate, fără semne de mucegai sau descompunere. Există o plantă într-un ghiveci, acum nimic mai mult decât nişte beţe golaşe, înconjurate, pe pervaz, de un inel de frunze maro. La lumina telefonului lui Martin, Jack Goffing arată ca Howard Carter, venit să dea o raită prin camera mortuară a lui Tutankamon. Martin are un sentiment puternic de încălcare a proprietăţii: au intrat pe domeniul unui om mort, neinvitaţi, ca nişte jefuitori de morminte în Valea Regilor.

— Iisuse, spune Goffing. Este neatins.

Bărbaţii explorează mai departe: o chicinetă cu vase nespălate, un dormitor cu patul nefăcut, o baie cu lenjerie împrăştiată pe jos. O cameră de lucru, hârtii împrăştiate pe birou, scaunul împins în spate, de parcă persoana care lucra acolo se dusese să-şi toarne o ceaşcă de ceai şi urmează să se întoarcă în orice moment.

— Priveşte, spune Martin.

Pe perete, înrămat şi agăţat, se găseşte un certificat care recunoaşte dedicaţia şi serviciul căpitanului Avery Foster, IRAR, Afganistan.

— A fost acolo. În infanterie, nu cu forţele speciale. Dar a fost acolo.

Alături de el, atârnă un alt certificat înrămat, de data asta de la Orfelinatul central din Kabul, care îi mulţumeşte lui Avery Foster pentru sprijinul şi generozitatea sa.

— Interesant, spune Goffing când îl examinează.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu încă.

Suprafaţa biroului dezvăluie facturi şi comenzi, cereri de plată şi chitanţe, calendare cu rezervări şi declaraţii bancare. Goffing se aşază şi începe să caute prin hârtii, împărţindu-le în două grămezi: obişnuite şi demne de atenţie.

Face o pauză.

— Spuneai că s-a sinucis?

— Aşa mi s-a spus.

— Curios. Trebuie să fi fost un impuls de moment, după cum arată locul ăsta. Ştii de ce a făcut-o?

— Mi s-a spus că din cauza problemelor cu banii – cârciuma se scufunda în datorii.

— Cine ţi-a spus asta? Poliţia?

— Nu, un localnic, un tip în vârstă numit Codger Harris. Probabil că repeta părerea generală. El mi-a spus că Foster s-a împuşcat.

— Ţi-a spus unde?

— Nu, din câte îmi amintesc.

— Ei bine, nu sunt prea convins în legătură cu problemele financiare. Priveşte aici.

Goffing îi dă lui Martin o declaraţie bancară pentru Riverina Hotel and Food Pty Ltd. Contul este de opt mii de dolari; nu e tocmai o avere, dar nici nu înseamnă fundul sacului.

Bărbaţii continuă să caute, Goffing la birou, Martin se întoarce în mica sufragerie. Acolo există o bibliotecă în care se găsesc câteva lucrări de ficţiune, doar un thriller sau două, de buzunar. Cele mai multe cărţi sunt de istorie şi biografice, cărţi militare şi câteva manuale. Psihologie şi sociologie. Şi pe raftul de jos, o serie de albume fotografice. Cel mai impozant este un album de nuntă, realizat profesional, legat în piele vişinie. Martin îl răsfoieşte, cu sentimentul puternic că făptuieşte o nelegiuire. Un tânăr chipeş, cu păr întunecat şi ochi strălucitori; o tânără frumoasă, un zâmbet lucios, o faţă luminoasă şi plină de încredere de sine. Cuplul îl priveşte pe Martin din fotografii, din trecut, îmbrăcat în hainele lor de ceremonie, încrezători în ei înşişi şi în viitorul lor. În primele fotografii sunt doar ei doi, aşezaţi pe malul unui lac, cu frunzişul verde şi oglinda apei albastră şi expansivă. Atât de multă apă. Mai sunt şi alte imagini, cu cavalerul şi domnişoara de onoare, părinţii, fraţii, copii care duc flori. Sunt pagini de la ceremonia în sine, inelul, sărutul, zâmbete şi voie bună. Şi pe ultima pagină a albumului, păstrată pentru posteritate, o cartolină „vă invită să le faceţi plăcerea companiei dumneavoastră la nunta lui Avery Foster şi Dianne Webber”. Invitaţia este albă, cu marginile aurite, cu scrisul negru, cursiv. Martin revine la primele fotografii. Avery Foster înainte ca viaţa să o ia razna.

Martin extrage un alt album, mai simplu. Amintiri din armată. Acelaşi

bărbat, un bărbat tânăr, Avery Foster, absolvent în uniforma de ceremonie. În uniformă de camuflaj, cu faţa înnegrită, cu arma de asalt la picior, dar cu un zâmbet care dovedeşte că e vorba de un exerciţiu, nu de luptă. Fotografii din Australia, fotografii din străinătate. Şi culorile familiare: maro şi bej, paleta de culori din Afganistan, întretăiată de benzile verzi ale vegetaţiei din văi. Foster în tabără, Foster împreună cu colegii. Foster în uniformă, cu braţul în jurul unui coleg, amândoi zâmbind către cameră. Martin observă uşoare diferenţe la uniformele lor şi se uită mai de aproape la plăcuţele de identificare. Bărbatul din dreapta este oare Julian Flynt?

Martin duce albumul în camera de studiu ca să i-l arate lui Goffing. Tipul de la ASIO încă stă la birou, lăsat pe spate, în mână ţine un teanc de bancnote, hârtii de o sută de dolari. Ridică privirea spre Martin.

— Aproape cinci mii de dolari. Erau lipiţi sub birou. Dacă Avery Foster s-a sinucis, nu a fost din cauza banilor. Şi uită-te la asta. Este pentru o piatră funerară. În săptămâna după moartea lui Swift.

— Am văzut-o, spune Martin. Este îngropat la Bellington. Inscripţia este „cunoscut lui Dumnezeu”, cea care este folosită pentru soldaţii ce nu pot fi identificaţi. Şi uită-te la asta. Martin îi arată lui Goffing albumul fotografic, deschis la pagina cu imaginea celor doi soldaţi. Tipul din stânga este Avery Foster. Pare să fie în Afganistan.

— Şi bărbatul din dreapta este Julian Flynt, spune Jack Goffing, fără ezitare.

— Au fost camarazi în Afganistan. Deci, ce concluzie putem să tragem? Crezi că Foster a fost cel care l-a adus pe Flynt înapoi în Australia, care l-a aranjat cu o identitate falsă şi o ascunzătoare la Bellington?

Goffing nu spune nimic, nu pentru multă vreme, înainte să dea din cap în semn de afirmaţie.

— Sună cât se poate de plauzibil.

— Şi în ziua cu împuşcăturile de la St James, Swift se pregăteşte să părăsească definitiv ţinutul. Îl sună pe Foster de la biserică şi, puţin mai târziu, Foster îl sună înapoi. Apoi Swift iese afară şi începe să tragă.

— Şi, şase luni mai târziu, Foster se sinucide.

Bărbaţii nu se mişcă şi prin mintea lui Martin aleargă nestingherit speculaţiile. Nimic nu mişcă în camera cârciumarului mort.

— Cât e ceasul în Afganistan? întreabă Goffing, în cele din urmă.

Martin îşi verifică ceasul, face calculele în minte.
— Este începutul după-amiezii.
— Bun. Să mergem. Am de dat nişte telefoane.

DOUĂZECI ŞI UNU, PROSCRIŞII

Martin se află din nou în portbagajul Mercedesului, dar de data asta nu mai este tulburat. Ştie că ajutorul este pe drum, nu va mai dura mult şi va fi salvat. Aude tancurile care zdrăngăne, vuietul activităţii. Un elicopter trece inofensiv pe deasupra capului. Aşa că stă acolo, în întuneric, se bucură de ultimele sale momente de odihnă, înainte ca portbagajul să fie deschis şi să înceapă o nouă zi. Şi, exact la timp, încep bubuiturile, fără artilerie, fără obuze de mortier, doar cineva care bate la uşa camerei şase de la motelul Câinele Negru. Deschide ochii, perfect conştient, se ridică şi deschide uşa.

— Martin, prietene. Că tot vorbeam despre ştiri senzaţionale.

Este Doug Thunkleton.

— Cară-te, Doug.

— Dar tu eşti ştirea. Profită cât mai mult de asta, oferă un interviu. Te aşteaptă izbăvirea!

— Doar dispari şi mori, vrei să faci asta? spune Martin, fără ca măcar să se deranjeze să ridice vocea şi închide uşa în faţa hienei de la televiziune.

Iese din duş când se aude o altă bătaie în uşă.

— Martin? Eşti acolo? Martin?

Este Jack Goffing. El îl lasă să intre şi scanează parcarea după presă în timp ce face asta.

— E în regulă, spune Goffing. Le-am spus că Montifore ţine o conferinţă de presă. S-au repezit toţi spre secţia de poliţie.

— Şi aşa este?

— Trebuie să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Goffing zâmbeşte. Şi-au găsit omul, vor vrea să-şi primească laudele.

Martin zâmbeşte şi el. Amândoi bărbaţii simt acelaşi lucru: au progresat, şi-au luat avânt. Se apropie de un deznodământ.

— Termină de îmbrăcat, spune Goffing. Mă duc să fumez o ţigară.

Afară, cerul limpede al nopţii din Riversend a absorbit cea mai mare parte a căldurii din parcare, dar lumina dimineţii este deja atât de intensă,

încât Martin are nevoie de ochelarii de soare. Poate simţi puterea soarelui pe pielea de pe braţe. Va fi o altă zi feroce.

— Vreo noutate?

— Destule. Seara trecută i-am sunat pe oamenii din Kabul. Ei m-au sunat înapoi azi-dimineaţă; tocmai am terminat de vorbit la telefon cu ei. Trage un fum din ţigară şi pare să-l savureze. Fii atent la asta. Avery Foster nu numai că l-a cunoscut pe Julian Flynt în Afganistan, l-a şi tratat. Foster a fost preot în armată şi psiholog certificat. El a fost cel care i-a dat lui Flynt certificatul bun de sănătate mintală ca să revină în serviciul activ, după ce fusese ţinut captiv de talibani.

— Asta este, Jack… încep să se lege lucrurile. Foster se simţea responsabil pentru ce se întâmplase, pentru că Flynt omorâse femeile şi copiii aceia.

— La asta mă gândesc şi eu. Nu ştiu dacă l-a ajutat pe Flynt să scape din Afganistan sau doar l-a ajutat să revină în Australia, dar ştiu cu siguranţă că l-a ajutat, i-a obţinut hirotonisirea ca preot şi l-a plasat la Bellington.

— Eşti sigur?

— Da. Am vorbit cu episcopul de Albury. El spune că Foster, fost preot capelan, era unul dintre principalii susţinători ai lui Flynt şi l-a ajutat să obţină hirotonisirea.

— N-ai stat degeaba.

— Eu n-am făcut cine ştie ce, dar echipa din Kabul a fost extraordinară. Au verificat şi orfelinatul. Este pe bune; chiar funcţionează, are în îngrijire şaizeci de copii. Se prezintă ca fiind laic, este o chestie de sensibilitate, dar biroul din Kabul ştie că tot personalul esenţial este creştin. Femeia care îl conduce spune că îl cunoştea pe Foster; fusese de foarte mare ajutor cât timp se aflase în ţară. Şi fii atent aici: primea donaţii anonime din Australia. Cu aproape un an în urmă, fluxul de bani a început să scadă, apoi s-a oprit cu totul, în urmă cu şase luni.

— Corect, spune Martin. Swift a murit acum un an, Foster şase luni mai târziu. Ei trimiteau banii.

— Aşa pare.

Goffing mai trage o dată, lung, cu satisfacţie, din ţigara lui. Bărbaţii privesc în perspectivă, prin mintea lui Martin aleargă tot felul de gânduri, se fac conexiuni, se nasc şi sunt respinse teorii.

Liniştea este întreruptă de sunetul ascuţit al telefonului din camera lui

Goffing. El îşi striveşte ţigara şi ridică din sprâncene spre Martin, comunicându-i aşteptările sale: păzeşte locul.

Goffing închide uşa în urma lui şi Martin se gândeşte la ceea ce ştie. Jamie Landers şi Allen Newkirk le răpiseră şi le omorâseră pe cele două turiste. Swift fusese cu Mandy Blonde la momentul răpirii şi, probabil, nu avusese nimic de-a face cu crima. Se poate ca Swift să fi văzut nişte dovezi lăsate de Landers şi Newkirk în ţinutul arbuştilor, dar asta era singura legătură posibilă între crimele de la St James şi uciderea turistelor. Erau probabil crime separate, conectate doar prin apropierea în timp şi loc. Dar asta tot îl lasă pe Martin cu o mulţime de necunoscute. Swift şi Foster acţionau împreună, trimiteau bani în Afganistan, dar de unde obţineau banii în toiul secetei, teancuri de bancnote de o sută de dolari? Cineva îl acuzase pe Swift că abuza copii şi Herb Walker aflase că acest lucru era confirmat de două victime din Riversend. Cine făcuse acuzaţiile şi erau acestea adevărate? Şi explica acest lucru de ce Swift îi împuşcase pe cei cinci membri ai Clubului pescarilor din Bellington?

În momentul în care Goffing apare din camera lui, Martin ştie că ceva nu este în regulă. Arcurile au dispărut din mersul bărbatului, un văl i s-a lăsat peste privire. Se trânteşte în scaunul de plastic, caută o ţigară şi o aprinde fără să se uite, un om pe pilot automat. Când trage primele fumuri nu există nicio bucurie sau măcar conştiinţa faptului că fumează.

— Ce nu e în regulă? Ce s-a întâmplat?

— Ceva rău.

— Vrei să-mi povesteşti despre ce e vorba?

Goffing se uită la Martin, îl examinează. Martin poate să vadă calculele în ochii ofiţerului de contrainformaţii. Să aibă încredere sau să nu aibă încredere. Camaraderia a dispărut; viclenia a revenit. În cele din urmă, Goffing suspină.

— Le-am cerut celor din Canberra să facă nişte verificări cu privire la telefonul lui Foster, pentru dimineaţa crimelor. Nu e bine.

— Au ceva înregistrări?

— Nu, sigur că nu. Fără conţinut. Sunt doar date de facturare. Metadate. Ce număr a sunat la ce număr, la ce oră şi pentru cât timp. Companiile de telefonie trebuie să păstreze aceste metadate timp de doi ani. Un fum de ţigară, alte calcule. La zece patruzeci şi cinci, în dimineaţa crimelor, s-a dat un telefon de la St James către apartamentul lui Avery

Foster de la Commercial. Apelul a durat cam un minut. La zece cincizeci şi patru, Foster a sunat înapoi la biserică. Tot aşa: cam un minut. Trebuie să fi fost imediat după al doilea apel când Swift a ieşit afară din biserică şi a început să tragă.

— Da, spune Martin. Asta este aproximativ ceea ce ştiam din informaţiile lui Walker: Swift sunase pe cineva şi persoana respectivă l-a sunat înapoi. A fost Avery Foster.

— Da, spune Goffing. Dar asta nu e totul. Între cele două convorbiri cu St. James, Foster a mai primit un apel.

— Serios? De la cine?

— Niciun număr anume. Apelul a venit dintr-o centrală. Russell Hill, în Canberra.

— Russell Hill… Departamentul Apărării?

— Nu. Mai degrabă ASIO.

— ASIO?

— Snouch l-a identificat pe Swift într-o zi de vineri. În duminica următoare, dimineaţa, am fost aduşi laolaltă, o echipă de criză de vreo opt persoane, la sediul ASIO. Poliţiştii erau acolo, la fel şi reprezentatul procurorului general şi un ofiţer de legătură de la Apărare. Cineva l-a sunat pe Foster şi l-a anunţat.

— Deci e adevărat: scurgeri la ASIO.

— Aşa pare. Toată lumea din acea cameră avea autorizaţie de securitate, dar unul dintre ei l-a sunat pe Foster. Goffing scutură din cap, încă încercând să digere informaţia. Nu înţelegi, Martin. Treaba asta o să explodeze ca o grenadă când îi voi spune şefului. O să fie tot felul de anchete interne. O adevărată vânătoare de vrăjitoare. O vânătoare de cârtiţe. Şi dacă nu vor reuşi să afle cine a fost responsabil, toţi cei din acea încăpere, inclusiv eu, vor purta un semn de întrebare în fişă pentru tot restul vieţii, un semn de întrebare foarte urât şi sinistru.

Goffing îşi termină ţigara şi o striveşte în pietrişul parcării, o striveşte atât de complet, încât aceasta se dezintegrează sub pantoful lui.

— Ofiţerul de legătură de la Apărare? Ar putea să fie el?

— Ea. La asta mă gândesc şi eu.

— Stai un pic. Jack, unde se afla Harley Snouch? întreabă Martin.

— Snouch? În afara camerei de întâlnire, în caz că aveam nevoie de el.

— Ei bine, nu vezi? Snouch a fost cel care l-a sunat pe Foster. ASIO nu

are scurgeri. Snouch l-a sunat pe Foster şi apoi Foster l-a sunat înapoi pe Swift. Aminteşte-ţi cuvintele lui Swift către Robbie Haus-Jones, când era pe moarte: „Snouch ştie totul". Trebuie să fi fost el. Tu eşti absolvit.

Dar pe faţa lui Goffing nu este niciun fel de uşurare. Scutură din cap, cuprins de panică.

— La dracu'. S-ar putea să ai dreptate. Asta e şi mai rău.

— Mai rău? Cum aşa?

— Nu înţelegi? Dacă ai dreptate, m-a jucat. A jucat ASIO. Nu a venit la Canberra să ofere informaţii – a venit să strângă informaţii. A venit pentru că ştia că noi îl puteam identifica pe Flynt pentru el. Identitatea soldaţilor SAS, din trecut şi din prezent, este secretă. Eşti ziarist, ar trebui să ştii asta. Nu a intenţionat niciodată să ne ajute. Goffing îşi prinde capul în mâini, cu umerii căzuţi. La dracu', Martin. Aşa ceva îmi poate termina cariera.

— Poate. Dar nu am murit, încă.

— Ţie îţi e uşor să vorbeşti. Nu este cariera ta în joc.

— Nu, a mea e deja terminată, mulţumesc foarte mult.

De data asta Goffing nu mai are replică.

— Bine. Ar trebui să ne gândim la asta. De ce l-ar suna Snouch pe Foster şi de ce ar avea asta vreo importanţă? Foster ştia deja că Swift era Flynt; Snouch nu îi spunea nimic nou.

Goffing se strâmbă şi revine la treabă.

— Înţeleg unde baţi. Snouch folosea un fel de ameninţare. Ce spune el e asta: „Ştiu că Swift este Flynt, ştiu că este un evadat şi un criminal de război. Fă ce îţi spun sau îl demasc". Nu, nu poate fi aşa. Deja îl demascase.

Martin aprobă din cap.

— Poate că ce ne-a spus nouă e adevărat. Poate dorea doar ca Swift să plece din oraş, departe de Mandy. Aşa că îl sună pe Foster şi îi spune: „Scoate-l din oraş". Poate că îi făcea o favoare lui Foster, îl scotea din vizor.

Goffing se agită.

— Dar Swift se pregătea deja de plecare, nu?

— Da. Dar Snouch nu ştia asta. El fusese în Canberra timp de o săptămână şi ratase acuzaţiile lui Walker de abuz.

— Este ironic. Swift ar fi plecat, oricum. Încă o grimasă. Asta nu prea

mă ajută.

— Şi nici nu explică de ce Swift a început să tragă.

— Iisuse Hristoase! De fiecare dată când mi se pare că ajungem undeva, toată treaba ne scapă printre degete. Nu ai şi tu aceeaşi impresie?

— Ba da. Dar ascultă. Cum sună treaba asta? Snouch îl sună pe Foster, îi spune că ASIO este pe urmele lui Swift, că trebuie să plece. Dar îi spune lui Foster că poate face ca el să nu fie implicat în treaba asta.

— Şantaj?

— Şantaj. Snouch a încercat ceva similar şi cu mine.

— Cum aşa?

— Mă ameninţă că mă dă în judecată pentru defăimare dacă nu-l ajut să se împace cu Mandy.

Goffing îşi rezervă ceva timp înainte să răspundă.

— M-a lucrat pe mine, te şantajează pe tine, l-a forţat pe Avery Foster. Tipul ăsta este un şobolan.

— Şi încă unul bun. Numele lui Foster chiar a rămas neimplicat. Până seara trecută eu nu am făcut niciodată legătura între el şi Swift. Tu ai făcut-o?

— Nu. Deci a acceptat cererile lui Snouch? Dar ce i-a cerut Snouch?

— Bani. Teancuri de hârtii de o sută de dolari, presupun.

— Snouch nu mi s-a părut niciodată a fi un tip cu bani, replică Goffing. Mai degrabă un vagabond.

— Restaura vechiul conac al familiei. Primea bani de undeva. Bănuiala mea este că de la Foster.

— Dar ce bani? De unde putea Foster să facă rost de bani în gaura asta de rahat? Goffing se ridică, arată în jurul lui, subliniază absurditatea ideii că ar exista bogăţie ascunsă în Riversend.

— Ascultă, Jack. Eu mi-am pierdut slujba, tu eşti pe cale să ţi-o pierzi pe a ta. Hai să spunem că punem toate cărţile pe masă. Fără secrete. Nu mai ai nimic de pierdut.

Goffing se uită la el: evaluează, calculează, hotărăşte. Ridică din umeri.

— Bine. Ce vrei să ştii?

— Ce cauţi aici. De ce ai venit încoace cu poliţia, chiar înainte de identificarea cadavrelor din iaz.

Goffing ridică din nou din umeri.

— Sigur. Nu e ceva aşa de important. Se aşază la loc, scoate o altă ţigară, se gândeşte mai bine la ce urmează să facă. Multe din lucrurile pe care le facem în zilele astea sunt legate de terorism. Pe vremuri, în timpul războiului rece, totul se reducea la contraspionaj şi supravegherea comuniştilor. Încă mai facem operaţiuni de contraspionaj, o grămadă de operaţiuni care ţin de securitatea cibernetică şi aşa mai departe, dar terorismul este zona în creştere. Unitatea mea este implicată în monitorizarea comunicaţiilor dintre extremiştii australieni şi jihadiştii din Orientul Mijlociu, în special urmărim deplasările luptătorilor străini şi mişcarea banilor australieni. În lunile dinainte de St James dădusem de urma unor bani care erau trimişi din Australia în Dubai şi apoi dispăreau. Suspectam că erau direcţionaţi către Statul Islamic sau către talibani sau către vreo altă organizaţie extremistă. Existau două cuvinte-cheie care fuseseră prinse din eter: Swift era unul şi Riversend era celălalt. Ţi-am mai menţionat asta şi înainte: din cauza asta, când a apărut Snouch, i-am acordat o zi întreagă.

— Înţeleg, spune Martin. Doar că în loc să meargă la grupuri extremiste musulmane, banii mergeau probabil la un orfelinat creştin.

— Da, acum aşa pare. Încă o ridicare din umeri. Cu toţii facem greşeli.

— Dar de ce să vii aici un an mai târziu, când au apărut corpurile la Springfields?

— Snouch m-a sunat pe mine în acelaşi timp în care i-a sunat şi pe gabori. După ce a găsit corpurile. Nu ştiu de ce. Probabil dorea ca eu să garantez pentru el. Imediat m-am gândit că era posibil să existe o conexiune cu împuşcăturile în serie ale lui Swift, care ar putea să aibă legătură cu fluxul de bani. Oarecum mă aşteptam ca trupurile din iaz să fie nişte tineri musulmani înfierbântaţi sau nişte informatori sau Dumnezeu ştie cine. Nu nişte culegători de fructe germani, asta e sigur.

Bărbaţii rămân în tăcere, cântăresc lucrurile.

— Cred că trebuie să mergem după Snouch, spune Goffing. El este cheia.

— Sunt de acord. Dar cum putem face asta?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, pe tine te are la mână pentru că i-ai permis să folosească resursele ASIO ca să identifice un fost militar din forţele speciale. Şi ameninţă să mă dea pe mine în judecată şi să distrugă ce a mai rămas din

cariera mea.

Goffing scutură din cap.

— E băgat până la gât în ceva necurat. Aş vrea să ştiu în ce… în felul ăsta am putea să-l ameninţăm direct.

— Jur că alea de pe mâinile lui sunt tatuaje de închisoare. Dar amândoi am făcut verificări. Mama lui Mandy l-a acuzat de viol, dar nu există nimic. Nicio urmă, nicio dovadă.

N-au rămas prea multe de spus. Cei doi bărbaţi sunt blocaţi, frustrarea lor creşte odată cu urcarea soarelui pe cer. Devine tot mai cald, în curând parcarea va fi de nesuportat. Goffing îşi aprinde o altă ţigară. Vreo doisprezece papagali zboară pe deasupra, cârâind răguşit, plângându-se de nedreptatea încă unei zile fără ploaie, încă o zi de cuptor în New South Wales. Şi acum, în liniştea rămasă în urma papagalilor, apare un sunet nou, o vibraţie care se simte înainte de a se auzi, mugetul gutural al unui tunet care se apropie.

— Ce-i asta? întreabă Goffing.

— Motociclişti, spune Martin.

Sunetul se apropie şi cei doi bărbaţi se ridică în picioare şi privesc în timp ce patru motociclişti, doi mai în faţă şi doi mai în spate, încetinesc pe autostradă. Cei patru călăreţi ai apocalipsei, în vacanţă în Riverina. Zgomotul saltă într-o parte şi în alta, umple oraşul cu prezenţa sa. Martin şi Jack Goffing îi privesc cum trec, apoi îi urmăresc cum avansează, numai după sunet, când schimbă vitezele ca să intre pe Hay Road şi sunetul motoarelor reverberează în direcţia lor şi în cea a magazinelor. Sunetul se îndepărtează când vorbeşte Goffing.

— Motociclişti. Aici. Pare să fie treabă serioasă.

— Da. Am mai văzut şi înainte. Trec pe aici din când în când.

— Serios? Aici? Cel mai plictisitor peisaj din lume ca să mergi pe motocicletă. De ce?

— De unde să ştiu eu?

— Spuneai că i-ai mai văzut şi înainte. Ştii cine sunt?

— N-am vorbit cu ei, dacă asta vrei să spui. Sunt Rebels sau Reapers sau ceva de genul ăsta. Uite, am făcut o fotografie. Martin caută prin telefon după pozele neclare cu motocicliştii care trec pe Hay Road. Uite.

— Reapers. Păi, nu pot să cred!

— Ce importanţă au câţiva tipi pletoşi pe motociclete?

Goffing scutură din cap.

— Nu, Martin. Reapers nu sunt nişte tipi pletoşi pe motociclete, sunt o problemă serioasă. O bandă de răufăcători, mai degrabă organizaţie criminală. Îşi au sediul în Adelaide. Droguri, şantaj, jafuri armate. Ce caută aici? Ştii unde stau?

— Nu. Nici măcar nu ştiu dacă stau aici. Singurul tip de pe aici care arată oarecum ca un motociclist este un veteran pe nume Jason, care stă în ţinutul arbuştilor. El are motocicletă şi arată ca atare, dar n-am văzut niciun însemn.

— Ştii cum i se spune?

— Habar n-am. Are o iubită pe nume Shazza. Sharon. De ce? Care-i problema?

— Nu ştiu. Dă-mi o oră sau două. Trebuie să dau nişte telefoane.

Jack Goffing se întoarce în camera lui şi închide uşa după el. Martin rămâne în picioare, ascultând duduitul îndepărtat al motocicletelor. E încă acolo când începe să sune telefonul din camera lui, un sunet ascuţit, discordant.

Răspunde.

— Martin Scarsden, spune el, nesigur.

— Martin, sunt eu, Mandy. Poţi să vii până la librărie? Am nevoie de ajutorul tău. E oarecum urgent.

DOUĂZECI ŞI DOI, TREIZECI

Martin evită Hay Road. O ia pe aleea din spate, dintre supermarketul abandonat şi benzinărie, ca să ajungă la librăria Oaza. Este întâmpinat la uşa din spate de Mandalay Blonde, cu un zâmbet radios. Ea îl ţine în braţe pe Liam când deschide uşa, dar îl aşază blând jos şi apoi se întinde spre Martin, să-l sărute şi să-l ia în braţe.

— Martin, mulţumesc foarte mult. I-ai salvat viaţa. Ştii asta, nu-i aşa?

Martin nu este prea sigur ce să răspundă: este gratitudine sau afecţiune?

— L-am salvat şi pe Jamie Landers.

— Taci. Asta n-are nicio legătură.

— Cum se simte? Liam?

— Remarcabil de bine. E un micuţ tare. Tăieturile au fost superficiale, slavă Domnului. Fără copci. Trebuie doar să-l împiedic să-şi tragă jos bandajul.

Pe podea, băieţelul s-a târât spre picioarele lui Martin şi începe să-l tragă de şireturi, fascinat de complexitatea lor. Mandy se apleacă şi îl ridică.

— Intră, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Îl conduce prin casă, spre librărie. Martin poate să vadă că este fericită, tălpile ei aproape că plutesc deasupra podelei. Asta îl face să se simtă bucuros.

În magazin, aşezată într-unul dintre fotoliile de lângă paravanul japonez, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai, se află o femeie care arată foarte îngrijită. Pare aproape bătrână, probabil peste şaptezeci de ani, dar îmbrăcămintea ei este profesională, are părul vopsit şi poziţia foarte dreaptă. Ochelarii ca nişte jumătăţi de lună îi oferă un aer de bibliotecar, cu excepţia faptului că ramele par foarte scumpe.

— Martin, aceasta este Winifred Barbicombe. Este avocată.

— Încântată să vă cunosc, domnule Scarsden, spune femeia, strângându-i mâna, dar fără să se ridice. Vă rog, luaţi loc. Am vrea să fiţi martor la semnarea unor documente, dacă sunteţi atât de amabil.

Martin se uită spre Mandy pentru îndrumare şi primeşte un zâmbet strălucitor drept răspuns. Ia loc, la fel face şi Mandy, cu copilul în poală.

— Sunt partener la o firmă de avocatură din Melbourne, Wright Douglas and Penning. De când îmi aduc eu aminte, ceea ce este destul de mult timp, şi de când îşi aminteşte oricine, ceea ce înseamnă chiar şi mai mult timp, Wright Douglas and Penning a oferit consiliere juridică familiei Snouch din Springfields. Am acţionat în numele lor începând din secolul al nouăsprezecelea.

— Înţeleg, spune Martin, deşi nu înţelege.

Avocata continuă.

— Peste câteva săptămâni, Mandalay va împlini treizeci de ani, moment în care va moşteni Springfields şi un portofoliu considerabil de investiţii, inclusiv acţiuni, bonuri de tezaur şi proprietăţi – inclusiv multe proprietăţi în Riversend, cum ar fi aceasta. O avere considerabilă, de fapt.

Mandy ridică din umeri, exprimându-şi propria surpriză la acest curs al evenimentelor, cu ochii luminaţi de norocul neaşteptat.

— Aţi fi dispus să semnaţi, ca martor, câteva documente pentru ea? întreabă Winifred Barbicombe.

— Da. Desigur, spune Martin. Deci, cine i-a lăsat moştenire toate astea? Eric Snouch?

— Aşa este.

Avocata aşază o primă serie de hârtii pe masa de cafea dintre ei şi Martin le semnează şi le datează cu stiloul elegant al lui Winifred.

— Ce se întâmplă cu Harley Snouch? Este fiul lui Eric, nu-i aşa?

Expresia avocatei este impenetrabilă.

— El va primi o rentă. Suficient de generoasă, considerabil mai mult decât ajutorul de şomaj.

Femeia aşază alte hârtii pe masă, dar Martin se lasă pe spate, cu stiloul în mână şi curiozitatea stârnită.

— Katherine Blonde ştia că Mandy va primi moştenirea? Mandy spune că ea o îndemnase să fie bine aşezată la casa ei, înainte de a împlini treizeci de ani. Trebuie să fi ştiut ceva.

Martin aruncă o privire spre Mandy; zâmbetul ei a fost înlocuit de o mască a concentrării.

— Ei bine, nu de la noi, spune Winifred. Eric Snouch a fost foarte clar în această privinţă: dorea să fie ţinut totul secret. Dar se poate să-i fi spus

ceva lui Katherine înainte să moară. Pur şi simplu nu ştiu.

— El şi-a refăcut testamentul cu puţină vreme înainte să moară?

— Aşa este.

— Dar pentru ce să-l ţină secret?

— Nu ştiu. Poate era îngrijorat că Mandalay era încă prea tânără şi prea sălbatică pentru a i se spune că urma să dea de bani. Poate că nu dorea să afle Harley.

— Dar Harley trebuie să fi întrebat – vreau să spun, când a murit tatăl lui. Nu v-a întrebat pe voi, firma voastră, ce se întâmpla cu proprietăţile?

— În mod constant.

— Şi ce i-aţi spus.

— Nimic.

Mandy şi-a pierdut serenitatea. Îl ţine strâns în braţe pe Liam.

— Doamnă Barbicombe – Winifred –, este adevărat? Este Harley Snouch tatăl meu? A violat-o pe mama mea?

Pentru o clipă, faţada profesională cade de pe faţa lui Winifred Barbicombe, lăsând să se vadă ceva din umanitatea de dedesubt, cu simpatia care i se poate citi în ochi. Dar numai în ochi: vocea ei îşi păstrează profesionalismul.

— Îmi pare rău, draga mea. Noi am acţionat în numele lui Harley Snouch şi al familiei lui într-un număr de chestiuni care sunt protejate de confidenţialitatea client-avocat. Nu pot să comentez despre aceste probleme.

— Deci nu voi afla niciodată? şopteşte Mandy.

Avocata pare să fie nesigură cum să răspundă; în schimb, Martin este cel care intervine şi se foloseşte de această oportunitate neaşteptată.

— Mandy, nu ţi-am spus până acum, dar am vorbit cu Harley Snouch. El neagă paternitatea. Şi violul. Vrea ca voi amândoi să faceţi un test ADN ca să stabiliţi adevărul o dată pentru totdeauna.

Mandy se uită spre el, se uită spre Winifred Barbicombe, în căutarea unui sfat. Martin se simte furios pe el însuşi. Încearcă să o ajute pe Mandy sau încearcă să-i facă pe plac lui Snouch şi să scape de ameninţarea lui cu procesul de defăimare? Chiar ar trebui să se gândească mai mult înainte să vorbească, să-şi cântărească cuvintele, ca Jack Goffing.

Winifred Barbicombe îi răspunde.

— Nu sunt sigură ce ar trebui să te sfătuiesc. Dar poţi să fii sigură,

indiferent de ce va dezvălui acest test ADN, rezultatul acestuia nu va altera efectele testamentului lui Eric Snouch şi nici nu îi va oferi lui Harley Snouch argumente ca să-l conteste. Springfields şi tot ce vine cu el îţi aparţine. Dacă doreşti să faci testul, este în întregime decizia ta.

Mandy clatină din cap în semn de înţelegere.

— Acum, mai sunt câteva hârtii de semnat. Întâi Mandalay, apoi Martin.

Se lasă liniştea în timp ce rezolvă hârţogăria, atmosfera radioasă de mai devreme fiind întunecată de spectrul lui Harley Snouch. Martin ştie că trebuie să o avertizeze pe Mandy cu privire la Snouch, la natura lui duplicitară, dar asta poate să aştepte până după plecarea avocatului. Ultima hârtie îi autorizează pe Winifred Barbicombe şi pe Wright Douglas and Penning să acţioneze în numele lui Mandalay Susan Blonde, în curând stăpâna proprietăţii Springfields şi singura proprietară a averii familiei Snouch.

Winifred Barbicombe adună hârtiile, pune capacul înapoi la stiloul ei şi le introduce pe toate într-o servietă îngustă, din piele. Avocata se ridică, îi strânge formal mâna lui Martin şi, mult mai călduros, lui Mandy.

— Este o plăcere să te cunosc şi o onoare să te reprezint, draga mea. Dacă te pot ajuta în orice fel, sună-mă. Şi dacă Harley Snouch te ameninţă, spune-mi imediat. O să-i plesnesc un mandat de restricţie înainte să ştie ce l-a lovit.

Mandy pare nesigură, încearcă încă să se obişnuiască cu noul ei statut.

Martin se foloseşte de această ocazie ca să pună o întrebare.

— Ascultaţi, înainte să plecaţi, îmi puteţi spune cum a căpătat Harley Snouch semnele de pe mâini? Arată ca un fel de tatuaje pe care şi le fac unul altuia deţinuţii.

Avocata are o mină gravă atunci când răspunde.

— După cum am spus, am acţionat în numele familiei Snouch timp de mulţi ani. Nu există un statut care să limiteze confidenţialitatea client-avocat. Oricum, pot să te informez că Harley Snouch nu a fost niciodată condamnat pentru vreo infracţiune de către vreo curte australiană.

— Înţeleg, spune Martin şi se simte dezumflat. Mulţumesc.

— Cu toate astea, eşti jurnalist, nu-i aşa? continuă avocata, cu un zâmbet abia schiţat pe buze.

— Aşa este.

— Există o poveste fascinantă pe care ar trebui să o cercetezi, când ai o clipă liberă. Un caz de tribunal. Un escroc, pe nume Terrence Michael McGill, condamnat şi închis în Western Australia, în urmă cu ceva timp. Eliberat doar cu doi ani în urmă. Zâmbetul s-a întins şi spre ochii ei, care clipesc pe deasupra ochelarilor ca nişte jumătăţi de lună. Acum trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi.

Îi rămâne lui Martin sarcina să o conducă pe Winifred Barbicombe. Mandy rămâne înfiptă pe loc, cu bucuria pentru pleaşca neaşteptată dispărută, înlocuită de o expresie încărcată de angoasă. Martin se îndreaptă spre ea. Pe podea, Liam îşi reîncepe activitatea de explorare a şireturilor lui Martin.

— Aveai dreptate. Mă gândeam că trebuie să fi fost o greşeală. În vocea ei este un ton grav. N-a fost niciodată condamnat. Nu a mers la închisoare.

Martin se întinde spre ea, pune mâna, cu blândeţe, pe umărul ei.

— Nu. Asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat, doar că el nu a ajuns la închisoare.

— Dar mama spunea că a fost. Martin poate să vadă durerea din ochii ei, ştie că se îndoieşte de mama ei iubită, că pune la îndoială motivele lui Katherine. Ce ar trebui să fac? întreabă ea.

— Ar trebui să te gândeşti să faci testul acela ADN.

Mandy nu spune nimic, doar se apleacă şi îl ridică pe Liam şi îl ţine strâns la piept.

— Pot să folosesc telefonul tău? întreabă Martin.

Ea aprobă din cap, cu gândurile în altă parte.

Bethanie Glass răspunde imediat la mobil.

— Martin, tu eşti?

— Da. Cum merg treburile?

— Minunat. Ai văzut prima pagină? Am dat lovitura. Datorită ţie. Am chiar şi o emisiune.

— Asta-i minunat. E binemeritată.

— Ai mai aflat ceva nou?

— Nu, nu chiar. De fapt te-am sunat să-ţi cer o favoare.

— Orice. Îţi sunt datoare în stil mare.

— Poţi să cauţi ceva în arhive pentru mine? Caută orice poţi să găseşti despre un anume Terrence Michael McGill, condamnat în Western

Australia, în ultimii zece ani sau cam aşa ceva. Eliberat din închisoare în urmă cu vreo doi ani.

— Sigur. Cine este?

— Nu sunt sigur. Dar dacă e vreo ştire aici, mă asigur că primeşti o felie.

— Asta e suficient pentru mine. Care-i cel mai bun număr la care te pot găsi?

— Ăsta sau cel de la Câinele Negru. Şi trimite-mi prin e-mail dacă obţii nişte decupaje.

Când iese din birou, Mandy şi Liam s-au întors în bucătărie. Ea se îndreaptă spre el şi îl sărută.

— Mulţumesc, Martin.

— Pentru ce?

— Pentru că ai fost măcar pe jumătate decent.

El nu e prea sigur cum să răspundă. Fostul Martin ar fi savurat momentul, dar fostul Martin nu era pe jumătate decent.

— O să fac testul, spune ea.

— Probabil că aşa e cel mai bine. Dar te rog să nu ai încredere în Harley Snouch. Verifică ADN-ul dacă vrei, dar ai grijă că este mai mult decât un vagabond inofensiv.

— Ce înseamnă asta? Ce ai descoperit?

Martin încearcă să se gândească la asta înainte să răspundă, încearcă să găsească o cale mai uşoară ca să-i spună despre Julian Flynt, despre trecutul lui criminal şi despre rolul lui Harley Snouch în demascarea lui. Dar, înainte să formuleze un răspuns, se aude un ciocănit la uşa din bucătărie, puternic şi insistent.

— Iisuse, spune Martin. Probabil că este vreun ziarist care încearcă să facă rost de un interviu.

Dar când deschide uşa, în faţa ei nu este niciun jurnalist. Este Jack Goffing, care nu mai pare descurajat, ci din nou pus pe acţiune.

DOUĂZECI ŞI TREI, CELULA

Tipul de la ASIO îl grăbeşte să iasă în aleea din spate şi se asigură că nimeni nu este martor la discuţia lor.

— E vorba de Reapers, declară el, direct.

— Motocicliştii?

— Da. Poliţia federală nu are nimic despre ei sau nu-mi spune mie dacă are ceva. La fel şi cu copoii statali. Nu ştiu nimic despre nimic. Dar Comisia criminală australiană de informaţii ştie. Am avut noroc, am vorbit cu persoana care trebuie. ACIC desfăşoară o operaţiune de supraveghere pe termen lung a Reapers, ca să dovedească faptul că sunt o organizaţie cu scop infracţional. Aveam dreptate: crimă organizată.

— Dar care este conexiunea dintre Reapers şi Riversend?

— Nu ştiu. Încă. Unul dintre anchetatorii lor principali, un tip pe nume Claus Vandenbruk, e pe drum încoace ca să ia legătura cu noi; a închiriat un avion uşor ca să-l aducă până la Bellington.

Martin clipeşte, încearcă să ţină pasul. Informaţii atât de delicate obţinute atât de repede.

— Desfăşoară o operaţiune de supraveghere sub acoperire? Cu privire la un sindicat infracţional condus de motociclişti? Şi îţi spun ţie despre ea la telefon?

— Ei bine, eu am acces autorizat. Ăsta este un început. Dar uite cum stă treaba: în urmă cu vreo treizeci şi cinci de ani, Claus Vandenbruk şi Herb Walker au fost împreună la academia de poliţie din Goulburn. Şi, mai târziu, cavaleri de onoare, fiecare la nunta celuilalt. Prieteni de o viaţă.

— Rahat. Crezi că de la el şi-a obţinut Walker informaţiile despre apelurile telefonice?

— Dacă e aşa, Vandenbruk nu-mi spune mie nimic.

— Şi acum Vandenbruk se simte responsabil pentru moartea lui? Din cauza asta este dispus să ne ajute?

— Nu spune nici asta.

— Nici nu trebuie. Minunat. Când ajunge aici? Când putem să vorbim cu el?

Goffing pune mâna pe umărul lui Martin, de parcă ar vrea să-l reţină.

— Ascultă, Martin. În privinţa asta, probabil că nu este o idee bună ca tu să te întâlneşti cu el.

— De ce?

— Pentru că Vandenbruk, la fel ca toată lumea din forţele de ordine, crede că tu l-ai împins pe Walker spre sinucidere. Şi pentru că eşti ziarist. Este şi aşa destul de surprinzător că e dispus să aibă încredere în ASIO, cu toată autorizaţia mea. O face doar pentru că are impresia că aş putea să-i ofer vreo informaţie utilă.

— Nu i-ai spus că lucrăm împreună?

— Sigur că nu, şi nici tu nu ar trebui să faci asta. O să mă duc la Bellington şi o să-l iau de acolo. Dacă ne întâlnim întâmplător, nu fi prea familiar cu mine, bine?

Martin nu prea are de ales, trebuie să fie de acord, mulţumit că Goffing îi încredinţează informaţiile; ar fi putut foarte uşor să-l ţină pe Vandenbruk şi aceste noi informaţii pentru sine. Martin se întreabă de ce nu a făcut-o.

— Cred că are sens ce spui.

— Bine. Acum, cât timp eu sunt plecat, poţi să faci ceva ca să mă ajuţi.

— Ce anume?

— Jamie Landers. Vrea să vorbească cu tine.

— Landers? De ce? Este încă aici?

— Da. Îl duc de aici în după-amiaza asta, după ce merg cu el în ţinutul arbuştilor, ca să filmeze o reconstituire a ceea ce s-a întâmplat. Nu ştiu despre ce vrea să vorbească cu tine – poate că vrea doar să-şi ia ceva de pe suflet.

— Şi Montifore, poliţia sunt mulţumiţi cu asta? Este pus sub acuzare, cazul este în curs de judecată. Dacă public ceva, aş pune corectitudinea procesului la îndoială, aş putea submina cazul.

— Da. Ai fi vinovat de sfidare. Aşa că nu publica. Aşteaptă până după condamnare. Asta vor ei. El va pleda vinovat, probabil că nu va ajunge să depună mărturie. În felul ăsta, odată ce este închis, totul poate să ajungă la public, cât de depravaţi erau el şi cu amicul lui, ce treabă bună au făcut ei că l-au prins. Este felul lor de a-ţi mulţumi ţie şi de a mă ajuta pe mine. Şi de a se asigura că primesc recunoaşterea pe care o doresc.

Celula e răcoroasă, atât cât se poate de răcoroasă, fiind una dintre cele două celule parcă lipite artificial de spatele secţiei de poliţie din Riversend, precum un garaj transformat în locuinţă. Cărămizile zidurilor interioare au fost netezite de nenumărate straturi de vopsea verde lucioasă; betonul podelei nu este acoperit cu nimic. Înăuntru se află un pat pliant cu o saltea subţire şi o pătură aspră, o toaletă de oţel inoxidabil, fără şezut, şi o chiuvetă din acelaşi material. Tavanul este înalt, prea înalt pentru a ajunge la el chiar şi stând în picioare pe pat, cu o aplică de iluminat indestructibilă. Strălucirea ei este suplimentată de lumina naturală care este filtrată de un grilaj aflat la înălţime, pe unul dintre pereţi.

Când Martin este escortat înăuntru de către Robbie Haus-Jones, Jamie Landers stă în fund în mijlocul patului, privind fix peretele din faţa lui. Landers se întoarce şi se uită spre Martin cu privirea goală, dar nu vorbeşte. Robbie îi spune lui Martin să strige dacă are nevoie de ceva şi încuie uşa în urma lui la plecare. O amintire prinde viaţă pentru un moment în mintea lui Martin – Jamie îndreptându-se spre el, cu cuţitul în mână, cu setea de sânge în priviri. Brusc, celula pare foarte mică.

— Salut, Jamie. Voiai să vorbeşti cu mine.

— Aşa cred.

Faţa lui Landers este lipsită de orice expresie. Dacă în mintea lui se perindă vreo emoţie, Martin nu o poate observa. Poate că este sub medicaţie, speră el.

Nu există niciun loc pentru Martin să se aşeze, în afara cazului în care vrea să stea alături de Landers sau să se sprijine de marginea toaletei. Însă se aşază pe podeaua dură de beton. Ochii lui se află sub nivelul celor ai lui Landers. Se simte inconfortabil, la mila unui ucigaş, dar speră că poziţia lui de inferioritate să îl calmeze pe Landers. Înghite cu dificultate, se asigură pe sine că Robbie ascultă de afară, că agentul se află doar la un strigăt depărtare. Are agenda şi pixul cu el; poliţia nu i-a permis să-şi ia telefonul.

— Mi s-a spus că ai mărturisit, spune Martin.

Landers aprobă din cap.

— E bine că ai făcut asta, Jamie. E mai uşor pentru familii.

— Ai văzut-o pe mama mea? Jamie ridică privirea, cu ochii concentraţi, brusc.

— Nu. Nu încă.

— Spune-i că îmi pare rău, te rog. Că n-am vrut să o rănesc. N-aş răni-o niciodată.

— Pentru asta voiai să mă vezi?

— Nu mă lasă să o văd. Poţi să mă ajuţi? Să o ajuţi pe ea să mă vadă?

Amorţeala lui Landers a dispărut; Martin poate să audă emoţia înăbuşită din vocea lui. Transcrie cuvintele. Nu se aştepta la asta: compasiune din partea unui psihopat.

— Să văd ce pot să fac. O să întreb. Dar ştii că nu depinde de mine.

— Ştiu. Mulţumesc pentru că încerci, totuşi.

Martin poate să vadă angoasa pe faţa adolescentului. Nu e prea sigur ce să facă în legătură cu asta.

— Ce s-a întâmplat, Jamie? De ce ai făcut-o?

— Nu intenţionam să facem asta. Nu plănuiserăm asta. Doar s-a întâmplat.

— Cum?

Landers se uită din nou în gol, ochii îşi pierd concentrarea, emoţia se disipează, impresia de amorţire revine. Când vorbeşte, vocea lui pare foarte îndepărtată.

— Allen îşi luase camioneta, aşa că ne-am dus să ne plimbăm cu ea. Nu plănuiserăm să mergem prea departe, dar aşa s-a întâmplat. Am tot mers înainte. Până la Swan Hill. Fără vreun motiv anume, doar ca să conducem. Băuserăm nişte bourbon, nişte tequila; am ajuns să bem pe marginea râului. Acolo râul este mare. Doar faptul că te uiţi la el te face să te simţi răcorit. E un loc bun în care să bei. Ştiam că nu trebuia să bem; pen' că Allen trebuia să conducă la întoarcere. Nu poţi să bei şi să conduci o camionetă. Acolo ne-am întâlnit cu fetele, lângă râu. Erau drăguţe şi amuzante. Au încercat să bea, dar nu le-a plăcut. Apoi au plecat.

Jamie nu se mai uită la perete; în schimb, ochii lui sunt coborâţi, priveşte în podea.

— Mai târziu, când eram deja beţi, am plecat în oraş după mâncare. Le-am văzut mergând pe jos, ne-am oferit să le luăm, ele s-au urcat. Şi asta a fost.

— Asta a fost ce? Le-aţi omorât?

— Nu plănuiserăm să facem asta, ţi-am spus. Ne-am oprit din nou lângă râu, să bem, dar ele voiau să meargă la hostelul lor. Atunci a ieşit urât. Ele fuseseră la universitate. Au început să râdă de noi când au aflat

că ne lăsaserăm de şcoală la cincisprezece ani, de parcă eram nişte idioţi. Apoi l-au tachinat pe Allen pentru că nu văzuse niciodată oceanul. Aşa că am lovit-o pe una din ele peste faţă ca să o opresc din râs. Am pocnit-o bine. S-a oprit din râs. Cealaltă a ţipat, aşa că Allen a lovit-o şi pe ea. După asta am ţinut-o tot aşa. Nu ştiam cum să ne oprim.

— Le-aţi adus înapoi aici, în ţinutul arbuştilor?

— Nu ştiam ce altceva să facem. Ştiam că o să ne toarne, să spună poliţiei. Ne-au promis că n-o să facă asta, dar eu ştiam că asta o să facă. Landers ridică privirea, întâlneşte ochii lui Martin, o privire neclintită. Şi ştii ceva? M-am simţit bine. Mi-a plăcut să le sperii. Mi-a plăcut să fiu eu cel care loveşte, măcar o dată. M-am simţit bine. Nu e normal, nu-i aşa?

— Aşa că le-aţi ucis.

— Da. Le-am ucis.

— Le-aţi violat înainte?

— Da. Le-am violat.

În ochii lui Jamie Landers nu sunt lacrimi; fără lacrimi pentru fetele moarte, fără lacrimi pentru el însuşi. Fără remuşcări. Martin ştie că ar trebui să meargă mai departe, să scoată de la el detaliile oribile, cronologia destrăbălărilor, monstruozităţile care se întâmplaseră în ţinutul arbuştilor. Landers este pregătit să-i spună, vrea să-i spună, şi el ştie că şi cititorii vor dori să afle: o privire în interiorul minţii unui tânăr ucigaş. Asta fac ziariştii, chiar dacă multe dintre detalii sunt prea dezgustătoare ca să fie publicate. Face parte din slujbă: să fii martor la ceea ce are mai rău de oferit lumea şi apoi să igienizezi totul pentru consumul public, să faci evenimentele cumva explicabile şi distante. Martin simte că i se face rău de la stomac.

Respiră adânc, se gândeşte pentru ce îi ia interviul lui Landers. A recăzut atât de uşor în obiceiurile de ziarist, atrăgând o confesiune. Martin ştie că foştii lui colegi şi-ar da un ochi şi un dinte ca să obţină aşa ceva, dar alimentarea ciclului de ştiri nu mai este una dintre priorităţile sale. Fetele sunt moarte, Newkirk este mort, Landers are creierul distrus. Chiar vrea să se bălăcească într-o asemenea ticăloşie? Asta nu o să-l ajute pe el sau pe Jack Goffing – o explorare a creierului contorsionat al lui Jamie Landers nu va ajuta în niciun fel investigaţia să avanseze.

Aşa că schimbă registrul.

— Jamie, preotul, reverendul Swift… tu şi cu Allen i-aţi spus sergentului

Walker că v-a abuzat?

Faţa lui Landers se luminează. Un zâmbet.

— Da. Ha. Eu am fost. Eu am inventat asta.

— Ai inventat-o? Nu era adevărată?

— Rahat, nu. O privire dispreţuitoare. De parcă Allen şi cu mine l-am fi lăsat să ne atingă. În niciun caz.

— Şi el nu a abuzat pe nimeni altcineva? Niciun copil?

— Nu, din câte ştiu eu. Dar, ştii, era preot. Preoţii fac astfel de lucruri de rahat.

— Atunci de ce aţi făcut acuzaţiile? Avea vreo legătură cu fetele?

Landers dă din cap.

— Da. Asta este. Eşti mai deştept decât pari. Le găsise. Sau găsise ceva. Era suspicios, dar nu în legătură cu noi. Ne avertizase să nu ieşim în ţinutul arbuştilor, spunea că se întâmplase ceva foarte rău acolo. Să fim atenţi.

— Te-a avertizat pe tine?

— Da.

— Deci, care era ideea? Urma să-i înscenaţi lui crimele?

— Nu. Urma să-l omorâm.

Martin se uită la tânăr, se străduieşte să înţeleagă această nouă oroare, dar Landers aproape că îi zâmbeşte, de parcă tocmai a spus ceva foarte spiritual.

— Poţi să-mi explici asta? întreabă Martin.

— Ţi-am spus, era ideea mea. Allen nu a fost niciodată atât de deştept.

— Ce plănuiaţi?

— Nu e evident? Aranjasem decorul, le spusesem poliţiştilor că ne abuzase. Urma să-l atragem undeva şi să-l împuşcăm. Cu una dintre armele lui. Apoi am fi spus poliţiei că încercase să ne molesteze din nou şi că trăsesem în legitimă apărare. În felul ăsta, dacă ar fi găsit cadavrele din iaz, s-ar fi gândit că fusese tot el. Am fi plecat acasă liberi. Minunat, nu-i aşa? Băiatul zâmbeşte din nou, mândru de planul lui.

— Îţi imaginezi că ar fi crezut cineva asta?

— Toată lumea ar fi crezut. Era preot.

Martin se gândeşte pentru o clipă la această afirmaţie şi se surprinde pe sine când ajunge la concluzia că schema ar fi putut să ţină. El continuă.

— A existat un apel către poliţie, Jamie. Un apel anonim la Crime Stoppers, în urmă cu un an, la puţină vreme după ce le-aţi omorât pe

fetele germane. Era un pont că existau cadavre în iazul de la Springfields. Povestea a apărut în ziar zilele trecute. Mă gândisem că trebuie să fi fost Swift.

— Nu, noi am fost. Făcea parte din înscenare. Deşi nu am spus nimic de iaz, doar că fetele erau moarte şi că trupurile lor erau undeva în ţinutul arbuştilor.

— Rahat, spune Martin, fără să ştie ce altceva să spună.

Dar Jamie e pe val, acum, fericit să vorbească, fericit să se laude, fericit că trecuseră peste subiectul torturării şi uciderii fetelor.

— Până la urmă nu a trebuit să facem nimic. Swift a luat-o razna, ca o pizdă nebună, şi a omorât pe toată lumea la biserică. Apoi amicul lui poliţist l-a împuşcat. Aşa că am lăsat-o baltă. Ne-am gândit că e cu atât mai bine cu cât cadavrele stau mai mult în iaz. Mai puţine indicii. Şi dacă le-ar fi găsit, atunci ar fi dat vina pe el sau pe bătrânul violator sau pe amândoi. Ne-am spus că scăpasem.

— Asta este uimitor, spune Martin, pentru a flata amorul propriu al băiatului.

— Destul de tare, nu?

— Da, spune Martin. Destul de tare. Dar ascultă, tu i-ai spus sergentului Walker că te molestase – e adevărat că el i-a spus tatălui tău şi tatăl tău l-a crezut?

— Da. Ca-n filmul ăla… *Tăntălăul şi gogomanul.*

— L-ai văzut, nu-i aşa, în ziua în care a murit, înainte să se ducă la St James?

— Pe tata? Da, l-am văzut.

— Ce s-a întâmplat?

— Era al dracului de pornit, îţi spun, el şi prietenii lui, dar mai ales el. Scotea fum pe urechi. Cel mai amuzant lucru pe care l-ai văzut vreodată. Îi tot dădeau înainte despre cum o să-l omoare pe preot. Eu şi cu Allen ne amuzam.

— Dar nu intenţiona cu adevărat să-l omoare, nu-i aşa? N-au luat arme cu ei la biserică.

— Nu. A apărut mama. Cred că se dusese să-l vadă, să-l vadă pe Swift. Spunea că urma să plece din oraş, că tata nu trebuia să facă nimic. După asta se calmase un pic. M-a tras deoparte şi mi-a cerut să-i spun adevărul, dacă Swift ne molestase sau nu.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că era vrăjeală. Că Allen şi cum mine voiam doar să ne răzbunăm pe el.

— Pentru ce?

Landers nu răspunde. Nu pare să dorească să facă asta.

— Pentru ce, Jamie?

— Pentru că era o pizdă arogantă, pentru că îşi închipuia că e mai bun decât noi.

Afirmaţia pare să fie adevărată, cel puţin parţial adevărată. Martin nu insistă.

— Bine. Şi pe urmă ce s-a întâmplat. Cu tatăl tău?

— Ei bine, s-a calmat. Mă gândeam că se duc să vâneze şi că aici se termina totul. Allen mergea cu ei, să se asigure că nu ajungeau prin preajma locului în care le terminaserăm pe nemţoaice sau în apropierea iazului de la Springfields. Dar pe urmă, nu ştiu, tata a devenit oarecum fericit, începuse să râdă. I-a spus ceva mamei, nu ştiu ce, dar el râdea şi ea plângea. Nenorocitul. Şi pe urmă tata s-a dus cu prietenii lui la biserică, oricum.

Martin se gândeşte la asta. De ce se dusese Landers la biserică? Soţia lui, Fran, îi spusese că Swift urma să plece, fiul lui, Jamie, îi spusese că Swift nu-l molestase în niciun fel. Deci, de ce să se ducă? Martin se uită spre Landers; nu se poate gândi la niciun motiv pentru care băiatul să nu spună adevărul.

— Eşti îngrijorat în legătură cu mama ta, nu-i aşa?

Asta îl aduce pe Landers cu picioarele pe pământ. Se dezumflă, ochii îi coboară în podea.

— Da. Ea nu merită asta.

— Dar tatăl tău, Jamie? Swift l-a omorât.

— Cel mai bun lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Că l-a omorât pe tatăl tău?

— Chiar aşa.

— De ce?

— N-ai nevoie să ştii. Landers se ridică în picioare, începe să se plimbe, dintr-odată ameninţător. Aşezat pe podea, Martin se simte vulnerabil, cu Landers care umblă prin celulă deasupra lui. Încearcă să se ridice şi îşi dă seama că nu e aşa uşor. Unul dintre picioare i-a amorţit, prin toată coapsa

şi gamba simte ace şi înţepături, poziţia lui este instabilă. Îşi aminteşte ceea ce spusese Jamie despre fetele germane: „Mi-a plăcut să fiu eu cel care loveşte, măcar o dată”.

— Era violent, Jamie? Te lovea? Vă lovea pe tine şi pe mama ta?

Ochii lui Landers iau foc. Pumnul lui vine de nicăieri, Martin îşi fereşte capul în ultima clipă, transformându-l într-o lovitură ştearsă. Dar este suficient pentru ca genunchii lui să cedeze.

— Robbie! strigă el, în timp ce cade. Ajutor! Robbie!

Landers e deasupra lui, clocotind, cu pumnii încleştaţi, dar nu se mişcă, nu mai încearcă să-l lovească. Uşa celulei se deschide şi Martin este tras în sus şi afară.

— Eşti în regulă? îl întreabă Robbie, în timp ce îl conduce în corpul principal al secţiei, în bucătărie.

— Da, cred că da. M-a luat prin surprindere.

Martin îşi atinge obrazul stâng, acolo unde l-a lovit Landers. Este sensibil la atingere şi începe să se umfle.

— Dă-mi voie să mă uit, spune Robbie şi îl aşază pe Martin. Nu este plesnită pielea, dar o să ai o vânătaie în toată regula. Îţi aduc nişte gheaţă. Vrei să depui plângere?

Martin neagă din cap.

— Ce rost are? Viol şi crimă. Va fi închis pentru mulţi ani.

Robbie aduce nişte cuburi de gheaţă din congelator şi le înveleşte într-un şervet.

— Ai auzit? întreabă Martin.

— Ascultam.

— Şi-a pierdut controlul, m-a lovit atunci când am sugerat că tatăl lui a fost abuziv. E adevărat?

Robbie dă din cap, în ochii lui este mai mult tristeţe decât furie.

— Întreabă orice poliţist de provincie. Violenţa domestică reprezintă jumătate din ceea ce facem. E endemică.

— Deci era violent? Craig?

— Sigur. Pe o asemenea secetă, în astfel de vremuri, pe o asemenea căldură. Tensiunea creşte; mai adaugă un pic de tărie şi furia se declanşează de la un fir de păr. Nu îi caut scuze, dar asta este viaţa multor femei. La ţară şi la oraş. Craig Landers îşi bătea nevasta din când în când, când era beat. Aşa fac mulţi bărbaţi.

— Interveneai?

— L-am închis de vreo două ori. Am vorbit cu el. Dar după asta, chiar ai nevoie să te laşi îndrumat de femei. Nu face bine nimănui să duci lucrurile mai departe dacă ele nu vor; s-ar putea să nu obţii nimic altceva decât să provoci o altă bătaie.

— Iisuse.

— Bine ai venit în lumea mea.

— Şi Jamie? Craig îl bătea şi pe el?

— N-aş putea să-ţi spun. Jamie nu mi-a spus niciodată nimic; Fran nu mi-a spus niciodată nimic. Dar asta nu înseamnă că nu se întâmpla.

— Ei bine, ceva l-a dat peste cap, asta e clar. Ai auzit ce mi-a spus acolo, în celulă? Despre turiste?

— Asta nu e nimic. Ar trebui să auzi întreaga confesiune. La ce le-au supus pe fetele alea. Este inuman, ţi se face pielea de găină. Montifore insistă să mergem la consiliere, toţi.

Robbie face o pauză şi Martin profită de ocazie să schimbe subiectul.

— Uite, mai sunt câteva lucruri cu care mi-ar plăcea să mă ajuţi. Neoficial.

Robbie ridică din umeri, afabil.

— Sigur. Montifore mi-a ocupat biroul, dar putem să vorbim aici.

— Aminteşte-ţi când ne-am întâlnit prima dată, când ţi-am luat interviul la secţia de poliţie. Mi-ai spus că tu şi Byron Swift eraţi prieteni. Îţi aminteşti asta?

— Sigur.

— Ai auzit ceea ce a spus Jamie acum, că Swift îi avertizase, pe el şi pe Allen, că se întâmplase ceva rău în ţinutul arbuştilor. Swift ţi-a spus vreodată ceva despre asta şi ţie?

Robbie nu este în stare să se uite în ochii lui Martin, îşi priveşte mâinile şi îşi curăţă unghiile.

— Nu. Nu mi-a spus.

— Ai idee de ce nu ţi-a spus?

— Nu chiar. Presupun că, pentru vreun motiv sau altul, nu dorea să facă asta public.

— Walker ţi-a spus despre teoria lui, nu-i aşa? Că Swift era un impostor. Că nici numele ăsta nu era al lui cu adevărat.

Atunci Robbie se uită la el, cu intensitate în priviri.

— E adevărat?

— Aşa cred, da.

— Atunci cine era? Ştii?

— Un fost soldat. Era căutat de autorităţi. Presupun că din cauza asta nu ţi-a spus. Ştia că l-ai fi arestat.

Robbie clatină din cap, de parcă ar susţine interpretarea lui Martin.

— Şi tu intenţionezi să scrii despre asta?

— Da, imediat ce găsesc pe cineva care va dori să publice povestea.

Robbie doar clatină din cap, parcă neîncrezător. Sau disperat.

— Rahat. Harley Snouch ştia. Herb Walker îşi dăduse seama. Doar bietul prostănac Robbie Haus-Jones nu bănuia nimic, sedus şi abandonat. Clatină din nou din cap. O să par ultimul prost când o să apară articolul tău. Să mă ia dracu'. A treia clătinare din cap. Dar mulţumesc, Martin. Mulţumesc că mi-ai spus. Că m-ai avertizat.

— Îmi pare rău. Mai sunt încă vreo două chestiuni. Tot văd motociclişti care trec prin oraş. Care-i treaba cu ei?

— Reapers? Habar n-am. Merg prin Bellington. Este acolo un bar care le place, deţinut de un fost membru.

— Deci nu aici?

— Nu. Nu sunt motociclişti pe aici.

— Dar ce-i cu Jason, tipul care stă acolo, în ţinutul arbuştilor?

— Jason? Nu e în nicio bandă de motociclişti. E un invalid cu o Yamaha.

Martin aprobă din cap.

— Cârciumarul? Avery Foster. Îl cunoşteai?

Robbie se agită, pare încurcat de întrebarea lui Martin.

— Sigur. Toată lumea îl cunoştea. Servea la bar, în cele mai multe zile, la prânz şi nopţile. Totuşi, nu pot să spun că îl cunoşteam bine. Era un tip destul de plăcut, pentru un cârciumar. Nu prea era dispus la glume.

— Era acceptat de comunitate?

— O, da. Oamenii erau foarte fericiţi că cineva încerca să facă să meargă cârciuma.

— Era prieten cu Byron Swift?

Agitaţia se accentuează.

— Nu. Nu în mod special. Nu cred că Byron se ducea prea des pe la cârciumă. El nu venea pe aici prea des. Dar poate că era. Ştiu că Foster donase nişte bani pentru grupul nostru pentru tineret, aşa că trebuie să se

fi cunoscut cumva. Byron organizase asta. Fie asta, fie că Avery aflase vreun zvon despre ce făceam noi şi se hotărâse să ne ajute din proprie iniţiativă.

— S-a sinucis; am dreptate?

— Da. O treabă urâtă. Şi-a pus o carabină în gură şi a apăsat pe trăgaci. Jos, lângă râu. O mizerie groaznică. Ar trebui să discut cu psihologii lui Montifore şi despre asta.

— Ştii de ce a făcut-o? A lăsat vreo scrisoare?

— Nu. Nicio scrisoare. Dar motivele erau destul de clare. Nevastă-sa îl părăsise. Ei nu-i plăcuse niciodată aici, nu se acomodase niciodată. În săptămâna după crimele de la St James, şi-a făcut bagajele şi s-a întors înapoi la oraş. Poţi să înţelegi de ce. Iar el rămăsese fără bani, aşa se spune. Seceta. Sunt vremuri grele, Martin. Vremuri disperate.

— Ce s-a întâmplat cu trupul lui? Cu afacerile lui?

— De ce eşti atât de interesat de Foster?

— Cred că el cunoştea adevărata identitate a lui Swift.

— Ce? Cum?

— Au fost împreună în armată.

— De unde ştii asta?

— Jack Goffing şi cu mine am intrat în apartamentul lui de la etajul hotelului Commercial.

— Dar cârciuma e goală. Nevasta a curăţat totul.

— Nu chiar totul. Goffing e pe drum spre Bellington să aducă un anchetator criminalist.

DOUĂZECI ŞI PATRU, CADAVRUL

În afara secţiei de poliţie, ziua devine tot mai fierbinte. Un câmp de înaltă presiune s-a format deasupra Australiei de Est, asemeni unui zeu ranchiunos, alungând norii şi interzicând umiditatea. Martin poate să simtă soarele pe pielea goală ca pe un asalt fizic, de parcă firele de păr de pe braţele sale ar putea să ia foc asemenea unui copac de mulga în ţinutul arbuştilor. Temperatura trebuie că se apropie de patruzeci de grade. Se află la Riversend de mai bine de o săptămână şi încă nu a avut parte de o zi răcoroasă, încă nu a văzut un nor. Singura variabilă este vântul: e ori prea mult, şi atunci există riscul de incendiu, ori prea puţin, şi atunci nu există niciun fel de alinare. Astăzi nu bate vântul.

Peste drum, la umbra unui copac, grupul de presă, bătut de căldură, se activează la apariţia lui. Vreo doi fotografi trag câteva cadre leneşe, mai degrabă de plictiseală decât din interes: Martin este subiectul fierbinte de ieri. Presa va avea parte de o nouă conferinţă de presă cu Montifore, apoi de spectacolul lui Landers la scena crimei, în ţinutul arbuştilor, unde va povesti atrocităţile comise. Apoi cei din presă vor putea să-şi vadă de drum, povestea care-i atrăsese la Riversend, uciderea celor două turiste, fiind încheiată.

Silueta subţire a unui bărbat care poartă pantaloni de moleschin, cizme de călărie şi o cămaşă uşoară din olandă se desprinde de grup şi se îndreaptă spre Martin. D'Arcy Defoe, îmbrăcat pe măsura rolului lui.

— Martin.

— D'Arcy.

Îşi strâng mâinile.

— Se pare că am ajuns aici tocmai la timp ca să mă întorc şi să plec înapoi, spune D'Arcy.

— Îmi pare pentru neplăcerea pe care ţi-am provocat-o.

Defoe râde.

— Da. Mă gândesc că ai făcut-o intenţionat.

Martin zâmbeşte. Rivalul său a avut întotdeauna o anumită uşurinţă în a face glume.

— Dacă mai are vreo importanţă, Martin, cred că ai fost tratat cât se poate de prost. Foarte prost. Conducerea noastră este o ruşine… dar tu ştii asta deja.

— Mulţumesc, D'Arcy. Apreciez.

Defoe înclină capul în direcţia secţiei de poliţie.

— Vreo noutate?

— Nu, mai nimic. Jamie Landers a mărturisit tot. Nu păstrează nimic pentru el. Nu va fi cine ştie ce mare proces: nu cred să pună vreun fel de probleme. Poliţiştii o să-l ducă în sălbăticie să-l filmeze când le arată tot.

— Ştiu. Vor acoperire de presă.

— Te duci cu ei?

— Da. Nu cred că mai e vreo ştire de stors din chestia asta, dar s-ar putea să ajute la a da culoare locală articolelor. Dacă pot suporta căldura. Întotdeauna e aşa de cald?

— Da.

— Ascultă, Martin, dacă nu te deranjează că te întreb, ce mai cauţi, încă, pe aici?

— Nu sunt sigur că ştiu nici eu măcar. Doar vreau să văd toată treaba până la capăt, presupun. Ultimul meu reportaj şi alte rahaturi de genul ăsta.

D'Arcy dă din cap, cu un aer sincer.

— Ascultă, ar trebui să-l suni pe Wellington Smith. Îl cunoşti? Redactor la *This Month.* Sunt sigur că pe ei i-ar interesa un articol mai lung despre ce ai văzut pe aici. Ar fi păcat să se risipească tot ce-ai adunat.

— Mulţumesc, D'Arcy. Nu e o idee rea.

— Stai un moment. D'Arcy îşi scoate telefonul, scrie numărul redactorului de la revista lunară de actualităţi. Uite. Şi sună-mă dacă pot să te mai ajut cu ceva, bine?

— Sigur. Mulţumesc.

Martin îl priveşte pe D'Arcy cum se întoarce la grupul de presă. Ei doi s-au aflat pentru multă vreme în competiţie, rivalitatea lor a fost uneori intensă, dar acum, când el nu mai este în concurs, toate astea i se par nesemnificative. Tipic pentru D'Arcy să fie alert la noua realitate; Martin fusese întotdeauna mai lent cu adaptarea. Se uită la numărul pe care i l-a oferit fostul lui coleg. D'Arcy are dreptate: este o idee bună. Martin are deja ingredientele unei poveşti grozave, o lectură mai lungă, captivantă:

totul de la interviul iniţial cu Robbie, trecând prin Julian Flynt care se ascunsese ca Byron Swift, până la rolul pe care îl jucase el însuşi în salvarea lui Liam Blonde şi în demascarea ucigaşilor turistelor. Plus un interviu exclusiv cu Landers, aşa ciudat şi rătăcit cum era. Poate că se subestimează: cu siguranţă are destul material pentru o carte. Îl străbate un mic fior de agitaţie; încă nu e mort. În loc să se întoarcă să-l aştepte pe Goffing la Câinele Negru, se hotărăşte să se ducă în ţinutul arbuştilor, împreună cu ceilalţi; spectacolul lui Jamie Landers la locul crimei s-ar putea să se dovedească util pentru o naraţiune mai lungă.

Până când îşi culege maşina de la Câinele Negru şi se întoarce la secţia de poliţie, Montifore termină un interviu post-conferinţă şi presa se pregăteşte să plece spre ţinutul arbuştilor. Începe un concert brusc de declanşatoare de aparate foto; Jamie Landers este condus afară, purtând cătuşe, şi este ajutat să se urce în spatele unei maşini, dar nu înainte ca poliţia să se asigure că aparatele foto şi-au făcut plinul.

Încă o dată Martin se trezeşte conducând ultima maşină din convoiul de presă. Încă nu e sigur dacă excursia merită efortul. Sugestia lui D'Arcy să scrie un articol mai lung pentru *This Month* este foarte bună, dar pe măsură ce Martin se apropie de scena crimei, i se pare tot mai puţin probabil că va afla ceva util hoinărind aiurea prin căldura mistuitoare. Defoe nu e vreun fraier, va stoarce tot ce se poate din acest moment şi, dintre ei doi, fusese întotdeauna mai expresiv. Iar poliţiştii nu-i vor lăsa să se apropie prea mult de locul cu pricina. Asta este o treabă pentru fotografi, echipe de filmare şi lentilele cu teleobiectiv. Vor rămâne prea puţine lucruri interesante pentru un articol în *The Month.* Poate că Martin ar face mai bine să rămână în oraş, să-l aştepte pe Goffing. Sau să se ducă să o vadă pe Mandy. Încă nu-i spusese ce aflase despre Swift. Martin ştie că ea nu va primi foarte bine revelaţia că iubitul ei a fost un impostor, un criminal de război şi un ucigaş de nevinovaţi. Din cauza asta a venit până aici? Ca să o evite? Ca să tragă de timp? Să savureze încă puţin sărutul de azi-dimineaţă? Cel puţin, acum va putea să-i spună că acuzaţia lui Defoe era falsă; Swift nu era pedofil – Jamie Landers îl exonerase de această calomnie, măcar. Martin se întreabă cât de mult o va afecta ceea ce va afla despre Swift. Păruse să fie atât de fericită; fiul ei era în viaţă, acuzaţiile împotriva ei fuseseră retrase, ea a moştenit o avere. Pentru

moment se întreabă dacă trebuie neapărat să-i spună despre Swift. De ce să-i ameninţe echilibrul proaspăt regăsit? Dar ştie răspunsul la această întrebare: Mandy nu trebuie să afle despre asta din presă, cu siguranţă nu dintr-un articol din revistă, semnat cu numele lui. Trebuie neapărat să-i spună.

Martin ajunge la intersecţia spre ţinutul arbuştilor, acelaşi cerc de pietriş în care Errol Ryding şi echipajul lui de pompieri îl aşteptaseră cu o săptămână în urmă. Poliţia merge mai departe, urmată de presă. Martin se opreşte, lasă motorul să meargă, deşi aerul condiţionat nu reuşeşte să răcorească maşina, ci o face doar să fie mai puţin fierbinte. Treptat, norul de praf şi cenuşă ridicat de maşinile care se îndepărtează se lasă în jurul său, abia mişcându-se în ziua lipsită de vânt. Martin opreşte motorul şi simte cum îl înconjoară arşiţa, precum oceanul în jurul unui clopot de scufundare, presiunea apăsând spre interior. Dincolo de luminiş poate să vadă cutiile poştale, recipiente de vopsea ruginite şi cutii vopsite, montate pe stâlpi, care poartă numere de cutii poştale rurale. Martin se gândeşte la Harley Snouch, şi se simte tentat să-l înfrunte, deşi ştie că nu ar trebui. În schimb, se hotărăşte să-l viziteze pe Jason şi să vadă dacă veteranul motociclist ştie ceva despre Reapers.

Martin iese din maşină, în liniştea care-l înconjoară. Undeva, în depărtare, se aude un fel de bâzâit, vreun soi de insecte insensibile la arşiţă, care nu fac altceva decât să accentueze încremenirea zilei. Se îndreaptă spre cutiile poştale, dar cele mai multe nu au nume, doar numere. Martin realizează că nu are nici cea mai vagă idee unde locuiesc Jason şi prietena lui, care dintre drumuri ar putea să-l ducă acolo. Nimic n-ar fi mai inutil decât să conducă aiurea prin ţinutul arbuştilor, în speranţa că ar da din întâmplare peste ei. Cu excepţia situaţiei în care ar rămâne în pană în mijlocul pustietăţii. Se gândeşte la Codger Harris; bătrânul ar putea să-i ofere indicaţii. Şi Martin cunoaşte drumul către baraca lui.

O găseşte, scăpată de la distrugere completă. Acelaşi vânt nestatornic care a lăsat un craniu de vacă neatins şi pe celălalt incinerat, la poarta proprietăţii lui Harris, a jucat ruleta rusească cu clădirile lui. Casa a supravieţuit, dar joagărul şi garajul s-au dus, vechiul Dodge este doar o carcasă înnegrită. Martin se întreabă ce s-a întâmplat cu căţeaua şi cu puii ei şi speră că au scăpat cu viaţă. O Toyota veche de zece ani, acoperită de praf şi cenuşă, arată oarecum modernă în comparaţie cu arhitectura de

frontieră din curte. Codger, care poartă o pălărie veche, cizme şi nimic altceva, iese din casă, cu pielea lui ca de şopârlă.

— Martin. Nu mă aşteptam să te văd aici. Intră. Gustă nişte terroir, spune el, în timp ce se trage de scrot.

Martin îl urmează înăuntru, dar, fără vânt care să bată prin găurile din ziduri, baraca din tablă ondulată este un cuptor supraîncălzit de soare. Martin acceptă nişte apă, dar îi sugerează că ar fi bine să-şi găsească nişte umbră pe afară.

— Ceva noutăţi? întreabă Codger.

— Destule. Martin îi povesteşte despre arestarea şi confesiunea lui Jamie Landers, în timp ce Codger clatină din cap, cu ochii plecaţi, cu faţa solemnă.

— Este o lume nemiloasă, este tot ce poate să spună bătrânul, în loc de răspuns. Presupun că el a fost cel care mi-a împuşcat vacile. Deci, ce te aduce pe aici? Nu ca să-mi aduci veştile astea, presupun.

— Îmi poţi explica exact cum să ajung la locul lui Jason? Veteranul cu motocicleta?

— Aş putea, dar o să te rătăceşti. Pe acolo drumurile merg în toate direcţiile.

Bătrânul se scarpină la ouă, de parcă asta l-ar putea ajuta să gândească. Martin se întreabă dacă are păduchi.

— Dar pot să te duc acolo, dacă vrei.

— Ai vrea? Eşti sigur?

— Ce altceva am de făcut? Locul ăsta parcă e desprins din *Aşteptându-l pe Godot.* Fără conversaţie. Ai răbdare o clipă să găsesc nişte haine.

Până când ajung în zona complexului lui Jason, Martin este deja complet pierdut. Codger l-a condus pe drumuri secundare şi scurtături, peste albii de pârâuri secate şi creste bolovănoase, pe lângă arbori distruşi de incendiu şi pe lângă arbori devastaţi de secetă. În două ocazii, au trebuit să iasă de pe drum, din cauza crengilor căzute; cu altă ocazie, Martin abia dacă a scăpat să nu se împotmolească într-o zonă cu nisip adus de vânt. Peisajul este lipsit de viaţă, lipsa vântului refuză orice iluzie a mişcării. Lumea a încetat să se învârtească; totul este nemişcat, mort.

Poarta lui Jason, făcută din oţel, supravieţuieşte în mijlocul peisajului pârjolit, decorată cu diverse semne care interzic intrarea: „INTRUŞII VOR

FI PEDEPSIŢI” şi „PROPRIETATE PRIVATĂ – NU INTRAŢI”, însoţite de semnul cu roşu şi alb, şterpelit de pe vreo şosea îndepărtată: „DRUM GREŞIT – ÎNTOARCEŢI”. Dar semnele şi-au pierdut autoritatea; poarta este deschisă şi atârnă.

Martin pătrunde dincolo de poartă cu prudenţă. Observă urme de cauciucuri prin cenuşă; cineva a fost aici de curând, ar putea să mai fie încă. Îşi dă seama că să îl caute pe Jason ar putea să nu fie cea mai bună idee. Dar nu mai este loc de întors fără riscul de a rămâne împotmolit şi a înaintat prea mult ca să dea cu spatele tot drumul înapoi. Priveşte spre Codger, care pare să nu fie deloc îngrijorat. Urmele duc înainte, printre scheletele înnegrite ale arborilor.

Trec peste o mică ridicătură şi ajung la ceea ce trebuie să fi fost casa lui Jason. O sobă pântecoasă este încă în picioare, pe scheletul ei de cărămizi, înconjurată de distrugere. Ieşind din maşină, Martin poate să vadă că locuinţa era mică, dar nu era o baracă din sălbăticie; stâlpii de cărămidă sugerează o structură mult mai atent gândită şi completă. Nimic din lucrurile astea nu mai contează acum; n-a mai rămas nimic. Codger i s-a alăturat, scuturând din cap la tabloul din faţa lor.

Martin dă ocol zonei, verificând terenul pe măsură ce avansează. Urmele de cauciucuri sunt uşor de urmărit prin cenuşă: linii paralele, neclare, lăsate de o maşină, urme mai bine definite, lăsate, mult mai recent, de motociclete. Le urmăreşte încercând să-şi dea seama dacă au fost lăsate doar de motocicleta lui Jason sau dacă acesta a fost însoţit de cineva. A fost însoţit, se decide: au fost între două şi patru motociclete. Îşi imaginează scena: cei de la Reapers, ajungând aici, turându-şi motoarele în timp ce se învârt încet, ameninţători. Există şi urme de picioare, patru seturi, toate lăsate de cizme, care conduc înspre tufişuri. Duc unde? Cât de recent?

Martin urmăreşte urmele şi Codger îl urmăreşte pe Martin peste un pâlc de arbori arşi, în sus şi apoi pe o pantă uşoară. Încă o clădire arsă, un şopron pentru utilaje, cu rama de oţel şi pereţii de metal incapabili să facă faţă puterii focului. Zace acolo ca un cadavru eviscerat, după autopsie, expus pentru examinare. Grinzile de oţel sunt răsucite şi alungite, ca nişte coaste înnegrite, iar tabla decojită expune măruntaiele. Dar acestea s-au dus, au ars. Urmele se opresc în apropierea clădirii, cei care le-au lăsat au văzut suficient. Dar Martin insistă, merge prin cenuşă, în interiorul

cadavrului.

Nu sunt prea multe de văzut; dacă a fost un şopron pentru utilaje, nu adăpostea niciun utilaj; nu există tractoare arse, nu sunt prese incinerate, nu sunt pluguri înnegrite. Martin se uită la rămăşiţe, scurmând printre ele cu mintea, încercând să vizualizeze ce fusese aici. Încet, cadavrul începe să-şi dezvăluie secretele. Martin observă stâlpi de metal, răsuciţi, aliniaţi în rânduri: rămăşiţele picioarelor unei mese. Scurmă prin cenuşă cu pantoful: o bucată de metal galben. Se apleacă, o ridică, un robinet de alamă, precum cel pentru furtunul de grădină. Se uită din nou în sus. De-a lungul rămăşiţelor unui zid, stive de ghivece rectangulare de ceramică, înnegrite, dar insensibile la puterea focului. Merge în partea cealaltă să le examineze, când ceva neaşteptat îi atrage atenţia: o pată întunecată pe pământ. Se lasă pe vine, pune palma pe sol. Nu este imaginaţia lui: solul este umed şi rece la atingere. Apă. Apă, aici unde nu este apă. Şi pe fundalul pământului umed, ceva nou, culorile verzi, luminoase, ale unor plante micuţe.

— Hei, Codger. Ia priveşte la astea.

Bătrânul se apleacă deasupra lor.

— Astea sunt ceea ce cred eu că sunt?

— Aşa arată, tinere. Pui de plante pentru droguri.

Martin se ridică în picioare, cercetează rămăşiţele şopronului din jurul lui. O instalaţie hidroponică, ţevi de PVC arse, împreună cu mese de lemn şi furtunuri de cauciuc. Şopronul trebuie să fie de vreo treizeci pe douăzeci de metri. O grămadă de plante, o grămadă de bani. Şi o grămadă de apă.

— Ştiai despre asta?

— Eu nu, tinere prieten.

Faţa bătrânului este lipsită de viclenie, nu ascunde nimic.

— De unde vine toată apa asta? Sunt izvoare pe aici?

— Nu. Singurul loc cu apă, pe aici, e Springfields.

— Locul lui Harley Snouch?

— Chiar aşa. E ceva distanţă pe drumuri, dar numai un kilometru sau doi cum zboară cioara.

— Deci Snouch îi furniza apă? O vindea sau lua o parte din profituri. În interiorul lui creşte un sentiment de euforie: Snouch este părtaş la o operaţiune hidroponică pentru producerea drogurilor; ameninţarea cu

acuzaţia de defăimare, la adresa lui Martin, se evaporă, rămâne la fel de goală ca râul din Riversend. Te-am prins, spune el, cu voce tare.

— Nu fi prea sigur, Martin. Tânărul Jason ar fi putut, pur şi simplu, să fure apa.

— Să o fure? Cum?

— Toţi facem asta. Iazul lui Snouch este alimentat de izvoare, nu seacă niciodată. De acolo apa pleacă prin jgheaburi prin tufăriş, pentru vitele din ţinutul arbuştilor. Destul de uşor să te conectezi la ele, să-ţi tragi nişte apă în propriile jgheaburi. Ne-am apucat să facem asta de când a început seceta. Bătrânul Eric se făcea că nu vede şi, după ce el s-a dus, era la liber.

— Dar Harley?

— A smuls racordurile care erau la vedere, nenorocitul. Imediat ce a ajuns aici. Aşa că cei mai mulţi au pus altele, mai discrete. Nu-i chiar aşa de greu de făcut.

Martin stă pe gânduri. *Te-am prins* începe să-şi piardă din certitudine. Se gândeşte la ziua incendiului, la el şi cu Robbie şi cu Snouch, retrăgându-se prin proprietatea în flăcări. Ajunseseră la un moment în care furtunul lui Snouch se oprise, când apa ajunsese la casa pompelor.

— Dar o operaţiune ca asta înseamnă foarte multă apă. N-ar fi auzit pompele lucrând în plus?

Codger ridică din umeri.

— Poate. Şi factura lui de curent trebuie să fi fost frumuşică.

Martin este avertizat de un zgomot, scârţâitul unui pas pe o placă metalică. Cei doi bărbaţi se întorc.

Micuţa iubită a lui Jason stă în picioare în faţa lor, dar carabina pe care o ţine în mână nu este deloc micuţă. Este îndreptată spre Martin.

— Voi ce vreţi, nenorociţilor? şuieră ea.

Arată ca o epavă: are faţa înnegrită, ochii injectaţi, hainele rupte şi murdare. Poartă un tricou negru, fără mâneci, blugi rupţi, cizme, tatuaje pe braţe. Un figurant dintr-o producţie de cinema postapocaliptică.

— E în regulă, Shazza, nu vrem necazuri, spune Codger, cu braţele deschise într-un gest care nu este ameninţător.

— El cine e?

— Martin. Îţi aminteşti de el de la incendiu. Nu e poliţist.

Ea se gândeşte la asta pentru o clipă.

— Ai vreun pic de apă?

Martin poate auzi setea în vocea ei, poate să vadă buzele crăpate.

— Sigur. În maşină. În spate.

— Condu-mă tu, spune ea.

Martin şi Codger părăsesc şopronul, se întorc spre maşină, cu braţele ridicate. Codger rămâne în urma lui Martin şi se lasă ajuns de femeia cu puşcă.

— Nu ai nevoie de armă, dragă. Suntem neînarmaţi, nu vrem să facem niciun rău. Vrem să te ajutăm. Vocea lui este calmă, egală, asigurătoare.

— Nu fi tâmpit, Codger. Nimeni nu o să ne ajute pe noi.

— Unde este Jason?

În spatele lui, Martin aude un suspin înăbuşit. Se opreşte din mers, tensionat, temându-se de descărcarea armei. Dar din spate nu vine nicio reacţie, niciun îndemn să meargă mai departe. Se întoarce încet, cu braţele ridicate. Shazza s-a oprit, cu arma îndreptată în jos, un tremur îi trece prin corp.

— Hai să luăm nişte apă, dragă, spune Codger. Şi poţi să ne povesteşti despre ce s-a întâmplat.

La maşină, femeia încă se agaţă de armă, dar nu o mai îndreaptă spre Martin. El deschide portbagajul şi Codger se întinde, ia o sticlă de un litru şi i-o oferă lui Shazza. Ea o ia şi o dă pe gât cu lăcomie. Codger ia încă o sticlă, o deschide, bea puţin şi i-o dă lui Martin. Bea şi el. Stau toţi trei, bând apă împreună, printre ruine. Şi, dintr-odată, femeia începe să vorbească.

— Ne-am întors aici după incendiu şi am văzut că n-a mai rămas nimic. Am revenit, duminica trecută, cu un cort şi nişte provizii, să vedem ce mai putem salva. Dar nu a rămas nimic. Nimic. Nu ştiam ce să facem. Jase spunea că trebuie doar să începem din nou, să împrumutăm nişte bani ca să construim o baracă mică. Să începem de acolo, să luăm fiecare zi la rând.

— Nu aveţi niciun ban? întreabă Martin, cu gândul la operaţiunea hidroponică.

Ea clatină din cap.

— La dracu' cu tot. Nu, de când a murit preotul. Dar Jase se gândea că am putea să împrumutăm ceva, să luăm un avans. Avea o jumătate de sticlă de bourbon. Beam pentru viitor, când a apărut poliţistul şi totul s-a dus dracului.

Răsuflarea lui Martin se opreşte; abia dacă poate să vorbească.

— Poliţist? Ce poliţist?

— Nu Robbie. Găinarul din Bellington, grăsanul.

— Herb Walker? Ce voia?

— Avea o puşcă. Găinarul. Ne-a obligat să-l ducem la şopron, la ce mai rămăsese din el. Eram speriată că urma să ne împuşte.

— Ce s-a întâmplat?

— L-au prins Reapers. Pe el şi pe Jase. I-au luat de aici în maşina poliţiei. S-au întors mai târziu după motociclete. L-au luat şi pe Jason.

Mintea lui Martin sare de la o informaţie la alta. *Droguri. Preotul. Reapers. Duminica trecută. Walker.*

— Ai rămas aici singură de duminică? întreabă Codger. Sărmana de tine.

Ea dă din cap.

— Am rămas fără apă ieri. Mă pregăteam să mă duc la Snouch. Dar nu voiam să plec, în caz că… Suspină, se luptă cu lacrimile. În caz că se întorcea el. În caz că îl lăsau să plece.

Martin se uită spre Codger, observă îngrijorarea care se citeşte pe faţa bătrânului. Se uită la Shazza, observă speranţa ei încăpăţânată.

— Shazza, ascultă. Walker este mort. Se crede că s-a sinucis. În aceeaşi noapte. Duminică. Dar nu sunt veşti despre Jason. Ar putea să fie bine.

Dar veştile despre Walker înseamnă prea mult pentru femeie. Ea se prăbuşeşte complet, plânge în hohote, din disperare pentru soarta partenerului ei.

Cu blândeţe, mişcându-se încet, Codger se duce spre ea, îi ia puşca, o desface, scoate cartuşele şi o lasă pe pământ. Deschide larg braţele şi Shazza se lasă să cadă în îmbrăţişarea lui, ca o fetiţă alinată de bunicul ei. Martin priveşte această scenă în desfăşurare fără să vadă: mintea lui croieşte scenarii unul după altul, încercând să găsească unul care să aibă sens. Jason creşte droguri, dar nu are bani. Swift este implicat: îi dă bani lui Jason. Reapers îi răpesc pe Walker şi pe Jason. Îl împing pe Walker la sinucidere? Îl omoară direct? *La dracu'.*

În liniştea care se lasă, accentuată de plânsul Shazzei, se insinuează un alt sunet: o maşină. O maşină care se apropie. Martin se duce pe lângă maşina sa de închiriat, ridică arma. Ce a făcut Codger cu cartuşele? Nu contează. O închide dintr-o mişcare, se gândeşte că o poate folosi la

cacealma.

Un ultim val de zgomote şi maşina trece peste ridicătură şi intră în curtea distrusă. Jack Goffing este la volan. El şi încă doi oameni ies din maşină, unul de peste cincizeci de ani, celălalt de vreo douăzeci; în hainele uşor de recunoscut de poliţişti în civil. Bărbatul mai tânăr are o armă, scoasă din toc, îndreptată spre pământ. Pare că este foarte serios. Martin pune carabina pe pământ, cu grijă, ridică mâinile, nu lasă loc pentru greşeli.

— Tu eşti Sharon Young? întreabă bărbatul mai în vârstă, ignorându-i pe Martin şi pe Codger.

Shazza aprobă din cap.

— Bine. Numele meu este Claus Vandenbruk. Sunt ofiţer de poliţie. Partenerul tău, Jason Moore, ne ajută cu ancheta. Vrea să ştii că este în viaţă şi e bine.

Shazza nu spune nimic, cedează complet în faţa lacrimilor, Codger o susţine.

— Eşti Scarsden? latră poliţistul, uitându-se direct spre Martin.

— Eu sunt.

— Ai fost pe acolo? Poliţistul arată din cap în direcţia şopronului pentru droguri, ars, fără să-şi ia privirea de la Martin când face asta.

— Da. Am aruncat o privire.

— Ce-ai văzut?

— Un şopron de utilaje, ars.

Poliţistul zâmbeşte ameninţător.

— Foarte frumos din partea ta. Ţi-ai dat seama ce se întâmplă?

— Da. Marijuana. Trebuie să fi fost o recoltă pe cinste. Trăgeau apă de la Springfields.

— Băiat deştept. Te gândeşti să scrii la ziar despre asta?

Lângă Vandenbruk, Goffing dă din cap, semnalizându-i lui Martin să spună că nu.

— Există vreun motiv pentru care n-ar trebui să o fac?

— Sute. Inclusiv să fii acuzat de obstrucţionarea unei anchete a poliţiei. Alegerea ta.

— Atunci nu scriu. Niciun cuvânt. Nu încă. Dar când va veni timpul, când îi arestaţi pe faţă pe Reapers, vreau toată povestea din interior. De acord?

Pe faţa poliţistului trece un fulger de furie şi pe cea a lui Jack Goffing unul de disperare.

— Cine a spus ceva despre Reapers?

— Eu spun. Ce crezi că făceam aici? Avem o înţelegere sau nu?

Tânărul poliţist, care stătea deoparte, îşi pune arma în toc, duce mâna la spate şi scoate o pereche de cătuşe de la centură.

— Vrei să-l leg, şefule?

Dar Vandenbruk scutură din cap, cu ochii încă aţintiţi la Martin; pare că nimic nu i-ar face mai mare plăcere decât să se repeadă în reporter, cu tot cu bocanci.

— Nu, spune el, în cele din urmă. Uite care e înţelegerea, Scarsden. Tu îmi spui tot ce ştii. Totul. În schimb, eu nu te arestez aici, pe loc. Şi, dacă îmi convine, dacă face bine investigaţiei, îţi vom spune ce se întâmplă. Când va veni timpul.

— De acord, spune Martin.

— Atunci mă bucur. Herb Walker era sursa ta?

— E în regulă, Martin, intervine Jack Goffing. Claus ştie că nu eşti responsabil pentru moartea lui Walker.

Martin scutură din cap.

— Nu-mi deconspir sursele. Asta te include şi pe tine, când va veni timpul, spune el, repetând cuvintele poliţistului. Ce ştii despre moartea lui Herb?

Faţa poliţistului este greu de citit, nu pentru că este lipsită de emoţii, ci pentru că sunt prea multe: furie şi amuzament, dezgust şi tristeţe, se perindă înainte şi înapoi, una după alta. În cele din urmă, dezgustul învinge.

— Nu s-a sinucis. Reapers l-au omorât. L-au dus la marginea apei, dar au dat-o în bară. Făcuse un atac de cord, aşa că l-au înecat. Jigodii proaste. Şi scuipă în cenuşa de la picioarele lui.

— De unde ştii asta?

— Asta-i treaba mea, nu a ta.

— Şi Reapers? O să-i arestezi?

— Să-i arestez? Ei nu au habar de grămada de rahat care e pe cale să le cadă în cap. Lăsând la o parte restul, au ucis un poliţist. Pregătim raidurile chiar acum, împreună cu federalii şi cu poliţia statală. Sunt complet terminaţi până duminică.

— Despre asta pot să scriu? Când o să se întâmple? întreabă Martin.

— Amice. Toată lumea va scrie despre această tornadă de rahat. Dar suflă un cuvânt despre ea înainte să terminăm şi o să-ţi pară mai rău decât lui Sisif. O să am personal grijă de asta. Şi suflă un cuvânt despre Jason Moore – vreodată – şi rişti să-ţi mânjeşti mâinile cu sângele lui. Pricepi? Niciodată.

— Atunci de ce îmi spui?

Vandenbruk face o pauză. Încă o paletă emoţională i se derulează pe faţă şi rămâne mai calm.

— Pentru că eşti aici. Pentru că ştii. Şi pentru că Herb avea încredere în tine. Cretinule. Acum hai să plecăm de aici; nu vreau să mă aflu prin preajmă dacă apare vreunul dintre nenorociţii ăia de motociclişti. O să luăm maşina ta, Jack. Sharon poate să vină cu noi. Eşti în regulă dacă te întorci cu Scarsden?

Goffing aprobă din cap, pare oarecum surprins de prezumţia poliţistului.

Codger o ajută pe Shazza să intre în maşina rechiziţionată a lui Goffing. Înainte să se suie în maşină, ea aruncă o ultimă privire peste proprietatea ei devastată. Dar în ochii ei sunt semne de speranţă; bărbatul ei este în viaţă.

Maşina pleacă şi cei trei o urmăresc îndepărtându-se.

— Nu ne-am cunoscut, spune Goffing către Codger. Eu sunt Jack Goffing.

— Salut, Jack. Toată lumea îmi spune Codger. Codger Harris.

— Încântat să te cunosc, Codger. Te superi dacă ne laşi singuri pentru un moment, pe mine şi pe Martin?

— Nicio problemă, spune Codger şi se îndepărtează, înspre ruinele casei.

Martin aşteaptă când nu-i mai poate auzi.

— Ce a avut de spus Vandenbruk?

— Comisia criminală de contrainformaţii desfăşoară o acţiune de supraveghere a celor de la Reapers de aproape doi ani. Motocicliştii au baza la Adelaide, dar şi-au extins influenţa pe coasta de est. Îşi trimit membri la Canberra să pregătească o nouă operaţiune; legile împotriva crimei organizate sunt mai lejere acolo. Între timp trimit droguri în statele Victoria şi New South Wales, ca să acapareze teritorii noi. Cristale de

metamfetamină, ecstasy, iarbă. Foloseau Riversend ca punct de adunare. Byron Swift era implicat. În asta şi în creşterea ierbii aici. Din cauza asta a instalat telefon la St James: ca să coordoneze treburile.

— Deci, de aici îşi luau banii pentru orfelinat el şi Avery Foster? Din marijuana?

— Aşa pare. Petreci ceva vreme în Afganistan şi, foarte repede, haşişul nu mai este o problemă. Nu e nimic în comparaţie cu restul de rahaturi care se întâmplă aici.

— Iarba, poate. Dar metamfetamina? Asta nu e tocmai de glumă.

— Mie-mi spui. Dar asta e ce spunea Vandenbruk. Swift a montat linia telefonică. Poate că voia doar să vândă iarbă, dar cu siguranţă Reapers au început să folosească biserica pe post de punct de colectare pentru droguri grele. ACIC a monitorizat numărul, a pus sub supraveghere şopronul cu iarbă, tot tacâmul.

— Deci de acolo a obţinut Herb Walker numărul lui Avery? De la Vandenbruk?

— Aşa trebuie să fie. Dar calcă cu atenţie pe acolo. Vandenbruk este ca o grenadă cu cuiul scos. Consideră că din cauza lui a fost omorât prietenul lui cel mai bun; cu siguranţă vrea să distrugă pe cineva. Asigură-te că e vorba de Reapers şi nu de tine.

— Şi Reapers? Cum de nu are Jason Moore bani dacă creştea iarbă pentru Reapers?

— Pentru că sunt nemiloşi. Nemiloşi până la capăt. Presupunerea mea e că Flynt putea să le facă faţă, cu toate armele lui şi cu pregătirea lui militară, dar odată ce el a dispărut, motocicliştii l-au tras pe dreapta pe Avery Foster şi au preluat controlul operaţiunii. Orice bani pe care îi lua orfelinatul sau oricine altcineva de pe aici trebuie să fi secat destul de repede.

— Ce gaşcă încântătoare. Se pare că o să-şi primească ceea ce li se pregăteşte. Altceva?

— Da, uite, spune Goffing, scoţând din buzunar un plic pe care i-l dă lui Martin.

— Ce-i asta?

— E de la iubita ta. Mandy. Spune că a sunat colega ta de la *Herald,* Bethanie, şi i-a spus că trebuie să vezi asta.

— Ai deschis-o?

— Sigur că am deschis-o. Sunt de la ASIO.

Martin deschide plicul şi scoate o singură foaie de hârtie A4. Este o tăietură dintr-un ziar. Titlul spune: „Escroc condamnat la cinci ani”. Martin scanează paragraful introductiv.

> Maestrul falsificator din spatele uneia dintre cele mai îndrăzneţe fraude corporatiste din Western Australia, Terrence Michael McGill, a fost condamnat la cinci ani închisoare, pe o perioadă de trei ani neputând fi eliberat condiţionat…

Alături de articol se află o mică fotografie a bustului unui bărbat a cărui identitate este neclară din cauza calităţii slabe a tipăririi. Dar în jurul ei este desenat un cerc roşu, însoţit de o notă scrisă de mână: „Harley Snouch, fără îndoială – Mandy”.

— Hai să-i facem o vizită, spune Martin, simţind că emoţiile sale se agită, un amestec de satisfacţie şi indignare şi altceva, mult mai volatil.

DOUĂZECI ŞI CINCI, PURTÂND MICROFON

Martin conduce, Codger navighează, Goffing se gândeşte.

— Virează chiar aici, intervine Codger, de pe bancheta din spate.

— De fapt, opreşte aici, mai întâi, spune Goffing.

Martin se conformează.

— Ascultă, toată povestea asta despre McGgill. Asta şi cultivarea ierbii. Snouch nu mai poate să te şantajeze. Dacă ameninţă să te dea în judecată, poţi să-i arunci totul în faţă. Ai scăpat, nu te mai are la mână. Dar eu nu am scăpat. Încă mă ţine de boaşe pentru că i-am permis să pătrundă în ASIO. O să aştept în maşină.

— Nu vrei să auzi cu urechile tale?

— Ba da. Vreau să porţi un microfon. Vreau să ascult şi vreau să înregistrez.

— Un microfon? Vorbeşti serios? Şperacle, mănuşi de latex, microfoane, ce mai duci cu tine în rucsacul ăla al tău cu surprize?

— Eh, ştii tu, chestiile obişnuite. Dispozitive de urmărire, spectrometre cu raze X, serul adevărului.

— Al naibii de amuzant.

Câteva minute mai târziu, Martin intră la Springfields, cu Codger alături de el, aşezat pe scaunul din faţă, şi cu Goffing întins pe bancheta din spate. Transmiţătorul wireless este prins sub gulerul său, un fir subţire trecând prin spatele gâtului. Nu se vede niciun semn de viaţă, dar în liniştea amiezii se aude torsul încet al unui generator. Snouch trebuie să fie pe undeva. Gura lui Martin este uscată. Bea un pic de apă şi apoi face o pauză ca să-şi revină, să lase evenimentele de la proprietatea lui Jason în urma lui. Înainte de a ieşi din maşină mai bea nişte apă, dar uscăciunea persistă. Scoate din portbagaj un pachet de şase sticle.

Traversează curtea, intră în semiîntunericul din şopronul cu utilaje. De tavan sunt agăţate trei ventilatoare care se rotesc, făcând aerul să circule prin acest spaţiu. Şopronul e departe de a fi răcoros, dar pereţii de beton au reţinut ceva din răcirea de peste noapte şi, combinat cu efectul

ventilatoarele, nu este chiar cuptorul din coliba lui Codger. Martin înaintează şi îl observă pe Harley Snouch aşezat la capătul îndepărtat al unui banc de lucru, concentrat asupra unei lucrări. Martin îl strigă.

— Harley.

Snouch ridică privirea, alert, sare în picioare şi se îndreaptă spre el.

— Ce vrei?

— M-am gândit să-ţi aduc nişte apă. Martin ridică sticlele prinse în folia lor.

— Mulţumesc, spune Snouch, înaintând şi luând sticlele. Frumos din partea ta.

Poartă nişte pantaloni scurţi, kaki, un maieu şi sandale. În plus, este treaz: faţa spălată, mâinile sunt lipsite de pete, ochii sunt limpezi. Şi plini de îngrijorare.

— Mandalay spune că o să facă testul ADN, spune Martin. M-am gândit să vin să-ţi spun.

— Chiar aşa?

— Da. Am convins-o că este o idee bună. Nu mi-a trebuit prea mult să o conving.

Snouch zâmbeşte, se relaxează puţin.

— Excelent.

— Cum funcţionează treaba asta? întreabă Martin. Testul.

— Am comandat o trusă. O am pe aici pe undeva. Ea îşi ia o mostră din interiorul obrazului, eu fac acelaşi lucru, le trimitem şi laboratorul le compară. Nu-i mare lucru pentru ei să spună dacă sunt tatăl ei sau nu. Durează o săptămână sau cam aşa ceva. Dacă vrei, pot să-ţi dau flaconul pentru ea. Ea poate să colecteze mostra şi tu poţi să-l aduci înapoi.

— Bine. Dar de ce nu îmi dai mostra ta acum, ea şi-o ia pe a ei în oraş şi eu pot să le trimit prin poştă pentru amândoi?

Snouch zâmbeşte, de parcă ar recunoaşte ceva foarte familiar.

— E o idee excelentă. Stai să aduc trusa. Poţi să fii martorul meu. Aşteaptă aici. Snouch intră mai adânc în şopron, trece pe lângă vechiul Mercedes, ale cărui roţi sunt acum umflate şi care e proaspăt spălat, până în capătul îndepărtat al bancului de lucru. Acum ochii lui Martin s-au obişnuit cu lumina slabă din interior, poate să vadă că partea îndepărtată a bancului de lucru este mai degrabă un birou, cu un laptop, o imprimantă şi o lampă montată pe colţ. Snouch revine cu două cutii farmaceutice mici,

fiecare din ele conţine o fiolă mică de plastic, în forma unui tub miniatural, cu capac care se înşurubează. Snouch rupe capacul uneia dintre fiole. Ataşat de aceasta este un băţ subţire, ca un mugure de bumbac. Snouch îşi bagă băţul în gură, dirijează capătul acestuia în interiorul obrazului, apoi, cu grijă, introduce băţul înapoi în fiolă şi strânge capacul.

— Asta este. Nu-i mare lucru. Ea trebuie să frece interiorul obrazului, la fel ca mine, apoi îl sigilează înapoi în tub. Îi pui o etichetă, îl bagi în cutie şi îl trimiţi cât de repede poţi. Ţine-le la frigider până le poţi trimite, doar ca să fii sigur. În cutie trebuie să fie şi nişte formulare. Eu mi-am făcut partea mea; ea ar trebui să facă acelaşi lucru.

Snouch are un formular. Este deja completat cu numele lui; acum îl semnează şi i-l dă lui Martin ca să fie martor. Martin îşi scrie numele cu litere negre, semnează şi datează formularul în locul specificat. În timp ce face asta, se miră de siguranţa lui Snouch. Avea formularele pregătite, cele două truse de recoltare, totul. Trebuie să fi fost sigur că Martin se va conforma dorinţelor lui, sigur că Mandy va fi de acord. Gândul ăsta îl irită pe Martin: oare Snouch crede că el este atât de maleabil?

Snouch îi dă încă o foaie de hârtie.

— Aici este formularul lui Mandy. Poţi să fii martor şi pentru ea. Am vorbit deja la laborator şi am scris deja scrisoarea prin care le spun ce dorim să aflăm. Tu şi cu Mandy o puteţi citi, dacă vreţi. Eu am semnat-o. Mandy poate să o semneze şi ea, dar nu este necesar. Eu voi plăti factura sau putem să o împărţim pe din două, dacă are bani de cheltuit. Costă cinci sute de parai, cu totul.

Martin ia cutiile şi formularele.

— Pari să fii foarte încrezător de rezultat.

Snouch zâmbeşte şi trădează doar o urmă de indignare.

— Sigur că sunt. Am fost acolo, dacă îţi aminteşti. Ştiu ce s-a întâmplat.

— Bine. O să mă asigur că îl primeşte. Şi asta înseamnă că suntem chit, corect? Fără ameninţări cu procese pentru defăimare?

— Să zicem. Dar nu mai scrii nimic despre mine în ziar. Nimic. Bun sau rău sau indiferent. Nu vreau să-mi mai văd numele din nou în fiţuica ta.

— Şi nici fotografia ta, spune Martin.

Ochii lui Snouch se înfig în el, vigilenţa a revenit.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ei bine, cineva s-ar putea să te recunoască, Terry.

Snouch zâmbeşte ştiutor, nu este dezechilibrat în felul în care se aştepta Martin; în schimb, cu un zâmbet sinistru îi cedează această victorie.

— Foarte isteţ, Martin, foarte isteţ.

— Deci, spune-mi, Harley, pentru ce l-ai sunat pe Avery Foster de la sediul ASIO şi i-ai spus că ai aflat că Byron Swift este în realitate Julian Flynt?

Snouch clipeşte la asta, de parcă ar calcula cât de multe lucruri ar mai putea şti Martin. Dar când răspunde, face asta cu încredere.

— Puţa aia bleagă de Goffing a dat din casă, nu-i aşa? Ar trebui să-i spui să se potolească sau îi spun şefului lui ce s-a întâmplat.

— Din partea mea n-ai decât, joacă Martin la cacealma. Fă-i ce vrei lui Goffing, nu mă priveşte. Dar tot vreau să ştiu pentru ce l-ai sunat pe Foster.

— Sau ce?

— Sau îi spun lui Mandy Blonde totul despre Terry McGill. Şi devine următoarea ştire de pe coperta revistei *This Month.*

Snouch ridică din umeri, de parcă nu ar fi deranjat de ameninţare.

— Amice, n-am nimic de ascuns. L-am sunat pe Foster să-l facă pe Swift să se retragă, să părăsească oraşul înainte ca spionii şi poliţaii să dea de el. Îl voiam departe de Mandy.

— De ce?

Vocea lui Snouch îşi pierde tonul indiferent şi devine mai serioasă; Martin aude o pasiune ascunsă.

— Ştii răspunsul la asta… tipul era un prădător. I-o trăgea ei, i-o trăgea lui Fran Landers, era şi cu o văduvă la Bellington şi vrăjea şi altele. Poate că Mandy nu este fata mea, dar mama ei a însemnat mult pentru mine odată. Voiam ca el să plece din oraş şi din capul ei. Face o pauză, scutură din cap. Dar am ajuns prea târziu, nu-i aşa? Băiatul ăla al ei, Liam: este al lui Swift, nu-i aşa?

Este rândul lui Martin să zâmbească.

— Dar nu era nevoie să-l suni pe Foster. Ştiai cine era Flynt, ce făcuse. Şi, datorită ţie, ştiau şi autorităţile. Poliţia l-ar fi arestat destul de repede.

— Nu fi sigur de asta. Aici vorbim despre Canberra. Birocraţi şi tipi care-şi acoperă fundul. Deja convocaseră o întrunire ca să găsească o soluţie să limiteze pagubele. Voiam să fiu sigur.

— Nu. Cred că voiai să te asiguri că Swift dispărea, dar şi că operaţiunea de cultivarea ierbii nu era pusă în pericol. Îl voiai pe Swift plecat, pe Foster compromis şi banii să curgă în continuare. Aşa văd eu lucrurile.

Snouch face o pauză, dar nu neagă acuzaţia.

— Cui îi pasă cum vezi tu lucrurile? Nu prea mai contează acum.

— Ascultă, Harley. Nu ştiu dacă realizezi asta, dar eşti o poveste pe cinste. O petardă. Escrocul care a escrocat ASIO chiar în timp ce ajuta la derularea unei operaţiuni hidroponice cu droguri. Asta este o poveste care se va spune multă vreme de acum înainte. Este, de asemenea, o poveste care îţi va face viaţa foarte dificilă, aşa că nu vrei să mă enervezi. Martin scrutează faţa adversarului său, vede rămăşiţe ale sfidării, dar vede şi înţelegere: Martin l-a adus unde dorea. Dar lucrurile nu trebuie să fie aşa. Ne putem ajuta unul pe altul.

Snouch este receptiv.

— Continuă.

— Mă voi asigura că Mandy face testul ADN, dar vreau nişte informaţii la schimb. În primul rând, era Swift pedofil? Tu mi-ai spus că era. L-ai urmărit, l-ai spionat, ştiai că se culca şi cu Mandy şi cu Fran şi cu o văduvă din Bellington. Este corectă acuzaţia de molestare a copiilor?

Snouch se gândeşte ce opţiuni are înainte de a răspunde.

— Nu. N-am văzut nicio dovadă în sensul ăsta. Dar să fii sigur, îl voiam pe tip plecat, îl voiam departe de Mandy, aşa că nu aveam niciun motiv să-i iau apărarea. Dar nu am văzut nicio dovadă pentru asta.

Martin se gândeşte că asta sună destul de adevărat. Ştie că escrocul nu ar ezita să mintă dacă ar ajuta cauzei lui, dar mai ştie şi că minciuna ar fi riscantă atunci când Martin are un asemenea avantaj asupra lui.

Acum şi el, şi Landers îl exoneraseră amândoi pe Swift.

— Încă un lucru. Tu erai omul invizibil; tu vedeai lucruri pe care alţii nu le vedeau. Ştii de ce i-a împuşcat Swift pe bărbaţii de la biserică?

Snouch scutură din cap.

— Asta nu pot să-ţi spun. N-am anticipat-o. E o chestie complet dusă cu pluta. Dar a făcut acelaşi lucru în Afganistan, până acum probabil că ai aflat asta. Unele lucruri nu au nevoie de un motiv: pur şi simplu se întâmplă.

Harley zâmbeşte şi îi oferă mâna. Fără să stea pe gânduri, Martin i-o

strânge.

— Mulţumesc pentru că ai trecut pe aici, Martin. Ştiu că nu-ţi place de mine, ştiu că nu ai încredere în mine, dar crede-mă, am în vedere interesul superior al lui Mandalay. Orice fac, fac pentru ea. Te rog să nu publici ceea ce ştii; s-ar putea să o rănească pe ea mai mult decât pe mine.

— Ce înseamnă asta?

— Ai încredere în mine, Martin. Când vor veni rezultatele testului ADN, când va afla că nu am violat-o pe mama ei, ea nu o să vrea ca eu să fiu transformat în nutreţ pentru fiţuica ta de rahat. Las-o baltă.

Martin aprobă din cap, dar, privind dincolo de Snouch, lampa de colţ îi atrage atenţia. Pare cumva nepotrivită, aici, în şopronul pentru utilaje. Biroul, computerul, mâinile fără pată ale lui Harley Snouch. *Terrence Michael McGill. Cinci ani. Maestru falsificator.*

— Ce este pe birou, Harley?

— Planuri pentru casă. Câteva idei sumare despre reconstrucţie.

— Minunat. Te deranjează dacă mă uit şi eu? Mandy ar putea să fie interesată.

— Nu, prietene. Sunt doar idei brute. O să i le arăt când o să am ceva mai concret.

— O, haide, Harley, nu fi timid. Martin trece pe lângă el şi se îndreaptă spre birou.

Şi, în timp ce face asta, vede pentru prima dată un fulger în ochii bărbatului: un fulger de panică. Asta îi aduce un mic rânjet pe faţă, un fel de satisfacţie: în lupa de intimidare verbală a ieşit cumva deasupra.

— Hei, Martin?

Martin se întoarce, dar zâmbetul care se formează pe buzele lui este născut mort. Harley Snouch ţine o carabină şi o îndreaptă spre pieptul lui Martin. Groaza cade ca o ghilotină, îngâmfarea se scurge din Martin, îi goleşte măruntaiele şi le umple de frică. Gura ţevii armei este la doar câţiva metri depărtare, neagră şi plină de ameninţări. Priza lui Snouch este stabilă, ochii arată hotărâre; nu se vede nimic din tremurul sau disperarea Shazzei Young. Se află la trei metri distanţă şi acum păşeşte mai aproape: nu poate să rateze, ţeava pare o cobra pregătită de atac. Tot ce are de făcut este să apese trăgaciul şi Martin va fi sfâşiat, redus la carne zdrenţuită, sânge şi durere terminală.

— Poate că nu ai nevoie să te uiţi la birou, Martin. Vocea lui este măsurată, aproape senină. Asta este proprietatea mea, tu ai încălcat-o.

Prin teama care-l paralizează, lui Martin îi vine o idee, îşi aminteşte de microfon, de Jack Goffing, care ascultă în maşină. Oare ofiţerii ASIO poartă arme?

— O carabină, Harley? Serios? Ce plănuieşti să faci, să mă împuşti? Chiar şi în urechile lui, vocea îi sună subţire, o încercare înfricoşată de bravadă.

— De ce nu? Pe poartă este un semn care avertizează intruşii fix de asta. Am tot dreptul.

— Nu, nu-l ai. Aici nu eşti în America. Şi, în plus, nu sunt singur. Jack Goffing aşteaptă în maşină.

— De ce stă acolo?

— N-a vrut să intre. Şi-a dat seama că nu poate suporta să te vadă.

Snouch zâmbeşte.

— Pun pariu că nu poate. Idiotul. Îl ţin de şort şi de zulufi. Face o pauză, se gândeşte pentru un moment, reevaluează situaţia. Poate că nu trebuie să te împuşc, până la urmă; poate că putem ajunge la o înţelegere. Martin aprobă din cap, îşi păstrează atenţia asupra lui Snouch, chiar în timp ce prinde, cu coada ochiului, o mişcare în spatele bărbatului. Martin vrea cu disperare să se uite, să vadă dacă Goffing este înarmat, dar ştie că Snouch îl priveşte, că va observa mişcarea ochilor lui Martin, că se va întoarce şi va trage. Şi dacă îl va ucide pe omul de la ASIO, va ucide, cu siguranţă, orice martor.

— Deci, ce este pe birou? întreabă Martin, în încercarea de a-i reţine atenţia lui Snouch. Ce este atât de sensibil?

În spatele lui Snouch se apropie silueta unui bărbat. Martin focalizează, dar nu este Jack Goffing. Este Codger Harris, înarmat cu carabina Shazzei Young. Genunchii lui Martin ameninţă să se înmoaie, vezica să se elibereze, chiar când se luptă să păstreze controlul, să-i susţină privirea lui Snouch şi să-i capteze atenţia, chiar când mintea lui ţipă „luptă sau zboară”, chiar când adrenalina este pompată în fluxul sanguin. Cineva este pe cale să moară şi sunt mari şanse ca acela să fie el: trei bărbaţi, două carabine şi el este singurul fără armă. Chiar dacă Codger reîncărcase carabina Shazzei. *Unde dracu' este Goffing?* Martin încă menţine contactul vizual cu Snouch, caută ceva să spună ca să-l ţină cu privirea la

el. Codger continuă să avanseze, calm şi sigur, întoarce cu îndemânare carabina astfel încât ajunge să apuce ţeava cu ambele mâini.

Snouch simte necaz, simte ceva mai mult decât frică în ochii lui Martin, începe să se întoarcă. Dar este prea târziu. Codger a început deja să balanseze arma, într-o curbă ca o secure. Patul armei pocneşte într-o parte a capului lui Harley Snouch. Impactul este îngrozitor: el se prăbuşeşte. Martin se fereşte, de teamă ca arma să nu se descarce, dar carabina loveşte podeaua fără să se descarce.

— Am aşteptat treizeci de ani să fac asta, spune Codger Harris.

Martin se repede înainte. Harley Snouch este în viaţă, respiră normal. În spatele craniului îi creşte o umflătură de dimensiunea unei mingi de golf, dar nu curge sânge. Martin îndepărtează carabina cu mare grijă, înainte să-l întoarcă, să-l aşeze în poziţia de refacere, aşezat pe o parte.

— Iisuse, Codger. Puteai să-l omori.

— Şi el putea să te omoare pe tine. În vocea bătrânului nu se simte nimic măcar apropiat de regret.

— Ce dracu' înseamnă toate astea? întreabă Jack Goffing, grăbindu-se spre ei, cu spirala unei căşti încă atârnată de gulerul lui. Avea o armă?

— Aia de acolo, răspunde Martin.

Goffing ridică arma lui Snouch şi o descarcă.

— Este în regulă?

— Cine ştie? O contuzie cu siguranţă. Daune permanente, e posibil. Dar deocamdată pare să fie bine. Respiraţia şi pulsul sunt bune. Snouch geme, ca pentru a confirma diagnosticul.

— Cred că-şi revine, spune Goffing. Hai să-l legăm pe nenorocit.

Îl trag împreună pe Snouch în poziţie aşezat şi Martin îl leagă de bancul de lucru, cu mâinile asigurate, la spate.

— Hai să ne uităm puţin la biroul lui, spune Goffing, lăsându-l pe Codger să-l păzească pe Snouch.

Nu este chiar un birou, în sensul obişnuit al cuvântului. Este o bucată curată de carton laminat, ataşată cu ajutorul unor şuruburi cu cap înecat de tăblia bancului de lucru: un spaţiu mare, larg, în care Snouch să poată lucra la lumina lămpii fixate pe colţ. Martin şi Goffing nu trebuie să se uite prea departe; dovezile se află chiar în faţa lor. Este o scrisoare de la o firmă, Excelsior Genealogy, care confirmă că este capabilă să realizeze un test ADN. Spune că poate să compare, cu siguranţă, două mostre pentru

stabilirea paternităţii şi include două truse de testare şi o adresă de retur. Scrisoarea este scrisă pe o hârtie cu antetul firmei, o marcă roşiatică, cu un logo verde care reprezintă un arbore genealogic.

Şi alături de ea, pe birou, o a doua scrisoare, cu acelaşi antet.

Dragă domnule Snouch şi domnişoară Blonde,

Vă mulţumim pentru că aţi apelat la serviciile Excelsior Genealogy. Suntem încântaţi să vă comunicăm că tehnicienii noştri au reuşit să recolteze mostre fiabile de ADN din cele două specimene pe care ni le-aţi furnizat şi au reuşit să realizeze comparaţia solicitată. Putem confirma, cu un grad de siguranţă de 99,8%, că domnul Harley Snouch NU este tatăl domnişoarei Mandalay Blonde.

Prin urmare, după cercetări amănunţite, putem confirma şi că sunteţi înrudiţi îndeaproape. Cu un grad de siguranţă de 98,5% putem raporta că domnul Snouch şi domnişoara Blonde sunt fraţi vitregi, care au un tată comun şi mame diferite.

Suntem încrezători că aceste informaţii vă vor folosi amândurora. Vă rugăm să nu ezitaţi să ne contactaţi, dacă mai doriţi alte informaţii sau testări.

Al dumneavoastră sincer,
Arthur Montgomery,
analist-şef
Excelsior Genealogy

Scrisoarea nu este semnată. Alături, pe birou, se află un stilou albastru. Snouch probabil că se pregătea să dea lovitura de graţie când ei îl întrerupseseră.

Cei doi bărbaţi citiră din nou falsul, Martin încercând să-şi dea seama ce efect ar fi avut asupra lui Mandy.

Goffing vorbeşte primul.

— Destul de impresionant. Dar fraţi vitregi?

— Da. Perfect. Nu numai că îl exonerează pe Harley de violul mamei ei, dar îi şi înscenează asta tatălui său, Eric. Tată care, Mandy şi cu mine tocmai am aflat în dimineaţa asta, îl dezmoştenise pe Snouch şi îi transmisese Springfields lui Mandy. Citind asta, Mandy s-ar gândi că bătrânul Eric fusese un nenorocit şi, probabil, o violase pe mama ei. Dulce

răzbunare pentru Harley; în momentul în care pasează vina, creează şi un ţap ispăşitor. Şi lui Mandy i-ar părea rău pentru el, poate ar avea sentimente frăţeşti – poate i-ar oferi chiar o parte din moştenire. După cum spuneam: perfect.

Snouch geme. Martin se duce înapoi spre uşă, desface o sticlă de apă minerală din pachetul înfoliat, se întoarce şi o varsă în capul falsificatorului. Aceasta are efectul dorit: Snouch geme din nou, tuşeşte şi deschide ochii.

Martin se ghemuieşte, cu faţa la doar câţiva centimetri de cea a lui Snouch. Aşteaptă până când este sigur că Snouch este perfect conştient şi îşi dă seama că este legat şi se află la mila lor. Martin ţine scrisoarea falsificată astfel încât Snouch să o poată vedea.

— Am aici lucrarea ta, Harley, pe care am să i-o arăt lui Mandy. Am şi mostrele tale de ADN, pe care le vom testa. Pe bune. Şi mai am veşti: avocaţii tatălui tău – Wright Douglas and Penning – au confirmat că Mandy este singurul moştenitor al Springfields şi tot ce vine cu acesta. El poate să vadă înţelegerea pe chipul escrocului, amărăciunea şi furia în creştere.

— Vom spune poliţiştilor unde pot să te găsească. Vor dori probabil ca tu să depui mărturie împotriva Reapers şi a operaţiunii cu droguri. Dacă nu cumva Reapers te găsesc primii. Sună amuzant. Sfatul meu? Şterge-o cât poţi de repede şi nu te mai întoarce niciodată.

— N-ar trebui să-l dezlegăm? întreabă Goffing.

— Nici gând, spune Codger Harris. Lasă-i pe gabori să-l prindă.

DOUĂZECI ŞI ŞASE, FOC DE TABĂRĂ

Cei trei bărbaţi conduc în linişte, pierduţi în gânduri, nu exaltaţi că l-au demascat pe Harley Snouch, ci reflectând la decăderea acestuia. În spatele volanului, Martin cugetă la fiul risipitor, care îşi pradă propria moştenire. Şi-l imaginează pe Snouch închis la Perth, unde visează la zile mai bune în viitor, apoi este eliberat, se leapădă de identitatea lui falsă, află despre moartea tatălui său, anticipează moştenirea – dar nu primeşte nimic; avocaţii de la Wright Douglas şi Penning, cu buzele pecetluite şi condiţionaţi de etica profesională, îi spun doar că a fost dezmoştenit şi nimic altceva. Fusese lăsat să plece, să vagabondeze, fără să mai fie considerat fiul tatălui său. Winifred Barbicombe ştiuse despre condamnarea de la Perth; testamentul fusese refăcut cu puţin timp înainte de moartea lui Eric Snouch. Poate că sentinţa la închisoare, pentru fraudă, fusese ultima picătură.

Şi astfel, Harley Snouch ieşise din închisoare fără nimic. Se întorsese la Springfields doar ca să descopere proprietatea care odinioară fusese dreptul său din naştere, părăsită şi vandalizată, lăsată în voia forţelor naturii, vecinii lui furând apa. Aşa că a ocupat-o pur şi simplu, petrecând o vreme pierdut în disperare şi plângându-şi de milă, a început să bea prea mult şi să devină tot mai plin de resentimente. În fapt, un vagabond. Şi totuşi, trebuie să fi rămas cu ceva speranţă, ceva ambiţii. Închisese uşile, curăţase casa, îi oprise pe vecinii lui să mai sifoneze apă. Şi ei veniseră la el, cârciumarul şi preotul, să-i ofere bani pentru apă. Banii erau bineveniţi: bani să trăiască şi bani să restaureze casa. Şi încă ceva; recunoaşterea implicită a unui titlu, a faptului că posesia însemna proprietate. Ei îi oferiseră bani pentru că credeau că apa era a lui. Era recunoaşterea de care avea nevoie. Treptat, vagabondajul a devenit mai degrabă un rol şi mai puţin o realitate.

Martin îşi dă seama că astea nu sunt decât speculaţii; n-ar putea să ştie niciodată mecanismele interne ale minţii lui Snouch. Dar asta face ca totul să fie şi mai fascinant. Se întreabă ce simţise Snouch când o văzuse din nou pe Katherine, pentru prima dată după atâţia ani. Remuşcare?

Speranţă? Dragoste? Sau ceva mult mai calculat? Şi apoi, într-o zi, pe când spiona din salonul de vinuri, Harley Snouch o vede pe fiica ei, fiica lui. Mandalay Blonde, femeie de acum, care s-a întors să aibă grijă de mama ei, pe moarte. Aflase oare, cumva, adevărul despre testamentul tatălui său ori, pur şi simplu, fusese suficient de deştept să-şi dea seama? Banii de pe iarbă erau folositori, dar nu erau nimic în comparaţie cu averea acumulată de dinastia Snouch.

Aşa că planul evoluase, după moartea lui Katherine Blonde. Toţi cei care ştiuseră adevărul, toţi cei care trăiseră evenimentele în urmă cu treizeci de ani, erau morţi: Eric Snouch, Katherine Blonde, predecesorul lui Herb Walker. El trăise mai mult decât ei toţi; el era singurul care ştia adevărul. Şi din această sămânţă crescuse planul lui îndrăzneţ. Îşi cheltuise banii de pe marijuana reparând Springfields, un dar pentru Mandy, un simbol al devotamentului său, chiar în timp ce complota să-l obţină înapoi. Dar ea îl respinsese, îl dispreţuise, luase cu hotărâre partea mamei ei. Şi cele mai rele lucruri abia urmau: preotul se dăduse la ea, cu aspectul lui plăcut şi cu şarmul lui nepăsător. Snouch privise lucrurile în desfăşurare: Mandy se îndrăgostise de Byron Swift, avea încredere în el, îl avertiza. Snouch avea nevoie ca Swift să plece, aşa că îl spionase, îi învăţase secretele, căutase un avantaj, căutase o slăbiciune – şi o găsise.

Martin se întreabă de ce nu dăduse în vileag, pur şi simplu, operaţiunea cu drogurile şi să scape de Swift în felul acesta. Dar nu, asta i-ar fi distrus singura lui sursă de venituri, risca să fie arestat el însuşi, în calitate de complice, şi atrăgea răzbunarea celor de la Reapers. În schimb, îşi dăduse seama că Swift era un impostor, un lup în blană de oaie. De aici şi excursia la Canberra, să spună autorităţilor. Martin se gândeşte cât fusese de îndrăzneţ să intre la ASIO, cu povestea lui greu de crezut despre un fost soldat care făcea pe preotul. Fusese el oare surprins de succesul acestei iniţiative, de faptul că serviciul de informaţii îl crezuse? Poate că da sau poate că nu. Căci dacă el însuşi era un escroc, un trişor priceput, un om obişnuit să se prefacă, să joace roluri închipuite pe scena vieţii reale, atunci ar fi fost în stare de o asemenea mutare. Fusese îndrăzneţ, dar nu avea prea multe de pierdut şi totul de câştigat. Cel mai neplăcut lucru pe care îl puteau face autorităţile era să-l dea afară fără să-l asculte; nu risca o arestare sau o răzbunare violentă. Îndrăzneţ, dar nu e asta caracteristica tuturor marilor escrocherii: vânzarea Harbour Bridge, trecerea drept

persoane de sânge regal, inundarea minelor de aur? Şi funcţionase: ASIO fusese cooptat, preotul fusese demascat. Şi era acelaşi lucru şi cu planul privind testul ADN: dacă i-ar fi venit nişte cărţi doar cu puţin diferite, atunci i-ar fi reuşit şi asta.

Martin este readus la realitate. Maşina intră pe proprietatea lui Codger, trece peste grilajul pentru vite, pe lângă craniul de vacă rămas încă pe stâlpul său, mirosul de vite moarte împuţind încă aerul, şi ajung la casă. Codger îl bate pe umăr înainte să coboare din maşină.

— Bine lucrat, tinere prieten. L-ai rezolvat odată pentru totdeauna.

Martin zâmbeşte şi îi urează numai bine. Goffing iese şi el din maşină, schimbă câteva cuvinte cu Codger, în surdină, fără îndoială ca să-i sublinieze nevoia de discreţie, cel puţin pentru o zi sau două. Martin îl vede pe Goffing cum îi dă ceva. Bani, cel mai probabil. Goffing şi Codger îşi strâng mâinile, şi apoi tipul de la ASIO se urcă din nou, pe scaunul din faţă. Martin bagă maşina în viteză şi o întoarce, drumul înapoi spre autostradă fiindu-i de acum familiar. Şi, în timp ce conduce, se gândeşte.

Cadavrele din iaz trebuie să fi venit ca un şoc pentru Snouch, ameninţând să-i strice planurile. Fusese oare tentat să le lase acolo, nederanjate, în timp ce îşi derula planul care o viza pe Mandy? Ocazia se apropia: apărea o oportunitate. Distrugerea locuinţei trebuie să fi fost devastatoare, dar dăduse naştere unui rezultat neaşteptat: ceva se înmuiase în Mandy, după incendiu; poate că la Snouch ajunseseră zvonurile că ea fusese uşurată să afle că el supravieţuise, primul semn timid al unei posibile reconcilieri. Aşa că îşi crease un personaj nou: cetăţeanul îngrijorat. Îl sunase pe Goffing şi poliţia, raportase cadavrele, poate că sperase chiar să obţină puţină încredere din partea autorităţilor – puţină încredere de la Mandy. Cu siguranţă că ea simţea şi mai multă compasiune pentru el: întâi îi arsese casa, apoi oroarea de a găsi cadavrele.

Martin zâmbeşte. Intriga era bună, dar Martin nu citise scenariul. Relatările lui extrem de inexacte din presa care aparţine trustului Fairfax aproape că îl acuzaseră pe Snouch de crimă, într-un moment în care el se aştepta la apreciere. Părerea lui Mandy despre el devenise mai rea, nu mai bună. Snouch trebuie să fi fost furios: reţinut în custodie, anchetat de poliţie, în timp ce Doug Thunkleton şi colegii lui repetau cu bucurie calomniile lui Martin. Snouch ar fi putut, într-adevăr, să dea în judecată

trustul Fairfax pentru defăimare, să-i dea în judecată şi să câştige. Dar procesul ar fi fost lent, prea lent. El trebuie să fi suspectat că moştenirea ar fi fost stabilită înainte de rezolvarea cazului; Mandy ar fi vândut şi s-ar fi mutat înainte ca acest caz să ajungă măcar în instanţă. Iar Fairfax avea avocaţi buni – ei l-ar fi putut distruge, reînnoind acuzaţiile de viol, demascând trecutul lui ca Terrence McGill, argumentând că nu prea mai avea mare reputaţie de apărat. Asta nu prea l-ar fi ajutat cu Mandalay Blonde. Aşa că în loc să-l dea în judecată pe Martin, îl forţase să-l ajute. Snouch observase că Martin devenise apropiat de Mandy; ştia, probabil, că ei se culcaseră împreună. Martin aprobă din cap, pentru sine, în timp ce conduce: Snouch îşi dăduse seama că el era cea mai bună şansă să ajungă la ea.

Aşa că acţionase cât de repede îndrăznise, îl manipulase pe Martin, aruncase zarurile; escrocul păşeşte încă o dată pe scenă, oferă un spectacol curajos, audienţa este în extaz. Testarea ADN era o idee strălucită, o intrigă concepută să devieze naraţiunea. Laboratorul era fără îndoială autentic, testele reale, dar rezultatele ar fi fost trimise la el. El le-ar fi distrus şi i-ar fi prezentat lui Mandy un fals, răzbunându-se şi pe tatăl său, în acelaşi timp. Asta nu ar fi avut nicio importanţă legală, nu era ceva care putea fi folosit în instanţă, nu putea afecta testamentul lui Eric Snouch. Dar nici nu era nevoie de asta. Martin se gândeşte la reacţia cea mai probabilă a lui Mandy şi decide că treaba ar fi funcţionat: ea era un spirit prea generos, prea dispusă să creadă în binele din oameni, prea disperată să descopere un pic de decenţă în lumea ei. Prea doritoare ca visul de reconciliere din copilărie să devină realitate. Martin scutură din cap; melodrama s-ar fi derulat, cortina ar fi căzut, publicul ar fi cerut un bis.

— Martin? spune Goffing, ca să-i atragă atenţia. Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Snouch.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun.

Şi Martin ştie. Ar fi trebuit să-l aducă pe Snouch cu ei, să-l predea poliţiei. Îl prinseseră în timp ce făptuia o fraudă. Mai mult, el fusese beneficiar al unei operaţiuni cu droguri şi un potenţial martor valoros în cazul pe care Claus Vandenbruk şi poliţia îl construiau împotriva Reapers.

În schimb, Martin îl avertizase, îi spusese să plece. Snouch nu îl mai amenințe pe el, dar ar fi putut încă să-i distrugă cariera lui Goffing.

— N-ai pentru ce, spune Martin.

— Îți sunt dator, spune Goffing. Tu ai făcut nodurile. Cât timp îi trebuie ca să se elibereze?

— Probabil că este deja liber.

Soarele apune în timp ce ei părăsesc drumurile accidentate şi prăfuite din ţinutul arbuştilor, ies în poiană, trec pe lângă cutiile poştale şi urcă pe asfaltul autostrăzii, o linie neagră şi dreaptă între Hay şi Riversend. Farurile sunt aprinse şi sunt deja vizibile în lumina care păleşte. Arbuştii, neatinşi de incendiu atât de aproape de oraş, se reped pe lângă ei când Martin accelerează, bucuros de viteză după mersul lent din ţinutul arbuştilor. Deschid geamurile, viteza maşinii dăruind nişte răcoare aerului încins. Copacii se termină şi ei coboară încetul cu încetul în luncă, sub cerul liber, pe care încep să strălucească stele. Şi atunci Martin o vede: o aură strălucitoare, ca un al doilea apus.

— Ce-i aia? întreabă el, smulgându-l pe Goffing din reveriile lui.

— Incendiu.

★

Hotelul Commercial arde sănătos până când reuşesc ei să ajungă înapoi în oraş. Jumătate din etajul superior este în flăcări, limbi de foc ieşind prin ferestre, veranda este o vâlvătaie învolburată de portocaliu, fumul şi tăciunii urcă în spirală spre cer; arată ca un foc de tabără scăpat de sub control. Martin loveşte maşina în bordura de pe partea opusă a drumului, ignorând fineţurile parcării. Cârciuma urlă de suferinţă: metal scârţâind, sticlă explodând, flăcări vuind. Fumul este viciat: nu este fumul curat, cu miros de eucalipt, al distrugerii din ţinutul arbuştilor, ci expiraţia industrială a unui incinerator, care îi intră în ochi şi îi împăienjeneşte vederea.

Errol Ryding se află acolo cu voluntarii lui, cu cisterna strălucind în lumina incendiului şi apa ţâşnind spre clădire din două furtunuri. Oamenii din oraş cască ochii de la o distanţă sigură, arătând cu degetul şi mormăind; presa se apropie mai mult, fotografii şi cameramanii sunt captivaţi de moment, sclavi ai focului şi ai imaginilor, fără să le pese de propria siguranţă.

Martin se grăbeşte spre Errol, care stă în picioare, stoic, lângă ANZAC-

ul de bronz. Statuia este nepăsătoare, întoarsă în conflagraţie, reflexiile flăcărilor jucând pe spatele ei ca nişte muşchi.

— Errol, ce s-a întâmplat?

— Cine ştie? Pur şi simplu s-a aprins.

O scuturare din cap.

— Mă îndoiesc. Nu este vânt, aşa că s-ar putea să mai salvăm ceva. Important este să-l împiedicăm să se împrăştie. Dă-i o mână de ajutor lui Luigi, vrei? Cum ai făcut la celălalt incendiu.

Martin aprobă din cap, se îndreaptă spre tânărul care se luptă să ţină furtunul îndreptat spre foc. Martin îl bate pe umăr; Luigi se întoarce, îşi dă seama de prezenţa lui. Martin apucă furtunul la câţiva metri în spatele bărbatului care ţine duza, îl ajută să-l stăpânească atunci când se mişcă. Încet, cei doi bărbaţi se târăsc spre dreapta, Martin urmând mişcările lui Luigi. Localnicul toarnă apă printr-una dintre ferestre, apoi se mută la următoarea. Cisterna se află la intersecţie; Luigi se deplasează după colţ, peste drum de băcănie. Focul este la etaj, concentrat în colţul şi în camerele de deasupra Somerset Street, dar şi veranda este aprinsă, întregul etaj este ameninţat.

În spatele lor, un bărbat opreşte o cisternă de fermă: bună pentru incendiile de iarbă, nu pentru ceva de dimensiunile astea. Se uită la cârciumă, îi face lui Martin un semn cu degetul mare în sus, apoi îşi concentrează atenţia spre băcănie, stropeşte faţa neatinsă a magazinului cu furtunul, apoi trece la acoperiş, pentru a-l proteja de tăciuni.

Se aude un scârţâit lent de metal; Martin se întoarce înapoi spre cârciumă, vede veranda cum începe să se desprindă de faţada clădirii, Errol păşeşte în faţa ei, face semn mulţimii să se dea înapoi, pentru ca fotografii să se pună la adăpost în caz că veranda cade. Unde este Robbie? De ce nu e aici să controleze mulţimea? Martin începe să simtă că leşină. Căldura este intensă, ziua a fost atât de fierbinte, noaptea este prea la început ca să aducă uşurare, incendiul amplifică temperatura şi îi scurge toate puterile.

Fran Landers se desprinde din acest balamuc; trece prin mulţime, clipind des din cauza fumului şi le dă sticle de apă pompierilor şi celor din presă. Scoate capacul unei sticle, i-o dă lui şi îi lasă o alta la picioare. Trece mai departe. O parte din apă şi-o toarnă pe gât, alta deasupra capului. Uşurare. Apoi, prin celălalt braţ al său, înfăşurat în jurul furtunului de

pânză, simte cum presiunea scade. Rămân fără apă. Martin priveşte spre camion; câţiva bărbaţi conectează o linie de alimentare la un hidrant. Errol se află printre ei.

— Două minute şi îşi va reveni. Ia o pauză, băieţii ăştia pot să preia treaba.

Martin şi Luigi pasează furtunul. Luigi se îndreaptă spre partea îndepărtată a drumului şi se aşază pe trotuar. Fran îi dă apă. Martin priveşte spre incendiu. Câştigă teren. Echipa îl ţine sub control de-a lungul Hay Road, dar jumătatea din spate a cârciumii nu mai poate fi salvată. Trebuia să fi început de acolo, aproape de spatele clădirii, lângă apartamentul lui Avery Foster.

Martin ocoleşte pompa chiar când aceasta porneşte din nou, două furtunuri gemene aruncă apă pe hotel, concentrându-se acum pe încercarea de a împiedica veranda să se prăbuşească în stradă. Martin priveşte la uşa dinspre casa scărilor. Îi revin imagini: vânătoarea de vulpi, candelabrul, pictura cu furtuna de vară. Priveşte încă într-acolo când uşa se deschide brusc. Claus Vandenbruk se luptă prin fum, croieşte drum pentru alţi doi ofiţeri mai tineri, mai în formă, care aproape că îl cară în braţe pe Robbie Haus-Jones, cu braţele încolăcite pe după gâturile lor. Agentul tuşeşte necontrolat, corpul lui pare torturat, faţa înnegrită de fum, hainele arse, mâinile carne vie, umflate şi urâte. Agenţii îl scot în stradă, în siguranţă. Îl aşază pe jos.

Martin a îngheţat în locul în care se afla, privind. Echipa de filmare a lui Doug Thunkleton, toate echipele de filmare se reped într-acolo, Carrie, fotografa, îşi bagă lentilele până la câţiva centimetri de faţa poliţistului, declanşatorul trage ca o mitralieră, în timp ce salvatorii lui stau în picioare, îşi trag sufletul, se uită unul la altul şi nu le vine să creadă. Şi Martin îl vede pe D'Arcy Defoe, o siluetă pe fundalul focului, care stă ceva mai în spate faţă de gloată, observă totul, îşi ia notiţe, lipsit de pasiune, detaşat, profesionist. Ca o umbră a unei persoane, ca un ecou al lui Martin Scarsden. Este ceva în poziţia lui, în modul în care se concentrează, care-l şochează. Martin pe câmpul de luptă, în tabere de refugiaţi, în spitale de campanie: prezent fără să fie prezent, văzând totul prin ochii reporterului, martor al suferinţei, dar fără să o simtă. Este silueta lui D'Arcy Defoe, dar de fapt se vede pe el.

Ceva explodează adânc în interiorul hotelului şi, parcă pentru a-i

răspunde, secţiunea din faţă a verandei se desprinde şi începe să cadă: încet la început, apoi tot mai repede, asemenea unui vas care se scufundă, se rupe şi cade în stradă, zboară scântei, mulţimea se retrage. Atunci, el o vede, peste drum, în faţa băncii, pe Mandy, cu Liam în braţe. Se îndreaptă spre ea, iar ea îl vede venind şi clatină din cap. Are faţa udă de lacrimi, sclipind portocalie şi roşie de la reflexia strălucitoare a incendiului.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE, PODUL

Îl trezeşte telefonul, sunetul discordant al tehnologiei învechite de la Câinele Negru. Somnul său a fost adânc, dar nu prea lung. Totuşi, telefonul nu-l lasă să dormiteze; nu-i dă pace. Insistă. Martin îl lasă să sune în gol o dată, doar ca să înceapă din nou o clipă mai târziu. Ridică receptorul, fie şi doar ca să-l oprească din sunat.

— Martin Scarsden.

— Martin. Wellington Smith. Cum eşti? Sper că nu te-am trezit.

— Nu. Sigur că nu.

Aruncă o privire spre ceas. Şase patruzeci şi cinci? Ce fel de ziarist este Wellington Smith?

— Martin. M-am gândit. Povestea pe care o ai. E uriaşă. Al naibii de uriaşă. Vreau articolul pentru revistă, în prima fază, dar vreau şi o carte. Asta o să-ţi aranjeze cariera. Tu, amice, o să ajungi o legendă.

— Corect, spune Martin, neştiind prea bine ce ar trebui să zică.

Nu că ar trebui să spună ceva; timp de zece minute pline, Smith vorbeşte fără oprire, îi promite lui Martin o mulţime de bani şi o mulţime de orice altceva: recunoaştere, izbăvire, premii, statut, faimă, emisiuni de televiziune, admiratoare. Totul. Smith vorbeşte atât de repede, atât de entuziast, încât lasă impresia că nu inspiră aer, ca un cântăreţ la didgeridoo[22] care rulează repetitiv. În final Smith face o pauză suficient de lungă pentru ca Martin să-i mulţumească şi să închidă telefonul. Ar trebui să fie entuziasmat, ştie că ar trebui; ar trebui să fie recunoscător, doar că nu se simte asta.

Încearcă să adoarmă la loc, dar nu mai este posibil. Acum este treaz şi conştient, se poate mirosi: pute a fum şi transpiraţie. Ezitant, îşi abandonează patul pentru un duş. Presiunea apei pare chiar mai slabă decât de obicei, de parcă lupta cu incendiul ar fi epuizat aproape complet rezerva de apă. Cine ştie? Poate chiar aşa e.

[22] Instrument tradiţional de suflat al popoarelor aborigene din nordul Australiei, în care se suflă într-un mod similar celui în care se suflă în bucium (n. red.).

Părăseşte hotelul şi intră în oraşul rănit. Hay Road este un dezastru. Cisterna stă de pază peste drum de carcasa arsă a hotelului Commercial, bucăţi smulse din verandă sunt împrăştiate pe toată strada. Doi localnici, îmbrăcaţi acum inutil în salopete reflectorizante, stau de pază lângă camion. Îi dau lui Martin un „Bună ziua" mormăit când se duce să inspecteze dezastrul. Errol şi echipa lui şi-au făcut bine treaba; pagubele au fost limitate la hotel. Jumătatea de jos a clădirii este în picioare, în mare parte neatinsă, deşi deteriorată de fum şi de apă. Cu etajul este o altă poveste. Pe colţul de deasupra intersecţiei acoperişul s-a prăbuşit şi veranda a dispărut, o parte din zidul exterior e prăbuşit în interior. Ferestrele nu mai sunt decât nişte socluri înnegrite. Din apartamentul lui Avery Foster n-a rămas mai nimic; ferestrele au explodat, veranda este doar o rămăşiţă, doar o mică porţiune din acoperiş mai atârnă de capătul zidului. Fumul încă se învolburează în sus, tentacule gri de la o mie de cărbuni, dar nu suficient ca să justifice să fie stropiţi în continuare. Hotelul nu mai poate fi salvat; va trebui demolat.

Magazinul general este închis. Normal că este închis. După arestarea lui Jamie Landers, se va mai deschide vreodată? Martin merge spre intersecţia în T. La librăria şi cafeneaua Oaza nu este niciun semn de viaţă, nici la salonul de vinuri, nici oriunde altundeva. Este joi, dar e încă prea devreme ca magazinele din Riversend care au supravieţuit să fie deschise. Cel puţin benzinăria de pe autostradă este funcţională, oferă ziare şi o aproximaţie de cafea: Nesscafe, la autoservire, granule care zornăie când Martin le pune cu lingura într-un pahar alb de polistiren, pe care-l umple cu apă fiartă de la un recipient şi cu lapte dintr-un bidon de doi litri.

Se aşază pe un scaun alb de plastic, la o masă albă de plastic, mobilier ieftin de exterior, care este băgat la interior în timpul verii. Inevitabil, Riversend este din nou pe prima pagină. O fotografie a lui Jamie Landers la scena crimelor din ţinutul arbuştilor, făcută de Carrie O'Brien cu teleobiectivul. „PSIHOPATUL CU OCHI ALBAŞTRI" spune titlul. Martin citeşte detaşat articolele lui D'Arcy, ştirile care relatează faptele, articolul de culoare care adaugă emoţiile. D'Arcy le-a făcut bine pe amândouă, dar totul pare că s-a petrecut cu mult timp în urmă, nu ieri după-amiază. De atunci, Riversend a mai trăit şi alte drame; au apărut întrebări noi. Martin ridică privirea din ziare, de parcă ar încerca să găsească un răspuns plutind prin benzinărie.

În schimb, pe uşă îşi face apariţia Doug Thunkleton.

— Salut, Martin. Mă bucur să te văd pe aici. Ce mai faci?

— Bine, ştii tu. Decăzut.

— Hă?

— Nu contează.

— Ah, da, am înţeles. Ascultă, Martin, în legătură cu asta – vreau să-mi cer scuze. Ştii tu, ce s-a întâmplat la Bellington. N-a fost abordarea mea; redactorul-şef a insistat.

— Bine.

— Angie Hester. Mi se pare că o cunoşti.

Angie? Lui Martin îi apare imaginea unei femei cu ochi întunecaţi, amintirea unei scurte întâlniri, dar nimic mai mult.

— Nu ştiu ce ai făcut, dar sigur are ceva împotriva ta. Directorul departamentului de ştiri e apoplectic. Zice că va dura o veşnicie să ne recăpătăm reputaţia. A concediat-o.

Martin simte un ghimpe de vinovăţie: vină pentru ce îi făcuse femeii şi vină pentru că nu îşi aminteşte ce anume.

— Şi tu? îl întreabă el pe Thunkleton.

— Eu am fost de acord cu ce mi-a spus ea, aşa că va trebui să port o parte din vină. Dar voi supravieţui. Voiam doar să spun că îmi pare rău.

Pare să se simtă regret în ce spune Thunkleton, aşa că Martin se simte oarecum solidar.

— Am văzut articolul cu blonda sinucigaşă. Nu te-au făcut de rahat redactorii după aia?

— Ba bine că nu. Ziarişti de birou, nişte nenorociţi. Nu că n-aş fi meritat-o. În parte. Dar nu voi primi o mărire de salariu anul ăsta, ca să spun aşa.

Cei doi bărbaţi rămân tăcuţi; Martin bănuieşte că pentru Thunkleton este o experienţă neobişnuită. Are dreptate; reporterul de televiziune se ridică în picioare, dă din nou din cap în semn de scuze şi pleacă.

O clipă mai târziu se întoarce.

— Mă gândeam că ai vrea să vezi astea. Ultimele ediţii.

Îi dă lui Martin ultimele ziare din Melbourne, *The Age* şi *Herald Sun.* Prima pagină din *The Age* este dedicată în întregime altor fotografii ale lui Carrie O'Brien, făcute pe când ofiţerii lui Vandenbruk îl ajutau pe Robbie Haus-Jones să iasă din infernul de la hotelul Commercial. Se văd numai

siluetele bărbaţilor, înconjurate de foc, flăcările fiind aduse mai aproape de lungimea obiectivului. În ţinuta lui Robbie este ceva care aduce vag a Hristos, cu braţele aruncate peste umerii salvatorilor săi, cu picioarele care se împleticesc sub greutatea lui. Titlul este imprimat pe fotografie: „Eroul din oraşul morţii, salvat ca să rămână exact suficient loc pentru primele paragrafe ale articolului lui D'Arcy.

Eroul din Riversend, agentul Robert Haus-Jones, a fost salvat de la o moarte oribilă, în timp ce încă o zi de mare dramatism se derula în sfâşiatul oraş din Riverina.

Tânărul ofiţer de poliţie, care a salvat nenumărate vieţi când l-a împuşcat pe preotul ucigaş Byron Swift, şi-a pus din nou viaţa în pericol, repezindu-se în hotelul oraşului, în flăcări, pentru a se asigura că nu era nimeni blocat în interior.

Haus-Jones a fost salvat de către colegii săi ofiţeri, după ce a devenit dezorientat, afectat de fumul şi de focul care au cuprins clădirea emblematică, veche de o sută de ani.

Dramatica operaţiune de salvare a venit la doar 24 de ore după ce Robert Haus-Jones salvase viaţa unui copil mic, cu câteva clipe înainte ca presupusul ucigaş al turistelor, James Arnold Landers, să fi încercat să măcelărească bebeluşul.

Incendiul, care se crede că a fost provocat fie de un scurtcircuit electric, fie aprins intenţionat de vandali, a avansat prin structură cu o viteză uluitoare, blocându-l pe Haus-Jones.

Articolul continuă în interior, dar Martin nu se oboseşte să întoarcă pagina. D'Arcy trebuie să fi fost în mare grabă să trimită articolul la timp pentru tipărire, ca să prindă măcar ultima ediţie. Dar asta nu-l scuteşte de greşeli: în hotelul Commercial nu se afla nimeni, nu era nimeni de salvat. Doar un incendiu, la etaj, care cuprindea apartamentul lui Avery Foster. Nu putea fi provocat de un scurtcircuit, nu atunci când alimentarea electrică fusese deconectată cu luni în urmă; nu putea fi provocat de vandali; nu cu Allen Newkirk mort, cu Jamie Landers în custodie şi cu tot locul înfăşurat în banda poliţiei.

Martin îşi aminteşte faţa lui Robbie; îşi aminteşte mâinile lui. Şi îşi aminteşte că îi spusese tânărului poliţist despre apartamentul neatins. Ce

îşi închipuise Robbie până atunci? Că văduva lui Foster îndepărtase toate posibilele dovezi? Nu era o presupunere nerezonabilă dacă ea ar fi ştiut cu ce se ocupa fostul ei soţ. Nu era o presupunere nerezonabilă dacă Robbie Haus-Jones ar fi ştiut cu ce se ocupa fostul ei soţ. Dacă ar fi ştiut…

La dracu'. Robbie. Ce idiot.

Înapoi la Câinele Negru, Jack Goffing stă în faţa camerei lui şi fumează o ţigară. Dau din cap în semn de salut, dar nu vorbesc. Martin îi dă lui Goffing ziarele, cu un zâmbet crispat.

— Deci, este un erou, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— I-ai spus despre ce-am găsit acolo?

— Destul. Ieri, după ce am vorbit cu Jamie Landers.

— O să faci public adevărul?

— Crezi că ar trebui? E un tip care vrea să scriu o carte. Îmi oferă o grămadă de bani şi răscumpărarea păcatelor.

— Sună promiţător.

— Da. Dau pe dinafară de entuziasm.

Goffing zâmbeşte la expresia ironică. Martin îi oferă ceai, face câte o ceaşcă pentru fiecare, în camera lui, şi le aduce afară.

— Deci, unde este? întreabă Martin. Robbie.

— La Melbourne. Arsuri ca alea au nevoie de îngrijire specializată.

— O să-i aducă acuzaţii?

Goffing ridică din umeri.

— Montifore a plecat. L-a dus pe Landers înapoi la Sydney. Cei de la criminalistică au omul care îi interesa; nu dau doi bani pe Robbie. Şi şefilor le place ideea să aibă un erou. Nu au prea mulţi.

— Şi Vandenbruk?

— Asta-i altă poveste. El probabil că nu şi-a dat seama încă, dar o să afle. Dacă Robbie ştia despre droguri, dacă lua mită, dacă nu i-a spus lui Herb Walker ce ştia, atunci Vandenbruk o să-l crucifice. Poţi să-l întrebi chiar tu pe Vandenbruk. S-a dus până la secţia de poliţie, dar se va întoarce cât de curând. Vrea să vorbească cu tine.

— Cu mine? De ce?

— Au început raidurile împotriva Reapers. Au început înainte de zori. Aici, acolo, peste tot. Adelaide, Melbourne, Canberra. Jumătate din

oraşele dintre ele. Se pregătesc să încheie, îi arestează pe barosani. Eroismul lui Robbie se va duce pe gârlă până la prânz. Presa a primit pontul; e călare pe treabă.

— Şi atunci de ce vrea să vorbească cu noi?

— Nu sunt sigur. Nu e operaţiunea lui. El este important, dar nu e şeful. Cred că vrea să ştie de ce a murit Walker.

— Se învinovăţeşte?

— Eu aşa aş face dacă aş fi în locul lui.

Martin se aşază lângă Goffing, soarbe din ceai şi priveşte în sus, spre cer. Ştie că undeva, în lume, trebuie să existe nori; trebuie să fie. Undeva plouă; undeva plouă cu găleata. Au loc inundaţii şi alunecări de teren şi uragane şi musoni. Undeva. Mai multă apă decât îţi poţi imagina, mai multă apă decât ai putea să-ţi doreşti vreodată. Aici nu sunt nori şi nu este ploaie. Seceta poate să dureze la nesfârşit; el ştie asta, toată lumea ştie asta. Doar că e greu de crezut.

Soseşte Claus Vandenbruk, aduce cu el felul lui de a fi posac, îi zoreşte în camera lui Goffing şi îl închide pe Martin cu ei în cameră, când închide uşa. Lui Martin îi este greu să-şi imagineze că Vandenbruk şi Herb Walker ar fi fost vreodată cei mai buni prieteni: Walker râdea întotdeauna, se bătea satisfăcut peste burtă; anchetatorul ACIC este un bărbat fără zâmbet, gata mereu să se înfurie.

— Bine. Raidurile merg bine. Am pus mâna pe aproape toţi cei pe care îi voiam şi probele arată deja convingătoare, dar am nevoie să pun ultimele lucruri cap la cap. Aşa că, Martin, trebuie să ştiu tot ce ştii tu. Trage-mă în piept şi nu ai să crezi în ce rahat mare pot să te bag. Ajută-mă, totuşi, şi te voi ajuta şi eu.

— Cum poţi să mă ajuţi? întreabă Martin, încercând să nu pară intimidat.

— Am interceptările apelurilor de la biserică – din ziua crimelor.

— Ai înregistrări? Martin nu mai ezită. Ce vrei să ştii?

— Operaţiunea cu drogurile. Şopronul de acolo, din sălbăticie. Spune-mi tot ce ştii.

— Credeam că vă ajută Jason Moore cu ancheta?

Vandenbruk face o pauză; pare că numără până la zece.

— Bine. Ascultă cu atenţie. Jason Moore este un martor protejat. El va băga multe persoane scârboase după gratii. Aşa că nu trebuie niciodată,

nici în lumea asta, nici în următoarea, să-i menţionezi numele. Niciodată. Nimănui. Nu în scris, nu la cârciumă, nu faţă de dragostea vieţii tale. Este o zonă interzisă. Ai priceput? El face o pauză pentru efect, înainte de a continua. Dar am nevoie să mi se confirme ceea ce ne spune el, aşa că vorbeşte.

— Bine, uite cum văd eu lucrurile, spune Martin. Jason cultiva câteva plante. Cei mai mulţi dintre oamenii care trăiesc acolo, între arbuşti, fac asta. Apoi a venit seceta, exista mai puţină apă, mai puţini bani. Aşa că a început să fure apă. Acolo există o gospodărie mare, veche, numită Springfields – cel puţin exista până la incendiul de săptămâna trecută. Are un iaz, alimentat de izvoare. Nu seacă niciodată, nici măcar pe o secetă ca asta. Jason fura apă de acolo pentru plantele lui. Este acelaşi iaz în care au fost găsite cadavrele turistelor, dar asta este o coincidenţă. Mă urmăreşti?

Vandenbruk aprobă din cap.

— Bine. Să revenim la Jason. În urmă cu câţiva ani, proprietarul de la Springfields, un tip numit Eric Snouch, a murit şi locul a rămas gol. Fiul său, Harley, se afla în închisoare, în Western Australia, sub un nume fals, Terrence McGill, aşa că locul a rămas pustiu şi a apărut oportunitatea să fure şi mai multă apă. Fără să fie pedepsit. Apă la liber.

Vandenbruk ridică mâna, făcându-i semn lui Martin să se oprească.

— E adevărat? îl întreabă el pe Goffing. În închisoare sub un nume fals?

Goffing dă din cap.

— Da.

— Ce mai Garcea! spune Vandenbruk, clătinând din cap. Bine. Spune mai departe.

— Părerea mea e că era încă o operaţiune destul de mică. Apoi a apărut Byron Swift şi, împreună cu cârciumarul, un tip numit Avery Foster, au susţinut financiar o operaţiune mai mare, cu o instalaţie hidroponică şi au început să-i aprovizioneze pe Reapers. Jason primea ceva bani şi, odată ce a apărut, la fel şi Harley Snouch, care pretindea că este proprietar la Springfields. Dar cea mai mare parte din profituri erau trimise în străinătate, la un orfelinat din Afganistan.

Vandenbruk, care tot dădea din cap, bifând o listă de control mentală, se uită din nou spre Goffing.

— Jack? E adevărat?

— Da. Îţi aminteşti? Ţi-am spus pe drumul de la Bellington. Swift era un

alias. Numele lui adevărat era Julian Flynt, un criminal de război căutat. Din ceea ce am descoperit eu şi Martin, Flynt îl cunoştea pe Foster din Afganistan. Ei trimiteau bani unui orfelinat.

— De unde ştii asta?

— Am găsit dovezi în apartamentul lui Foster. Deasupra cârciumii.

— Deasupra? Unde a fost incendiul?

— Da. Fusesem acolo cu o noapte înainte.

— Futu-i. Serios?

Vandenbruk are nevoie de un moment să se gândească la implicaţiile acestui lucru şi de încă un moment ca să-i pice fisa.

— I-a spus vreunul din voi lui Robbie Haus-Jones despre apartament?

Martin ezită, dar Goffing nu are astfel de reţineri.

— Da, ştia.

Lui Martin i se pare că se uită la un fitil care se arde. Priveşte cum Vandenbruk se luptă să se stăpânească, faţa lui se umflă şi se înroşeşte de furie, înainte să se ridice în picioare, umblă de colo până colo, explozia este iminentă, începe să vocalizeze, umplând atmosfera cu înjurături. Şi brusc, vine lovitura: explozia, un singur pumn, care îi face pumnul să treacă prin zidul subţire de rigips al motelului Câinele Negru, mâna intrându-i prin el până la cot.

— Futu-i, spune el, pentru ultima dată, investind acest cuvânt cu toată furia şi veninul înăbuşit.

Martin şi Jack schimbă o privire. Vandenbruk îşi retrage braţul, se curăţă de fulgii albi de rigips, apoi se întoarce spre ei, cu nervii din nou sub control.

— Aţi găsit vreo dovadă în apartament că Haus-Jones era implicat în operaţiunea cu droguri?

— Nu, spune Goffing. Niciuna.

Vandenbruk îşi îngrijeşte mâna, respiră adânc.

— Oamenii mei şi-au riscat viaţa ca să-l scoată de acolo.

Vandenbruk pare că reflectează la asta, furia i se domoleşte încet. În cele din urmă se calmează suficient ca să-şi reia locul, scuturând pentru ultima dată din cap, mai mult de necaz decât de furie.

— Credeţi că încerca să se sinucidă? Să ia dovezile cu el?

Acest gând nu-i trecuse prin minte lui Martin. Schimbă o altă privire cu Goffing.

— Îmi pare rău. N-am idee.

— Bine. Spune mai departe, Martin. Vorbeai despre operaţiunea cu drogurile.

— Sigur. Părea că totul merge ca uns, până anul trecut pe vremea asta. Atunci Swift a împuşcat cinci oameni şi a fost omorât de Robbie Haus-Jones. Swift, sau ar trebui să spun Flynt, era un fost membru al forţelor speciale şi nu era uşor de intimidat. Dar odată ce el a dispărut, Reapers au întrezărit o oportunitate şi au făcut o mişcare, scoţându-l din schemă pe Avery Foster. Acesta încă primea nişte bani, dar probabil că nu tot atât de mult. Reapers luau partea leului.

— Bine, voi doi aţi văzut apartamentul lui Foster. Jack, exista vreo dovadă că plănuia să se sinucidă?

— Nu pe care să o fi văzut noi. Din contră: locul arăta de parcă tocmai ieşise pentru un minut. Nu era nicio scrisoare, nimic de felul ăsta. Cina lui era încă pe masă.

— Deci tu crezi că Reapers l-au omorât? întreabă Martin.

— Nu ştiu, spune Vandenbruk. Dar vom adăuga cu siguranţă lucrul ăsta pe listă. Atunci cine a decis că a fost sinucidere? Agentul Haus-Jones?

Goffing se uită spre Martin.

— Aşa cred.

— Bine. Ce altceva poţi să-mi mai spui despre operaţiunea cu droguri?

— Nu prea multe; cred că asta acoperă cam totul, spune Martin.

— Bine, spune Vandenbruk, lăsându-se pe spate, părând că a încetat să fiarbă, pentru prima dată. Sunt vreo două lucruri pe care ar trebui să le ştii. În primul rând, aşa cum ţi-am spus mai devreme, Herb Walker nu s-a sinucis; Reapers l-au omorât, după ce l-au găsit la Jason. Va trebui să corectezi asta când va veni vremea. Al doilea lucru, articolul pe care l-ai publicat în *Sydney Morning Herald,* cum că el a ignorat ponturile despre cadavrele din iaz, asta l-a scandalizat. S-a înfuriat teribil. Ştii de ce?

Martin arată contrariat, spune clătinând din cap:

— Jamie Landers mi-a spus ieri. Mi-a spus că el şi Allen Newkirk au fost cei care au sunat la Crime Stoppers. Dar el spunea că nu menţionaseră iazul, doar spuseseră că fetele erau moarte şi că trupurile fuseseră aruncate undeva în ţinutul arbuştilor. Asta înseamnă sute de kilometri pătraţi.

— Corect. Chiar şi aşa, Herb nu a ignorat asta. Nu era feuda lui. Ţinutul

arbuştilor se află la nord-vest de Riversend; Bellington se află la patruzeci de minute spre sud. I-a cerut agentului Haus-Jones să verifice.

— El ţi-a spus asta?

— El mi-a spus. În ziua în care a sfârşit mort. În ziua în care i-am dat numărul de telefon la care sunase Swift.

— Numărul lui Avery Foster?

— Aşa este. Deci, Martin, când îţi revizuieşti povestea, vreau să îndrepţi lucrurile; Herb Walker nu s-a sinucis şi nici nu şi-a neglijat datoria.

Martin este de acord, spăşit.

— Desigur. Măcar atât pot să fac. Dar ar trebui să ştii că lui Bethanie Glass, colega mea, ei i s-a spus că pontul de la Crime Stoppers se referise în mod specific la iaz. Nu noi l-am transformat în ţap ispăşitor.

Acum nu se mai vede nicio emoţie pe faţa lui Vandenbruk, este doar o privire de oţel.

— Cine a fost sursa ei?

— Nu ştie. A venit prin serviciul de relaţii publice al poliţiei. De undeva de foarte sus.

— Iisus plânge, spune Vandenbruk, scuturând capul cu un amestec de neîncredere şi dezgust. I-au făcut chestia asta, l-au crucificat, şi pe urmă, când a murit, două sau trei zile mai târziu, l-au elogiat, l-au numit erou. Acum furia revine, fitilul a fost înlocuit. Ei bine, să mă ia dracu', Martin, asigură-te că şi asta ajunge la tipar.

— Ai cuvântul meu.

— Bine, spune Vandenbruk. Acum, uite care-i treaba. Eu o să ţin mica ratare a lui Jack în afara investigaţiei – partea în care s-a lăsat păcălit de Snouch la Canberra. Nimeni nu trebuie să ştie.

Martin aruncă o privire spre Goffing. Agentul ASIO se holbează la Vandenbruk cu faţa albită.

— Ştiai? întreabă Goffing.

— Mi-am dat seama. După ce am ascultat interceptările telefonice, am verificat metadatele pentru telefonul lui Foster. Exact cum ai făcut şi tu. Snouch a fost cel care l-a sunat pe Foster din Russell Hill.

— Cine altcineva şi-a mai dat seama de asta?

— Nimeni, cel puţin din câte ştiu eu. De ce să-şi mai fi dat cineva seama? Doar câţiva oameni ştiu faptul că Snouch a fost cel care l-a deconspirat pe Swift, cel care a dezvăluit că era în realitate Julian Flynt, şi

toţi cred că fusese motivat de altruism. În afara cazului în care au auzit de interceptările de la St James, atunci nu au niciun motiv să creadă că Snouch încerca să-l elimine pe Swift şi să-şi tragă o parte mai mare din operaţiunea cu drogurile.

— Nu asta l-a motivat, intervine Martin.

Şi chiar atunci realizează, prea târziu, că fusese păcălit de poliţist, în esenţă confirmând că Snouch îl fraierise într-adevăr pe Goffing. Jack îi aruncă o privire nimicitoare.

Vandenbruk zâmbeşte fără căldură şi se întoarce spre Martin.

— O să-ţi pun să asculţi înregistrările de la biserică şi, poate, să-ţi dau câteva informaţii despre Reapers, dacă îţi trebuie. În schimb, am nevoie de câteva lucruri, de garanţii. Eu nu vreau să fiu menţionat. Nu vreau ca oamenii să ştie că eu i-am dat numărul de telefon lui Herb şi nu vreau să se ştie că ACIC s-a băgat în baza de date a Telstra. Bine?

Martin nu spune nimic. Jack nu spune nimic, dar Martin poate să vadă, după expresia de pe faţa tipului de la ASIO, că amândoi gândesc acelaşi lucru: îşi acoperă curul.

Martin întreabă.

— De ce s-a băgat Comisia în baza de date?

Încă o scânteie de furie şi încă o pauză pentru a o controla, dar fitilul se aprinde.

— Pentru că eram în miezul unei operaţiuni majore de contrainformaţii, care implica sute de anchetatori şi ani de muncă. Nu voiam să fie deraiată de o crimă întâmplătoare a unui preot dereglat. Dacă cei de la criminalistică ar fi aflat despre asta, toată poliţia ar fi ştiut şi, dacă ar fi ştiut toată poliţia, atunci ar fi aflat întreaga lume. Operaţiunea ar fi putut să se prăbuşească.

Martin vede o oportunitate să sondeze mai departe.

— Protejarea operaţiunii trebuie să fi părut deosebit de importantă. Vechiul tău prieten, Herb Walker… l-a închis pe Byron Swift într-o celulă după ce au apărut acuzaţiile de pedofilie, dar cineva din Sydney i-a ordonat să-l elibereze. Tu ai fost acela?

Vandenbruk este din nou în picioare, fitilul arde, ameninţând să explodeze. Efortul de a se controla îl face să şuiere răspunsul.

— Nu, al dracu’ să fiu dacă am fost eu. A fost cineva din forţa operativă, doar atât ştiu, şi dacă voi afla vreodată cine a fost, o să-i rup

gâtul nenorocit. Acum, vrei să auzi benzile sau nu?

— Sigur, spune Martin, luat din nou prin surprindere de temperamentul exploziv al lui Vandenbruk.

— Deci, ne-am înţeles?

Martin priveşte spre Goffing, dar tipul de la ASIO se uită în podea. Vandenbruk i-a adus acolo unde voia.

— Da, ne-am înţeles, spune Martin.

— Bine.

Vandenbruk îşi scoate telefonul.

— Nu pot să-ţi dau o copie, aşa că ascultă cu atenţie.

Se aude un telefon sunând şi un clic când se răspunde.

— Avery, sunt Byron. Ce căcat! Trebuie să o iau pe Mandy cu mine.

— Byron, mai încet, mai încet!

— Nu pot mai încet. Mandy vine cu mine! Bine?

— Ascultă, am vorbit despre asta. Ai fost de acord. Ce s-a schimbat?

— Craig Landers. El a fost.

— Tipul de la magazinul general? Ce vrei să spui cu „el a fost”?

— El şi gaşca lui. Crimele din ţinutul arbuştilor de care ţi-am spus, sângele şi lenjeria de damă, el trebuie să fi fost. Şi amicii lui. Nu Reapers.

— Ce? De unde ştii asta?

— Nevastă-sa m-a avertizat că vor să mă împuşte. A venit aici panicată, spunând că sunt animale. Apoi apare el – Craig –, aproape că a recunoscut. A venit la biserică. Mi-a spus că ştia că plecam. Mi-a spus că odată ce voi fi plecat va veni după Mandy şi după nevastă-să şi după oricine altcineva are chef. Nu pot să o las aici. Tu n-ai văzut ce am văzut eu în ţinutul arbuştilor. Tipul e dereglat. Sunt nişte animale. Mandy e însărcinată.

— Însărcinată? Cu tine?

— Da, cu mine. Cu cine altcineva?

— Să fiu al dracului, Julian. Ce mai preot eşti şi tu!

— Deci, pot să o iau cu mine sau nu?

— Da. Ia-o cu tine. Scoate-o în afara pericolului. Dar aminteşte-ţi cine eşti cu adevărat şi ce este în joc. Mi-am pus gâtul în joc pentru tine, ştii asta.

— Tot ce vreau este să-i duc pe ea şi pe copil într-un loc unde sunt în

siguranţă. După asta sunt pe cont propriu. Nu e nevoie să ştie nimic altceva.

— Bine. Dă-i drumul atunci.

— O să plec. După slujbă.

Se aude un zgomot. Înregistrarea se termină.

Martin se uită la Goffing; tipul de la ASIO îi întoarce privirea. Nu sunt prea multe de spus.

— Bine, uite-o şi pe a doua, câteva minute mai târziu. Dar, aminteşte-ţi, între cele două, Foster primise un telefon de la Russell Hill. Avem metadatele, dar noi ascultam telefonul de la biserică, nu pe al lui Foster, aşa că nu există nicio înregistrare cu apelul ăla.

Goffing dă din cap, retrăindu-şi ruşinea.

— A fost Snouch. El l-a sunat pe Foster.

— Corect. Şi acum Foster îl sună pe Swift.

Zgomotul unui telefon care sună.

— St James.

— Byron? Sunt Avery. Ne-au descoperit.

— Ce?

— Tocmai am primit un telefon de la Harley Snouch. Ştie cine eşti, ce ai făcut.

— Snouch? Ratatul ăla. Ce vrea? Mai mulţi bani?

— Nimic. Le-a spus poliţailor şi le-a spus celor de la ASIO. Sunt pe drum încoace.

— Ce? De ce a făcut asta?

— Nu mai contează. Pleacă. Pleacă acum. Uită de fată. Uită de slujbă. Doar pleacă. Ia-ţi armele şi dispari.

— Nu pot. Nu pot să o las pur şi simplu. Landers e un animal.

— La dracu', Julian. Nu o mai poţi ajuta. Nu de acum înainte. Cară-te dracului de acolo. Acum. Lasă-l pe Landers în seama mea.

Un pârâit ca de electricitate statică şi conexiunea este moartă.

Căldura este în creştere, deşi este abia nouă treizeci dimineaţa şi soarele este departe de a ajunge la zenit. A început să bată un vânt uşor

din sud, aducând puţină uşurare, dar Martin nu se lasă păcălit. Temperatura, deja aproape de treizeci de grade, va urca mult mai mult. Poate că se aclimatizase cu căldura uscată, dar nimeni nu se aclimatizează la patruzeci de grade.

Câţiva localnici stau în grup peste drum de hotel, arătând spre acesta şi mormăind, cu feţele încreţite pentru că nu le vine să creadă ce văd. Martin îl vede pe Luke McIntyre, împreună cu alţi doi băieţi, cam de aceeaşi vârstă.

Un SUV de ultimă generaţie alunecă pe lângă ei, un BMW cu numere de Victoria. Trage lângă trotuar, cu faţa, ignorând semnele. Din el coboară un cuplu bine îmbrăcat, bărbatul cu un aparat foto voluminos. El începe să facă fotografii, în timp ce nevastă-sa face selfie-uri pe telefonul ei. „Iisuse, turişti. Au venit să vadă oraşul morţii, să facă poze vesele *şi* să culeagă anecdote pentru următoarea lor petrecere", se gândeşte Martin.

Localnicii privesc chiorâş, se evaporă în cele câteva magazine care au deschis.

La Oaza mai sunt şi alţi turişti la tejghea, comandă cafele şi cer indicaţii ca să ajungă la St James. Mandy este taciturnă, lucrează la maşina de cafea, cu sprâncenele încruntate şi buzele strânse. Martin se întreabă de ce se mai deranjează moştenitoarea de la Springfields. Mandy îl vede şi îi oferă un zâmbet reţinut, dar dincolo de semnul de bun venit el vede îngrijorare în ochii ei. Îi face o cafea, fără ca el să ceară şi i-o dă.

— Ce e, Martin? S-a mai întâmplat ceva?

Martin ridică din sprâncene, admirându-i spiritul de observaţie; îl cunoaşte deja destul de bine ca să-i citească starea. Nu există nicio cale uşoară ca să spună ceea ce urmează, aşa că nu încearcă să înfrumuseţeze lucrurile.

— Ştiu cine a fost Byron Swift, Mandy… cine a fost cu adevărat.

Gravitatea cuvintelor lui o face să se oprească pentru o clipă. Apoi se duce spre uşă, o încuie, întoarce semnul „ÎNCHIS". Apoi se întoarce la maşina de cafea, îşi face o ceaşcă pentru ea, ca să îşi ocupe mâinile cu ceva înainte să răspundă, în sfârşit.

— Deci articolul tău era adevărat? A fost în Afganistan? Soldat?

— Da. Numele lui era Julian Flynt.

— Julian? spune ea întrebător. Julian, repetă cu voce mai tare. Julian. Julian Flynt.

— Mandy, nu e de bine.

— Spune-mi.

Iar el face asta. Mai întâi lucrurile bune: soldatul de elită, liderul, apoi cele rele: captivitatea la talibani, supravieţuitorul traumatizat; şi, în sfârşit, cele urâte: soldatul rebel, ucigaşul, criminalul de război. Evadatul. Mandy ascultă fără să comenteze, fără să mişte. Doar un tremur al buzelor îi trădează sentimentele.

— A fost un ucigaş? întreabă ea. A fost întotdeauna un ucigaş, repetă, răspunzând propriei întrebări.

Martin vrea să se ducă spre ea, să o aline. Dar nu încă.

— Mai sunt şi altele, Mandy. Avery Foster, cârciumarul… îl cunoştea pe Flynt din Afganistan. Fusese capelan acolo. Probabil că el l-a ajutat să scape de acolo, să se ascundă aici.

Mandy lasă maşina, cu cafeaua neterminată şi se aşază, cu trăsăturile ei perfecte, tulburate, ca nişte valuri pe apă.

— Era doar un rol? Preoţia era un rol? Nu pot să cred asta. Era prea… nu ştiu… prea bun la asta.

— Era cu adevărat preot. Fusese hirotonisit – sub un nume fals, dar fusese hirotonisit. Şi nu cred că era un rol. El şi Foster trimiteau bani în Afganistan, la un orfelinat. Cred că ei încercau să-şi răscumpere păcatele, un act de căinţă.

Mandy clipeşte, vizibil tulburată.

— O să scrii despre toate astea, nu-i aşa?

Martin dă din cap.

— O să scriu. Şi chiar dacă nu o să scriu eu, altcineva va scrie. Autorităţile ştiu. Va ieşi la iveală la proces. Poate chiar înainte.

— Am avut încredere în el, Martin. L-am iubit. Ea se uită direct la el, direct în ochii lui. Din cauza asta i-a omorât pe oamenii aceia? Pentru că aflaseră cine era? Era malefic?

— Nu, Mandy. Nu cred că ei aveau idee că el era Julian Flynt.

— Atunci de ce?

— Sunt foarte aproape. Cred că pot să aflu. Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu? Cum?

— Jurnalul.

— O, Martin. Atunci ea pare să se prăbuşească, de parcă o greutate a

căzut peste ea.

Nu îi mai poate susţine privirea, ci se uită în pământ, şi pe urmă la Liam, care stă întins pe spate, se joacă cu un cub şi scoate sunete pentru el însuşi. Martin se ridică în picioare, se duce lângă ea, se aşază pe vine şi îi prinde mâinile. În cele din urmă, ea îl priveşte şi vorbeşte.

— Jurnalul dovedeşte că Byron era cu mine, aici, în noaptea în care au fost răpite turistele. Poliţia trebuia să ştie. Poliţiştii credeau că el le omorâse. Dar eu ştiam că n-a fost el, că adevăratul criminal era încă liber, că ar putea să ucidă din nou. Trebuia să le arăt.

Martin îi strânge mâna.

— Ai făcut lucrul corect, Mandy. Lucrul corect. Poliţia greşea, tu aveai dreptate. A fost Jamie Landers. Martin face o pauză, apoi continuă. Dar de ce ai rupt paginile? De ce anume sperai să-l protejezi?

Mandy pare puţin surprinsă.

— Pe Byron? Nu-l protejam pe el. El era mort. Nu-i mai putea face rău nimic.

— Pe cine, atunci?

— Robbie.

— Robbie Haus-Jones?

— Robbie.

Martin se gândeşte la tânărul agent, cu mâinile roşii, cu faţa înnegrită.

— De ce, Mandy? Ce ai scris în jurnal?

Ea închide ochii, îşi muşcă buzele, se îmbrăţişează singură.

— Robbie îl adora pe Byron. Era cumva înamorat de el, poate îndrăgostit de el. Byron şi cu mine obişnuiam să glumim pe tema asta. Dacă poliţiştii s-ar fi prins de asta, l-ar fi ridiculizat fără milă.

— Adevărat. Dar asta nu e tot, nu-i aşa? Poate că e suficient ca să rupi paginile, dar nu este suficient ca să rişti să fii arestată pentru asta, să rişti închisoarea, să rişti să fii despărţită de Liam. Trebuie să mai fie ceva.

Ochii lui Mandy sunt înfipţi într-ai lui.

— Byron mi-a spus. Nu că era Julian Flynt, asta nu mi-a spus niciodată, nici că fusese în Afganistan, ci alte lucruri. Mi-a spus că oamenii cultivau droguri în ţinutul arbuştilor, că le vindeau unei bande de motociclişti. El îi ajuta, acţiona ca intermediar, îi împiedica pe motociclişti să-i jefuiască. Şi ultima dată când l-am văzut, înainte să plece la biserică, când mi-a spus că trebuia să plece şi nu putea să mă ia cu el, mi-a spus că dacă aveam vreun

necaz după ce pleca el, să mă duc la Robbie. El mi-a spus că Robbie ştia ce făcea el. Robbie îl acoperea pe Byron. Asta este ceea ce am rupt din jurnal.

— Îl protejai pe Robbie?

— Nu era vina lui, Martin. El îl iubea pe Byron; credea în el. El îl apăra. Robbie nu lua niciun ban. Nu era corupţie; era dragoste.

Martin poate să vadă amărăciunea scrisă pe faţa ei şi totuşi, insistă.

— Cine altcineva mai ştia?

— Nu cred că ştia cineva detaliile despre cum funcţiona, nici măcar Robbie. Dar toţi ştiam că existau nişte bani. Pentru echipa de fotbal, pentru grupul de tineret, pentru familiile care o duceau greu. Să ajute brigada de pompieri, clubul. Eram toţi complici în treaba asta – seceta devenise tot mai rea, se apropia –, n-am pus întrebări.

Apoi Martin se ridică şi o ia în braţe cu totul, o ţine strâns. Trebuie să-i spună că Byron fusese mai mult decât un intermediar. Şi trebuie să-i spună despre Harley Snouch, să-i dea trusa ADN, dar asta poate să mai aştepte.

★

Ziua este fierbinte şi este uscată şi este aridă. Briza de dimineaţă a murit şi soarele atârnă deasupra oraşului Riversend ca un judecător care se pregăteşte să dea sentinţa. Magazinele, care au fost deschise pentru scurt timp, sunt închise din nou, închise pentru restul săptămânii sau închise pentru totdeauna: banca, galeria de artă, magazinul second-hand, agenţia imobiliară, salonul de coafură. Salonul de vinuri stă acolo, în anonimitatea lui obturată, bântuit din nou doar de fantome. Din ruinele cârciumii încă se ridică fum şi jurnaliştii umblă pe străzi ca nişte şacali. În intersecţie, soldatul stă nemişcat pe soclul său, cu capul plecat, respectând aceeaşi linişte pe care o respectă de aproape un secol. Alături de cârciumă, neatins de foc, magazinul general rămâne închis, cu apa lui îmbuteliată inaccesibilă. După zece zile, oraşul a ajuns să-i fie familiar; Martin are senzaţia că ştie fiecare clădire, fiecare colţ, fiecare persoană, după nume şi figură. Şi acum le cunoaşte şi secretul murdar. Ştie oraşul, oraşul îl ştie pe el şi mai ştie că a venit timpul să plece. Nu a mai rămas nimic pentru el aici. Wellington Smith îl aşteaptă cu banii şi promisiunile şi entuziasmul lui.

Până la urmă, se certaseră. Fusese un moment acolo, când ea era în

braţele lui, când el sperase la mai mult, crezuse că ar putea să ţină în braţe viitorul. Dar pe urmă Martin stricase totul. Nu apreciase cum trebuie tot ce îndurase ea: jelind-o pe mama ei, dezamăgită de Swift, trădată de Snouch. Martin nu anticipase cât de mult o răneau revelaţiile lui. Acum ea ştia că preotul nu avusese încredere în ea, nu-i dezvăluise cine era cu adevărat, chiar şi atunci când îi declarase dragostea lui pentru ea. Chiar şi după ce o lăsase însărcinată. Îşi continuase impostura faţă de ea la fel cum făcuse faţă de oricine altcineva. Aşa că atunci când Martin sugerase că era posibil ca actul final al lui Swift – omorârea celor cinci bărbaţi – să fi fost o încercare prost înţeleasă de a o proteja, asta nu o consolase. Furia ei izbucnise în flăcări, îndreptată spre Swift şi îndreptată spre Martin. Cum îndrăznea preotul, acest bărbat violent, cu trecutul său violent, să ucidă în numele ei, de parcă ea ar fi incapabilă să se apere singură împotriva unor prădători precum Craig Landers şi gaşca lui? Nu Landers o lăsase însărcinată, ci Swift.

Şi atunci, Martin, adăugând la furia şi la disperarea ei, îi dezvăluise adevărata natură a tatălui ei, Harley Snouch, distrugându-i pentru totdeauna speranţele pe jumătate conştientizate. La treizeci de ani după ce o violase pe mama ei, nu avea nicio remuşcare. Niciuna. Complotase să-i câştige afecţiunea, pretinzând că ar fi fratele ei vitreg, plănuind să o înşele în timp ce o manipula ca să-i fure moştenirea, moştenirea lui Liam, propriul său nepot. Atunci ea plânsese, plânsese cu adevărat: plânsese pentru tot ceea ce pierduse, pentru tot ceea ce nu avusese niciodată. Plânsese pentru ea însăşi şi plânsese pentru fiul ei şi plânsese pentru viitorul lui, atunci când ar putea să afle adevărul despre tatăl lui şi despre bunicul lui. Şi, încercând să o aline, Martin i se oferise, cu promisiunea implicită că el era diferit, era autentic, că el nu o va dezamăgi. Şi, pentru moment, ea crezuse asta şi la fel crezuse şi el, crezuse că era un om mai bun. Crezuse pentru destul de mult timp ca să se oprească din plâns, destul de mult ca să-l ducă în pat şi să verse altfel de lacrimi.

Dar prefăcătoria nu ţinuse mult; între el şi ea intervenea subiectul, povestea, nevoia lui de a spune lumii. În timp ce stăteau întinşi în pat şi plănuiau evadarea, îşi plănuiau viitorul, Martin i-a spus despre promisiunea de reabilitare pe care i-o făcuse Wellington Smith, despre reputaţia lui reparată, despre cum intenţiona să scrie o carte ca să îndrepte lucrurile, să dezvăluie adevărul marelui public australian, să

expună secretele şi să dezvăluie minciunile din Riversend. Îi prezentase asta ca pe o oportunitate minunată: ar fi putut să meargă oriunde, să trăiască oriunde. Ea era bogată, el ar fi putut să scrie o carte în timp ce îşi clădeau o viaţă nouă, împreună. Atunci ea rămăsese tăcută, fără să spună nimic. Liniştea ei ar fi trebuit să-l avertizeze, dar el trăncănise în continuare, nepăsător.

În momentul acela ea îl văzuse aşa cum era, aşa cum fusese întotdeauna: un jurnalist, punându-şi vocaţia mai presus de orice altceva, un preot laic care predică la altarul adevărului, fără să-i pese pe cine ar putea răni în demersul lui. Şi, în cele din urmă, ea vorbise, cu o voce moale şi precaută. Ea dorea să ştie, ceruse liniştită să afle dacă el intenţiona să scrie totul, fără excepţie, să aştearnă pe hârtie tot ceea ce ştia. Nu doar să-i condamne pe Byron Swift şi Harley Snouch, ci să-i expună şi pe toţi acei oameni care îl ajutaseră pe Martin: Robbie Haus-Jones şi Fran Landers şi Errol Ryding. Şi pe ea însăşi. Întregul oraş. Erau toţi dispensabili, puteau fi sacrificaţi toţi pe altarul jurnalismului? „Cu asta mă ocup eu", spusese el. Şi când temperamentul ei izbucnise din nou, el răspunsese cu aceeaşi monedă, întrebase cum poate ea să îl judece pe el, ea care îl manipulase ca să descopere trecutul urât al lui Swift, care-i ascunsese tot timpul informaţii despre operaţiunea cu drogurile şi despre implicarea lui Robbie. O acuzase că îl minţise şi îl înşelase; ea îl acuzase de egoism şi de nepăsare faţă de alţii. Se certaseră: el ţipase, Liam plânsese, ea îl dăduse afară.

Martin ajunge în Thames Street, la capătul magazinelor, capătul umbrei. Păşeşte afară, în cazan, căldura taie în el în timp ce continuă pe Hay Road până la vechiul pod de lemn, indiferent la temperatură. De parcă ar mai putea să-l rănească acum. Până la urmă se opreşte, îşi aşază palmele pe balustradă, simte căldura arzătoare a lemnului, le lasă acolo. Albia râului este tot secată şi crăpată; frigiderul stă încă acolo, oferind mirajul berii.

Când traversase podul pentru prima dată, în urmă cu zece zile, venise aici să se recupereze, să-şi lase demonii în urmă, să se împace cu a patruzecea sa aniversare, pe care o petrecuse încuiat în portbagajul unui Mercedes-Benz, în Fâşia Gaza. Max Fuller îl trimisese, cu speranţa că dacă se întoarce pe teren ca să acopere un subiect, departe de sediul central, s-ar putea să redevină jurnalistul care fusese cândva. Dar, în timp ce stă în

picioare pe pod, Martin realizează că nu va mai fi niciodată acel jurnalist, nu va mai fi niciodată acea persoană. Îi vine în minte dictonul lui Heraclit: un om nu se poate scălda de două ori în acelaşi râu. Priveşte albia secată a râului. E valabil şi pentru râuri fără apă? Întotdeauna îl nedumerise, chiar şi în timpul orelor de consiliere psihologică, de ce avusese un impact atât de profund asupra lui faptul că fusese abandonat în acel Mercedes. Era stresul acumulat, îi spuseseră ei, faptul că văzuse şi auzise atât de multe, şi experienţa din Gaza fusese picătura care umpluse paharul. Până la urmă, el fusese martor la evenimente mult mai rele: prizonieri executaţi cu mitraliera în timp ce familiile lor erau obligate să privească; moartea bebeluşilor în taberele de refugiaţi, cu mamele lor văitându-se de durere; ochii goi ai supravieţuitorilor, după ce cei dragi lor fuseseră eliminaţi de purificarea etnică. Ce înseamnă să fii închis în portbagajul unei maşini pentru câteva zile, în comparaţie cu astea?

Acum ştie. A văzut noaptea trecută, când îl privise pe Defoe, care stătea nemişcat în timp ce flăcările hotelului Commercial urlau în faţa lui, luând notiţe, observând reacţiile celorlalţi, impenetrabil la realitate, fără să clipească atunci când Robbie Haus-Jones era tras afară aproape mort din infern. Atunci Martin se văzuse pe sine aşa cum fusese înainte de Gaza, îndepărtat de evenimente. Omul de teren al lui Max Fuller, călătorind cu uşurinţă: fără să se implice cu nimic în poveste, fără să lase nimic în urma lui. Pentru că povestea era ceva ce se întâmpla altor oameni; el era acolo doar ca să relateze, un observator. Şi totul se schimbase în Gaza. El devenise povestea; aceasta i se întâmplase lui. El fusese implicat; nu mai avusese învoire de la Dumnezeu, nu mai avusese dreptul de a rămâne în afara poveştii, în afara vieţii. Fusese participant, indiferent dacă îi plăcuse sau nu. Lucrurile nu li se mai întâmplau doar altor oameni; o mică parte din durerea lor, din bucuria lor sau din vidul lor se revărsase asupra lui, devenise parte din el. Cum de putuse să-şi imagineze că asta nu avea să se întâmple?

Stând în picioare pe pod, el realizează că vechiul Martin Scarsden a dispărut de acum, a dispărut pentru totdeauna. Cu vreo săptămână înainte de cea de a patruzeci şi una aniversare a sa, el a renăscut, fie că-i place sau nu. Dar se întâmplă prea târziu. Mandy s-a întors înapoi la librărie şi nu mai vrea să-l vadă niciodată. După o viaţă întreagă de unul singur, el este încă singur, şi probabil aşa va fi întotdeauna, reporterul de

încredere până la capăt. Şi acum doare; nu mai este imun. Pentru prima dată s-a implicat în poveste şi acum este condamnat să lase în urmă mari părţi din el însuşi. În ochi îi apare o lacrimă şi îl surprinde. Nu-şi aminteşte să fi plâns vreodată, nici ca adult, nici ca adolescent, în niciuna dintre misiunile lui, indiferent cât de răscolitoare, nu de când avusese opt ani. Existaseră momente în care totul în jurul lui plângea şi el rămăsese singurul cu ochii uscaţi. Se întreabă de ce. Şi lacrima îi curge în jos pe obraz, cade spre albia uscată a râului. Zădărnicia ei îl face să zâmbească.

Martin revine în oraş, urmând drumul în jos de pe digul de lângă râu. Indecizia a pus stăpânire pe el, dar căldura este insistentă; nu poate să o mai ignore aşa cum nu mai poate să ignore viaţa însăşi. Privind în lungul Thames Street, Martin recunoaşte în depărtare un break roşu parcat în faţa bisericii St James. Se îndreaptă spre biserică, nesigur pe ceea ce vrea să facă. Clădirea arată la fel de anonimă şi de nepăsătoare ca întotdeauna, nederanjată de asaltul soarelui, aşezată distant deasupra scurtului şir de trepte. Astăzi uşile sale duble sunt întredeschise. Poate că turiştii le-au deschis. Înăuntru este răcoare, întuneric, dar nu vede niciun gură cască, doar o singură persoană, în faţă, lângă altar, îngenuncheată în rugăciune. Proprietara maşinii roşii – Fran Landers. Martin aşteaptă în tăcere, în spate, până când ea termină.

— Ah. Tu eşti, Martin? Mă întrebam dacă o să te întorci.

— Bună, Fran. Eşti bine?

— Nu prea bine. De fapt, mizerabil. Cu ce pot să te ajut?

— Am vorbit ieri cu Jamie, în celula lui, înainte să-l ducă de aici. Era îngrijorat pentru tine. Mi-a zis să-ţi spun că îi pare rău, că nu a vrut niciodată să te rănească. Sunt convins că vorbea serios.

Pentru Fran este prea mult. Se aşază, aproape se prăbuşeşte pe o bancă din apropiere şi începe să plângă aproape imperceptibil.

Martin se aşază alături de ea, îi lasă timp înainte să vorbească.

— Mă gândesc să scriu ceva, Fran. Să explic ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Şi vrei să vorbeşti cu mine.

E mai mult o declaraţie decât o întrebare.

— Vreau.

Ea dă din cap, resemnată.

Există o stare de calm în clădire, este un sanctuar faţă de arşiţa şi de

strălucirea care te lovesc afară. Martin deschide aplicaţia de înregistrare vocală de pe telefonul său. Înainte să înceapă, el aşteaptă ca ea să-şi revină.

— Fran, în ziua crimelor, mi-ai spus că ai venit aici la biserică. Şi că l-ai avertizat pe Byron Swift despre faptul că soţul tău şi prietenii lui ameninţau cu violenţa.

— Da. I-am spus că aveau arme, că el ar trebui să plece. El mi-a spus că oricum pleca, imediat după slujbă. Mi-a spus să-l aştept lângă laguna Blackfellas.

Martin face o pauză, lasă cuvintele ei să se aşeze, înainte să o contrazică.

— Nu. N-a spus asta, Fran. Ţi-a spus şi ţie acelaşi lucru pe care i l-a spus şi lui Mandy Blonde: că trebuia să plece singur. Ştim asta de la Mandy şi din telefoanele pe care le-a dat de la biserică. Plănuia să plece singur. Am dreptate, nu-i aşa?

— Ne iubea. Îi păsa de noi.

— Cred lucrul ăsta. Poate că ar fi vrut să vă ia cu el. Dar nu asta a spus, nu-i aşa? A spus că nu era posibil.

Fran rămâne nemişcată pentru multă vreme, apoi dă din cap în semn de afirmaţie, cu vocea aproape o şoaptă.

— Da. Eu am spus asta. Am spus că o să-l aştept lângă lagună. Speram că va veni. El n-a spus niciodată că o să vină, dar eu speram că era posibil.

— Şi te-ai mai dus la Blackfellas? Jamie spunea că te-a văzut acasă.

— Ambele. M-am dus acasă. Apoi m-am dus la Blackfellas. În caz că venea. Doar să fiu acolo.

— Şi când te-ai dus acasă, l-ai văzut pe Craig, nu-i aşa?

Fran ridică privirea cu durere în ochi. Dar probabil că vede hotărârea în privirea lui Martin şi coboară din nou ochii.

— Nu mai contează acum, nu-i aşa? Craig e mort. Byron e mort. Jamie e ca şi mort. Nimic nu mai contează.

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat, Fran. Ce i-ai spus lui Craig?

— I-am spus că Byron urma să plece. Că nu era nevoie să-l înfrunte, nu era nevoie de arme, nu era nevoie de violenţă. El urma să plece. Dar Craig s-a dus, oricum.

— Dar fără armă. Oamenii erau neînarmaţi.

— Jamie era acasă. El îl calmase cumva pe Craig.

— Ştiu. Jamie mi-a povestit despre asta. I-a spus lui Craig că Byron nu-l abuzase niciodată, că Herb Walker greşea, că el şi Allen n-ar fi permis niciodată aşa ceva.

— Aşa s-a întâmplat? Înţeleg.

— Jamie spunea că înainte să plece la biserică, Craig ţi-a spus ceva. Te-a făcut să plângi.

Fran pare gata să izbucnească în lacrimi.

— Craig voia răzbunare.

— Răzbunare?

— Îl ura pe Byron. Ştia că Byron se culcase cu mine. Mă făcuse fericită. Nu ai idee cât de mult îl înfuriase asta pe Craig, cât de mult îl rodea ca eu să fiu fericită. Voia răzbunare.

— Şi Byron îl bătuse. Îl umilise.

— Ştii şi asta?

— Da. Şi ştiu de ce. Byron îl avertizase, îi spusese lui Craig să înceteze să te mai lovească. Pe tine şi pe Jamie.

Fran lasă să-i scape un suspin; Martin este surprins de forţa neaşteptată a acestuia. Vine de undeva din adânc, îi stoarce pieptul înainte să iasă, eliberarea a ceva reprimat multă vreme. Ea ţine ochii plecaţi, dar trupul o trădează.

— Fran? Ce a spus Craig că urma să facă?

Ea ridică privirea.

— A spus că o să se joace cu mintea lui.

— Ce înseamnă asta?

— Se ducea acolo să jubileze, să-i producă durere. Ştia că Byron era un om decent, că îi păsa. Mi-a spus ce urma să-i spună pentru că dorea să mă rănească pe mine la fel de mult cum voia să-l rănească pe el.

Încă un suspin scapă, scuturându-i trupul.

— Ce urma să spună?

— Că odată ce Byron pleca, eu îi aparţineam lui din nou, eram proprietatea lui, jucăria lui. Că avea să facă orice va dori cu mine, mă va trata oricum va dori. Ca pe un câine. Şi nu numai pe mine. Ci şi pe Mandy. Amândouă vom fi ale lui. Şi orice altă femeie cu care fusese Byron. Din cauza asta m-am dus la Blackfellas. După ce Craig mi-a spus asta, dacă Byron nu venea după mine, urma să mă sinucid.

— Iisuse, Fran.

— Dar n-am făcut-o. Nu-l puteam lăsa pe Jamie să-l înfrunte singur. Craig era un monstru. Încă un suspin, un val adânc, se ridică spre suprafaţă şi scapă, trupul ei tremurând când acesta iese pe gură. Mă bucur că e mort, Martin. Mă bucur că Byron l-a împuşcat. Sărbătoresc asta în fiecare zi. Vin aici şi aduc mulţumiri. Îmi pare rău pentru ceilalţi, Alf şi Thom şi ceilalţi, chiar îmi pare rău, dar nu şi pentru el.

Martin ezită, nesigur dacă să insiste, să-i producă mai multă suferinţă acestei femei fragile. Dar simte că nu are de ales; nevoia de a afla adevărul rămâne, insistentă şi neclintită, oricât de inconfortabil s-ar simţi el în legătură cu asta.

— Fran, poliţia are o înregistrare cu Byron care vorbeşte la telefon, de la St James, cu Avery Foster. După ce l-ai vizitat tu pe Byron, cu puţin timp înainte să înceapă să tragă, înţelegi ce înseamnă asta?

Martin poate să vadă în privirea ei că înţelege. Vede confirmarea şi vede chinul şi vede trepidaţia ei.

— Byron i-a spus lui Foster că Craig era un animal. Dar nu numai el – şi prietenii lui de vânătoare. Asta i-ai spus lui Byron când îl rugai să se întâlnească cu tine la Blackfellas, să te salveze de Craig? Erai atât de disperată să scapi de soţul tău, să te salveze Byron, că i-ai acuzat şi prietenii de abuzuri violente, fără să ai nicio dovadă pentru asta?

Fran Landers nu spune nimic; nici nu trebuie. Ochii ei mărturisesc pentru ea. Şi apoi o copleşeşte suspinul; îşi pierde ultimele urme de autocontrol, nu mai este în stare să susţină privirea lui Martin, biserica nu mai este un sanctuar.

Martin nu ştie dacă să o condamne sau să o aline. Aşa că le face pe amândouă: o condamnă în mintea lui în timp ce o alină cu vorbele. Această femeie, care suferise atât de mult pentru atâta timp, prinsă în capcana unei căsătorii lipsite de dragoste, cu un bărbat brutal. Şi totuşi, minciuna aceea disperată, care-l acuza nu numai pe Craig, dar şi pe prietenii lui, fusese picătura care vărsase paharul minţii dezechilibrate a lui Byron Swift şi îl condusese spre crimă? Cum ar putea Martin să o ierte? Cum ar putea să nu o ierte?

Mai târziu, afară, pe treptele fatidice, Martin stă în soarele arzător, stă acolo unde stătuse preotul când deschisese focul. Priveşte spre locul în care congregaţia lui Swift săpase sub el, spre locul în care este parcat

break-ul roşu al lui Fran Landers, la umbra copacilor, acolo unde stătuseră Gerri Torlini şi Allen Newkirk, în maşina cultivatorului de fructe, unde Torlini murise şi băiatul se ghemuise. Priveşte peste drum, la malul înălţat de pe care Luke McIntyre fusese martor al masacrului. Şi, în sfârşit, Martin crede că ştie de ce a făcut Swift ceea ce a făcut. În picioare, pe treptele bisericii, încearcă să se pună în pielea preotului, să vadă lumea aşa cum o văzuse el, în acele ultime momente ale vieţii sale.

Swift ajunsese la biserică plănuind să ţină o ultimă slujbă înainte să părăsească ţinutul, luându-şi armele cu el. Walker, păcălit de Jamie Landers şi Allen Newkirk, îl acuzase pe nedrept de molestarea copiilor şi îl închisese într-o celulă. Acuzaţiile erau false, dar asta nu însemna că ele aveau să dispară; sergentul din Bellington urma, cel mai probabil, să-i cerceteze trecutul, poate chiar să-i descopere identitatea falsă. Poliţistul ar fi putut să descopere şi cultivarea drogurilor din ţinutul arbuştilor, implicarea lui Avery Foster, muşamalizarea lui Robbie. Şi existau semne că în ţinutul arbuştilor se petrecuse o crimă oribilă. El trebuia să dispară.

Aşa că, înainte să vină la biserică, Swift o vizitase pe Mandy ca să îşi ia la revedere. Ea îi spusese că era însărcinată cu copilul lui, îi ceruse să plece cu el. Dar el refuzase. Pentru că nu era cu adevărat Byron Swift, era Julian Flynt, un criminal de război şi un evadat. Nu i-ar fi făcut nicio favoare dacă o lua cu el. El îi spusese lui Mandy despre droguri, despre Robbie Haus-Jones, dar nu-i dezvăluise niciodată adevărul despre sine. Martin poate să înţeleagă de ce: să cultivi marijuana este un lucru, să omori cu sânge rece femei şi copii este cu totul altceva.

Swift o lăsase pe Mandy şi plecase la biserică. Apăruse Fran Landers, panicată, să-l avertizeze că soţul ei şi cu prietenii lui veneau să-l omoare. El râsese la gândul că Landers, un laş dovedit, ar putea să fie o ameninţare pentru el. Swift îl mai bătuse şi înainte, putea să-l bată din nou; dacă Landers aducea o armă, el îşi putea lua una dintre ale lui, din vestiar. I-a spus lui Fran să nu-şi facă griji, că urma să părăsească oraşul oricum, chiar în ziua aceea.

Asta era prima dată când ea afla despre plecarea lui iminentă, aşa că se rugase de el. Swift i-ar fi abandonat pe ea şi pe fiul ei, Jamie, violenţei soţului ei; trebuia ca el să-i ia cu el. Şi, când asta nu reuşise să-l înduplece, ea îl acuzase nu numai pe Craig, ci îi implicase şi pe prietenii lui. Totuşi Swift rămăsese neclintit, incapabil să ajute, şi la fel de puţin dispus să se

întâlnească cu ea lângă laguna Blackfellas.

Şi apoi forma dimineţii se schimbase din nou. Fran se întorsese acasă, încercase să-l liniştească pe soţul ei, să-i spună că Byron urma să plece, că nu era nevoie de violenţă. Apoi Jamie Landers îl convinsese pe tatăl lui că acuzaţiile de abuz erau nefondate. Şi, în momentul acela, Craig Landers, tată şi soţ violent, văzuse ocazia unei răzbunări meschine. El plecase la biserică, îi mobilizase pentru treaba asta şi pe tovarăşii lui de vânătoare neştiutori, ca să-şi dezlănţuie răzbunarea asupra bărbatului care-l încornorase, îl bătuse şi îl umilise. Martin se gândeşte la asta, la cât de intens trebuie să-l fi urât Craig Landers pe Byron Swift – şi la cât de greşit îl judecase.

Craig ajunsese la biserică neînarmat, purtându-se aparent civilizat, îi strânsese mâna preotului şi zâmbise inofensiv. Şi îi transmisese mesajul de ură. Ce anume spusese, ce frazare folosise ca să se joace cu mintea lui Swift? Dacă Fran avea dreptate, el îi spusese preotului că urma să le înrobească pe ea şi pe Mandy şi urma să-şi dezlănţuie depravarea asupra lor. Că oraşul îi aparţinea lui. Martin îşi aminteşte ce spusese Swift în convorbirea telefonică cu Foster: „El şi gaşca lui. Crimele din ţinutul arbuştilor, cele despre care ţi-am spus, sângele şi lenjeria de damă, el trebuie să fi fost. Şi amicii lui. Nu Reapers". Martin se gândeşte la asta. Landers n-ar fi putut să facă aluzii la uciderea turistelor, el nu ştia despre asta. Dacă vânătorii ar fi descoperit scena crimelor, ar fi vorbit despre asta. Dar în imaginaţia lui Swift vina lui Craig trebuie să fi părut de netăgăduit; el devenise întruchiparea răului, încarnarea diavolului, un prădător sexual violent, depravat şi lipsit de Dumnezeu, care îşi conducea gaşca de apostoli întunecaţi.

Crezând afirmaţiile false ale lui Craig şi intenţiile sale declarate, crezând defăimarea nefondată a lui Fran împotriva Clubului pescarilor din Bellington, crezând propriile lui închipuiri înfierbântate, Swift se dusese în vestiar. Folosise telefonul, cel pe care-l instalase, ca să comunice cu Reapers şi îl sunase pe Avery Foster. Martin îşi aminteşte înregistrarea. Swift îi spusese confidentului său că trebuia să o ia pe Mandy cu el, să o ducă departe de ghearele lui Landers. Foster fusese de acord. În momentul acela Swift încă plănuia să plece, poate chiar să o ia şi pe Fran, în drum, până la urmă, poate să trimită după ea mai târziu. Dar, în timp ce se schimba, se pregătea pentru ultima slujbă, Harley Snouch, continuând

o înşelătorie de-a lui şi fără să fie conştient de ce se întâmplase la biserică, îl sunase pe Foster, îi spusese că ştia că Byron Swift era un impostor, că era în realitate criminalul de război Julian Flynt. Foster îl sunase pe Swift imediat, îi spusese să plece, îi spusese să o abandoneze pe Mandy.

Martin şi-l imaginează pe preot cum stă în vestiar, cu crucifixul în mână şi îşi cântăreşte opţiunile. Swift poate încă să fugă, dar poliţia ar fi pe urmele lui, acum când ştie că este în realitate Flynt. Să o ia cu el pe Mandy, proaspăt însărcinată şi ignorantă în legătură cu trecutul lui, nu mai era o opţiune: pe termen scurt asta i-ar pune viaţa ei în pericol; pe termen lung ar transforma-o în complicea lui. Dar cum ar putea să fugă şi să o lase în Riversend, pe ea şi pe copilul ei, pe Fran, să le lase aici să fie torturate de Landers şi de complicii lui?

Swift stătea acolo în vestiar, un preot în sutană printre armele lui, şi înţelesese că nu putea să plece şi nu putea să rămână. Aşa că ieşise acolo, în locul în care stă Martin pe trepte, şi îi împuşcase unul câte unul, metodic. El făcuse Riversend sigur, viitorul sigur, pentru Fran, pentru Mandy, pentru copilul lui nenăscut. Dar el greşise. Greşise foarte mult. Niciunul dintre acei bărbaţi nu era un violator şi niciunul dintre ei nu era criminal, cu excepţia lui Allen Newkirk, a cărui viaţă o cruţase. Niciunul dintre ei nu comisese vreo nelegiuire, de niciun fel, cu excepţia lui Craig Landers. Şi nici chiar Landers, un tip care-şi bătea soţia şi copilul, nu merita să fie executat sumar. Şi nici nu era inevitabil ca el să-şi ducă la îndeplinire ameninţările. După cum îi amintise atât de elocvent Mandy lui Martin, faptul că Landers îşi abuzase soţia în trecut nu însemna că Mandy urma să se supună aceluiaşi tratament.

Martin se gândeşte la toate astea în timp ce stă în picioare la uşa bisericii. Era oare posibil ca preotul, condus de motive nobile, chiar dacă prost înţelese, să fi comis o crimă oribilă şi de neiertat? Şi Martin decide că asta este exact ceea ce sugerează dovezile.

Şi după aceea? Preotul se aşezase, cu arma lui, în locul în care stă Martin acum. Îi omorâse pe cei cinci oameni, în credinţa lui că scăpa oraşul de un mare rău. Ar fi putut să fugă, dar poliţia l-ar fi prins destul de repede. N-ar fi scutit nicio cheltuială, nicio resursă: el era deja de două ori criminal. Se gândise la sinucidere? Poate. Să-şi pună arma în gură, să apese trăgaciul. Deci, de ce nu o făcuse? Din convingere religioasă? Sau poate din cauză că încă îi lăsa pe toţi expuşi, pe oamenii la care ţinea:

Avery şi Robbie şi Jason, toţi oamenii pe care îi convinsese să-l ajute, toţi oamenii din oraş care beneficiaseră de banii din droguri? El era cel care-i omorâse pe oamenii aceia nevinovaţi în Afganistan; el era cel care avea nevoie de căinţă. Ori poliţia i-ar descoperi şi pe ei şi i-ar pedepsi şi pe ei, i-ar pedepsi pe ei pentru crimele lui.

Şi apoi apăruse Robbie, dragul şi prostul de Robbie, şi soluţia i se prezentase singură. Dacă tot trebuia să moară, atunci măcar să facă moartea lui să merite. Un sacrificiu, să moară pentru toate păcatele lor. Ce moarte mai bună poate exista pentru un om în sutană? Pentru că dacă Robbie îl omora, atunci agentul ar fi devenit un erou, dincolo de orice reproş; nimeni nu l-ar fi putut suspecta că îl ajutase şi îl acoperise în operaţiunea cu drogurile. Şi Robbie ar putea să-l protejeze pe Avery, iar Avery, în schimb, i-ar putea apăra pe Jason şi Shazza. Aşa că Swift trăsese spre Robbie, trăsese şi ratase, încet, deliberat, obligându-l pe Robbie să-l omoare. Dar nu înainte să-l avertizeze: „Harley Snouch ştie totul”. Mandy sugerase că Robbie îl iubise pe Byron Swift; poate că, până la urmă, Byron acceptase această dragoste şi făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să o protejeze.

Martin se aşază pe locul în care se aşezase şi murise preotul, cu aproape un an în urmă. Betonul este încins ca o tigaie, îl arde prin pantaloni. Va ieşi o carte remarcabilă. Wellington Smith va fi extaziat. Patru crime diferite, toate petrecute în sau în apropierea aceluiaşi orăşel răvăşit de secetă, separate, dar interconectate toate, determinate de lăcomie şi de ură, de vinovăţie şi de speranţă: operaţiunea cu drogurile, un instrument al răscumpărării păcatelor acaparat de motociclişti; uciderea turistelor germane, un abuz care generează alt abuz; crimele de la St James, inocenţi ucişi cu cele mai bune intenţii; şi Harley Snouch, care încearcă să scape de viol prin fraudă. Patru crime, toate cu rădăcinile în violenţe din trecutul apropiat sau îndepărtat. Martin se gândeşte la toate lucrurile pe care le-a descoperit. Totuşi nu simte niciun fel de bucurie la perspectiva de a scrie despre asta.

DOUĂZECI ŞI OPT, VIAŢA

Martin simte că totul se repetă. Acelaşi zbor de la Sydney la Wagga. În Wagga, aceeaşi companie de închirieri auto, poate chiar aceeaşi maşină. Dar, după două săptămâni, se consideră pe sine, cu siguranţă, un alt Martin Scarsden. Mâinile care strâng volanul sunt mâinile lui, din nou familiare, în niciun fel speciale şi în niciun fel străine. Pe scaunul de lângă el sunt aşezate câteva exemplare ale revistei *This Month,* cu copertele lor roşii dominate de figura lui Julian Flynt, surprins în momentul în care devenise Byron Swift. Este un stop-cadru de la camerele video care monitorizează controlul emigraţiei la aeroportul din Sydney, obţinut datorită lui Jack Goffing, care surprinde momentul în care Julian Flynt oferă paşaportul falsificat al lui Byron Swift ca fiind al său. Flynt-Smith aruncă o privire spre cameră, doar pentru o clipă, conştient de supraveghere şi aceasta a înregistrat expresia privirii lui pierdute în depărtare.

Wellington Smith a comandat de două ori tirajul normal şi trimite exemplare publicaţiilor importante, înainte de publicare. Aceasta va fi relatarea finală a poveştii verii, poate a poveştii anului. Martin aruncă încă o dată o privire la coperte, cu faţa lui Flynt evidenţiată în două tonuri, graţie artistului grafic, negru şi roşu, suprapusă peste o imagine a bisericii St James. Titlul este simplu: „Adevărul". Şi dedesubtul lui: „Criminalul de război, cartelul drogurilor şi muşamalizarea – adevărul în privinţa celui mai notoriu criminal în serie din Australia. De Martin Scarsden". Care nu mai este un fost jurnalist căzut în dizgraţie.

Articolul se învârte în jurul lui Byron Swift. La şase mii de cuvinte, este un articol lung pentru Australia, chiar şi pentru *This Month,* dar mai sunt încă multe de dezvăluit în cartea planificată. Rolul lui Avery Foster este detaliat, pentru că rolul lui fusese esenţial şi nu prea are sens să protejezi morţii. Se fac multe referiri şi la Reapers, dar Jason Moore nu poate fi găsit nicăieri şi nici măcar nu există vreun indiciu cu privire la existenţa lui. Herb Walker este exonerat, atât pentru sinucidere, cât şi pentru neglijenţă. ASIO ajunge să arate bine, ca fiind agenţia care a descoperit,

până la urmă, erorile celor de la vamă şi emigrare; Jack Goffing nu este menţionat cu numele. Harley Snouch nu merită nici el nicio menţiune, dar Martin nu l-a protejat, mai degrabă l-a păstrat pentru mai târziu: povestea de pe coperta lunii următoare şi un capitol întreg în carte.

La început fusese un articol dificil de scris. Vechile obiceiuri mor greu. Martin voia să spună totul; impulsul acesta exista adânc în el şi nu era uşor de ignorat. Era, cu siguranţă, destul de puternic. Dar imaginea lui Mandy, ţipând şi în lacrimi, care-l eticheta ca sociopat, îi revenise iar şi iar. Îi ceruse un sfat lui Max, dar acesta nu făcuse altceva decât să-i adâncească neliniştea. Fostul său redactor era adeptul dogmei: „Protejează-ţi sursele, orice altceva se tipăreşte. Dacă merită să fie aflat, atunci publicul are dreptul să afle", predicase el. „Nu suntem aici ca să ne jucăm de-a Dumnezeu." Până la urmă, Martin nu-l ascultase, se transformase într-un renegat, refuzând sfatul mentorului său. O cruţase pe Mandy şi o cruţase pe Fran; îi cruţase pe Jack şi pe Claus; şi, mai ales, îi cruţase pe oamenii din oraşul Riversend: echipa de fotbal şi grupul de tineret şi brigada de pompieri, Errol Ryding şi toţi ceilalţi, beneficiarii banilor despre care nu întrebaseră niciodată nimic. Nu a minţit direct, doar prin omisiune. A spus adevărul despre Byron Swift şi Craig Landers şi Jamie Landers. Cu oarecare regret a spus adevărul despre Robbie Haus-Jones: cum căzuse sub vraja lui Byron Swift şi închisese ochii – nu din interes personal, ci din compasiune – la afacerea cu droguri; cum raportase moartea lui Avery Foster ca sinucidere, când trebuie să fi suspectat, măcar, că nu era aşa; cum evitase să raporteze despre operaţiunea cu droguri chiar şi după ce Swift şi Foster muriseră. Şi, cu oarecare bucurie, Martin a spus adevărul despre Horace Grosvenor, fraţii Newkirk şi Gerry Torlini: cum ei fuseseră într-adevăr victime inocente, dincolo de orice reproş. Şi când totul a fost gata, după ce l-a trimis, s-a simţit bine în legătură cu articolul şi chiar mai bine cu el însuşi.

Dar nu din cauza asta se simte bine astăzi, în timp ce conduce peste câmpia vastă, de la Hay înspre ţinutul arbuştilor, peste lunca inundabilă, la Riversend. O sunase pe Mandy, încercase să se comporte aşa cum trebuia, îi lăsase un mesaj prin care o anunţa că articolul urma să apară şi îi trimisese o copie electronică. Era, hotărâse el, tot ce putea să facă în aceste circumstanţe. Nu se aşteptase la vreun răspuns, ca să nu mai vorbim de un apel telefonic. Îi trimisese rezultatele testului ADN cu o

săptămână în urmă, test care confirma paternitatea lui Harley Snouch; nu primise niciun semn de la ea atunci, aşa că nu se aştepta la nimic nici acum. Totuşi ea îl sunase înapoi, aproape imediat ce terminase de citit articolul. Îi spusese că urma să plece din Riversend: împacheta librăria mamei ei, se ducea să-şi trăiască viaţa ei şi a băiatului ei în altă parte. Se gândise că lui Martin i-ar plăcea să-i dea o mână de ajutor. Martin nu putea să creadă ce noroc a dat peste el, cum i se schimba soarta. Vocea ei era uşoară şi râsul ei ca o binecuvântare. Aşa că iată-l pe drum, cu inima în dinţi.

Câmpia se întinde la nesfârşit, soarele este atotputernic, aerul este uscat, dar astăzi totul este diferit. Pentru că trecând peste orizont, ca şi cum ar fi pictat pe fundalul albastru al cerului, este un front de nori, întunecat şi hotărât, un rar front de presiune scăzută care pătrunde, măcar o dată, în interiorul Australiei, în loc să fugă spre sud în lungul ţărmului. Orizontul este clar definit, o linie galbenă, clară, în contrast cu norii cenuşii. Din dreapta lui apare ţinutul arbuştilor, la început nimic mai mult decât o pată kaki în conştiinţa lui, apoi vine aproape, tot mai aproape, pata se transformă în pâlcuri de vegetaţie, apoi în copaci individuali, rahitici şi subnutriţi. Griul-verzui şters devine monocrom şi apoi revine, în timp ce Martin traversează zona incinerată. Ajunge în lunca inundabilă, la podul primejdios şi apoi chiar în Riversend, cu silozurile care stau de strajă în depărtare strălucind aurii pe cerul care se întunecă. O ia pe strada principală, care arată aproape la fel cum a lăsat-o. Cârciuma a încetat să fumege şi resturile au fost îndepărtate din stradă, dar soldatul se află încă acolo, neclintit şi neafectat. Morţii sunt tot morţi; supravieţuitorii vor purta doliu.

Martin parchează maşina închiriată cu uşurinţa dată de exerciţiu, cu bara de protecţie la doar câţiva centimetri de bordură. Intră în librărie; remarcă faptul că au avut loc schimbări, chiar dacă nu cele pe care le anticipase. Cărţile se află încă pe rafturile lor, fotoliile şi mesele îşi aşteaptă clienţii în partea din faţă a magazinului, ventilatorul din tavan se roteşte încet şi apa clipoceşte în fântâna miniaturală de pe tejghea. Dar paravanul japonez a fost îndepărtat şi draperiile sunt strânse; magazinul este plin de lumină.

Mandy apare prin uşile batante, cu Liam într-un rucsac nou, cu degetele înfipte în părul ei şi cu neastâmpăr în privire.

— Bună ziua, domnule. Bine ai venit înapoi.

Fără să se deranjeze să-şi dea jos rucsacul, ea se întinde, îşi aruncă mâinile pe după gâtul lui Martin şi îl sărută, puternic, intens şi îndelungat. Sărutul durează o veşnicie, sărutul vieţii lui Martin Scarsden.

Martin este momentan lipsit de replică.

— Cafea? întreabă ea.

— Absolut.

Ea zâmbeşte din nou, cu ochi jucăuşi, cu gropiţe în obraji. Pluteşte pe lângă el, îşi face de lucru la maşină.

— Încă mai lucrezi la maşină? spune el, când îşi recapătă vocea. Şi ce e cu toate cărţile? Am crezut că închizi, împachetezi.

— Schimbare de planuri. Am un manager.

— Serios?

— Sigur. Locul ăsta îmi aparţine acum. Îţi aminteşti? Peste jumătate din Riversend îmi aparţine, dacă are vreo importanţă. Nimeni nu o să-l cumpere, nimeni nu o să-l închirieze, aşa că, de ce nu?

— Cine este managerul?

— Eu. Din spatele unui raft răsare un cap: Codger Harris. Se ascunsese acolo în tot acest timp.

Ceva mai târziu stau toţi patru împreună în fotoliile din faţa magazinului, Martin îl ţine pe Liam în poală, simte greutatea băiatului, simte responsabilitatea implicită. Codger îi citeşte articolul din *This Month.* Mandy zâmbeşte, când amuzată, când cu indulgenţă, ca şi cum îi place ceea ce vede. Îi spune lui Martin despre planurile ei. Va păstra librăria; Codger nu trebuie să plătească chirie şi poate să păstreze tot profitul. Vrea să păstreze şi Springfields, să cureţe iazul şi să instaleze o cisternă care să furnizeze apă, limpede şi pură, oraşului. Errol Ryding o ajută să obţină aprobările în Consiliul local; Consiliul va plăti pentru apă şi profiturile vor ajunge la un anumit orfelinat din Kabul. În timp ce ea vorbeşte, Codger continuă să citească, mârâind pe măsură ce avansează. Arată ca şi cum ar fi un alt om: curat şi proaspăt bărbierit, îmbrăcat şi cu ochelari, cu părul tuns şi cu dinţii rămaşi curăţaţi. Termină de citit, clatină încet din cap.

— E în regulă? întreabă Martin.

— Foarte bine, tinere, până acum.

Martin zâmbeşte.

— Ştiu. Sunt lucruri care e mai bine să rămână pe dinafară.

— Şi sunt lucruri pe care nu le ştii.

Şi chiar atunci le spune povestea pe care nu o mai spusese nimănui, timp de treizeci de ani, uitându-se la Mandy în timp ce povesteşte cu voce reverenţioasă.

— Ziua în care a murit familia mea, ziua în care camionul a părăsit drumul spre Bellington, a fost ziua în care viaţa mea s-a oprit. Camionul a omorât-o pe soţia mea, Jessica, şi pe băiatul meu, Jonty. Şi m-a ucis pe mine în interior. Încă doare; treizeci de ani şi încă doare.

— Codger? întreabă Mandy, cu vocea încărcată de îngrijorare.

— Ar fi trebuit să fiu cu ei, desigur. Dar n-am fost. Am fost cu mama ta, Mandy. Am fost cu Katherine.

— Cu mama? întreabă Mandy, nedumerită.

Şi atunci Codger zâmbeşte afectuos.

— Nu. Nu a fost nimic de felul ăsta. Eram îndrăgostit de soţia mea, şi mama ta nu era în situaţia să fie curtată. Eu eram directorul băncii din Bellington. Ea venise la mine pentru bani. Voia să plece, să scape de aici, dar nu avea bani. El devenise violent, începuse să o lovească, să o trateze ca pe o proprietate a lui. Ea i se confesase lui Jess. Soţia mea îi fusese profesoară în şcoală. Pe atunci Katherine era deja însărcinată, însărcinată cu tine şi se temea pentru siguranţa ei şi a ta. Nu avea nimic, desigur. Fără economii, fără nimic. Tatăl ei nu voia deloc să o înţeleagă, voia ca fata lui să se mărite cu cineva din dinastia Snouch, cu orice preţ. E urât ce spun, dar asta este. Regulile băncii erau stricte, dar noi încercam să găsim o cale să o ajutăm. Şi apoi familia mea fost omorâtă şi eu nu mai eram de folos nimănui, nici măcar mie însumi. M-am simţit vinovat pentru că fusesem cu ea, încercam să ajut pe cineva pe care abia îl cunoşteam, când ar fi trebuit să fi fost împreună cu ei.

— Dar, Codger, ce ai fi putut să faci? întreabă Mandy. Nimeni nu putea să prevadă ce s-a întâmplat.

— Aş fi putut să mor împreună cu ei.

— O, Codger.

— La asta m-am gândit timp de treizeci de ani. M-a înnebunit, m-a trimis la balamuc. Medicamente. Terapie cu şocuri electrice. Tentative de sinucidere. Nu recomand asta, chiar nu recomand. Dar asta a fost cu mult

timp în urmă; acum e de domeniul trecutului. Am învăţat să mă gândesc la alte lucruri, în loc să mă scufund în asta. În cele din urmă, am venit înapoi aici, cu mintea distrusă şi cu sufletul meu distrus. Şi prima persoană care m-a ajutat a fost Eric Snouch. Un adevărat gentleman, o inimă de aur. Mi-a dat teren aici, în ţinutul arbuştilor, propria mea bucăţică de echilibru, propria mea bucăţică de singurătate. Iar eu, în schimb, l-am rănit. I-am spus adevărul despre fiul lui: că Harley o lovise într-adevăr pe Katherine, o bătuse şi o violase, că eu şi soţia mea ştiam, amândoi, că Jessica văzuse vânătăile. Drăguţ mod de a-i răsplăti bunătatea, nu-i aşa? I-am spus că fiul lui era o brută. Până atunci el îl sprijinise pe Harley, făcuse acuzaţiile să dispară, trecuse totul sub tăcere. Îi acordase prezumţia de nevinovăţie. Dar după ce i-am spus, nu s-a mai păcălit singur. A încheiat-o cu Harley, a sfârşit prin a-l dezmoşteni, l-a trimis în exil. Eric a încercat să ajungă la Katherine, ştiu asta, a încercat să-i ceară iertare pentru că nu o crezuse mai devreme. Se oferise să o ajute. Dar ea era mândră, a spus că nu are nevoie de niciun ajutor, nu de la un Snouch. Aşa că a ajutat-o fără ca ea să ştie.

— Librăria şi casa? întreabă Martin.

— Da. Errol Ryding era primar, pe vremea când mai exista un primar. Eric l-a convins să-i dea cărţile lui Katherine când s-a închis biblioteca. Eric i-a spus ei că magazinul şi casa erau în proprietatea Consiliului local, şi-a cerut iertare că nu-i puteau plăti un salariu, dar ea putea să păstreze profiturile, în schimb, şi să nu plătească chirie. Acelaşi aranjament pe care mi l-ai oferit tu mie. Cred că ea a crezut asta, cel puţin la început. Spre sfârşit, nu mai sunt sigur.

— Vă mai vedeaţi din când în când, Codger? Îşi amintea de tine? Eu nu-mi amintesc de tine deloc, nu de când eram copil, spune Mandy.

— Nu, n-ai avea cum. Eram un pustnic. Locuiam în ţinutul arbuştilor şi nu aveam maşină pe vremea aia. Nu voiam să văd pe nimeni. Şi nu aveam cine ştie ce reputaţie. Dar pe ea voiam să o văd, era aproape singura persoană pe care voiam să o văd. Eram întotdeauna bucuros să o văd. Trecea pe la mine o dată pe săptămână sau cam aşa. Îmi aducea mâncare, îmi aducea cărţi, în timp ce tu erai la şcoală. Parca şi suna din claxon, mă avertiza să pun nişte haine pe mine. De cele mai multe ori doar îmi lăsa lucrurile şi pleca, dar uneori se oprea să stăm de vorbă. Totuşi nu am vorbit niciodată despre ce se întâmplase în trecut. Niciodată. Dar ea era o

femeie minunată, Mandalay, minunată.

— O, Codger, spune din nou Mandalay, cu mâna întinsă ţinând-o pe a lui.

Pentru un moment lung se lasă liniştea. Apoi începe să se audă o bătaie blândă în acoperişul de tablă – dar ţipătul de afară este cel care le atrage atenţia, biciuindu-i simţurile lui Martin la maxim. Ţipătul se aude din nou, dar acum el îl identifică mult mai precis: nu este un urlet, ci un ţipăt de încântare. Apoi, prin ferestrele dezvelite de curând, el vede ploaia care cade, uşoară la început, apoi apropiindu-se pe stradă ca un zid cenuşiu. Un uriaş bubuit de tunet se sparge peste oraş, zguduie ferestrele şi reverberează în stomacurile lor. Atunci ei sar în picioare, se reped la uşă, afară în stradă, se alătură oamenilor care sunt deja acolo, dansează în cerc, râd, cu mâinile larg deschise, încercând să prindă picăturile. Mandy face piruete, cu Liam ţinut strâns la piept, băiatul parcă a înviat la bucuria momentului. Martin simte impactul, picături mari, care ustură când îl lovesc. Tunetele se rostogolesc din nou deasupra oraşului Riversend, ca sunetul clopotelor unei biserici. Şi pentru câteva minute glorioase, totul se varsă în jos, cerul se goleşte. Şi apoi se opreşte, la fel de abrupt cum începuse, fără să dureze mai mult de cinci minute. Lasă şoseaua aburind şi oamenii entuziasmaţi. Raze de soare coboară pieziş, străpung aerul curăţat, aurii pe cerul întunecat. Martin respiră adânc, îi soarbe gustul. Viaţă. În sfârşit.

NOTA AUTORULUI

Cadrul pentru *Ţinutul secetei a* izvorât din călătoriile mele din vara 2008-2009, în momentul culminant al secetei mileniului, în timp ce mă documentam pentru cartea mea de non-ficţiune *The River.* Cu toate astea, oraşele Riversend şi Bellington sunt complet fictive, la fel ca locuitorii lor. Riversend împrumută bucăţi din diferite orăşele de provincie, dar în cea mai mare parte este produsul imaginaţiei mele.

Crimele din carte nu se bazează pe evenimente reale şi toate personajele sunt în întregime imaginare. *Sydney Morning Herald, The Age, Channel Ten* şi diverse alte entităţi de ştiri sunt organizaţii de presă reale, dar niciunul dintre personajele din aceste pagini nu se bazează pe personaje reale. Mai mult, standardele jurnalistice îndoielnice prezentate uneori în *Ţinutul secetei* nu intenţionează în niciun fel să reflecte practici reale ale acestor organizaţii.

MULŢUMIRI

Scrisul este un demers solitar. Până când nu mai este. La un moment dat manuscrisul trebuie să vadă lumina zilei. Primii care au citit o schiţă timpurie a *Ţinutului secetei* au fost marii jurnalişti şi prieteni apropiaţi Michael Brissenden, Katharine Murphy, Paul Daley şi Jeremy Thompson. Ei toţi mi-au oferit păreri pertinente. Apoi a urmat Benjamin Stevenson, de la Curtis Brown, care mi-a subliniat, politicos, câteva defecte majore. Mulţumesc, Ben! Şi apoi Grace Heifetz, de la Curtis Brown, căreia i-a plăcut suficient de mult ca să devină agentul meu. Grace a făcut o treabă fenomenală în reprezentarea cărţii şi a mea personal, atrăgând interesul editorilor apropiaţi şi îndepărtaţi.

Mulţumiri uriaşe tuturor celor de la Allen & Unwin: Jane Palfreyman, Tom Gilliat, Christa Munns, Ali Lavau, Kate Goldsworthy şi întregii impresionante echipe. Şi mulţumiri lui Alex Potocnik pentru harta lui strălucită.

În Marea Britanie, mulţumiri lui Felicity Blunt şi Kate Cooper, de la Curtis Brown, şi lui Kate Stephenson, de la Wildfire/Headline. În Statele Unite recunoştinţă lui Faye Bender, de la The Book Group, şi Tarei Parsons, de la Touchstone/Simon & Schuster. Mai există o mulţime de alţi oameni cărora ar trebui să le mulţumesc – toţi cei care au muncit din greu, în spatele scenei, pentru a oferi acestei cărţi cele mai mari şanse de succes. Mulţumesc.

Sunt recunoscător pentru bursa acordată de ACT Government's Art Fund, în vremurile de început ale acestei lucrări. Asemenea burse sunt vitale în a oferi sprijin scriitorilor aspiranţi.

În sfârşit şi cel mai important, dragostea şi mulţumirile mele soţiei mele, Tomoko, copiilor noştri, Cameron şi Elena, şi întregii familii lărgite.

Într-un orășel izolat, răvășit de secetă, un tânăr preot carismatic deschide focul asupra congregației sale, ucigând cinci bărbați, și apoi se sinucide. Un an mai târziu, jurnalistul Martin Scarsden ajunge la Riversend pentru a scrie un reportaj cu ocazia comemorării tragediei. Însă poveștile pe care le aude de la localnici nu se potrivesc cu versiunea oficială a evenimentelor. În acest timp, o descoperire șocantă zguduie orașul: trupurile a două turiste, dispărute de pe vremea masacrului, sunt descoperite în zonele defrișate. Luptându-se cu propriii demoni, Martin se vede nevoit să riște totul pentru a descoperi un adevăr care devine mai complex cu fiecare pas.

„Cosmic... o scriitură bogată și descriptivă însoțită de personaje bine construite, un ritm susținut și o intrigă explozivă fac acest roman despre crime nerezolvate imposibil de pus jos."

Publishers Weekly

„Un thriller care se citește pe nerăsuflate, în care peisajul pârjolit e la fel de important ca personajele."

Guardian Australia

ISBN: 978-606-006-434-3